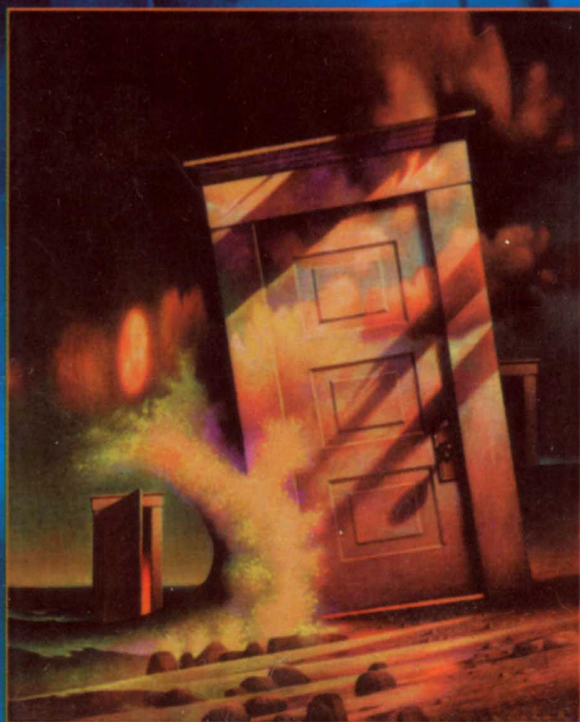

STEPHEN KING

TEMNÁ VĚŽ

TŘI VYVOLENÍ

Zápletka

Tři vyvolení je druhou částí dlouhého cyklu nazvaného *Temná věž*, který byl inspirován dílem, od něhož se mé vyprávění do jisté míry také odvíjí - básnickým příběhem „Childe Roland přišel k Temné věži“ (který má zase dluh vůči *Králi Learovi*).

První díl, *Pistolník*, pojednává o tom, jak Roland, poslední pistolník světa, jenž se „hnul“, nakonec dohoní muže v černém... čaroděje, kterého velmi dlouho pronásledoval - ale jak dlouho, to ještě nevíme. Ukáže se, že muž v černém je Walter, který v dobách, než se svět hnul, byl falešným přítelem Rolandova otce.

Rolandovým cílem není tento zpola lidský tvor, ale Temná věž; muž v černém - přesněji to, co ten muž ví - je prvním krokem na Rolandově cestě k onomu tajuplnému místu.

Kdo je vlastně Roland? Jaký byl jeho svět, než se „hnul“? Co je vlastně ta Věž a proč ji Roland tak usilovně hledá? Dostává se nám jenom zlomků odpovědi. Roland je pistolník, jakýsi rytíř, jeden z těch, kdo byli pověřeni zachováním toho světa, který si Roland pamatuje jako „plný lásky a světla“; jeden z těch, kdo měli zabránit tomu, aby se hnul.

Víme, že Roland byl donucen podstoupit časnou zkoušku mužnosti, protože zjistil, že jeho matka se stala milenkou Martena, mnohem většího čaroděje, než byl Walter (ten, aniž to Rolandův otec věděl, je Martenovým spojencem); víme, že Marten úmyslně odhalil Rolandovi své tajemství, neboť očekával, že Roland ve zkoušce selže a bude „poslán na Západ“; víme, že Roland ve zkoušce zvítězí.

Co víme dál? Že pistolníkův svět není tak docela nepodobný našemu. Přežily zde artefakty jako třeba benzínová pumpa a některé písně (například „Hey Jude“); stejně tak zvyky a rituály podivně podobné těm, které známe z naší romantické představy o americkém Západu.

A existuje také jakási pupeční šňůra, která nějakým způsobem pojí náš svět se světem pistolníka. Na dostavníkové stanici na dávno opuštěné cestě v rozlehlé neplodné poušti Roland potká chlapce Jakea, který v našem světě zemřel. Chlapce, kterého postrčil z rohu ulice do silnice pod auto všudypřítomný (a zlotřilý) muž v černém.

Jaké, který byl zrovna na cestě do školy s kabelou v jedné ruce a krabicí na oběd v druhé, si jako poslední věc ze svého světa - našeho světa - pamatuje, jak ho drtila kola cadillaku... a jak umírá.

Než muže v černém doženou, Jake umře znovu... tentokrát proto, že pistolník, který se ocitl před druhou nejstrašnější volbou svého života, se rozhodl tohoto symbolického syna obětovat. Měl na vybranou mezi Věží a chlapcem, možná mezi zatracením a spásou, a Roland si vybere Věž.

„Tak jdi,“ říká mu Jake, než se zřítí do propasti. „Jsou i jiné světy než tento.“

K poslednímu střetu mezi Rolandem a Walterem dojde na prašné golgotě plné trouchnivých kostí. Temný muž vyloží Rolandovi budoucnost z balíčku tarotových karet. Tyto karty ukazují muže nazvaného Vězeň, ženu nazvanou Paní stínů a tmavou postavu, která je prostě Smrt („ale ne pro tebe, pistolníku,“ poví mu muž v černém), a tato věštba se stala obsahem tohoto dílu... a Rolandovým druhým krokem na dlouhé a obtížné cestě k Temné věži.

Pistolník končí tím, že Roland sedí na pobřeží Západního moře a pozoruje západ slunce. Muž v černém je mrtev, pistolníkova budoucí cesta nejasná. Tři vyvolení začínají na stejném pobřeží o necelých sedm hodin později.

Prolog: Námořník

Pistolník se probudil ze zmateného snu, ve kterém se objevoval stále stejný obraz: Námořník z balíčku tarotových karet, z nichž muž v černém vykládal (aspoň to tvrdil) pistolníkovi chmurnou budoucnost.

On se topí, pistolníku, říkal muž v černém, a nikdo mu nehodí la-no. Chlapec Jake.

Nebyla to však žádná noční můra. Byl to dobrý sen. Byl dobrý, protože to byl on, kdo se topil, a to znamenalo, že vůbec není Rolandem, ale Jakém, a tím poznáním se mu ulevilo, protože bylo mnohem lepší utopit se jako Jaké než žít jako Roland, muž, který pro jakýsi neosobní sen zradil dítě, jež mu důvěřovalo.

Dobrá, dobrá, utopím se, myslel si a poslouchal burácení moře. *Nechte mě, ať se utopím*. Nebyl to však zvuk otevřených hlubin; byl to drtivý rachot vody, která je zahlcena kamením. Byl Námořníkem on? Jestli ano, proč byla země tak blízko? A neležel vlastně na zemi? Připadalo mu, jako by -

Ledově studená voda mu natekla do bot a vyběhla mu po nohou k rozkroku. V té chvíli rázem otevřel oči a to, co ho bleskem probralo ze sna, nebyla mrznoucí varlata, která se najednou scvrkla snad na velikost vlašských ořechů, dokonce ani to monstrum napravo od něj, ale pomyšlení na pistole... jeho pistole, a co bylo ještě důležitější, jeho náboje. Mokrý pistole se daly rychle rozebrat, dosucha otřít, naolejovat, znovu dosucha otřít, znovu naolejovat, a pak složit; mokré náboje, stejně jako mokré zápalky, mohou sice být ještě k užitku, ale taky nemusí.

To monstrum byl jakýsi tvor, který k němu lezl a jehož určitě na břeh vyvrhla předchozí vlna. Pracně vlekl mokré, lesklé tělo po pís-ku. Byl asi čtyři stopy dlouhý a ocitl se asi na čtyři yardy napravo od Rolanda. Tvor si ho prohlížel nevyzpytatelnýma očima na stopkách. Dlouhý pilovitý zoban se rozevřel a začal vydávat jakési zvuky, které přízračně připomínaly lidskou řeč: naříkavé, přímo zoufalé otázky v cizím jazyce. „*Did-a-čik? Dam-a-čam? Ded-a-čem? Ded-a-ček?*“

Pistolník už kdysi viděl humry. Toto humr nebyl, ale ten se jako jediný ze všech tvorů, které kdy spatřil, tomuto tvorovi aspoň vzdáleně podobal. Nezdálo se, že se Rolanda bojí. Pistolník nevěděl, jestli je nebezpečný. Nevšímal si zmatku, který mu ovládl myšlenky - nedokázal si v té chvíli vzpomenout, kde je a jak se sem dostal, jestli vůbec chytil muže v černém, nebo jestli to všechno byl jen sen. Věděl pouze, že se musí dostat z vody, než se mu namočí náboje.

Slyšel dunivý rachot vzdouvající se vody a odvrátil pohled od tvora (zastavil se a pozvedal klepeta, s jejichž pomocí se sunul vpřed, a absurdně připomněl boxera zaujímajícího základní pozici, jak ji učil Cort, který tomuto postoji říkal Pozdrav) a pohlédl směrem k blížící se vlně s chocholem pěny.

On tu vlnu slyší, pomyslel si pistolník. *Ať je to, co chce, má to uši*. Pokusil se vstát, ale jeho nohy, tak prochládlé, že je necítil, se pod ním podlomily.

Pořád je to sen, pomyslel si, ale i v tom chvilkovém zmatku to bylo pomyšlení příliš lákavé, než aby mu doopravdy uvěřil. Znovu

zkusil vstát, skoro se mu to podařilo, pak zase upadl. Hřeben vlny se začal lámat. Opět měl času namále. Musel se pustit do práce podobným způsobem, jakým se pohyboval tvor napravo od něj: opřel se oběma rukama o zem a posunul se zadkem po kamenitém břehu pryč od vlny.

Nepohyboval se dost rychle, aby se vlně vyhnul docela, ale celkem to stačilo. Vlna mu zalila jen boty. Doběhla mu skoro ke kolennům a pak se stáhla. *Snad ta první nedosáhla tak daleko, jak jsem myslel. Třeba -*

Na nebi svítil půlměsíc. Zakrýval ho mlžný závoj, ale vydával dost světla, aby pistolník viděl, že pouzdra jsou nějak tmavá. Takže přinejmenším pistole nebyly vody ušetřeny. Nedalo se zjistit, jak zlé to bylo a jestli se namočily také náboje v bubíncích nebo v nábojových pásech křížem zavěšených u boků. Aby je zkontroloval, musel se dostat dál od vody. Musel -

„*Dod-a-čok?*“ ozvalo se mnohem blíž. Kvůli starostem s vodou zapomněl na tvora, kterého vyvrhla voda. Rozhlédl se a uviděl, že je už jen čtyři stopy daleko. Klepeta bořil do písku posetého kamením a škeblemi a vlekl tělo stále blíž. Pozvedl masité, vroubkované tělo, takže se na okamžik podobal škorpiónovi, ale Roland neviděl na konci jeho těla žádné žihadlo.

Další burácivý rachot, tentokrát mnohem hlasitější. Tvor se okamžitě zastavil a opět pozvedl klepeta do své prapodivné verze Pozdravu.

Tato vlna byla větší. Roland se znovu začal vytahovat po svažitém břehu nahoru, ale když natáhl ruce, tvor s klepety se vymrštil rychlostí, kterou nebylo možno z jeho předchozích pohybů vůbec vytušit.

Pistolníkovi prošlehla pravou rukou bolest, ale neměl čas o tom přemýšlet. Zabral podpatky promáčených bot, zabral rukama a podařilo se mu dostat se z dosahu vlny.

„*Did-a-čik?*“ vyzvídala příšerný tvor nešťastně, jako by se ptal *Copak mi nepomůžeš? Nevidíš, jak je mi bídně?*, a Roland si všiml, že v zubatém zobáku tvora mizí pahýly ukazováku a prostředníku jeho pravé ruky. Tvor vyrazil znovu a Roland zvedl krvácející pravičci právě včas, aby zbývající prsty zachránil.

„*Dam-a-čam? Ded-a-čem?*“

Pistolník se namáhavě zvedl na nohy. Ten tvor mu rozerval promáčené džíny, roztrhl mu botu ze staré kůže, sice měkké, ale houževnaté jako železo, a utrl si sousto masa z Rolandova lýtku.

Tasil pravou rukou a uvědomil si, že dva z prstů, které potřeboval k provedení tohoto starobylého aktu zabíjení, jsou pryč, teprve když mu revolver s tupou ranou upadl do písku.

Příšerný tvor po něm chtivě chňapl.

„Ne, ty mrcho!“ zavrčel Roland a kopl ho. Jako by kopl do skalka... takového, co kouše. Tvor mu utrl špičku pravé boty, ukousl mu kus palce a strhl mu botu z nohy.

Pistolník se shýbl, sebral revolver, upustil ho, zaklel a konečně se mu to podařilo. To, co bylo kdysi tak snadné, že to nestálo za myšlenku, se najednou proměnilo v trik jako žonglování.

Tvor se hrbil nad pistolníkovou botou, trhal ji a drmolil ty své otázky. K pobřeží se hrnula vlna, pěna na hřebeni vypadala v mlžném světle půlměsíce bledá a mrtvá. Humroid se přestal věnovat botě a pozvedl klepeta v známém boxerském postoji.

Roland tasil levou rukou a třikrát zmáčkl spoušť. *Cvak, cvak, cvak.*

Takže aspoň zjistil, jak je to s náboji v komorách.

Levou pistolí strčil do pouzdra. Aby zastrčil pravou pistolí, musel levou rukou pistolí otočit hlavní dolů a pak ji nechat padnout na místo. Ohmatané železné dřevo pažeb třísnila krev; krev postříkala pouzdro a staré džíny, ke kterým bylo pouzdro připoutáno řemenem. Hrnula se z pahýlů, kde míval prsty.

Zmrzačené pravé chodidlo bylo pořád příliš znečitlivělé, než aby bolelo, ale pravá ruka mu jen hořela. Duchové nadaných a dlouho cvičených prstů, které se už rozkládaly v trávících šťávách v útrokách cizího tvora, křičely, že jsou pořád na místě a že hoří.

Čeká mě vážný problém, pomyslel si pistolník nepřítomně.

Vlna ustoupila. Příšerný tvor sklonil klepeta a vyrval v pistolníkově botě novou díru, ale pak došel k závěru, že majitel boty je mnohem chutnější než ten kousek kůže, který se z něj sloupl.

„*Dad-a-čam?*“ zeptal se a rozběhl se k němu děsivou rychlostí. Pistolník couval na nohou, které sotva cítil, uvědomoval si, že ten tvor musí mít nějaký druh inteligence; nejdřív se přibližoval opatrně, možná dost dlouho po pláži, protože si nebyl jist, co je pistolník zač a čeho může být schopen. Kdyby ho neprobudila vlna, která ho promá-

čela, nejspíš by mu ten tvor utrhl obličej, dokud by byl ponořený hluboko do snů. Teď si ten tvor řekl, že pistolník je nejen chutný, ale také zranitelný; snadná kořist.

Už byl skoro u něj, tvor čtyři stopy dlouhý a na stopu vysoký, který mohl vážit i sedmdesát liber a jenž byl jednoznačně odhodlaný ochutnat maso, stejně jako David, sokol, kterého měl pistolník v dětství - ale tento tvor neznal věrnost, jež se u Davida dala aspoň tušit.

Pistolník levou patou zavadil o kámen trčící z písku, zapotácel se a málem upadl.

„*Dod-a-čok?*“ zeptal se tvor starostlivě, pohlížel na pistolníka očima na komíhajících se stopkách a natahoval klepeta... a potom přišla další vlna a klepeta se opět zvedla v Pozdravu. Jenomže tentokrát se nepatrně zachvěla a pistolník si uvědomil, že reagují na hukot vlny, a ten zvuk právě v té chvíli poněkud zeslábl - aspoň pro toho tvora.

Pistolník pozpátku překročil skalisko, a když se vlna burácivě rozbila o pobřeží, shýbl se. Hlavu měl jen několik palců od tváře, podobné hmyzí. Klepeta mu snadno mohlo vyloupnout oči z obličeje, ale ta rozechvělá klepeta, tak podobná zaťatým pěstím, zůstala pozvednutá po stranách papouščího zobanu.

Pistolník hmátl po kameni, přes který málem upadl. Byl veliký, napůl zanořený do písku a zmrzačená pravice vyla bolestí, když se do otevřeného krvácejícího masa zarývaly zrnka hlíny a ostré okraje kamínků, ale on kámen vyškubl ze země, pozvedl ho a vycenil zuby.

„*Ded-a-*“ začal příšerný tvor a už spouštěl klepeta níž a otevíral je, zatímco se vlna lámala a rachot utíchal, a pistolník vši silou kamenem udeřil.

Zapraskalo to, když se zlomil článkovaný hřbet. Tvor se divoce zmítal pod kamenem, zadní polovina se zvedala a tloukla do země, zvedala se a tloukla. Neodbytné otázky se změnily v bzučivé bolestné výkřiky. Klepeta se naprázdno otvírala a zavírala. Zobanovitý chřtán rval hrsti písku a kamení.

A přesto se pokusil pozvednout klepeta, jakmile se přivalila další vlna, a když to udělal, pistolník mu zbývající botou dupl na hlavu. Ozval se zvuk, jako by se lámalo množství větvíček. Pod patou Rolandovy boty vytryskla hustá tekutina, vystříkla dvěma směry. Vypadala černá. Tvor se prohnul do oblouku a divoce se zasmíтал. Pistolník zabořil botu pevněji.

Přišla vlna.

Tvor pozvedl klepeta o jeden palec... o dva palce... zatřásl se a pak padl, jen dál škubavě rozvíral a svíral klepeta.

Pistolník zvedl botu. Ozubený zobák, který ho připravil o dva prsty na ruce a o palec na noze z jeho živoucího těla, se pomalu otevíral a zavíral. Na písku leželo jedno zlomené tykadlo. Druhé se nsmyslně třáslo.

Pistolník znovu dupl. A znovu.

Odkopl kámen stranou, jen namáhavě zamručel, rázně prošel kolem pravé strany tvorova těla a při tom po něm metodicky levou nohou dupal, drtil krunýř a vymáčkával bledé vnitřnosti na tmavě šedý písek. Tvor byl mrtvý, ale on se s ním přesto musel vypořádat; za celý svůj dlouhý a podivný život neutrpěl tak vážné zranění, a stalo se mu to naprosto nečekaně.

Pokračoval, dokud v kyselé kaši z mrtvoly neuviděl špičku svého prstu, který měl stále za nehem bílý prach z golgoty, kde s mužem v černém tak dlouho hovořili, a pak odvrátil pohled a zvracel.

Pistolník odkráčel zpět k vodě jako opilý, držel si zraněnou ruku na košili, chvílemi se ohlížel, aby se ujistil, že ten tvor už nežije, že není jako houževnatá vos, kterou zas a znova utloukáte, a ona sebou pořád škube, sice omráčená, ale ne mrtvá; aby se ujistil, že ho nepro následuje, že mu tím svým smrtonosně nešťastným hlasem neklade ty nesrozumitelné otázky.

V půli cesty k vodě se zastavil, i když se kymácel, a hleděl na místo, kde předtím ležel, vzpomínal. Bylo jasné, že usnul těsně pod hranicí přílivu. Sebral torbu a roztrhanou botu.

V strohém měsíčním světle uviděl další tvory stejného druhu a v odmlce mezi vlnami zaslechl jejich tázavé hlasy.

Pistolník couval krok za krokem, couval, dokud nedošel k travnatému okraji pobřeží. Tam se posadil a udělal, co uměl: poprášil si pahýly prstů na ruce i noze zbytkem tabáku, aby zastavil krvácení, poprášil je tlustě, přestože to znovu začalo pálit (chybějící palec na noze se připojil ke sboru), a potom jenom seděl, potil se v té chladné oči, uvažoval o infekci, uvažoval o tom, jak se probije tímto světem bez dvou prstů na pravé ruce (když šlo o pistole, byly si jeho ruce rovny, ale ve všem ostatním potřeboval hlavně pravici), uvažoval, jestli ten tvor měl v zubech nějaký jed, který v něm už možná pracuje, uvažoval o tom, jestli vůbec někdy přijde ráno.

Vězeň

KAPITOLA 1 - Dveře

1

Tři. *To je číslo tvého osudu.*

Tři?

Ano, trojka je tajuplná. Trojka je v srdci mantry.

Kteří tři?

První má tmavé vlasy. Stojí na pokraji loupeže a vraždy. Nakazil ho démon. Ten démon se jmenuje HEROIN.

Co je to za démona? Neznám ho ani z dětských pohádek.

Snažil se promluvit, ale jeho hlas zmizel, stejně jako hlas orákula, Hvězdné běhny, Větrné děvky; oba zmizely. Viděl, jak se z prázdnoty třepotavě snáší jakási karta, obrací se a obrací v líné tmě. Na ní se za ramenem mladého muže s tmavými vlasy šklebil pavián; jeho znepokojivě lidské prsty se bořily mladíkovi do krku tak hluboko, až jejich špičky mizely v mase. Když se podíval blíž, uviděl pistolník, že pavián drží v jedné sevřené, škrtící ruce, bič. Tvář osedlaného muže se kroutila v němé hrůze.

Vězeň, zašeptal přívětivě muž v černém (který kdysi býval mužem, jemuž pistolník důvěřoval, mužem jménem Walter). *Trochu znepokojivé, že? Trochu znepokojivé... trochu znepokojivé... trochu -*

2

Pistolník se s trhnutím probudil a zároveň se ohnal zmrzačenou rukou, přesvědčený, že každou chvíli na něj skočí některý ten tvor v krunýři ze Západního moře a zahrne ho naléhavými otázkami v cizím jazyce, než mu odtrhne obličej z lebky.

Avšak s polekaným výkřikem odletěl jenom mořský pták, přivábený třpytem slunce na knoflících u košile.

Roland se posadil.

Ruka ho příšerně, nekonečně bolela. Pravé chodidlo zrovna tak. Oba prsty na ruce a palec na noze stále tvrdily, že jsou na svém místě. Dolní půlka košile byla pryč; zbytek připomínal otrhanou vestu. Kusem látky totiž ovázal ruku a druhým kusem chodidlo.

Jděte pryč, poručil nepřítomným částem těla. *Už jste jen duchové. Jděte pryč.*

Trochu to pomohlo. Ne moc, ale aspoň trochu. Byli to sice duchové, ale hodně živí duchové.

Pistolník pojedl sušeného masa. Ústa nechtěla, žaludek se bránil ještě víc, ale on vydržel. Když se potrava ocitla uvnitř, cítil se o něco silnější. Síly mu však nezbývalo mnoho; byl téměř na mizině.

Jenže musel vykonat, co bylo třeba.

Nejistě vstal a rozhlédl se. K vodě se střemhlav slétali ptáci a potápěli se, zdálo se však, že svět patří jen jemu a jim. Ty příšery byly pryč. Možná vycházely jen v noci; možná jen s přílivem. V té chvíli na tom nijak nezáleželo.

Moře bylo obrovské, setkávalo se s obzorem v zamlženém modrém bodě, který nebylo možno rozeznat. Pistolník jako očarovaný na dlouho zapomněl na svou bolest. Nikdy tolik vody pohromadě neviděl. Samozřejmě o ní slyšel v dětských pohádkách, dokonce ho učitelé - aspoň někteří - ujišťovali, že existuje - ale nikdy ji neviděl, takže po letech strávených ve vyprahlé zemi se s tou nesmírnou, úžasnou vodou jen ztěžka vyrovnával... dokonce mu bylo zatěžko se na ni dívat.

Díval se dlouho jako uhranutý, nutil se do toho pohledu, a v úžasu na chvíli zapomněl na bolest.

Bylo však ráno a stále ho čekalo několik úkolů.

Hmátl do zadní kapsy pro čelistní kost, pečlivě při tom nastavoval dlaň pravé ruky, protože nechtěl, aby na kost, pokud stále v kapse byla, narazily pahýly prstů, protože pak by neutuchající nářek zraněné ruky přešel v jekot.

Byla tam.

Dobře.

Dál.

Neohrabaně si odepnul nábojové pásy a položil je na sluncem ozářený kámen. Vytáhl pistole, otevřel komory a vyndal neužitečné náboje. Zahodil je. Po jasném záblesku, který se odrazil od jednoho

náboje, se vrhl pták a vzal náboj do zobáku, ale pak ho upustil a odletěl.

Taky o pistole by se měl postarat, měl by se o ně postarat ze všeho nejdřív, ale protože na tomto světě i na všech jiných je pistole bez munice pouhým klackem, položil si na klín nejdřív nábojové pásy a opatrně přešel levou rukou po kůži.

Oba byly vlhké, od spony až k místu, kde mu pásy kříží boky; dál už vypadaly suché. Opatrně, jeden po druhém, vytahal náboje ze suchých oček pásů. Pravá ruka se pořád snažila konat svou práci, bez ohledu na bolest neustále zapomínala na to, že jí cosi chybí, a pistolník se přistihl, že se mu ruka zas a znova vrací ke kolenu, jako pes příliš hloupý nebo vzpurný, než aby se držel u nohy. V té bolesti ji jednou nebo dvakrát málem praštil.

Čekají mě vážné potíže, pomyslel si znovu.

Náboje, které snad byly v pořádku, položil na hromádku, zoufale malou. Bylo jich dvacet. A několik z nich skoro určitě selže. Nemohl se spolehnout na žádný. Zbytek odsunul a poskládal na druhou hromádku. Třicet sedm.

No, stejně jsi jich už moc neměl, pomyslel si, ale uvědomoval si rozdíl mezi sedmapadesáti dobrými náboji a nejistými dvaceti. Nebo deseti. Nebo pěti. Nebo jedním. Nebo žádným.

Pochybné náboje položil na druhou hromádku.

Pořád měl svou torbu. To byla jedna věc. Položil si také ji na klín a potom pomalu rozebral pistole a obřadně je vyčistil. Než skončil, uplynuly dvě hodiny a bolest zesílila natolik, že se mu z ní točila hlava; cílené přemýšlení začalo být obtížné. Chtělo se mu spát. V životě se mu tak nechtělo spát. Ale při plnění povinnosti neexistoval přijatelný důvod, proč by jí nedostál.

„Corte,“ řekl hlasem, který nemohl poznat, a chraptivě se zasmál.

Pomaloučku znovu revolvery složil a nabil náboji, o kterých předpokládal, že jsou suché. Když byl hotov, vzal pistoli určenou pro levou ruku, natáhl kohoutek... a pak pomalu zase kohoutek vrátil. Chtěl to vědět, ano. Chtěl vědět, jestli se ozve pořádný výstřel, když zmáčkne spoušť, nebo jestli se ozve jen další zbytečné cvaknutí. Ale cvaknutí by znamenalo, že náboj selhal, a výstřel by jen snížil jejich počet z dvaceti na devatenáct... nebo devět... nebo tři... nebo nulu.

Utrhl další kus košile, ostatní náboje - ty namočené - položil na něj a pomocí levé ruky a zubu je svázal do uzlíku. Vložil je do torby.

Spi, prosilo tělo. Spi, musíš spát, hned, než se setmí, už ti nic nezbylo, jsi úplně vyčerpaný -

Vyhrabal se na nohy a rozhlédl se po opuštěné pláži. Měla barvu spodního prádla, které se dlouho nosilo a nepralo, a byla poseta vybledlými škeblemi. Tu a tam z hrubozrnného písku trčely velké kameny pokryté ptačím trusem, jehož starší vrstvy byly žluté jako staré zuby, čerstvější skvrny zase bílé.

Hranici přílivu vyznačovaly usychající řasy. Poblíž té čáry uviděl ležet kusy své pravé boty a měchy s vodou. Připadalo mu skoro jako zázrak, že velké vlny nespláchly měchy do moře. Pomalu a se strašným kulháním došel k místu, kde ležely. Zvedl jeden z nich a potřásl jím u ucha. Druhý byl prázdný. V tomto zbývala ještě trocha vody. Většina by rozdíl mezi těmi měchy nepoznala, ale pistolník znal oba, jako matka rozezná jednovaječná dvojčata. Putoval s těmi měchy dlouho, hodně dlouho. Uvnitř šplíchala voda. To bylo dobré - byl to dar. Tvor, který ho napadl, nebo kterýkoli další mohl měch rozervat jediným ledabylým kousnutím nebo stříhnutím klepeta, ale žádný z nich to neudělal, a příboj je také ušetřil. Po neznámém tvorovi nebylo ani stopy, i když oba skončili vysoko nad hranicí příboje. Možná se ho chopili jiní dravci; možná mu jeho druhové uspořádali pohřeb v moři, jako *elafonti*, obrovská zvířata, která prý pohřbívají své mrtvé, jak slýchal jako dítě v pohádkách.

Levým loktem nadzvedl měch, zhluboka se napil a pocítil, že se mu vrací trocha síly. Pravá bota byla samozřejmě zničená... ale pak se v něm rozsvítila jiskra naděje. Chodidlo zůstalo nedotčeno - sice bylo pohmožděné, ale nezraněné - a možná by se dal uříznout kus druhé boty, aby díru aspoň na nějakou dobu záplatoval...

Zmocnila se ho slabost. Bojoval s ní, ale kolena mu povolila a on se posadil, jen se hloupě kousal do jazyka.

Neopovaž se omdlít, říkal si varovně. Tady ne, sem se může večer vrátit zase nějaká potvora a dorazit tě.

Tak tedy vstal a připoutal si prázdný měch k pasu, ale ušel sotva dvacet yardů k místu, kde nechal ležet pistole a torbu, když znovu napůl v bezvědomí upadl. Chvíli zůstal ležet a tiskl tvář do písku, okraj jakési škeble se mu zarýval do čelisti tak hluboko, že mu skoro vytryskla krev. Podařilo se mu znovu napít z měchu a pak se odplazil zase k místu, kde se původně probudil. O dvacet yardů výš ve svahu rostla juka - byla asi zakrnělá, ale stejně dávala trochu stínu.

Rolandovi těch dvacet yardů připadalo jako dvacet mil.

Přesto pracně dovlekl zbytky svého majetku do kalužinky stínu. Ležel tam s hlavou v trávě a už upadal do stavu, který mohl být spánkem nebo také bezvědomím či smrtí. Pohlížel do nebe a snažil se odhadnout, kolik je hodin. Nebylo poledne, ale podle velikosti stínu, ve kterém odpočíval, nebylo poledne daleko. Vydržel ještě chvíli, pokrčil pravou paží v lokti, přistrčil ji před oči a hledal výmluvné červené nitky infekce, jedu, který neochvějně směřuje do středu jeho těla.

Dlaň ruky byla zarudlá. To nebylo dobré znamení.

Budu to dělat levou rukou, pomyslel si, aspoň něco.

Pak se ho chopila temnota a on spal dalších šestnáct hodin, přičemž mu do spících uší neustále hučely vlny Západního moře.

3

Když se pistolník opět probudil, bylo moře tmavé, ale nebe na východě už světlalo. Blížilo se ráno. Pistolník se posadil, ale hlava se mu tak zatočila, že se téměř svalil.

Sklonil hlavu a čekal.

Když slabost pominula, podíval se na ruku. Tak přece ji zachvátila infekce - výmluvný otok se šířil po celé dlani až k zápěstí. Tam končil, ale už byly vidět další tenké červené čárky, které se mu nakonec doplíží až k srdci a zabijí ho. Bylo mu horko jako v horečce.

Potřebuji lék, pomyslel si. Ale tady žádný lék není.

Došel tedy tak daleko, jenom aby umřel? To ne. A pokud měl umřít, přestože byl tak odhodlán, zemře cestou k Věži.

Jak jsi pozoruhodný, pistolníku! zachechtal se mu v hlavě muž v černém. Jak nezdolný! Jak jsi v té své hloupé posedlosti romantický!

„Táhni do prdele,“ zachraptěl a napil se. Nezbývalo mu už ani moc vody. Před ním se rozkládalo celé moře se všemi možnostmi, které skrývalo; voda, spousty vody, ale ani kapka k pití. To nevádí.

Zapjal si přezky pásů, utáhl je - ten proces mu zabral tolik času, že než skončil, rozjasnily se první slabé náznaky svítání ve skutečnou předehtu dne - a pak se pistolník pokusil vstát. Nebyl přesvědčen, že to dokáže, dokud se to nestalo.

Levou rukou se přidržoval juky, pravou paží nadzvedl nevyprázdňející měch a přehodil si ho přes rameno. Potom torbu. Když se

narovnal, znovu se mu slabostí zatočila hlava, takže ji sklonil, čekal, vzdoroval.

Slabost přešla.

Pistolník vyrazil vratkým, nejistým krokem člověka v posledním stadiu opilosti, až došel zpět na břeh. Zastavil se, zahleděl se na oceán temný jako morušové víno a potom si vzal z torby zbytek sušeného masa. Snědl polovinu a ústa a žaludek tentokrát přijímaly jídlo ochotněji. Otočil se a dojídal druhou půlku, zatímco pozoroval, jak slunce vychází nad horami, kde zahynul Jake - nejprve jako by se zachytilo na krutých a holých zubech vrcholů, a pak se nad ně pozvedlo.

Roland nastavil tvář slunci, zavřel oči a usmál se. Dojedl zbytek masa.

Pomyslel si: *Nuže, dobrá. Ted' je ze mě člověk, který nemá žádné jídlo, má o dva prsty na ruce a o jeden prst na noze méně, než s kolkou se narodil. Jsem pistolník s náboji, které nemusí vystřelit. Osmocněl jsem po kousnutí jakousi příšerou a nemám žádný lék. Mám vodu tak na jeden den, když budu mít štěstí. Ujdu možná tucet mil, když se donutím vydat poslední kapku sil. Zkrátka, jsem člověk na pokraji všeho.*

Kudy by se měl vydat? Přišel z východu; na západ jít nemohl, protože nevládl schopnostmi svatého nebo spasitele. Takže zbýval sever a jih.

Sever.

To byla odpověď, kterou mu dávalo srdce. O tom nebylo pochyb.

Sever.

Pistolník vykročil.

4

Šel tři hodiny. Dvakrát upadl a podruhé už nevěřil, že dokáže znovu vstát. Potom však k němu doběhla vlna tak blízko, že ho přinutila vzpomenout si na pistole, a pistolník byl na nohou dřív, než by řekl švec, i když se mu nohy třásly jako chůdy.

Podle vlastního názoru dokázal za ty tři hodiny ujít asi čtyři míle. Slunce už připalovalo, ale ne zas tolik, aby se tím dalo vysvětlit, proč ho tak bolí hlava a proč mu po tváři stéká pot; ani vítr vanoucí od moře nebyl tak silný, aby vysvětlil náhlé záchvaty třesavky, která se

ho chvílemi zmocňovala, až mu po těle naskákaly pupeny husí kůže a zuby se mu rozcvakaly.

Horečka, pistolníku, zasmál se muž v černém. Co v tobě zbylo, zaplálo ohněm.

Červené nitky náказы byly zřetelnější; postoupily od pravého zápěstí až do půli předloktí.

Urazil další míli a vypil z měchu poslední kapku. Přivázal si ho k pasu jako první měch. Moře měl nalevo, hory napravo, pod nohama v roztrhaných botách šedý, škeblemi posetý písek. Vlny přibíhaly a zase ustupovaly. Díval se po humroidech, ale žádné neviděl. Šel odnikud nikam, člověk z jiného času, který, jak se zdálo, dospěl tam, kde ho čeká nesmyslný konec.

Těsně před polednem znovu upadl a poznal, že už nevstane. Takže zde bylo to místo. Tady. Tak přece jenom byl konec.

Opřený o ruce a kolena zvedl hlavu jako ochromený bojovník... a kousek vpředu, možná míli, možná tři míle daleko (bylo těžké odhadovat vzdálenosti na stále stejném pobřeží, když jím lomcovala horečka, až mu tepalo v očích), uviděl cosi nového. Jakýsi předmět, který trčel z písku do výšky.

Co to bylo?

(tři)

Na tom nezáleželo.

(tři je číslo tvého osudu)

Pistolníkovi se znovu podařilo vstát. Cosi zachraptěl, jakousi prosbu, kterou zaslechli jen kroužící mořští ptáci (s jakou radostí by mi vyklovali oči z hlavy, pomyslel si, jakou radost by měli z tak chutného sousta!), a šel dál, i když se stále víc potácel a zanechával za sebou stopu klikatící se v přízračných kličkách a smyčkách.

Upíral oči na to, co stálo na pobřeží před ním. Když mu padly vlasy do očí, shrnul je. Zdálo se, že se předmět vůbec nepřibližuje. Slunce doputovalo k vrcholu nebe a tam otálelo příliš dlouho, jak se mu zdálo. Rolandovi připadalo, že je opět na poušti, kdesi mezi chýší posledního osadníka

(muzikální plodina čím víc pojiš, tím víc drouníš)

a dostavníkovou stanicí, kde ten chlapec

(tvůj Izák)

čekal na jeho příchod.

Kolena se mu podlomila, srovnala, podlomila, opět srovnala. Když mu vlasy znovu padly do očí, už se neobtěžoval je shrnovat; neměl na to sílu. Díval se na ten předmět, který nyní vrhal úzký stín směrem k pevnině, a stále šel.

Už rozeznal, co to je, bez ohledu na horečku.

Byly to dveře.

Ani ne čtvrt míle před nimi se Rolandovi znovu podlomila kolena a Roland tentokrát nedokázal klouby včas zpevnit. Upadl, pravou ruku zaryl do hrubého písku a zlomků škeblí, až pahýly prstů zařičely, protože čerstvé strupy se strhly. Začaly znovu krváčet.

Plazil se tedy. Plazil se a v uších mu neustále syčelo, burácelo a šumělo Západní moře. Pomáhal si lokty a koleny, vyrýval pískem brázdou nad změtí špinavých zelených řas, které označovaly hranici přílivu. Nejspíš pořád foukal vítr - určitě, protože jím stále zmítala třesavka - ale jediný vítr, který slyšel, byla svištivá vichřice, jež mu proudila z plic a do plic.

Dveře byly stále blíž.

Blíž.

Konečně, asi ve tři hodiny toho dlouhého zoufalého dne, kdy se mu po boku začal natahovat stín, k nim dorazil. Posadil se na paty a unaveně si je prohlédl.

Byly šest a půl stopy vysoké a zdálo se, že jsou z pevného železného dřeva, i když nejbližší železný strom určitě rostl nejméně sedm set mil daleko odtud. Otočný knoflík vypadal jako ze zlata a byl ozdoben vzorem, který pistolník nakonec poznal: byl to rozšklebený paviání obličej.

V knoflíku nebyla žádná klíčová dírka, ani nad ním nebo pod ním.

Dveře měly závěsy, ale ty nebyly k ničemu připojeny - *aspoň to tak vypadá*, pomyslel si pistolník. *Je to tajemství, úžasné tajemství, ale co na tom? Umíráš. Blíží se tvoje vlastní tajemství - jediné, na kterém každému muži nebo ženě nakonec doopravdy záleží.*

Přesto se zdálo, že je to důležité.

Ty dveře. Dveře tam, kde žádné dveře neměly být. Prostě stály na šedivém pobřeží dvacet stop nad hranicí přílivu, zdánlivě věčné stejně jako moře, a hranou vrhaly šikmý stín k východu, protože slunce už pomalu zapadalo.

Ve dvou třetinách jejich výšky bylo černými písmeny v ušlechtilé řeči napsáno slovo:

VĚZENĚ

Nakazil ho démon. Ten démon se jmenuje HEROIN.

Pistolník slyšel tichý hukot. Nejdřív si myslel, že je to určitě vítr nebo že mu horečkou hučí v hlavě, ale stále víc a víc nabýval přesvědčení, že ten zvuk vydávají nějaké motory... a že se ozývají za těmi dveřmi.

Tak je otevři. Nejsou zamčené. Víš, že nejsou zamčené.

Místo toho se neohrabaně zvedl a obešel dveře na druhou stranu.

Žádnou druhou stranu neměly.

Byl tam jenom tmavě šedý břeh, který se táhl dál a dál. Jenom vlny, škeble, čára přílivu, jeho vlastní stopy - otisky bot a díry, které nadělal lokty. Podíval se znovu a oči se mu trochu rozšířily. Dveře tam nebyly, ale jejich stín ano.

Už už natahoval pravou ruku - ach, tak pomalu se učila, kde je její nové místo v tom, co mu zbývalo ze života -, ale spustil ji a zvedl levou. Tápavě hledal pevný povrch.

Jestli je ucítím, zaklepu do prázdna, pomyslel si pistolník. To bude zajímavý zážitek před tím, než umřu!

Ruka pronikla řídkým vzduchem v místech, kde už dávno dveře - byť neviditelné - měly být.

Nebylo nač zaklepat.

A ten hukot motorů - pokud hádal správně - taky utichl. Teď slyšel jen vítr, vlny a odporné bzučení v hlavě.

Pistolník pomalu přešel zpět na druhou stranu toho, co tam nebylo, a už si myslel, že měl jen halucinace -

Zastavil se.

V jednu chvíli se díval západně na ničím nerušenou šedou valící se vlnu, a vzápětí ten výhled narušila plocha dveří. Viděl kryt zámku, který také vypadal jako ze zlata, ze kterého vyčnívala západka jako sporý kovový jazyk. Roland otočil hlavu o palec na sever a dveře zmizely. Pohnul jí zpět tam, kde byla předtím, a dveře zde byly zase. Dveře se neobjevovaly; prostě tam byly.

Obešel je docela, stanul na nejistých nohou a pohlédl na dveře.

Mohl je obejít také ze strany od moře, ale byl přesvědčen, že by se stalo totéž, jenomže tentokrát by upadl.

Zajímalo by mě, jestli bych jimi z té opačné strany mohl projít?

Ach, nabízela se mu spousta zajímavých otázek, ale pravda byla prostá: zde, na nekonečném pruhu písku stály osamělé dveře, a ty měly jen dvojí účel: buď je otevře, nebo je nechá zavřené.

Pistolník si s náznakem humoru uvědomil, že možná neumírá tak rychle, jak si myslel. Kdyby ano, byl by se tak bál?

Natáhl levou ruku a uchopil otočný knoflík. Ani ledový chlad kovu, ani ohnivý žár jemných run, které byly do knoflíku vyryty, ho nepřekvapily.

Otočil knoflíkem. Dveře se k otevřely k němu, když zatáhl.

Očekával všechno možné, ale toto ne.

Pistolník se podíval, ztuhl, vyrazil první hrůzyplný výkřik za celý svůj dospělý život a dveře zabouchl. Nebylo zde nic, oč by dveře mohly bouchnout, ale přesto se hlučně zabouchly, až se mořští ptáci s křikem zvedli ze skalisek, na kterých hřadovali a odkud ho pozorně sledovali.

5

Uviděl totiž zemi, ale z nesmírné, nemožné nebeské výšky - byl snad na míle vysoko. Zahlédl stíny mraků ležící na zemi, klouzaly po ní jako ve snu. Viděl to, co by asi viděl orel, kdyby mohl létat třikrát výš.

Překročit práh takových dveří by znamenalo, že by padal, ječel snad celé minuty a nakonec se zaryl hluboko do země.

Ne, viděl jsi ještě něco.

Uvažoval o tom, zatímco celý tumpachový seděl na písku před zavřenými dveřmi a se zraněnou rukou v klíně. První slabé červené stopy se mu už objevily nad loktem. Infekce mu už brzy doputuje k srdci, o tom nebylo pochyb.

V hlavě mu zazněl Cortův hlas.

Poslouchejte mě, červi. Poslouchejte mě, jestli je vám život milý, protože právě ten si můžete jednoho dne zachránit. Nikdy nevidíte všechno, co vidíte. Posílají vás ke mně mimo jiné proto, abych vám ukázal, co nevidíte v tom, co vidíte - co nevidíte, když se bojíte, bojíte, utíkáte nebo šukáte. Žádný člověk nevidí všechno, co vidí, ale

než z vás budou pistolníci - teda z těch, co nepůjdou na Západ - uvidíte víc jediným letným pohledem, než někteří lidi uvidí za celý život. A něco z toho, co neuvidíte tím letným pohledem, uvidíte potom, zrakem své paměti - tedy jestli budete žít dost dlouho, abyste mohli vzpomínat. Protože rozdíl mezi viděním a neviděním může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Viděl zemi z ohromné výšky (a ten pohled mu připadal závratnější a víc matoucí než vize, kterou zažil ke konci času stráveného s mužem v černém, protože to, co spatřil za dveřmi, nebylo žádné vidění), a zbytek pozorovací schopnosti postřehl skutečnost, že země, kterou viděl, nebyla poušť ani moře, ale zelená krajina, neuvěřitelně bohatě protkaná nitkami vod, takže mu připomněla bažinu, ale -

To ti z postřehu zbylo málo, zachechtal se Cortův hlas posměšně, Viděl jsi víc!

Ano.

Viděl cosi bílého.

Bílé okraje.

Bravo, Rolande! vykřikl Cort Rolandovi v hlavě a Roland téměř ucítil na rameni ránu tvrdé, mozolnaté ruky. Trhl sebou.

Díval se oknem.

Pistolník namáhavě vstal, natáhl se vpřed a znovu ucítil v dlani chlad a pálivé linie skrytého žáru. Znovu dveře otevřel.

6

Pohled, který očekával - pohled na zemi z jakési příšerné, nepředstavitelné výšky - byl pryč. Díval se na slova, kterým nerozuměl. Skoro jim rozuměl; jako by Velká písmena byla jaksi pokroucená...

Nad těmi slovy byl obrázek jakéhosi vozu bez koní, motorového vozu, jakých byl svět asi plný, než se hnul. Najednou si vzpomněl na věci, které mu vyprávěl Jake, když ho pistolník na dostavníkové stanici zhyponotizoval.

Ten vůz bez koní, vedle kterého se smála jakási žena s kožešinou štolou, mohl být ten, který Jakea přešel v tom divném jiném světě.

Tohle je ten jiný svět, pomyslel si pistolník.

Najednou se ten pohled...

Nezměnil se; pohnul se. Pistolník zavrával, dostal závrat' a udělalo se mu trochu špatně. Slova a obrázek klesly a vzápětí pistolník uviděl jakousi uličku se dvěma řadami sedadel na druhé straně. Několik jich bylo prázdných, ale většinou na nich seděli lidé, lidé v podivných šatech. Nejspíš to byly obleky, ale pistolník podobné nikdy neviděl. To, co měli lidé uvázáno kolem krku, mohly být vázanky nebo kravaty, ale takové také nikdy neviděl. A pokud mohl poznat, nikdo nebyl ozbrojený - neviděl ani jednu dýku nebo meč, o pistoli nemluvě. Co to bylo za důvěřivé ovce? Někteří četli papíry plné drobných slovíček - slovíček tu a tam přerušovaných obrázky - a jiní psali na papíry pery, jaká pistolník také nikdy neviděl. Ale pera vem neš'. Jenže ten papír. Pistolník žil ve světě, kde papír a zlato měly zhruba stejnou hodnotu. V životě neviděl tolik papíru. Teď jeden muž dokonce vytrhl list papíru ze žluté podložky, která mu ležela na klíně, a zmuchlal ho do koule, i když papír popsal jen z jedné strany do poloviny, přičemž druhá strana zůstala úplně prázdná. Pistolníkovi nebylo tak zle, aby nepocítil děs a vztek nad tak nepřirozenou marnotratností.

Za lidmi byla zakřivená bílá stěna a řada oken. Několik jich zakrývaly jakési okenice, ale za ostatními bylo vidět modré nebe.

Teď se ke dveřím přiblížila jakási žena oblečená do šatů, které připomínaly uniformu, ale takovou Roland také nikdy neviděl. Uniforma byla jasně červená a patřily k ní kalhoty. Pistolník viděl místo, kde jí nohy přecházely v klín. Něco takového nikdy neviděl na žádné ženě, pokud nebyla svlečená.

Přiblížila se ke dveřím natolik, že Rolanda napadlo, že jimi projde, a klopýtavě couvl, ale naštěstí neupadl. Žena se na něj podívala s nacvičeným zájmem ženy, která slouží, ale přitom je svou paní. To pistolníka nezajímalo. Zaujalo ho, že se její výraz vůbec nezměnil. Nečekali byste, že se žena - vlastně kdokoli - takto podívá na špinavého, nejistě se kývajcího, vyčerpaného muže s revolvery u boků, s hadrem nasáklým krví omotaným kolem pravé ruky a v džínách, které vypadaly, jako by je někdo zpracovával pilou.

„Přál byste si...“ zeptala se žena v červeném. Řekla ještě cosi, ale pistolník přesně nepochopil, co to znamená. Jídlo nebo pití, pomyslel si. Ta červená látka - nebyla to bavlna. Hedvábí? Vypadala trochu jako hedvábí, ale -

„Gin,“ odpověděl jakýsi hlas a tomu pistolník rozuměl. Najednou porozuměl mnoha věcem:

Nebyly to dveře.

Byly to *oči*.

I když to vypadalo šíleně, díval se na část vozu, který letěl nebem. Díval se něčíma očima.

Komu patřily?

Ale pistolník už věděl. Díval se očima vězně.

KAPITOLA 2 - Eddie Dean

1

Jakoby na potvrzení toho nápadu, i když šíleného, se pistolníkův výhled ve dveřích najednou zdvihl a zároveň sklouzl stranou. Obraz se otočil (znovu ta závrať, pocit, že stojí na talíři s kolečky, jímž neviditelné ruce pohybují sem a tam) a potom začala kolem okrajů dveří ubíhat ta ulička. Minuli místo, kde stálo několik žen oblečených do červené uniformy. Bylo tam plno ocelových věcí a pistolník by rád pohyblivý obraz zastavil, přestože cítil bolest a byl vyčerpán, aby si mohl ty ocelové předměty prohlédnout - byly to nějaké stroje. Jeden vypadal trochu jako trouba na pečení. Vojákyň, kterou už viděl, právě nalévala gin, o nějž požádal ten hlas. Láhev, ze které nalévala, byla velmi malá. Byla ze skla. Nádoba, do které nalévala, vypadala jako sklo, ale pistolník si domyslel, že je to ve skutečnosti něco jiného.

Obraz ve dveřích se pohnul dřív, než pistolník pochopil víc. Došlo k dalšímu obratu, který působil závrať, a už se díval na jakési kovové dveře. V malém obdélníku svítil nápis. To slovo dokázal pistolník přečíst. VOLNO, stálo tam.

Pohled sklouzl kousek níž. Objevila se jakási ruka, u pravé strany dveří, kterými se díval pistolník, a uchopila otočný knoflík dveří, na něj se pistolník díval. Uviděl manžetu modré košile, povytaženou vzhůru, takže zahlédl kudrnaté černé chlupy. Dlouhé prsty. Na jednom z nich prsten se zasazeným drahým kamenem, mohl to být rubín

nebo kalný oheň, anebo bezcenná cetka. Pistolník si pomyslel, že to nejspíš bude to poslední - kámen byl příliš veliký a vulgární, než aby byl pravý.

Kovové dveře se rozevřely a pistolník hleděl na nejpodivnější záchod, jaký kdy viděl. Byl celý z kovu.

Okraje kovových dveří se mihly kolem okrajů dveří na pláži. Pistolník zaslechl, jak se zavírají a zamykají. Další závratný obrat se nekonal, takže pistolník předpokládal, že muž, jehož očima se dívá, nejspíš sáhl za sebe, když se zamykal.

Potom se obraz přece jen stočil - ne úplně dokola, ale jen zpola - a pistolník se díval do zrcadla, kde spatřil tvář, kterou už kdysi viděl... na tarotové kartě. Stejně tmavé oči a černá kštice. Tvář byla klidná, ale bledá, a v očích - kterými se díval a které se teď upíraly na něj - zahlédl Roland něco z té hrůzy a strachu figury z tarotové karty osedlané paviánem.

Ten muž se třásl.

Taky je mu zle.

Pak si vzpomněl na Nortu, pojídače trávy z Tuliu.

Pomyslel na orákulum.

Nakazil ho démon.

Pistolníka najednou napadlo, že možná přece jenom ví, co je to HEROIN: něco jako ďáblova tráva.

Ten klidu nepřidá, že?

Bez rozmýšlení, jen s prostým odhodláním, díky kterému zůstal posledním ze všech, posledním, jenž kráčel dál a dál dávno poté, co Cuthbert a ostatní zemřeli nebo se vzdali, spáchali sebevraždu či zradili nebo se prostě zřekli myšlenky na Věž, s neústupným a chladným odhodláním, jež ho převedlo přes poušť a všemi těmi roky, které poušti předcházely a kdy sledoval muže v černém, tak tedy pistolník prošel dveřmi.

2

Eddie si poručil gin s tonikem - možná to není zrovna dobrý nápad, jít na newyorskou celnici opilý a vědět, že jakmile se rozjede, nebude k zastavení - ale musel prostě něco vzít.

Jestli se dostaneš na dno a nebudeš mít po ruce žádnéj výtah nahoru, řekl mu jednou Henry, musíš to udělat, jak to pude. I kdybys na to měl jenom lopatu.

Potom, když si objednal a letuška odešla, začal mít pocit, že snad bude zvracet. Ne určitě, jenom možná, ale lepší bylo mít jistotu. Chystat se projít celnicí a mít v podpaždí po libře čistého kokainu, navíc s ginovým dechem, to nevypadalo dobře; chystat se projít celnicí s usychajícími zvrátky na kalhotách, to by byla katastrofa. Lepší bylo mít jistotu. Nejspíš ho to přejde, obvykle to přešlo, ale lepší bylo mít jistotu.

Potíž byla v tom, že z něj začal být vychladlej krocan. *Vychladlej, ne studenej.* Další moudrá slova od velkého mudrce a zasloužilého feťáka Henryho Deana.

Seděli tehdy na krytém balkóně Regency Tower, sice přímo neklimbali, ale daleko k tomu neměli, do tváře jim svítilo teplé slunce, naládovaní tak akorát... to byly ty staré zlaté časy, kdy Eddie sotva začal šňupat a Henryho teprve čekala první jehla.

Všichni vykládají jenom o tom, že z člověka nakonec bude studenej krocan, řekl Henry, *ale než se dostaneš tak daleko, musíš nejdřív vychladnout.*

A Eddie, totálně zkouřenej, se zachechtal jako blázen, protože přesně věděl, o čem Henry mluví. Henry se však ani neusmál.

V některým ohledu je vychlazeney krocan horší než studenej, řekl Henry. *Když už to dopravuješ na studenýho krocana, aspoň VÍŠ, že budeš blít, VÍŠ, že se budeš klepat, VÍŠ, že se budeš potit, dokud nebudeš mít dojem, že se topíš. Vychlazeney krocan je něco jako kletba očekávání.*

Eddie si pamatoval, že se Henryho zeptal, jak se říká tomu, když si nějaký jehličkář (v těch dávno minulých dnech, nejméně celých šestnáct měsíců vzdálených, se oba vážně ujišťovali, že z nich se něco takového nestane) šlehne horkou dávkou.

Tak tomu se říká pečenej krocan, odpověděl Henry okamžitě a pak se zatvářil překvapeně jako člověk, který řekne něco mnohem vtípnějšího, než ve skutečnosti zamýšlel, a pak se podívali na sebe a vzápětí řvali smíchy a plácali se po zádech. Pečenej krocan, dobrý vtip, ale teď už tak dobrý nebyl.

Eddie prošel uličkou kolem kuchyňky dopředu, pohlédl na nápis - VOLNO - a otevřel dveře.

Hele, Henry, ó velký mudrci & zasloužilý feťáku, starší brácho, když už mluvíme o těch tvejch opeřenejch kamarádech, chceš slyšet, jak já definuju pečenou husu? To když se celník na Kennedyho letišti rozhodne, že je na tvým výzoru něco krapet divnýho, nebo tam zrovna budou mít ty psy s přechytrěným čumákem, který si drží na hlavní celní správě, a ti začnou štěkat a uchcávat všude po podlaze a budou se snažit uškrtit na stahovacích obojcích jenom kvůli tobě, jak se na tebe budou chtít dostat, a když ti celníci prohrabou všechny kufry, odvedou do tě do takový místnůstky a zeptají se, jestli by sis nesundal košili, a ty řekneš, že uhodli, jasně že si ji nesundáš, trochu jsem se na Bahamách nachladil a klimatizace tu jede na plný pecky a mám obavu, že bych mohl dostat zápal plic, a oni na to aha, opravdu, no a to se pokaždý takhle potíte, když klimatizace jede na plný pecky, pane Deane, tak to pardon, sakra, a teď košili dolů, a ty ji sundáš, a oni řeknou možná byste si měl sundat taky to tričko, protože vypadáte, že máte nějaký zdravotní problém, kamaráde, ty boule v podpaždí vypadají jako nějaký lymfatický nádory nebo tak něco, a ty už se ani nepokoušej ještě něco vykládat, stejně jako se hráč ve středu pole ani nenamáhá běžet za míčkem, kterej je odpálenej určitým způsobem, hráč se prostě otočí a sleduje, jak míček letí, když je pryč, je pryč, takže si sundáš triko a hele, koukněme se, vy máte ale štístko, to nejsou nádory, pokud tak nechcete nazývat nádory na těle společnosti, jejeje, tyhle věci vypadají spíš jako pár pytlíků, který tam drží lepicí páska, a mimochodem, toho smradu si nevšímej, hochu, to je jenom husa. Zrovna jsme ji upekli.

Hmátl za sebe a zamkl. Světla nahoře se rozzářila. Motory potichu hučely. Otočil se k zrcadlu, chtěl se podívat, jak mizerně vypadá, a najednou ho zaplavil příšerný, neodbytný pocit: měl dojem, že ho někdo pozoruje.

Hele, no tak, nech toho, napomínal se stísněně. Prý jsi nejklidnější chlap na světě. Proto tě poslali. Proto -

Ale najednou se zdálo, že ze zrcadla na něj nehledí jeho oči, nikoliv oříškově hnědé, skoro zelené oči Eddieho Deana, které okouzly tolik srdcí a umožnily mu vklínit se mezi tolik pěkných párů nohou během poslední třetiny jeho jedenadvaceti let, ty oči nepatřily jemu, ale jakémusi cizinci. Nebyly oříškově hnědé, ale barvy vybledlých levisek. Oči, které byly ledové, přesné, nezvykle pozorné, odhadující. Oči ostřelovače.

Uviděl v nich - zřetelně uviděl - odraz racka, který přelétl zpěněnou vlnu a cosi z ní vylovil.

Měl právě čas si pomyslet propánaboha, co má tohle být?, a pak poznal, že to nepřejde; přece jenom bude zvracet.

V půlvtětině předtím, než to udělal, v té půlvtětině, kdy se dál díval do zrcadla, uviděl, že ty modré oči zmizely... ale dřív, než se to stalo, zmocnil se ho najednou pocit, že je dvěma lidmi... že ho něco posedlo, jako tu malou holku ve Vymítači d'ábla.

Zřetelně ve své mysli pocítil jinou mysl a uslyšel myšlenku, která nebyla jeho myšlenkou, spíš se podobala hlasu z rádia: *Prošel jsem. Jsem v nebeském voze.*

Následovalo ještě cosi, ale Eddie už neslyšel. Soustředil se na to, aby zvracel do umyvadla co nejtíšeji.

Když skončil, ještě si ani nestačil otřít ústa, stalo se cosi, co se mu ještě v životě nepříhodilo. Na jednu děsivou chvíli se v něm rozhostilo prázdno - prostě nastala jakási prázdná pauza. Jako když se z odstavěčku v novinách úhledně a dokonale vymaže jedna řádka.

Co je? uvažoval Eddie bezmocně. Co se to sakra děje?

Potom musel zase zvracet a to bylo možná dobře; i když se dá proti zvracení uvést spousta argumentů, jedno se musí přiznat: dokud zvracíte, nemůžete myslet na nic jiného.

3

Prošel jsem. Jsem v nebeském voze, pomyslel si pistolník. A o vteřinu později: *Vidí mě v zrcadle!*

Roland se stáhl zpět - neodešel, ale stáhl se jako dítě schovávající se v nejvzdálenějším koutě velmi dlouhého pokoje. Byl uvnitř nebeského vozu; byl také uvnitř nějakého muže, který nebyl sám sebou. Byl uvnitř Vězně. V prvním okamžiku, kdy byl pistolník blízko čela (jedině tak to dokázal popsát), byl víc než uvnitř; skoro se tím mužem stal. Cítil nemoc, kterou ten muž trpěl, i když nevěděl jakou, a poznal, že se ten muž chystá zvracet. Roland pochopil, že kdyby potřeboval, mohl by tělo toho muže ovládnout. Trpěl by jeho bolestmi, byl by osedlán démonickou opicí, která mu seděla za krkem, ale kdyby potřeboval, mohl by ho ovládat.

Nebo mohl zůstat v pozadí, kde si ho vězeň nevšimne.

Když vězňův záchvat zvracení pominul, pistolník skočil vpřed - tentokrát až k čelu. Rozuměl této podivné situaci jen velmi málo a jednat v situaci, které člověk nerozumí, znamená přivolávat ty nejhorší následky, ale on potřeboval vědět dvě věci - a potřeboval je vědět tak zoufale, že nebral ohled na žádné následky, jež mohly nastat.

Byly dveře, jimiž prošel ze svého světa, stále na místě?

A pokud ano, bylo tam stále jeho tělesné já, zhroucené, neobydlené, možná umírající nebo už mrtvé, když nemělo jeho já, které nevědomě řídí běh plic, srdce a nervů? I kdyby jeho tělo stále žilo, mohlo tak vydržet jenom do té doby, než padne noc. Potom se vynoří humroidi se svými otázkami a chutí povečeřet.

Otočil prudce hlavou, která byla na okamžik jeho hlavou, a rychle se ohlédl.

Dveře tam stále byly, stále za ním. Byly otevřené do jeho světa, závěsy byly spojeny s ocelovou zárubní tohoto divného záchodu. A ano, tam ležel Roland, poslední pistolník, ležel na boku, s ovázanou pravou rukou na břicho.

Dýchám, pomyslel si Roland. Budu se muset vrátit a přemístit se jinam. Ale nejdřív musím něco udělat. Něco...

Pustil vězňovu mysl a stáhl se, pozoroval, čekal, jestli vězeň pozná, že tu byl.

4

Když přestal zvracet, zůstal Eddie shrbený nad umyvadlem, oči pevně zavřené.

Na vteřinu jsem měl okno. Nevím, co to bylo. Opravdu jsem se ohlédl?

Nahmátl kohoutek a pustil studenou vodu. S očima pořád zavřenými si opláchl tváře a čelo.

Když už se nemohl déle zdržovat, podíval se znovu do zrcadla.

Dívaly se na něj jeho vlastní oči.

V hlavě mu nezněly žádné cizí hlasy.

Neměl pocit, že je pozorován.

Takže jsi měl na moment okno, Eddie, informoval ho velký mudrc a zasloužilý feťák. Běžný u člověka, ze kterého bude vychlazenější krocan.

Eddie mrkl na hodinky. Do New Yorku zbývala hodina a půl. Letadlo mělo přistát v 16.05 východního času, ale ve skutečnosti se blížilo právě poledne. Chvilé rozhodující zkoušky.

Vrátil se na sedadlo. Na stolku měl svůj nápoj. Dvakrát usrkl a pak znovu přišla letuška a zeptala se ho, jestli pro něj může udělat ještě něco. Otevřel ústa, aby odmítl... a pak nastal další divný prázdný moment.

„Chtěl bych něco jíst, prosím,“ pravil pistolník ústy Eddieho Deana.

„Teplé jídlo budeme podávat za -“

„Jenže já mám strašný hlad,“ řekl pistolník naprosto pravdivě. „Vezmu si cokoliv, třeba i turín -“

„Turín?“ zamračila se na něj vojákyně a pistolník najednou nahlédl do věžňovy mysli. *Sendvič...* to slovo bylo vzdálené jako šumění v mořské lastuře.

„Třeba i sendvič,“ řekl pistolník.

Vojákyně vypadala nejistě. „No... mám tam tuňákový sendvič...“

„Ten by mi stačil,“ přerušil ji pistolník, i když v životě o tunovém sendviči neslyšel. Darovanému koni na zuby nekoukej.

„Opravdu jste trochu bledý,“ poznamenala vojákyně, „myslela jsem, že je vám třeba špatně.“

„Jenom z hladu.“

Profesionálně se na něj usmála. „Podívám se, co se dá schrastit.“

Zrasit?, pomyslel si pistolník popleteně. V jeho světě *zrasit* znamenalo slangový výraz pro znetvoření. To nic. Dostane jídlo. Neměl ponětí, jestli je dokáže pronést dveřmi k tělu, které je tak nutně potřebovalo, ale řešit bude pěkně jedno po druhém.

Zrasit, dumal a hlava Eddieho Deana se zavrtěla, jako by čemusi nevěřila.

Potom se pistolník opět stáhl.

5

Nervy, ujistil ho velký věstec a zasloužilý feťák. *Prostě nervy. To všechno patří k zážitkům vychlazeného krocana, bratříčku.*

Ale jestli to byly nervy, jak to, že se ho zmocňovala taková podivná ospalost - podivná, protože by měl být jako na trní, celý nersvůj, měl by cítit nutkání sebou šít a škrábat se, což je předzvěstí

opravdové třesavky; i kdyby nebyl ve stavu „vychlazeného krocana“, jak to formuloval Henry, byl přece fakt, že se právě chystá pronést dvě libry koksu americkou celnicí, což je zločin, za který by mu napařili deset let ve federálním lapáku, a on najednou dostává okna.

Ale co ta ospalost?

Znovu usrl nápoj, potom nechal klesnout víčka.

Proč ses odporoučel?

Neodporoučel jsem se, jinak by ta nána dávno běžela pro lékárníčku.

Takže jenom okno. Ale to taky není dobrý. V životě jsi takový okna nemíval. Klidně sis klímnul, to jo, ale okno jsi nikdy neměl.

Taky měl cosi s pravou rukou. Připadalo mu, že ho jaksi neurčitě bolí, jako by se do ní uhodil kladivem.

Sevřel ruku v pěst, aniž otevřel oči. Žádná bolest. Žádné cukání. Žádné modré ostřelovačské oči. Co se oken týkalo, byla prostě výsledkem kombinace chladnouceho krocana a pěkného případu toho, co by velký věštec a význačný atakdál nepochybně nazval pašeráckou depkou.

Jenomže mně se chce přesto spát, pomyslel si. Jak to?

Henryho tvář proplula kolem jako odpoutaný balón. *Neboj se, říkal Henry. Nic se ti nestane, bratříčku. Odletíš do Nassau, zajdeš do Aquinas, tam se v pátek večer zastaví jeden chlápek. Je to jeden z těch dobrých chlapů. Ten tě zavopatří, nechá ti dost cukru, abys vydržel přes víkend. V neděli večer přinese koks a ty mu dáš klíček od bezpečnostní schránky. V pondělí ráno normálně uděláš to, co ti říkal Balazar. Ten chlap ti bude přihrávat; ví, co se patří. V pondělí v poledne odletíš a s tím svým poctivým ksichtíkem se protáhneš celnicí jako vánek, a než slunko zapadne, budeme si dávat biftek ve Sparks. Bude to brnkačka, bratříčku, pohodová brnkačka.*

Jenomže nakonec to tak pohodové nebylo.

S ním a Henrym byla ta potíž, že byli jako Karlík Brownů s Lucy. Jediný rozdíl tkvěl v tom, že Henry jednou za čas ten míč nechal ležet, takže do něj Eddie mohl kopnout - ne moc často, ale aspoň občas. Eddieho dokonce jednou napadlo, to byl zrovna v heroinovém rauši, že by měl napsat Charlesi Schultzovi dopis. *Milý pane Schultzi, napsal by. Zabíjíte dobrou vtip, když Lucy necháte POKAŽDÉ ten míč v poslední vteřině zvednout. Měla by ho občas nechat ležet. Takže by Karlík Brownů nemohl nic předvídat, rozumíte. Někdy by ho mohla*

nechat ležet, aby si mohl kopnout, třikrát, třeba i čtyřikrát po sobě, potom měsíc nic, potom jednou, a pak zase tři čtyři dny nic, a potom, víte jak to myslím, chápete. To by toho kluka FAKT nasralo, ne?

Eddie věděl, že by to toho kluka fakt nasralo.

Věděl to z vlastní zkušenosti.

Jeden z těch dobrých chlapů, říkal Henry, ale chlap, který se objevil, byl jakýsi nedomrlý tvor s britským přízvukem a tenkým knírkem, který vypadal jako vystřižený z film noire ze čtyřicátých let, a se žlutými zuby se sklonem dovnitř, jako zuby velmi staré zvířecí pasti.

„Máš klíč, seňore?“ zeptal se, jenomže s tím britským přízvukem ze soukromé školy to vyznělo jako označení občana důchodového věku.

„S klíčem se nic nestane,“ řekl Eddie, „jestli jsi to měl na mysli.“

„Tak mi ho dej.“

„Takhle to nechodí. Prý máš něco mít, co mě protáhne víkendem. V neděli večer mi máš něco přinést. Já ti dám klíč. V pondělí půjdeš do města a díky tomu klíči dostaneš něco dalšího. Nevím co, protože to není moje věc.“

Najednou se v ruce toho nedomrlého tvora objevila malá plochá modrá automatická pistole. „Nechceš mi to radši dát, seňore? Ušetří mi to čas a námahu; ty si zachrániš život.“

V Eddiem Deanovi bylo kus oceli, feťák nefet'ák. Henry to věděl; ještě důležitější bylo, že to věděl Balazar. Proto ho poslali.

Většina z nich si myslela, že tam jel, protože byl důkladně na háku. Věděl to, věděl to i Henry, věděl to taky Balazar. Ale jenom on a Henry věděl, že by jel, i kdyby byl rovný jako bříza. Kvůli Henrymu. Balazar se tak daleko ve svých výpočtech nedostal, ale Eddie na Balazara kašlal.

„Nechtěl bys ten krám schovat, blbečku?“ zeptal se Eddie. „Nebo snad chceš, aby sem Balazar někoho poslal, aby ti vydloubal oči z hlavy rezavým nožem?“

Nedomrlec se usmál. Pistole zmizela jako kouzlem; na jejím místě se objevila malá obálka. Podal ji Eddiemu. „To byl jenom nepatrný vtíp, víš.“

„Když to tvrdíš.“

„Zajdu za tebou v neděli večer.“

Otočil se ke dveřím.

„Radši bys měl počkat.“

Nedomrlec se otočil, povytáhl obočí. „Myslíš, že neodejdu, když chci odejít?“

„Myslím si, že jestli půjdeš a tohle budou nějaký nepoužitelný sračky, zítra odletím. Pak bys byl v hodně velkém průseru.“

Nedomrlec se zakabonil. Posadil se do jediného křesla v místnosti a Eddie zatím otevřel obálku a vysypal z ní trochu hnědého prášku. Podíval se na nedomrlece.

„Vím, jak to vypadá, vypadá to jako sračky, ale je to jenom řezaný,“ řekl nedomrlec. „Je dobrej.“

Eddie vytrhl z bloku na stole list papíru a oddělil z hromádky hnědého prášku malé množství. Nabral trochu na prst a rozetřel si prášek po patře úst. O vteřinu později ho vyplivl do koše.

„Chceš zhebnout? Jo? Toužíš umřít?“

„Nic jiného není.“ Nedomrlec se kabonil čím dál víc.

„Na zítřek mám rezervovanou letenku,“ řekl Eddie. To byla lež, ale nepředpokládal, že si to ten nedomrlec bude ověřovat. „U TWA. Zařídil jsem si to sám, jenom pro případ, že zdejší kontakt bude takovej hajzl jako ty. Nevadí. Vlastně se mi uleví. Nejsem na takový kšefty stavěnej.“

Nedomrlec seděl a rozvažoval. Eddie seděl a soustředil se na to, aby se nepohnul. Chtělo se mu pohnout; chtělo se mu sebou šít a mlít, vrtět se a nadsakovat, podupávat a poklepávat, drbat se a škrábat se, lupat a tahat prsty z kloubů. Dokonce cítil, jak mu oči chtějí zabloudit zpátky k hromádce hnědého prášku, i když věděl, že je to jed. Naposledy si šlehnul ráno v deset; od té doby uplynul stejný počet hodin. Jenomže kdyby cokoli z toho udělal, situace by se změnila. Ten nedomrlec dělal něco víc, než jen uvažoval; pozoroval ho, snažil se ho prokouknout do morku kostí.

„Možná bych mohl něco sehnat,“ řekl nakonec.

„Chceš to zkusit?“ zeptal se Eddie. „Ale v jedenáct vypínám světla a věším na dveře ceduli NERUŠIT, a jestli potom někdo zaklepe, zavolám na recepci a řeknu, že mě někdo otravuje, ať pošlou strážnýho.“

„Jsi hajzl,“ řekl nedomrlec s dokonalým britským přízvukem.

„Nejsem,“ opáčil Eddie, „hajzla jsi čekal. Já jsem se o tenhle kšeft nedral. Radím ti, abys tu byl do jedenácti s něčím, co se dá po-

užít - nemusí to být kdovíjaká sláva, jenom aby se to dalo použít - jinak ses mrtvej, blbečku.“

7

Nedomrlec se vrátil dlouho před jedenáctou; objevil se v půl desáté. Eddie si domyslel, že ten druhý prášek měl celou dobu v autě.

Tentokrát ho bylo trochu víc. Nebyl bílý, ale měl aspoň matně slonovinovou barvu, což bylo poměrně nadějně.

Eddie ochutnal. Zdál se v pořádku. Vlastně víc než v pořádku. Docela slušný. Sroloval účtenku a šňupl si.

„Tak dobře, v neděli,“ prohlásil nedomrlec zkrátka a vstával.

„Počkat,“ zarazil ho Eddie, jako by tu pistoli měl on. Svým způsobem ji měl. Ta pistole byl Balazar. Emilio Balazar byl v newyorském báječném drogovém světě bouchačkou s hodně velkou ráží.

„Počkat?“ otočil se nedomrlec a podíval se na Eddieho, jako by si myslel, že Eddie zešílel. „Na co?“

„No, vlastně jsem o tobě přemýšlel,“ řekl Eddie. „Jestli se mi udělá fakt mizerně z toho, co jsem si zrovna vpravil do těla, máš utrum. Jestli umřu, tak máš najisto utrum. A zrovna jsem si tak říkal, že jestli se mi udělá jenom trochu špatně, mohl bych ti dát druhou šanci. Víš, jako v té pohádce o klukovi, co otře lampu a pak má tři přání.“

„Z toho ti špatně nebude. Je to čínský heroin.“

„Jestli je tohle čínský heroin,“ řekl Eddie, „tak já jsem Dwight Gooden.“

„Kdo?“

„To nic.“

Nedomrlec se posadil. Eddie seděl u stolku v motelovém pokoji s hromádkou bílého prášku po ruce (ten řezaný sajrajt už dávno letěl do záchodu). Braves to v televizi natírali Metám, díky WTBS a velké satelitní anténě na střeše hotelu Aquinas. Eddie ucítil, jak mu z hloubi mysli vyvěrá slabounký pramínek klidu... až na to, že podle toho, co se dočetl v lékařském časopise, ten pocit vyvěral z klubka nervů u míšní báze, místa, kde se vytváří heroinový návyk tím, že způsobuje nepřírozené sevření nervového kmene.

Chceš se rychle vyléčit? zeptal se jednou Henryho. Přeraz si páteř, Henry. Přestanou ti fungovat nohy a taky klacek, ale okamžitě přestaneš potřebovat jehlu.

Henry si nemyslel, že je to vtipné.

Po pravdě řečeno, ani Eddie si nemyslel, že je to vtipné. Když jediným rychlým způsobem, jak se zbavit opice na hřbetě, je přerušit si míchu nad oním nervovým uzlem, pak máte na hrbu pěkně těžkou opici. Žádnou malpu, žádného flašinetářova mazlíčka; máte velikého, zlého starého paviána.

Eddie začal nasávat prášek do nosu.

„Tak jo,“ řekl nakonec. „To půjde. Můžeš vyklidit pole, blbečku.“

Nedomrlec vstal. „Mám přátele,“ prohlásil. „Mohli by sem přijít a vzít si tě do parády. Ještě rád bys mi prozradil, kde ten klíč je.“

„Já ne, kámo,“ odsekl Eddie. „Tenhle kluk ne.“ A usmál se. Nevěděl, jak ten úsměv vypadal, ale nejspíš zase tak radostný nebyl, protože nedomrlec vyklidil pole, vyklidil je rychle, vyklidil je a ani se neohlédl.

Když se Eddie Dean přesvědčil, že je návštěvník pryč, začal vařit.

Šlehl si.

Spal.

8

Stejně jako spal teď.

Pistolník schovaný v mysli toho muže (jehož jméno stále neznal; sluha, kterého vězeň v duchu označoval jako „nedomrlec“, je také neznal, a tak je nevyslovil), to sledoval, jako kdysi v dětství sledoval hry, ještě než se svět hnul... nebo si aspoň myslel, že se tak dívá, protože v životě nic jiného než hry neviděl. Kdyby někdy viděl film, pomyslel by nejprve na něj. To, co neviděl doopravdy, mohl vyloupnout z věžňovy mysli, protože se z ní vynořovala řada blízkých představ. S tím jménem to však bylo zvláštní. Věděl, jak se jmenuje vězňův bratr, ale nevěděl, jak se jmenuje přímo tento muž. Ale jména samozřejmě znamenají tajemství obdařená silou.

A pokud na něčem záleželo, rozhodně to nebylo mužovo jméno. Záleželo například na tom, že jeho návyk je slabý. Dále na tom, že v té slabosti se tají ocel jako dobrá pistole zabořená do pohyblivého písku.

Tento muž pistolníkovi bolestně připomněl Cuthberta.

Kdosi sem šel. Vězeň spal a neslyšel. Pistolník nespal a slyšel, a znovu vykročil vpřed.

9

Skvěle, pomyslela si Jane. Nejdřív mi vykládá, jaký má hlad, a já mu něco kuchtím, protože mi připadá docela milý, a on si pak klidně usne.

Potom ten pasažér - kluk asi dvacetiletý, vysoký, v čistých, trochu vybledlých džínách a kašmírové košili - pootevřel oči a usmál se na ni.

„Díky, *sai*,“ řekl - nebo to tak aspoň znělo. Skoro archaicky... nebo cize. Mluví ze spaní, nic víc, pomyslela si Jane.

„Není zač.“ Usmála se nejhezčím profesionálním úsměvem, protože si byla jistá, že mladík okamžitě usne a sendvič zůstane nedotčený až do chvíle, kdy se bude podávat pravidelné jídlo.

Inu, přece tě učili, že tohle můžeš čekat, ne?

Vrátila se do kuchyňky, aby si zapálila.

Škrtlá zápalkou, zvedla ji na půl cesty k cigaretě a tam strnula, protože to nebylo všechno, co ji učili, že může očekávat.

Připadal mi docela milý. Hlavně kvůli očím. Těm oříškově hnědým očím.

Jenomže když ten muž na sedadle 3A před chvilkou otevřel oči, nebyly oříškově hnědé; byly modré. Rozhodně ne sladké a sexy modré, jako má Paul Newman, ale barvy ledovce. Byly -

„Au!“

Zápalka jí dohořela k prstům. Rychle ji uhasila.

„Jane?“ ozvala se Paula. „Je ti něco?“

„Nic. Jenom jsem se zamyslela.“

Škrtlá podruhé a tentokrát si zapálila. Sotva poprvé potáhla, napadlo ji dokonale rozumné vysvětlení. Měl kontaktní čočky. No jistě. Takové, které mění barvu očí. Šel předtím na záchod. Byl tam tak dlouho, že si začala dělat starost, jestli mu není špatně - měl takovou bledou pleť, vypadal jako člověk, kterému není moc dobře. Jenomže on si tam jenom vyndával kontaktní čočky, aby si mohl pohodlněji zdřímnout. Naprosto jasné.

Možná něco vycítíte, ozval se jeden hlas z její ne tak vzdálené minulosti. Něco vám blikne v hlavě. Třeba uvidíte něco jenom trochu divného.

Barevné kontaktní čočky.

Jane Dorningová znala osobně asi pětadvacet lidí, kteří nosili čočky. Většina z nich pracovala u aerolinek. Nikdo z nich o tom nikdy nic nevyprávěl, ale podle Jane je nosili hlavně kvůli pocitu, že cestující se neradi dívají na letecký personál s brýlemi - znervózňuje je to.

Z těch lidí snad jenom čtyři nosili barevné čočky. Obyčejné kontaktní čočky byly drahé; barevné čočky stály celé jmění. Z těchto lidí, které Jane znala, byly ochotny vynaložit takové peníze jenom ženy a všechny byly výjimečně marnivé.

No a co? Mužští můžou být taky marniví. Proč ne? Tenhle vypadá dobře.

Ne. Nevypadal. Možná byl milý, ale nic víc, a s tou příliš bledou pletí si mohl připsat body jenom díky zubům. Tak proč by nosil čočky?

Cestující se často bojí létání.

Ve světě, kde jsou únosy letadel a pašování drog běžnou součástí života, se letecký personál často bojí cestujících.

Hlas, který tyto myšlenky přivolal, patřil instruktorce z letecké školy, ostřílené staré bojovnici, jež vypadala, že létala už s poštou u Wiley Post, a ta říkala: *Všímejte si svých podezření. I kdybyste měly zapomenout všechno, co jste se učily o jednání s potenciálním nebo skutečným teroristou, zapamatujte si aspoň tohle: všímejte si svých podezření. Jsou posádky, které při následné schůzce řeknou, že neměly o ničem ani ponětí, dokud ten chlap nevytáhl granát a neřekl otoč to na Kubu, jinak že se všichni na palubě přidají k výfukovým plynům. Ale většinou se najdou dva tři jiní lidé - většinou z obsluhy, ke které budete za necelý měsíc patřit i vy, ženy - kteří řeknou, že něco vycítili. Něco jim zablikalo v hlavě. Že měli pocit, že ten chlap na sedadle 91C nebo ta mladá žena na 5A byla trochu divná. Něco vycítili, ale nic neudělali. Vyhodili je za to? Kristepane, to ne! Nemůžete strčit chlapa do želez za to, že se vám nelíbí, jak si škrábe uhry. Problém tkví v tom, že něco vycítili... a pak zapomněli.*

Stará bojovnice vztyčila ukazovák s ostříhaným nehtem. Jane Dorningová i její spolužačky napjatě poslouchaly, když instruktorka

říkala: *Když něco vycítíte, nic nedělejte... ale to neznamená, že na to zapomenete. Protože vždycky existuje malá možnost, že budete moci něčemu zabránit dřív, než se to stane... třeba neplánovanému dvacítidennímu zdržení na rozjezdové dráze v nějakém arabském zapadákově.*

Obyčejné barevné čočky, ale...

Díky, sai.

Mluvil ze spaní? Nebo sklouzl do nějakého jiného jazyka?

Dám si na něj pozor, rozhodla se Jane.

A nezapomene.

10

Ted', pomyslel si pistolník. Ted' uvidíme, že?

Do tohoto těla se dokázal dostat ze svého světa dveřmi na mořském břehu. Potřeboval zjistit, jestli dokáže pronášet předměty zpět. Ach, ne sebe; věřil, že se může vrátit dveřmi a opět vstoupit do svého nemocného, otravou zachváceného těla, kdykoli se mu zachce. Ale jiné věci? Fyzické předměty? Například zde před ním leželo jídlo: cosi, čemu ta žena v uniformě říkala „tunový sendvič“. Pistolník netušil, co to je, ale chleba poznal, když nějaký viděl, i když tento vypadal podivně nedopečeně.

Jeho tělo potřebovalo jíst a jeho tělo bude potřebovat pít, ale víc než co jiného jeho tělo potřebovalo nějaký lék. Bez něj na to kousnutí zemře. V tomto světě se může potřebný lék nacházet; ve světě, kde vozy létají vzduchem výš, než kam se odváží nejsilnější orel, mohlo být všechno možné. Bylo by však jedno, jak silný lék tu je, kdyby nedokázal dveřmi pronést nic fyzického.

Mohl bys v tomto těle žít, pistolníku, zašeptal mu v hlavě hlas muže v černém. Nechej ten kus dýchajícího masa humrům. Stejně je to jenom slupka.

To neudělá. Za prvé by to byla hrůzná a vražedná krádež, protože by se dlouho nespokojil jenom s postavením pasažéra, který vyhlíží ven očima jako cestující z okna kočáru na ubíhající krajinu.

Za druhé, byl přece Roland. Jestli bylo nutno zemřít, chtěl zemřít jako Roland. I když bude umírat, poplází se k Věži, jestli to bude nutné.

Potom se znovu prosadila ta zvláštní praktičnost, která v jeho povaze žila spolu se sklony k romantice jako tygr vedle srnce. Nebylo nutno myslet na umírání, dokud neprovedl ten pokus.

Zvedl chléb. Byl rozříznutý na dvě půlky. Podržel každou v jedné ruce. Otevřel věžňovy oči a podíval se jimi. Nikdo ho nepozoroval (i když Jane Dornigová v kuchyňce o něm přemýšlela, a velmi usilovně).

Roland se otočil ke dveřím a prošel jimi, s půlkou chleba v každé ruce.

11

Nejdřív uslyšel burácivý řev blížící se vlny; potom uslyšel hádavý křik mořských ptáků, kteří vzletli z nejbližších skalisek, když se namáhavě snažil posadit (*ti zbabělí žebráci už se ke mně plížili, pomyslel si, a za chvíli by se do mě pustili, i kdybych ještě dýchal -nejsou nic jiného než maskovaní supi*); pak si uvědomil, že jedna půlka chleba - ta, kterou držel v pravé ruce - mu vypadla na tvrdý šedý písek, protože ho držel celou rukou, když dveřmi procházel, a teď ho držel - tedy ještě před chvílí ho držel - rukou, která utrpěla čtyřiceti-procentní ztráty.

Neohrabaně chleba zdvihl, podržel ho mezi palcem a prsteníkem, oprášil z něj tolik písku, kolik mohl, a opatrně si kousl. Za okamžik už hltavě polykal a ani si nevšiml, že mu mezi zuby zavrzalo několik zrněk. Po několika vteřinách obrátil pozornost k druhé půlce. Zmizela ve třech soustech.

Pistolník neměl ponětí, co je to tunový sendvič - jenom že byl výtečný. To mu stačilo.

12

V letadle si nikdo nevšiml, že tuňákový sendvič zmizel. Nikdo neviděl, že ruce Eddieho Deana uchopily poloviny chleba tak pevně, až palce udělaly do bílého chleba důlky.

Nikdo neviděl, že sendvič bledl, až zprůhledněl a pak zmizel, jen několik drobtů po něm zůstalo.

Asi za dvacet vteřin poté Jane Dorningová zamáčkla cigaretu a prošla kabinou. Vzala si z kabely knihu, ale ve skutečnosti se chtěla znovu podívat na sedadlo 3A.

Vypadal, že hluboce spí... ale sendvič zmizel.

Ježtíši, pomyslela si Jane. On to nesnědl; on to do sebe hodil snad celé. A teď znovu spí? To má být vtíp?

To, co jí připadalo divné na 3A, na panu Hned-hnědé-oči-hned-modré-oči, to jí bylo divné dál. Così s ním nebylo v pořádku.

Cosi.

KAPITOLA 3 - Dotek a přistání

1

Eddieho probudilo oznámení druhého pilota, že by asi za pětadvacet minut měli přistát na Kennedyho mezinárodním letišti, kde je výborná viditelnost, vane západní vítr rychlostí deset mil za hodinu a teplota je příjemných dvaadvacet stupňů. Pověděl jim, že jestli už nebude mít jinou možnost, chce jim teď poděkovat za to, že si vybrali společnost Delta.

Eddie se rozhlédl a viděl, jak si lidé kontrolují celní prohlášení a doklady o občanství - při příletu z Nassau by měl stačit řidičák a kreditka s uvedenou vnitrostátní bankou, ale stejně si většina vzala pas - a Eddie ucítil, jak v něm začíná tuhnout ten ocelový drát. Pořád žasl nad tím, že usnul, a tak hluboce.

Vstal a zamířil do umývárny. Pytle koxu v podpaží seděly podle jeho názoru dobře a pevně, pěkně mu přiléhaly k tělu, stejně jako v hotelovém pokoji, kde mu je přilepoval jakýsi Američan tichého hlasu, který se jmenoval William Wilson. Poté, co skončili s přilepováním, mu muž, jehož jméno proslavil Poe (Wilson na Eddieho jenom nechápavě zíral, když na to Eddie narážel), podal košili. Obyčejnou kašmírovou košili, trochu vybledlou, takovou, jakou si vezme normální mladý kluk do letadla, kterým si zaletěl na krátké prázdniny před zkouškami... jenže tato byla zvlášť ušita, aby skryla neviditelné vypoukliny.

„Všechno překontroluj, než dosednete, abys měl jistotu,“ řekl Wilson, „ale nic se s tím nestane.“

Eddie nevěděl, jestli se něco stalo nebo ne, ale měl další důvod pro pochůzku na záchod, ještě než se rozsvítí nápis PŘIPOUTEJTE SE, PROSÍM. Bez ohledu na pokušení - a skoro celou předchozí noc to ani nebylo pokušení, ale zuřivé nutkání - se mu podařilo vydržet se zbytečkem prášku, který ten nedomrlec měl tu drzost nazvat čínským heroinem.

Celní odbavení letů z Nassau nebylo jako celní odbavení letu z Haiti nebo Quinconu či Bogoty, ale stejně tam byli lidé s pozornými očima. Školení lidé. Potřeboval veškerou možnou podporu. Kdyby tam mohl jít o něco vychladlejší, jen o něco, mohlo by to znamenat právě ten rozdíl, který ho přenese přes vrchol.

Šňupl si, spláchl zmuchlaný papírek, ve kterém prášek byl, do záchodu a pak si umyl ruce.

Jasně, pokud to zvládneš, nikdy se to nedovíš, co? pomyslel si. Ne. Nedoví. Ale nezáleželo mu na tom.

Cestou zpátky na sedadlo zahlédl letušku, která mu přinesla pití, jež nedopil. Usmála se na něj. Oplatil jí úsměv, posadil se, připoutal se, vzal si palubní časopis, začal listovat a prohlížel si obrázky a slova. Neměl z nich nic. Ten ocelový drát se mu dál stahoval kolem vnitřností, a když se konečně nápis PŘIPOUTEJTE SE, PROSÍM objevil, drát se dvakrát zatočil a utáhl.

Heroin zabral - přece si šňupl - ale rozhodně ho necítil.

Jednu věc však těsně před přistáním pocítil: zase to divné okno... krátké, ale rozhodně je měl.

Letadlo opsalo zatáčku nad vodami Long Island Sound a šlo na přistání.

2

Jane Dorningová měla zrovna plno práce v kuchyňce, pomáhala Petrovi a Anně uklidit poslední sklenice od nápojů, které se podávaly po jídle, když ten kluk, který vypadal jako vysokoškolák, vešel do umývárny v první třídě.

Pak se vracel na své sedadlo a Jane bez přemýšlení shrnula závěs mezi první a obchodní třídou a zrychlila, s úsměvem ho dostihla, takže ho přiměla zvednout zrak a také se usmát.

Oči měl znovu oříškově hnědé.

Dobře, dobře. Než si zdříml, šel na záchod a vyndal si je; potom zašel na záchod a zase si je nasadil. Kristepane, Janey? Ty jsi husa!

Jenže nebyla. Nevěděla sice přesně, co se děje, ale rozhodně husa nebyla.

Je příliš bledý.

No a co? Tisíce lidí jsou příliš bledé včetně tvé matky, když jí vzali žlučník.

Měl uhrančivé modré oči - možná ne tak milé jako oříškově hnědé čočky - ale rozhodně uhrančivé. Tak proč se namáhal a utrácel zbytečně peníze?

Protože se mu líbí oči na zakázku. Nestačí to?

Ne.

Těsně předtím, než se museli připoutat a než naposledy vše překontrolovala, udělala cosi, co neprovedla ještě nikdy v životě; udělala to s pomyšlením na tu ostřílenou starou bojovnou instruktorku. Nalila do termosky horkou kávu a zakryla ji červeným plastovým víčkem, ale nezajistila hrdlo zátkou. Víčko zašroubovala jen lehce, jen co se zachytilo první drážkou.

Susy Douglasová naposledy před přistáním podávala hlášení cestujícím, říkala tomu stádu, aby zhasli cigarety, říkala jim, že by měli uschovat všechno, co si vytahali, říkala jim, že je po příletu očekává agent Deltý, říkala jim, aby si zkontrolovali celní prohlášení a doklady o občanství, říkala jim, že teď bude nutno posbírat všechny šálky, sklenice a sluchátka.

Ještě že nemusíme kontrolovat, jestli se nepočurali, pomyslela si Jane nepřítomně. Pocítila, jak i jí svírá útroby ocelový drát, až je důkladně utahuje.

„Pojď vedle mě,“ řekla Jane, když Šusy odložila mikrofon.

Susy pohlédla na termosku, potom na Jane. „Jane? Není ti něco? Jsi bílá jako -“

„Nic mi není. Pojď vedle mě. Vysvětlím ti to, až se vrátíš.“ Jane se krátce ohlédla po sklopných sedadlech vedle levého východu.

„Chci si sednout vedle tebe.“

„Jane -“

„Sedni si vedle mě.“

„No dobře,“ řekla Susy. „Dobře, Jane. Jen klid.“

Jane Dorningová se posadila na sklápěcí sedadlo u uličky. Termosku držela v ruce a nevypadala, že by se chtěla připoutat. Chtěla mít termosku dokonale pod kontrolou, a na to potřebovala obě ruce.

Šusy si myslí, že mi přeskočilo.

Jane doufala, že tomu tak skutečně je.

Jestli kapitán McDonald přistane tvrdě, budu mít ruce samý puchýř.

Riskne to.

Letadlo klesalo. Muž na sedadle 3A, muž s dvoubarevnýma očima a bledou tváří, se najednou předklonil a vytáhl zpod sedadla cestovní kabelu.

A je to tu, pomyslela si Jane. Ted' vytáhne granát nebo automatickou zbraň nebo co tam sakra má.

A ve chvíli, kdy zbraň uvidí, přesně v té chvíli, shodí víčko z termosky, sevřené mírně rozehvělýma rukama, a pak už se bude na podlaze uličky letu 901 Delta válet velmi překvapený Alláhův přítel s opařeným obličejem.

3A rozepjal na tašce zip.

Jane se připravila.

3

Pistolníka napadlo, že tento muž, i když vězeň, asi lépe než kdo jiný v tomto létajícím voze ovládá jemné umění přežít. Ostatní byli větší, tlustí, ale i ti, kdo vypadali poměrně zdatně, mu připadali nezáladní, neopatrní a tváře měli jako rozmazlené a zhýčkané děti, byly to tváře mužů, kteří budou bojovat - nakonec -, ale předtím budou donekonečna fňukat; mohli byste jim nechat padnout vlastní střeva na střevíce a jejich poslední výraz by vyjadřoval nikoli vztek nebo bolest, ale hloupý údiv.

Vězeň byl lepší... ale ne dost dobrý. To vůbec ne.

Ta vojákyne. Così viděla. Nevím co, ale viděla něco zvláštního. Všíhá si ho víc než ostatních.

Vězeň se posadil. Zadíval se na jakousi knížku v měkkých deskách, jejíž název podle pistolníka připomínal „Magda-zín“, i když neměl ponětí, jaká Magda by to mohla být. Pistolník se na tu knihu nechtěl dívat, i když mu připadala úžasná; chtěl se dívat na ženu ve

vojenské uniformě. Musel se hodně ovládat, aby nevykročil vpřed a nepřevzal kontrolu. Vydržel však... aspoň prozatím.

Vězeň kamsi předtím jel a dostal drogu. Ne drogu, kterou bral sám, ani takovou, která by mohla vyléčit pistolníkovu nemocné tělo, ale takovou drogu, za kterou lidé platí spoustu peněz, protože je nezákonná. Dá tu drogu svému bratrovi, který ji potom předá jakémusi Balazarovi. Obchod skončí tím, že Balazar jim prodá takovou drogu, kterou si vezmou za tuhle - tedy pokud vězeň dokáže správně provést obřad, který pistolník neznal (a tak podivný svět jako tento musí mít nezbytně hodně podivných obřadů); říkalo se mu Celní odbavení.

Ale ta žena ho vidí.

Mohla by mu zabránit v Celním odbavení? Roland si pomyslel, že nejspíš ano. A potom? Žalář. A kdyby se vězeň ocitl v žaláři, nebylo by možné sehnat takový lék, jaký jeho nakažené, umírající tělo potřebovalo.

Musí provést Celní odbavení, pomyslel si Roland. Prostě musí. A musí jít se svým bratrem k tomu Balazarovi. Není to v plánu, bratrovi se to nebude líbit, ale on musí.

Protože člověk, který se zabývá drogami, bude buď znát jiného člověka, nebo bude člověkem, který také léčí nemocné. Člověkem, který by uměl vyslechnout, co se mu přihodilo, a potom... možná...

On prostě musí provést Celní odbavení, pomyslel si pistolník.

Odpověď byla tak očividná a jednoduchá, tak nasnadě, že ji téměř přehlédl. Právě kvůli drogám, které chtěl vězeň propašovat, bude Celní odbavení obtížné; mohlo by totiž u něj být nějaké orákulum, které by mohlo promluvit, pokud mu někdo bude připadat podezřelý. Jinak by obřad Odbavení, jak si Roland představoval, byl naprosto jednoduchý, stejně jako bylo v jeho světě překročení hranice s přátelskou zemí. Člověk se zaváže věrností vládci onoho království - což je prostě symbolické gesto - a je mu dovoleno projít.

Mohl přenášet předměty z vězňova světa do svého. Ten tunový sendvič to dokazoval. Může odnést i pytle s drogou, stejně jako odnesl chleba. Vězeň provede Celní odbavení. A potom mu Roland přinese pytle s drogou zpět.

Půjde to?

Ach, to byla otázka natolik znepokojivá, že ho odpoutala od výhledu na vodní hladinu dole... přeletěli cosi, co vypadalo jako ohromný oceán, a teď se vraceli zpět k pobřeží. Při tom se vodní hla-

dina neustále přibližovala. Létající vůz se snášel k zemi (Eddie jen letmo, zběžně vyhlédl oknem ven; pistolník hleděl ven uhranutý jako dítě, sledující poprvé v životě padající snůh). Mohl z tohoto světa předměty brát, to věděl. Ale přenášet je zpět? O této věci zatím nic nevěděl. Bude to muset zjistit.

Pistolník sáhl do věžňovy kapsy a sevřel ve věžňových prstech minci.

Roland prošel dveřmi zpět.

4

Ptáci odletěli, když se posadil. Tentokrát se neodvážili tak blízko. Byl celý bolavý, slabý, třásl se horečkou... přesto užasl, jak ho ten kousek potravy dokázal oživit.

Pohlédl na minci, kterou si tentokrát s sebou přinesl. Vypadala jako stříbro, ale narudlý odstín na okraji naznačoval, že je ve skutečnosti vyrobena z nějakého prostšího kovu. Na jedné straně vystupoval profil jakéhosi muže, jehož tvář prozrazovala urozenost, odvahu, tvrdošijnost. Jeho vlasy, u lebky kudrnaté a v zátylku stažené do copánku, zároveň ukazovaly na marnivost. Pistolník minci obrátil a uviděl něco tak zvláštního, že chraptivě, dušeně vykřikl.

Na rubu mince byl orel, znak, který zdobil jeho vlastní prapor za těch dávno zapomenutých dnů, kdy stále existovala království a prapore, královské symboly.

Času není nazbyt. Vrať se. Spěchej.

Přesto se zdržel ještě chvíli a přemýšlel. Uvnitř této hlavy bylo přemýšlení obtížnější - věžňova hlava sice zdaleka nebyla jasná, ale aspoň v této chvíli byla čistší nádobou než jeho.

Vzal si z nábojového pásu jeden náboj a sevřel ho v ruce spolu s mincí.

Roland prošel dveřmi zpět.

5

Věžňova mince byla stále na místě, pevně sevřená dlaní v kapse. Nemusel se namáhat, aby kontroloval náboj; věděl, že náboj to nedokázal.

Přesto vykročil vpřed, aspoň nakrátko, protože musel vědět ještě něco. Musel se podívat.

Otočil se tedy, jako by si chtěl upravit ten kousek papíru na opěradle sedadla (u všech bohů, kteří kdy existovali, v tomto světě byl papír všude), a vyhlédl otevřenými dveřmi. Uviděl své tělo, stále bezvládné, ale teď mu z rány na tváři tekla čerstvá krev - to musel způsobit nějaký kámen, když se opustil a přešel sem.

Náboj, který držel s mincí v ruce, ležel u dveří na písku.

Získal však dostatečnou odpověď. Vězeň mohl Celní odbavení provést. Jejich strážce ho budou moci prohledat od hlavy k patě, od zádě po před a zase zpátky.

Nenajdou nic.

Pistolník se tedy spokojeně usadil, ale stále si neuvědomoval, aspoň prozatím, jak obrovským potížím bude čelit.

6

Sedm set dvacet sedmička se hladce snesla nízko nad slané bažiny Long Islandu, zanechávala za sebou mastnou stopu spáleného paliva. Podvozek se s rachotem a zaduněním opřel o zem.

7

3A, muž s dvoubarevnými očima, se narovnal a Jane uviděla - doopravdy uviděla -, že má v ruce tuponosý uzi, než si vzápětí uvědomila, že je to jenom celní prohlášení a taštička na zip, v jakých muži občas nosí pasy.

Letadlo dosedlo jako do hedvábí.

Jane zhluboka, rozřeseně vydechla a utáhla červené víčko termosky.

„Klidně mi řekni, že jsem cvok,“ prohodila potichu k Susy, když si zapínala teď už docela zbytečné pasy. Těsně před přistáním Susy pověděla, jaké má podezření, aby Susy byla připravená. „Máš na to plné právo.“

„Ne,“ namítla Šusy. „Udělal jsi dobře.“

„Reagovala jsem přehnaně. A večeri platím já.“

„To si piš. A nedívej se na něj. Dívej se na mě. Usměj se, Janey.“

Jane se usmála. Přikývla. Co se to sakra děje teď?

„Dívala ses mu na ruce,“ řekla Susy a zasmála se. Jane se přidala. „Já jsem se dívala, co se mu to děje s košilí, když se shýbal pro kabelu. Má ji tak nacpanou, že by to stačilo zaplnit celý pult u Woolworthe. Jenomže si nemyslím, že sebou tahá věci, které by se daly u Woolworthe prodávat.“

Jane zvrátila hlavu a znovu se zasmála, cítila se jako loutka. „Co s tím uděláme?“ Susy byla služebně o pět let starší a Jane, která měla sotva před minutou pocit, že má situaci v rukou, byl zoufalým způsobem, teď byla moc ráda, že má Susy vedle sebe.

„My nic. Povíme to kapitánovi, až pojedeme na stojánku. Kapitán promluví s celníci. Tvůj přítel se postaví do fronty jako všichni ostatní, jenomže potom ho z té fronty někdo vytáhne a doprovodí ho do jisté malé místnosti. Myslím, že to pro něj bude první malá místnost z dlouhé řady dalších.“

„Ježíši.“ Jane se usmívala, ale střídavě jí projíždělo mrazení a horkost.

Uvolnila západku popruhu, když začaly zpětné trysky utichat, podala termosku Susy, pak vstala a zaklepala na dveře kabiny.

Žádný terorista, ale pašerák drog. Díky Bohu za drobné laskavosti. Ale stejně měla zlost. Byl milý.

Sice ne moc, ale trochu ano.

8

On pořád nic nevidí, pomyslel si pistolník zlostně a už skoro zoufale. Bohové!

Eddie se shýbl, aby si vzal papíry, které potřeboval k obřadu, a když se narovnal, vojákyně na něj civěla s očima vykulenýma, bledá jako papír na opěradlech. Stříbrná trubice s červeným vrškem, kterou zprvu považoval za nějakou nádobu, byla nepochybně zbraň. Držela ji nyní nahoře mezi nadry. Roland si pomyslel, že ji ta žena vzápětí na něj hodí nebo strhne červené víčko a vystřelí na něj.

Pak se žena uvolnila a zapjala si popruh, i když náraz pistolníkovi i vězni napověděl, že létající vůz už přistál. Žena se otočila k vojákyni, se kterou seděla, a cosi řekla. Druhá žena se zasmála a přikývla, ale jestli to byl skutečný smích, pak byl pistolník říční žába.

Pistolník se divil, jak takový muž, jehož mysl se stala dočasným domovem pro pistolníkovo ka, může být tak hloupý. Trochu za to

samozřejmě mohla droga, kterou si přidával do těla... jakási d'áblova tráva tohoto světa. Trochu ano, ale ne docela. V zásadě nebyl měkký a nevšímavý jako ostatní, ale občas takový asi byl.

Jsou takoví, jací jsou, protože žijí ve světle, pomyslel si pistolník najednou. V tom civilizovaném světle, které tě učili uctívat nade vše ostatní. Žijí ve světě, jenž se nepohnul.

Pokud se v takovém světě stává z lidí toto, nebyl si Roland jist, jestli by nedal přednost temnotě. „To bylo předtím, než se svět hnul,“ říkali lidé v jeho světě a říkali to vždycky neskonale smutně... byl to však možná zaslepený smutek, bezmyšlenkovitý.

Ona si myslela, že chci/chce vzít zbraň, když jsem se/když se shýbal pro papíry. Když papíry uviděla, uvolnila se a udělala to, co udělali všichni ostatní, než se vůz znovu vrátil na zem. Ted' povídá se svou přítelkyní a směje se, ale jejich tváře - zvláště její tvář, tvář ženy s tou kovovou trubicí - nejsou dobré. Mluví, to ano, ale jen předstírájí, že se smějí... a to proto, že mluví o mně/o něm.

Létající vůz teď jel po jakési dlouhé betonové cestě, jedné z mnoha dalších. Pistolník sledoval hlavně ty ženy, ale periferním viděním zahlédl jiné létající vozy, které se tu a tam pohybovaly po jiných silnicích. Některé se pomalu vlekly; jiné uháněly neuvěřitelnou rychlostí, ne jako vozy, ale jako kulky vystřelené z pistole nebo děla, připraveny vyskočit do vzduchu. I když se ocitl v zoufalé situaci, přece v něm cosi velmi toužilo vykročit vpřed a otočit hlavu, aby viděl na vozy, jak vyskakují do nebe. Byly vyrobeny člověkem, přesto byly ve všem všudy bájně jako příběhy o Velkém Opeřenci, který prý kdysi žil v dalekém (a nejspíš jen mytickém) království Garlan - a snad ještě bájnější prostě proto, že je vyrobili lidé.

Žena, která mu přinesla chleba, si rozepjala popruh (ani ne za minutu poté, co si ho zapjala) a odešla dopředu k malým dveřím. *Tam sedí řidič*, pomyslel si pistolník, ale když se dveře otevřely a žena vstoupila dovnitř, uviděl pistolník, že k ovládní létajícího vozu jsou zřejmě zapotřebí tři řidiči, avšak při pohledu, byť krátkém, který se mu naskytl na milión jakýchsi ciferníků, pák a světel, pochopil.

Věžeň se díval, ale neviděl nic - Cort by se nejdřív ušklíbl, pak by ho prohodil nejbližší zdí. Věžňovu mysl dokonale zaměstnávalo vytahování kabely zpod sedadla a lehkého saka z krabice nahoře... a příprava na rozhodný obřad.

Věžeň neviděl nic; pistolník viděl všechno.

Ta žena ho považovala za zloděje nebo šílence. Udělal - nebo jsem to možná byl já, ano, to je docela pravděpodobné - něco, co ji na tu myšlenku přivedlo. Rozmyslela se, ale potom jí ta druhá žena něco připomněla... tentokrát asi vědí, co se děje doopravdy. Vědí, že vězeň se snaží pošpinit obřad.

Potom, jako když spadne závoj, pochopil svůj problém jako celek. Především nešlo jen o to, vzít pytle do jeho světa, jako to udělal s mincí; mince nebyla přilepená k věžňovu tělu lepicí páskou, kterou si vězeň omotal kolem dokola, aby udržel pytle pevně na trupu. Ta lepicí páska byla jen částí problému. Věžňovi uniklo, že mu z kapsy dočasně zmizela jedna mince z mnoha, ale až si všimne, že najednou zmizelo to, kvůli čemu riskoval život, určitě spustí poplach... a co pak?

Bylo víc než pravděpodobné, že vězeň se začne chovat tak nevypočitatelně, že ho to zavede do žaláře stejně rychle, jako by pošpínal obřad. Taková ztráta se neutají; pokud by se mu pytle v podpaží jednoduše rozplynuly v nic, nejspíš by si pomyslel, že se skutečně zbláznil.

Létající vůz, teď na zemi podobný spíše volu, se pomalu stácel vlevo. Pistolník si uvědomil, že nemá čas na takový luxus, aby dál přemýšlel. Musel udělat víc než vykročit vpřed; musí s Eddiem Deanem navázat spojení.

Hned teď.

9

Eddie si zastrčil celní prohlášení a pas do náprsní kapsy. Ten ocelový drát se mu stahoval kolem střev stále víc, zarýval se hlouběji a hlouběji, až mu nervy jiskřily a syčely. A najednou mu v hlavě promluvil jakýsi hlas.

Nebyla to myšlenka; byl to hlas.

Poslouchej mě, chlapče. Poslouchej pozorně. A jestli chceš zůstat v bezpečí, nedovol, aby se ti na tváři projevilo něco, co by ještě víc posílilo podezření těch vojákyň. Bůh ví, že jsou podezřivé už dost.

Eddieho nejprve napadlo, že má pořád nasazena palubní sluchátka a že zachytil nějaké prapodivné vysílání z pilotní kabiny. Ale letušky posbíraly palubní sluchátka už před pěti minutami.

Potom ho napadlo, že někdo stojí vedle něj a mluví. Skoro otočil hlavu vlevo, ale to bylo směšné. Ať se mu to líbilo nebo ne, pravdou bylo, že ten hlas se mu ozýval uvnitř hlavy.

Možná že chytá nějaké vysílání - AM, FM nebo VHF - na plomby v zubech. Už o takových případech sly-

Narovnej se, červe! Mají už tak dost velké podezření, ani nemusíš vypadat, že ses zbláznil!

Eddie se rychle posadil, jako by ho udeřil. Ten hlas nepatřil Henrymu, ale tolik se Henrymu podobal, když byli ještě malí kluci vyrůstající na sídlišti, Henry o osm let starší a sestra, prostřední ze sourozenců, už jen jako stín vzpomínky; Selinu porazilo a zabilo auto, když byly Eddiemu dva a Henrymu deset. Ten rezavý rozkazovací tón se ozval pokaždé, když Henry uviděl, že Eddie provádí věc, která by ho mohla předčasně zavést do dřevěné bedny... stejně jako Selinu.

Co se to sakra děje?

Neslyšíš hlasy, které nejsou, odpověděl hlas v jeho hlavě. Ne, nebyl to Henryho hlas - byl starší, věcnější... silnější. Ale připomínal Henryho... a nebylo možné neuvěřit. *To za prvé. Neblázníš. Já JSEM jiná osoba.*

To je telepatie?

Eddie si maně uvědomoval, že se netváří vůbec nijak. Napadlo ho, že za takových okolností by měl dostat Oskara za nejlepší herecký výkon. Podíval se z okna a uviděl, že letadlo se blíží k sekci Delta v budově přiletů Mezinárodního Kennedyho letiště.

To slovo neznám. Ale vím, že ty vojákyneš vědí, že neseš...

Nastala pauza. Zmocnil se ho tak přízračný pocit, že se to nedá vypovědět - měl totiž pocit, že se mu mozkiem prohrabávají neviditelné prsty, jako by byl živoucí kartotékou.

...heroin nebo kokain. Nepoznám, který... jenže - jenže to musí být kokain, protože neseš ten, který si nebereš, aby sis za něj koupil ten, který bereš.

„Jaké vojákyneš?“ zamumlal Eddie potichu. Vůbec si neuvědomil, že promluvil. „O čem to sakra mluv-“

Znovu ten pocit, že dostal facku... tak skutečný, až mu hlava zabrněla.

Zavři hubu, hlupáku zatracená!

Dobře, dobře! Panebože!

Znovu ten pocit, že se mu něčí prsty hrabou v mozku.

Letušky v uniformě, ozval se cizí hlas. Rozumíš mi? Nemám čas vysvětlovat každou tvou myšlenku, vězni!

„Jak jsi -“ začal Eddie, ale pak zavřel ústa. Jak jsi mi to řekl?

Toho si nevšímej. Jen poslouchej. Času je velmi, velmi málo. Oni to vědí. Ty letušky v uniformě vědí, že máš kokain.

Jak by mohly? To je směšné!

Nevím, jak ten poznatek získaly, a nesejde na tom. Jedna z nich to už pověděla řidičům. Řidiči to povědí kněžím, kteří provádějí ten obřad, to Celní odbavení -

Jazyk, který hlas v jeho hlavě používal, byl tajemný a výrazy tak nepatřičné, že zněly téměř roztomile... ale informace v nich obsažená byla zřetelná a jasná. I když Eddieho tvář se ani nepohnula, sevřely se mu čelisti, až to bolestně cvaklo, a mezi zuby mu vyrazilo ostré zasyknutí.

Hlas říkal, že hra skončila. Ještě se ani nedostal z letadla a hra už skončila.

Ale to přece nebyla pravda. To v žádném případě nemohla být pravda. Může za to prostě jeho mozek, v poslední chvíli paranoidně trojčí, nic víc. Nebude si ho všímat. Prostě si toho nebude všímat a ono to po-

BUDEŠ si mě všímat, jinak půjdeš do vězení a já zemřu! zařval hlas.

Proboha, kdo jsi? zeptal se Eddie neochotně a bojácně, a zaslechl, jak mu v hlavě kdosi (nebo cosi) zhluboka vydechl úlevou.

10

Věří, pomyslel si pistolník. Dík všem bohům, co jsou a kdy byli, on věří!

11

Letadlo se zastavilo. Nápis PŘIPOUTEJTE SE, PROSÍM, zhasl. Vyroloval se spojovací chobot a s mírným zaduněním se opřel o levý přední vstup do letadla. Přistáli.

Je jedno místo, kam to můžeš odložit, dokud budeš provádět Celní odbavení, řekl hlas. Bezpečné místo. Potom, až obřad skončí, si to můžeš znovu vzít a odnést tomu Balazarovi.

Lidé už stáli, sbírali si věci ze schránek nad sedadly a snažili se něco provést s kabáty, na které bylo podle palubního hlášení příliš horko.

Vezmi si svou kabelu. Vezmi si kabát. Potom jdi znovu do ústraní.
Ús-

Aha. Záchod. Vpředu.

Jestli si myslí, že mám drogy, budou si myslet, že se jich pokouším zbavit.

Ale Eddie pochopil, že na tom zrovna nezáleží. Nebudou dveře hned vylamovat, protože by tím mohli vyděsit cestující. A bude jim jasné, že kilo koksu se nedá spláchnout do záchodu v letadle, aniž by to nenechalo žádnou stopu. Ale jestli ten hlas říkal pravdu... jestli je nějaké bezpečné místo... Ale jak to?

Nestarej se, krucinál. DĚLEJ!

Eddie se pohnul. Protože se konečně probral a pochopil situaci. Neviděl všechno, co viděl Roland se svými léty a léty výcviku sestávajícího z mučení a zdokonalování, ale viděl tváře letušek -skutečné tváře, skryté za úsměvy a ochotným podáváním tašek a krabic naložených v předním přístěnku. Viděl, jak po něm střílejí očima jako bičem, zas a znova.

Vzal si kabelu. Vzal si sako. Dveře do spojovacího chobotu už byly otevřené a lidé se už posunovali uličkou. Dveře do kokpitu byly také otevřené, stál tam kapitán, také se usmíval... ale také se díval na cestující v první třídě, kteří si stále sbírali věci, a při tom zahlédl Eddieho - ne, zaměřil se na něj - a pak znovu odvrátil pohled, na kohosi kývl, prohrábl vlasy malému chlapci.

Ledový klid. Žádný vychladlý krocan, prostě ledový klid. Nepotřeboval ten hlas v hlavě, aby pocítil ledový klid. Takový se někdy hodil. Člověk si jenom musel dát pozor, aby nebyl tak ledový, až by zamrznul.

Eddie vykročil, došel k místu, kde by ho odbočka vlevo zavedla do výstupního chobotu - a potom si najednou zakryl dlaní ústa.

„Není mi dobře,“ zamumlal. „Promiňte.“ Odstrčil dveře do kokpitu, které částečně blokovaly dveře do první třídy, a otevřel dveře na záchod vpravo.

„Je mi líto, ale musíte opustit letadlo,“ řekl pilot ostře, když Eddie otevřel dveře na toaletu. „Je -“

„Určitě budu zvracet a nechci vám to vyklopit na střevice,“ řekl Eddie, „ani sobě.“

Za vteřinu byl uvnitř za zamčenými dveřmi. Kapitán cosi říkal. Eddie nerozeznal slova, nechtěl je rozeznat. Důležité bylo, že kapitán jen mluvil, neřval, Eddie měl pravdu, nikdo nemínil ječet, dokud tu pořád čeká dvě stě padesát cestujících, až budou moci vystoupit jedinými dveřmi. Eddie byl uvnitř, dočasně v bezpečí... ale k čemu to bude dobré?

Jestli jsi tam, pomyslel si, ať jsi, kdo jsi, měl bys sebou rychle hodit.

Po jednu děsivou chvíli se nedělo vůbec nic. Byla to krátká chvíle, ale v hlavě Eddieho Deana se protáhla snad na celou věčnost, jako Bonomův turecký med, který mu Henry někdy v létě kupoval, když byli ještě kluci; když Eddie neposlouchal, zmlátil ho Henry jako žito, když byl hodný, koupil mu Henry turecký med. Tak se Henry vyrovnával se zvýšenou odpovědností během letních prázdnin.

Pane Bože, Ježíši Kriste, všechno jsem si to jenom představoval, ach Ježíši, co jsem to byl za blázna -

Připrav se, ozval se zlověstný hlas. Nedokážu to sám. Můžu VYKROČIT VPŘED, ale nedokážu tě PRONÉST. Musíš to udělat se mnou. Otoč se.

Eddie se najednou díval dvěma páry očí, cítil dvoje nervy (necítil však všechny nervy té druhé osoby; některé části byly pryč, čerstvě amputované, protože křičely bolestí), vnímal deseti smysly, myslel dvěma mozky, krev poháněla dvě srdce.

Otočil se. Ve stěně záchodu byla díra, díra, která vypadala jako dveře. Dveřmi viděl šedivé, kamenité pobřeží a vlny barvy starých sportovních ponožek, které se o pobřeží lámaly.

Eddie ty vlny slyšel.

Cítil v nose sůl, vůni hořkou jako slzy.

Projdi.

Kdosi bouchal na dveře záchodu, říkal mu, aby vyšel ven, že musí okamžitě opustit letadlo.

Projdi, krucinál!

Eddie zasténal a vykročil dveřmi... zavrával... a padl do jiného světa.

13

Pomalou se zvedl na nohy, uvědomil si, že si o okraj jakési škeble rozřízl pravou dlaň. Hloupě se díval na krev stékající přes čáru života a potom uviděl, že napravo se pomalu zvedá na nohy jiný muž.

Eddie se přikrčil, zmatek a snový pocit najednou zahrnala čirá hrůza: ten muž byl mrtvý, ale nevěděl o tom. Tvář měl ztrhanou, kůži napjatou přes obličejové kosti jako pruhy látky překrývající ostré kovové hrany tak těsně, že látka musí každou chvíli prasknout. Mužova tvář byla promodralá, i když na lícních kostech a po stranách krku pod čelistí hořely jasně rudé skvrny, a také červená kulatá skvrna mezi očima, jako když se dítě pokouší napodobit hindský kastovní symbol.

Jenomže ty oči - modré, klidné, vědomé - byly živé a plny hroživé a houževnaté vitality. Muž měl na sobě tmavé šaty z nějaké podomácku tkané látky; košile s vyhrnutými rukávy byla černá, ale vybledlá skoro dosedá, kalhoty trochu připomínaly džíny. Přes boky měl křížem zavěšeny nábojové pásy, ale očka byla skoro všechna prázdná. V pouzdrech byly pistole, které vypadaly jako pětačtyřicítky - ale pětačtyřicítky nějakého neuvěřitelně prastarého původu. Hladké dřevo pažeb vypadalo, že svítí svým vlastním vnitřním světlem.

Eddie, který netušil, že má v úmyslu promluvit - že má vůbec co říct - slyšel, že přece jenom cosi říká: „Jsi duch?“

„Ještě ne,“ zachraptěl muž s pistolemi. „Ta ďáblova tráva. Koka-in. Jak tomu říkáš. Svlékni si košili.“

„Tvoje ruce -“ Eddie už takové viděl. Ruce člověka, který vypadal jako typický pistolník, jakého člověk vídá jenom ve spaghetti westernech, svítily jasně červenými, zlověstnými žilkami. Eddie věděl docela dobře, co ty žilky znamenají. Znamenaly otravu krve. Znamenaly, že ďábel mu víc než jen dýchá na záda; už se mu plížil kanály, které vedou k pumpám.

„Nevšímej si mých rukou, sakra!“ poradilo mu bledé zjevení. „Svlékni si košili a zbav se toho!“

Slyšel vlny; slyšel osamělé hučení větru, jemuž nestály v cestě žádné překážky; viděl tady toho šíleného umírajícího muže a nic jiného, jen pustinu; jenomže zezadu pořád slyšel mumlání cestujících vystupujících z letadla a neutuchající tlumené bouchání.

„Pane Deane!“ Ten hlas, pomyslel si, je z jiného světa. Vlastně o tom nepochyboval; jen si to snažil natlouct do hlavy, jako se člověk snaží zatlouct hřebík do tlustého mahagonového prkna. „Opravdu musíte -“

„Můžeš to tu nechat, vzít si to později,“ zachraptěl pistolník. „Bohové, nechápeš, že tady musím mluvit? Bolí to! *A není čas, ty idiote!*“

Existovali lidé, které by Eddie za takové slovo zabil... jenomže měl dojem, že zabít tady toho muže by mu dalo asi práci, i když muž vypadal, že by mu zabití jen prospělo.

Přesto vycítil v těch modrých očích pravdu; všechny otázky se v jejich šíleném žáru rozpustily.

Eddie si začal rozepínat košili. V první chvíli měl chuť ji ze sebe prostě strhnout jako Clark Kent, když Lois Laneová ležela připoutaná ke kolejím, ale ve skutečném světě to nebylo dobré; dřív nebo později by člověk musel vysvětlovat chybějící knoflíky. Takže je prostrkoval dírkami, zatímco se za ním pořád ozývalo bouchání.

Vytáhl košili z džínů, svlékl si ji a hodil na zem, takže se ukázaly pruhy náplasti na hrudníku. Vypadl jako člověk v posledním stadiu léčby komplikované zlomeniny žeber.

Krátce se ohlédl a uviděl otevřené dveře... jejich spodní hrana vyryla v šedém šterku na pobřeží vějíř, když je někdo - pravděpodobně ten umírající muž - otevřel. Dveřmi byla vidět toaleta v první třídě, umyvadlo, zrcadlo... a jeho vlastní zoufalá tvář, černé vlasy spadlé do čela a přes oříškově hnědé oči. V pozadí viděl pistolníka, pobřeží a poletující mořské ptáky, kteří křičeli a žvatlali bůhví o čem.

Hmatal po pásce, uvažoval, jak začít, jak najít volný konec, a padla na něj ochromující beznaděj. Tak se musí cítit srnec nebo králík, když doběhne do půli vesnické silnice a otočí hlavu, jenom aby ztuhl v záři blížících se světlometů.

Williamu Wilsonovi, muži, jehož jméno proslavil Poe, trvalo dvacet minut, než ho páskou polepil. Oni otevřou dveře na toaletu v první třídě během pěti, nejvýš sedmi minut.

„Nemůžu ten krám sundat,“ řekl muži, který se nejistě potácel před ním. „Nevím, kdo jsi a kde jsem, ale říkám ti, že mám na sobě strašně moc náplastí a strašně málo času.“

14

Deere, druhý pilot, navrhl, že by kapitán McDonald měl toho boučání na dveře nechat, ale McDonald, rozzlobený tím, že 3A neodpovídal, přestal sám.

„Kam by šel?“ zeptal se Deere. „Co bude dělat? Spláchne se do záchodu? Na to je moc velký.“

„Ale on má -“ začal McDonald.

Deere, který si sám vzal kokain víc než jednou, řekl: „Jestli něco má, má toho spoustu. Nemůže se toho zbavit.“

„Vypněte vodu,“ vyštěkl najednou McDonald.

„Už se stalo,“ hlásil navigátor (který si dal do nosu taky víc než jednou). „Ale myslím, že je to jedno. V nádržích to může zmizet, ale stejně to tam zůstane.“ Mačkali se kolem dveří na toaletu s posměšně rozsvíceným nápisem OBSAZENO a potichu se domlouvali. „Chlapci z protidrogového si to stočí, stáhnou vzorek a už ho budou mít.“

„Vždycky může říct, že tam šel někdo před ním a hodil to tam,“ namítl McDonald. Mluvil stále rezavějším tónem. Nechtěl o tom mluvit; chtěl s tím něco dělat, i když si velmi dobře uvědomoval, že ty ovce pořád vystupují a spousta z nich se dívá víc než zvědavě na letovou posádku a letušky shromážděné u dveří na záchod. Pokud šlo o posádku, tak ta si velmi dobře uvědomovala, že čin - nu, příliš horlivý - by mohl probudit toho teroristického strašáka, který se schovával v hloubi mysli každého cestujícího. McDonald věděl, že navigátor a letový inženýr mají pravdu, věděl, že drogy budou nejspíš v umělohmotných sáčcích s otisky prstů toho šmejda, a přesto cítil, jak mu v mozku zvoní na poplach. Něco tu nehrálo.

Něco v něm pořád křičelo Dělej! Rychle!, jako by ten chlapík z 3A byl hazardní hráč se schovanými esy, která se právě chystal vynést.

„Nezkouší spláchnout,“ řekla Susy Douglasová. „Nezkouší ani roztočit kohoutky u umyvadla. Slyšeli bychom je natahovat vzduch, kdyby to zkoušel. Něco slyším, ale -“

„Odejděte,“ řekl McDonald stroze. Očima blýskl po Jane Dornin-gové. „Vy také. My se o něj postaráme.“

Jane, tváře rozpálené, se otočila k odchodu.

Susy řekla klidně: „Jane si ho všimla první a já jsem zahlédla, jak se mu boulí košile. Myslím, že zůstaneme, kapitáne McDonalde. Jestli mě chcete obvinít z insubordinace, klidně můžete. Ale dobře si pamatujte, že vám může být sakra horko, jestli to bude pro protidrogové velká ryba.“

Upřeně na sebe hleděli, pazourek křísl o ocel.

Susy dodala: „Letěla jsem s vámi už sedmdesátkrát nebo osmdesátkrát, Macu. Snažím se k vám chovat jako přítelkyně.“

McDonald se na ni ještě chvíli díval, potom přikývl. „Tak tu zůstaňte. Ale chci, abyste obě couvly o krok ke kokpitu.“

Postavil se na špičky, ohlédl se a uviděl, že z turistické třídy do obchodní se už suně konec řady cestujících. Ještě dvě minuty, možná tři.

Otočil se k agentovi letecké společnosti, který stál u průchodu a upřeně je pozoroval. Určitě vycítil nějaký problém, protože si vyndal z pouzdra vysílačku.

„Povězte mu, že tu chci celní stráž,“ řekl McDonald tiše navigátorovi. „Tři nebo čtyři muže. Ozbrojené. Hned.“

Navigátor se s omluvami a ležérním úsměvem na rtech prodral řadou cestujících a potichu cosi řekl agentovi, který zvedl vysílačku k ústům a tiše do ní promluvil.

McDonald - který si za celý život nepustil do těla nic silnějšího než aspirin, a i ten jenom výjimečně - se otočil k Deerovi. Rty svíral do tenké bílé čárky, takže vypadaly jako jizva.

„Jakmile vyjde poslední cestující, vyrazíme u hajzlu dveře,“ řekl. „Bez ohledu na to, jestli tu celníci budou nebo ne. Rozumíš?“

„Rozumím,“ odpověděl Deere a sledoval, jak se konec řady blíží do první třídy.

15

„Vezmi si můj nůž,“ řekl pistolník. „Mám ho v torbě.“

Ukázal na popraskanou koženou brašnu, ležící na písku. Vypadala spíš jako velký ranec, takový, jaký čekáte u hipíků, kteří si je nosí na cestu Appalačskou stezkou, opájejíce se přírodou (a každou chvíli

také důkladným jointem), jenomže tenhle vypadal opravdově, ne jako rekvizita sloužící pro image nějaké vygumované hlavy; vypadal jako batoh, který prodělal řadu let tvrdého - možná beznadějného - putování.

Pistolník máchl rukou, ale směr neukázal. Nemohl ukázat. Eddie si uvědomil, proč má ten muž kolem pravé ruky omotaný špinavý cár košile: ubylo mu pár prstů.

„Vem ho,“ řekl pistolník. „Odřízni tu pásku. Snaž se, aby ses neřízl. To by bylo hned. Budeš si muset dát pozor, ale zároveň musíš jednat rychle. Není moc času.“

„To vím,“ řekl Eddie a klekl si do písku. Nic tady z toho nebylo doopravdy. To bylo ono, to byla odpověď. Jak by řekl Henry Dean, veliký mudrc a význačný feťák: *Ajcem trajcem rupity bum, život je klam a svět je mam, tak šoujni tam Creedence a jedeme dál.*

Nic nebylo doopravdy, byl to jenom neobyčejně živý sen, takže nejlíp bylo prostě poddat se a plavat s proudem.

Určitě to byl živý sen. Sahal po zipu - možná to bude suchý zip - na „torbě“, když si všiml, že ji drží pohromadě křížový propletenec kožených řemínků, z nichž některé byly roztržené a znovu pečlivě svázané dohromady - svázané uzly tak malými, aby stále mohly klouzat zpevněnými dírkami.

Eddie vzal za stahovací uzel nahoře, roztáhl vak a pod navlhlym balíčkem, kusem košile, ve kterém byly zabaleny náboje, našel nůž. Už jenom rukojeť mu vzala dech... byla to opravdová nádhera z šedobílého čistého stříbra, ozdobená řadou složitých rytin, které lahodily zraku, přitahovaly ho -

V uchu mu vybuchla bolest, prohučela mu hlavou a na okamžik mu zastřela zrak červenou mlhou. Neohrabaně se zhroutil na otevřenou torbu, dopadl na písek a nakonec se podíval vzhůru na bledého muže v ořezaných botách. Tohle nebyl žádný sen. Modré oči svítící z toho umírajícího obličejce byly hodně skutečné oči.

„Obdivuj ho někdy jindy, vězni,“ řekl pistolník. „Teď ho prostě použij.“

Eddie cítil, jak mu ucho jen hoří a otéká.

„Proč mi tak pořád říkáš?“

„Prořízni pásku,“ poručil mu pistolník zlověstně. „Jestli se dostanou do té místnůstky a ty budeš pořád ještě tady, mám pocit, že tu

zůstaneš hodně dlouho. A za chvíli ti bude dělat společnost jenom mrtvola.“

Eddie vytáhl nůž z pochvy. Nebyl starý; byl víc než starý, víc než starožitný. Ostří vybroušené tak jemně, že bylo skoro neviditelné, vypadalo, že je v kovu zakleto celé věky.

„Jo, vypadá ostrej,“ řekl, ale jeho hlas nebyl klidný.

16

Poslední cestující vycházeli do spojovacího tunelu. Jeden z nich, dáma s nějakými sedmi křížky a s tím neobyčejně popleteným výrazem na tváři, jakého jsou schopni snad jenom lidé, kteří letí poprvé v hodně vysokém věku nebo s hodně malou zásobou angličtiny, se zastavila a ukázala Jane letenku. „Jak vůbec najdu svoje letadlo do Montrealu?“ zeptala se. „A co moje zavazadla? Budou mě odbavovat na celnici zde, nebo tam?“

„U východu ze spojovacího tunelu bude stát agent společnosti, který vám podá veškeré potřebné informace, paní,“ odpověděla Jane.

„No, ale já nechápu, proč mi nemůžete veškeré potřebné informace podat vy,“ ohradila se paní. „Ten spojovací nebo jaký tunel je pořád plný lidí.“

„Pokračujte laskavě v chůzi, paní,“ zasáhl kapitán McDonald. „Máme tu problém.“

„No tak to mi promiňte, že žiju,“ zasupěla stará paní. „Mám dojem, že jsem zrovna vypadla z pohřebního vozu!“

A propochodovala kolem nich, nos nakrčený jako pes, který z dálky větrí požár, v jedné ruce svírala kabelku, v druhé ruce obálku s letenkami (trčelo z ní tolik útržků palubních lístků, že by člověk byl v pokušení uvěřit, že ta dáma letěla pomalu kolem celé zeměkoule a při každé zastávce přisedala).

„Zase jedna dáma, která už možná nikdy nepoletí s velkým tryskáčem Delt,“ zamumlala Šusy.

„Je mi u prdele, jestli poletí napěchovaná do Supermanových trenýrek,“ odsekl McDonald. „Ta byla poslední?“

Jane se prosmýkla kolem nich, pohlédla na sedadla v první třídě, pak strčila hlavu do hlavní kabiny. Pusto a prázdno.

Vrátila se a oznámila, že v letadle nikdo není.

McDonald se otočil ke spojovacímu chobotu a uviděl, že se zástupem lidí prodírají dva uniformovaní celníci, omlouvají se lidem, ale po nikom, do koho vrazili, se už neohlížejí. Poslední z nich byla ta stará paní, která upustila obálku s letenkami. Papíry se rozletěly a zatřepetaly všemi směry a paní po nich zakřičela jako rozzlobená vrána.

„Dobře,“ řekl McDonald, „chlapci, zastavte se hned tady.“

„Pane, jsme úředníci federální celnice -“

„Správně, a já o vás požádal a jsem rád, že jste přišli tak rychle. Teď se tu prostě postavte, protože tohle je moje letadlo a ten chlap uvnitř je jeden z mého stáda. Jakmile vyjde z letadla do tunelu, je to váš člověk a můžete si ho uvařit, na jaký způsob chcete.“ Kývl na Deera. „Dám tomu parchantovi ještě jednu šanci a potom ty dveře vyrazíme.“

„Souhlasím,“ řekl Deere.

McDonald zabouchal na dveře hranou pěstí a zařval: „Vyjděte ven, příteli! Už vás prosit nebudu!“

Žádná odpověď.

„Dobře,“ řekl McDonald. „Pustíme se do toho.“

17

Eddie nezřetelně slyšel, jak nějaká stará paní říká: „No tak to mi promiňte, že žiju. Mám dojem, že jsem zrovna vypadla z pohřebního vozu!“

Zrovna rozřezával pásku. Když stará paní promluvila, trochu trhl rukou a vzápětí uviděl, že mu po břiše stéká pramínek krve.

„Sakra,“ zahučel Eddie.

„S tím se teď nedá nic dělat,“ zachraptěl pistolník. „Dodělej to. Nebo se ti dělá z pohledu na krev zle?“

„Jenom když je moje vlastní,“ řekl Eddie. Páska mu začínala zrovna nad břichem. Čím výš řezal, tím hůř na práci viděl. Prořezal dalších sedm, osm centimetrů, a skoro se znovu řízl, když zaslechl, jak McDonald mluví s celníky: „Dobře, chlapci, postavte se hned tady.“

„Můžu řezat dál a třeba si rozfíknout břicho, nebo to můžeš zkusit ty,“ řekl Eddie. „Nevidím, co dělám. Překáží mi v tom pitomá brada.“

Pistolník vzal nůž do levé ruky. Ruka se mu třásla. Pohled na tu čepel, vybroušenou do vražedného ostří a přitom tak roztřesenou, Eddieho neobyčejně znervózňoval.

„Možná bych to měl zkusit -“

„Počkej.“

Pistolník upřeně hleděl na svou levou ruku. Eddie nikdy přímo nezpochybňoval telepatii, ale taky na ni vyloženě nevěřil. Jenomže teď cosi cítil, cosi tak skutečného a hmatatelného, jako když z trouby vyvěrá žár. Po několika vteřinách si uvědomil, co to je: ten zvláštní muž soustředil svou vůli.

Jak může sakra umírat, když z něj cítím takovou sílu?

Roztřesená ruka se začala uklidňovat. Brzy se sotva zachvívala. Po necelých deseti vteřinách byla pevná jako skála.

„Tak,“ řekl pistolník. Udělal krok vpřed, pozvedl nůž a Eddie ucítil, že z něj vyvěrá ještě jiný žár - pořádná horečka.

„Ty jsi levák?“ zeptal se Eddie.

„Ne,“ odpověděl pistolník.

„Ach Ježíši,“ vzdychl Eddie a rozhodl se, že mu bude lépe, když na chvíli zavře oči. Zaslechl drsné zapraskání rozčísnuté náplasti.

„Tak,“ řekl pistolník a ustoupil. „Teď si ji strhni, kam až to jde. Já ti ji sundám vzadu.“

Na dveře toalety už nikdo zdvořile neklepal; teď už na ně bušila pěst. *Cestující jsou už venku*, pomyslel si Eddie. *Už žádný pan Roztomilý. Sakra.*

„Vyjděte ven, přáteli! Už vás prosit nebudeme!“

„Škubni za to!“ zavrčel pistolník.

Eddie popadl do každé ruky tlustou vrstvu náplasti a ze všech sil trhl. Bolelo to, bolelo to jako čert. *Přestaň fňukat*, pomyslel si. *Mohlo to být horší. Mohl bys mít chlupatý hrudník jako Henry.*

Podíval se dolů a uviděl na hrudní kosti asi sedmnáct centimetrů široký zarudlý pruh podrážděné kůže. Zrovna nad solarem plexus bylo místo, kde se řízl. V rance se sbírala krev a stékala mu v šarlatovém čurku k pupku. V podpaždí se mu teď houपालy sáčky s drogou jako špatně upoutané sedlové vaky.

„Dobře,“ řekl tlumený hlas za dveřmi toalety komusi, „pustíme se -“

Eddie zbytek přeslechl kvůli nečekanému zášlehu bolesti na zádech, protože mu v té chvíli pistolník bez cavyků strhl zbytek bandáže.

Kousl se do rtu, aby nevykřikl.

„Obleč si košili,“ poroučel pistolník. Jeho tvář, podle Eddieho tak bledá, jak jen může být tvář živého člověka, teď měla barvu vychladlého popela. V levé ruce držel chuchvalec náplasti (slepené do nemsynlné změti, ze které visely velké sáčky s bílým práškem jako podivné kokony), pak ho odhodil stranou. Eddie uviděl, že z provizorního obvazu na pistolníkově pravé ruce prosakuje čerstvá krev. „Obleč si ji rychle.“

Ozvalo se zadunění. To už nebylo bouchání, kterým se člověk dožaduje vstupu. Eddie vzhledl právě včas, aby uviděl, že se dveře na toaletu otřásly, aby uviděl, že světla uvnitř zablikala. Snažili se vylomit dveře.

Zvedl košili prsty, které mu najednou připadaly příliš velké a neohrabané. Levý rukáv byl otočený dovnitř. Snažil se ho dírou prostrčit zase ven, ale ruka mu na chvíli uvázla, takže ji vytrhl zpátky tak prudce, že s ní vytáhl i rukáv.

Buch, a dveře na toaletu se zase otřásly.

„Bohové, jak můžeš být tak nešikovný?“ zasténal pistolník a sám vrazil pěst do levého rukávu Eddieho košile. Eddie chytil manžetu a pistolník zatáhl zpátky. Pak mu pistolník podržel košili jako komorník pánovi kabát. Eddie si ji navlékl a sáhl po nejspodnějším knoflíku.

„Ještě ne!“ vyštěkl pistolník a utrhl si další kus stále se zmenšující košile. „Otři si břicho!“

Eddie to udělal, jak nejlépe mohl. Z ranky, kde mu nůž propíchl kůži, stále vyvěrala krev. Ta čepel byla ostrá, jen což. Dost ostrá.

Upustil zakrvavený tampón z pistolníkovy košile na písek a zapnul si košili.

Buch. Tentokrát se dveře víc než otřásly; vypoukly se v zárubních. Eddie se díval dveřmi na pobřeží a viděl, že z misky na umyvadle spadla lahvička s tekutým mýdlem. Přistála na jeho zapnuté kabelce.

Chtěl si košili, už zapnutou (kupodivu zcela správně) zastrčit do kalhot. Najednou dostal lepší nápad. Místo toho si rozepjal pásek.

„Na to není čas!“ Pistolník si uvědomil, že se snaží křičet, ale nemůže. „Těm dveřím už bude stačit jediná rána!“

„Vím, co dělám,“ řekl Eddie a doufal, že je to pravda, a prostoupil dveřmi mezi světy zpět a při tom si rozepnul knoflík a zip u džínů.

Pistolník zoufalou, beznadějnou chvilku váhal, ale pak ho následoval, zde dokonale tělesný a plný pronikavé tělesné bolesti, vzápětí jen chladné *ka* v Eddieho hlavě.

18

„Ještě jednou,“ zavelel McDonald zlověstně a Deere přikývl. Teď, když už byli všichni cestující venku z letadla i spojovacího tunelu, vytáhli si celníci zbraně.

„*Ted!*“

Dva muž vyrazili vpřed a společně udeřili do dveří. Rozletěly se dokořán, kus z nich na chvilku zůstal viset na zámku a pak upadl na podlahu.

A uvnitř seděl pan 3A, s kalhotami u kolenou a s cípy vybledlé kašmírové košile zakrývající - jen tak tak - jeho mužství. *No tak tohle fakticky vypadá, že jsme ho chytili při činu*, pomyslel si kapitán McDonald unaveně. *Potíž je jenom v tom, že ten čin, při kterém jsme ho chytili, není protiprávní, pokud jsem slyšel. Najednou ucítil, jak strašně ho bolí rameno, kterým rozrážel dveře - kolikrát? Třikrát? Čtyřikrát?*

Nahlas vyštěkl: „Co tu sakra vyvádíte, člověče?“

„No, snažil jsem se vysrat,“ řekl 3A, „ale jestli vy všichni máte něco důležitýho na srdci, asi bych se mohl utřít až v hale -“

„A patrně jste nás neslyšel, co, chytráku?“

„Nedosáhl jsem na dveře.“ 3A natáhl ruku, aby to předvedl, a i když dveře visely nakřivo u zdi vlevo, McDonald viděl, kam ruka míří. „Asi jsem mohl vstát, ale víte, měl jsem na krku zoufalou situaci. Tedy ne přímo na krku, jestli mi rozumíte. Ani bych ji nechtěl mít na krku, jestli mi stále ještě rozumíte.“ 3A se usmál vítězným, poněkud rozverným úsměvem, který připadal kapitánovi McDonaldovi zhruba tak pravý jako devítidolarová bankovka. Když ho tak člověk poslouchal, pomyslel by si, že ho v životě nikdo nenaučil tak jednoduchý trik, jako je naklonit se dopředu.

„Vztyk,“ zavelel McDonald.

„To bych moc rád. Jenom jestli by ty dámy mohly kousek odstoupit?“ usmál se 3A kouzelně. „Vím, že v dnešní době je to staromódní, ale nemůžu si pomoci. Jsem stydlivej. Po pravdě řečeno, mám být proč.“ Zvedl levou ruku, palec a ukazovák zhruba na čtyři centimetry od sebe, a mrkl na Jane Dorningovou, která zrudla jako pivoňka a okamžitě zmizela ve spojovacím tunelu, těsně následována Susy.

Ty rozhodně nevypadáš stydlivě, pomyslel si kapitán McDonald. Ty vypadáš jako kočka, která právě slízla smetanu, přesně tak vypadáš.

Když letušky zmizely z dohledu, 3A vstal a natáhl si spodky a džíny. Potom sáhl po splachovacím tlačítku, ale kapitán McDonald mu okamžitě ruku srazil, chytil ho za ramena a otočil ho k uličce. Deere si zahákl ruku zezadu za Eddieho kalhoty, aby ho udržel.

„Nebudte tak osobní,“ napomínal ho Eddie. Mluvil lehce a přirozeně - aspoň si to myslel -, ale uvnitř něj se všechno řítilo volným pádem. Cítil toho druhého, cítil ho zcela jasně. Byl v jeho mysli, pozorně ho sledoval, ani se nehnul, ovšem rozhodnut zasáhnout, kdyby Eddie něco zkazil. Bože, to všechno musel být sen, nebo ne? *Nebo ne?*

„Ani se nehni,“ řekl Deere.

Kapitán McDonald nakoukl do záchodu.

„Žádné hovno,“ poznamenal, a když navigátor neopatrně hýkl smíchem, McDonald se na něj přísně zadíval.

„No, víte, jak to chodí,“ vysvětloval Eddie. „Někdy máte štěstí a je to jen falešnej poplach. Ale pustil jsem pár pořádných pšouků. To byl fakticky bahenní plyn. Kdybyste tu před tréma minutama škrtili sirkou, mohli byste tu upéct svátečního krocana, víte? Muselo to být něčím, co jsem tu v letadle dostal k snědku -“

„Vyhoď ho,“ řekl McDonald a Deere, který Eddieho stále držel za pásek kalhot, ho vyrazil z letadla ven do spojovacího tunelu, kde se ho z obou stran chopili celníci.

„Hej!“ zakřičel Eddie. „Chci svou tašku! A taky sako!“

„Ach, to my se postaráme, abyste dostal všechny svoje věci,“ řekl jeden celník. Vydechl Eddiemu do obličeje výpary maaloxy a žaludečních kyselin. „Moc se zajímáme o vaše věci. Tak půjdeme, kamaráde.“

Eddie jim neustále opakoval, aby zachovali klid, aby trochu povolili, že může jít klidně sám, ale později si pomyslel, že špičky jeho bot se dotkly podlahy ve spojovacím tunelu mezi východem z letadla a vchodem do terminálu snad jenom třikrát, čtyřikrát, a tam už stáli další celníci a nejméně pět strážných, celníci čekali na Eddieho a poldové zadržovali menší zástup, který na něj zíral se znepokojivým, dychtivým zájmem, když ho odváděli.

KAPITOLA 4 – Věž

1

Eddie Dean seděl na židli. Židle stála v malé bílé místnosti. Byla to jediná židle v té malé bílé místnosti. V malé bílé místnosti bylo plno lidí. V malé bílé místnosti bylo nakouřeno. Eddie byl jenom ve spodkách. Eddie chtěl cigaretu. Ostatních šest - ne, sedm - mužů v malé bílé místnosti bylo oblečeno. Tito ostatní muži stáli kolem něj, těsně kolem něj. Tři - ne, čtyři - z nich kouřili cigaretu.

Eddie byl jako na jehlách. Eddie by nejradši dupal a skákal.

Eddie seděl klidně, uvolněně, s pobaveným zájmem se díval na muže kolem sebe, jako by nešílel po dávce, jako by nešílel z prosté klaustrofobie.

Důvodem byl ten *druhý* v jeho mysli. Nejdřív se toho druhého bál. Teď děkoval Bohu, že tu ten *druhý* je.

Tomu *druhému* je možná zle, třeba dokonce umírá, ale stejně mu zbývalo v páteři tolik ocele, že z ní mohl půjčit jednomu vyděšenému jedenadvacetiletému feťákovi.

„Tady na hrudi máš velmi zajímavou červenou skvrnu,“ ukazoval jeden celník. Z koutku rtů mu visela cigareta. V kapse u košile měl krabičku. Eddie měl pocit, že by si mohl z krabičky vzít tak pět cigaret, vyrovnat šije do úst z jednoho koutku do druhého, všechny si je zapálit, zhluboka šluknout a trochu se uklidnit. „Vypadá to jako od náplasti. Vypadá to, jako by sis tu něco přilepil náplastí, Eddie, a zčistajasna se rozhodl, že by nebylo marné si to strhnout a zbavit se toho.“

„Chytil jsem na Bahamách nějakou alergii,“ řekl Eddie. „Už jsem vám povídal. Přece jsme to všechno probírali už několikrát. Snažím se neztrácet smysl pro humor, ale je to pořád těžší.“

„Seru ti na smysl pro humor,“ vyjel jiný muž zdivočele a Eddie ten tón poznal. Přesně tak mluvil sám, když půlku noci pročekał někde v zimě na toho chlapa, který nakonec nepřišel. Protože tihle pánové byli taky feťáci. Jediný rozdíl byl v tom, že pro něj byli fetem lidí jako on a Henry.

„Co ta tvoje díra v břiše? Kde se tam vzala, Eddie? Ve vydavatelském distribučním středisku?“ Třetí agent ukazoval na místo, kam se Eddie píchl. Rána konečně přestala krvácet, ale stejně byla pokryta tmavě fialovou kapkou, která hrozila, že se každou chvíli na sebe-menší popud protrhne.

Eddie ukázal na červený pruh, kde byla páska. „Svědčí to,“ řekl. Nijak nelhal. „V letadle jsem usnul - zeptejte se letušky, jestli mi nevěříte -“

„Proč bychom ti nevěřili, Eddie?“

„To nevím,“ řekl Eddie. „Chytáte často velký pašeráky, kteří vám cestou sem usnou?“ Odmlčel se, dal jim chvíli, aby o tom popřemýšleli, pak natáhl ruce. Některé nehty měl zubaté. Jiné roztržené. Eddie objevil, že když člověk vychládá, najednou se mu oblíbeným zákuskem stanou nehty. „Dost se mi dařilo, abych se neškrabal, ale ve spaní jsem se musel pořádně drápnout.“

„Nebo když jsi byl v rauši. To by mohl být vpich.“ Eddie viděl, že to stejně nemyslí vážně. Když si šlehnete jehlu tak blízko solaru plexu, který je spínací skříní nervového systému, už nikdy si znovu nešlehnete.

„Ale no tak,“ řekl Eddie. „Hleděl jste mi na zorničky tak zblízka, že jsem myslel, že mě urknete. Víte, že jsem v rauši nebyl.“

Třetí celník vypadal znechuceně. „Na tak nevinný jehňátko víš o fetování hodně, Eddie.“

„Co jsem nepochytil z Miami Vice, to jsem se dozvěděl z Reader's Digest. Prozrad'te mi - kolikrát to ještě budeme probírat?“

Čtvrtý agent pozvedl malý umělohmotný sáček. Bylo v něm několik vláken.

„Tohle jsou vlákna. Ještě nám to potvrdí laboratoř, ale stejně víme, co jsou zač. Jsou to vlákna z lepicí pásky.“

„Nesprchoval jsem se, než jsem odjel z hotelu,“ zopakoval Eddie počtvrté. „Byl jsem v bazénu, trochu se opaloval. Snažil jsem se zbavit ty vyrážky. Alergický vyrážky. Usnul jsem. Měl jsem sakra štěstí, že jsem vůbec chytil letadlo. Musel jsem utíkat jako blázen. Foukal vítr. Nevím, co se mi nalepilo na kůži a co ne.“

Další agent natáhl ruku a přešel prstem asi osm centimetrů po kůži na vnitřní straně Eddieho levého lokte.

„A tohle nejsou vpichy.“

Eddie ruku odstrčil. „Komáří štípance. Už jsem vám to říkal. Skoro zahojený. Ježíši Kriste, přece to vidíte sami!“

Viděli. Tohle se neudálo přes noc. Eddie si přestal píchat před měsícem. Henry to nedokázal a to byl jeden z důvodů, proč to byl Eddie, proč to musel být Eddie. Když už si nevyhnutelně musel šlehnout, píchl si hodně vysoko do levého stehna, do místa, kde se mu levé varle opíralo o nohu... jako to udělal tu druhou noc, kdy mu ten nedomrlec konečně přinesl trochu prášku, který se dal použít. Většinou jen šňupal, což už Henryho nedokázalo uspokojit. To Eddiemu způsobovalo pocity, které nedokázal přesně vyjádřit... jakousi pýchu spojenou se studem. Kdyby se tam podívali, kdyby mu odsunuli varlata, měl by vážný problém. Krevní zkouška by mu způsobila ještě horší problémy, ale po takovém opatření nemohou sáhnout bez nějakého důkazu - a důkaz byla věc, kterou prostě neměli. Věděli všechno, ale nemohli nic dokázat. To je celý rozdíl mezi skutečností a přáním, jak by řekla jeho drahá stará matička.

„Komáří kousance.“

„Ano.“

„A ten červený flek je alergická reakce.“

„Ano. Měl jsem ji, už když jsem jel na Bahamy; ale nebyla tak hrozná.“

„Měl ji, už když tam jel,“ řekl jeden z mužů jinému.

„Mhm,“ souhlasil druhý. „Věříš tomu?“

„Jasně.“

„Věříš na Santa Clause?“

„Jasně. Jako malej kluk jsem se s ním jednou dokonce nechal vyfotit.“ Podíval se na Eddieho. „Máš fotku tohohle slavného červeného fleku z doby, než jsi vyrazil na ten výlet, Eddie?“

Eddie neodpověděl.

„Jestli jsi čistý, proč se nechceš podrobit krevní zkoušce?“ To byl zase ten první chlápek, ten s tou cigaretou v koutku úst. Vyhořela mu už skoro k flitru.

Eddie se najednou rozzuřil - rozzuřil se doběla. Zaposlouchal se do sebe.

Dobře, odpověděl ten hlas okamžitě a Eddie cítil víc než souhlas, cítil naprosté souznění. Měl z toho stejný pocit, jako když ho Henry chytil kolem ramen, prohrábl mu vlasy a praštil ho do ramene a řekl *Dobřes' zaválel, kluku jeden - ať ti to nestoupne do hlavy, ale zaválels'*.

„Víte, že jsem čistý.“ Najednou vstal - tak náhle - že couvli. Podíval se na kuřáka, který byl k němu nejbližší. „A něco ti povím, chlapče, jestli nedáš ten hřebík do rakve z mého obličejce, tak ti ho vyrazím.“

Chlap ustoupil.

„Pánové, už jste z toho letadla vypustili žumpu. Panebože, měli jste dost času, abyste se tím třikrát přehrabali. Pohrabali jste mi věci. Předklonil jsem se a nechal jsem jednoho z vás, aby mi strčil do zadku ten nejdelší prst na světě. Jestli je kontrola prostaty prohlídka, tak tohle bylo úplný safari, do hajzlu. Báal jsem se podívat dolů. Měl jsem dojem, že nehet toho dobráka mi bude trčet z čuráku.“

Zuřivě se po nich rozhlédl.

„Vlezli jste mi do zadku, přehrabali jste mi věci, sedím tu v trenkách a vy mi tu báníte do ksichtu. Chcete krevní zkoušku? Fajn. Přiveďte sem někoho, kdo ji udělá.“

Zamumlali, podívali se po sobě. Překvapeně. Nejistě.

„Ale jestli ji chcete mít bez soudního příkazu,“ pokračoval Eddie, „tak ať si ten dotyčnej přinese spoustu jehel a zkumavek navíc, protože ať mě čert vezme, jestli budu chcát sám. Chci tady federálního šerifa a chci, abyste všichni do jednoho ten pitoměj test podstoupili taky, a chci na každý zkumavce vaše jména a identifikaci, a chci, aby je vzal federální šerif do úschovy. A všechny testy, který mi budete dělat - na kokain, heroin, benzedrin, hašiš, to je fuk - chci, aby se stejné zkoušky dělaly na vzorcích od vás, chlapci. A potom chci, aby všechny výsledky šly mému právníkovi.“

„Pane jo, TVÝMU PRÁVNÍKOVÍ,“ zařval jeden. „U toho vždycky takový šupáci jako ty skončí, co, Eddie? Ozve se vám MŮJ

PRÁVNÍK. Pošlu na vás SVÝHO PRÁVNÍKA. Z těch keců se mi chce blít!“

„Vlastně zrovna žádného nemám,“ pravil Eddie a byla to pravda. „Nenapadlo mě, že ho budu potřebovat. Díky vám jsem si to rozmyslel. Nic nemáte, protože já nic nemám, ale rokenrol válíme pořád dál, co? Takže chcete, abych tancoval? Bezva. Budu tancovat. Ale ne sám. Vy, chlapci, budete muset tancovat taky.“

Rozhostilo se dusné, tísnivé ticho.

„Rád bych, kdybyste si laskavě znovu sundal spodky, pane Deane,“ řekl jeden z nich. Starší chlap. Vypadal, že tu má hlavní slovo. Eddieho napadlo, že ten chlap si možná - prostě možná - konečně uvědomil, kde můžou být čerstvé stopy. Až do té chvíle se tam nepodívali. Prohlédli mu paže, ramena, nohy... ale tam se nepodívali. Byli si příliš jisti, že ho mají.

„Už toho mám dost, pořád se svlíkat a všechno sundávat a poslouchat tyhle kecý,“ řekl Eddie. „Přivedete sem někoho a uděláme všichni testy, nebo jdu pryč. Tak co si vyberete?“

Znovu to ticho. A když se začali po sobě dívat, věděl Eddie, že vyhrál.

Vyhráli jsme, opravil se. Jak se jmenuješ, kámo?

Roland. Ty jsi Eddie. Eddie Dean.

Poslouchej bedlivě.

Poslouchej a dávej pozor.

„Vraťte mu šaty,“ řekl ten starší muž znechuceně. Podíval se na Eddieho. „Nevím, co jsi měl a jak ses toho zbavil, ale chci, abys věděl, že my na to přijdeme.“

Ten starý moula na něj civěl.

„Tak si tu klidně sedíš. Sedíš si tu a skoro se směješ. Mně se nechce zvracet z toho, co říkáš. To se mi chce z toho, co seš.“

„Vám se chce zvracet ze mě.“

„Souhlasí.“

„Páni,“ podívil se Eddie. „To se mi líbí. Sedím tu v kamrlíku a nemám nic jenom prádlo a kolem mě je sedm chlapů s boučačkama na boku a vám se chce zvracet ze mě? Člověče, vy máte problém.“

Eddie k němu udělal krok. Celník chvíli držel pozici, ale potom cosi v Eddieho očích - měly šílenou barvu, vypadala napůl oříškově hnědá, napůl modrá - ho donutilo proti jeho vůli couvnout.

„NIC NENESU!“ zařval Eddie. „OKAMŽITĚ MĚ PUSŤTE!
PROSTĚ MĚ PUSŤTE! NECHTĚ MĚ BÝT!“

Znovu to ticho. Potom se ten starší muž otočil a na kohosi zařval:
„Neslyšel jsi? Vraťte mu šaty!“

A bylo to.

2

„Myslíte, že nás sledují?“ zeptal se taxikář. Vypadal pobaveně.

Eddie se otočil dopředu. „Proč to říkáte?“

„Protože se pořád díváte zadním oknem.“

„Vůbec jsem nepřemýšlel o tom, jestli nás sledují,“ řekl Eddie.

To byla naprostá pravda. Doprovodu si všiml, sotva se poprvé ohlédl. Byli dva, ne jeden. Nemusel se pořád ohlížet, aby se přesvědčil o jejich přítomnosti. Toho pozdního květnového odpoledne by Eddieho taxík nedokázali ztratit ani pacienti právě propuštění ze sanatoria; doprava byla velmi řídká. „Studuju dopravu a její charakteristiky, to je všechno.“

„A jo,“ řekl taxikář. V některých kruzích by tak podivné prohlášení vyprovokovalo otázky, ale řidiči newyorských taxíků se ptají málokdy; spíš melou ty svoje litanie, obvykle velkolepě pojaté. Většina jich začíná zvoláním Tohle město!, jako by ta slova byla náboženským vzýváním, po kterém následuje kázání... což obvykle následovalo. Místo toho taxikář řekl: „Protože jestli jste si myslel, že nás sledují, tak nesledují. To bych poznal. Tohle město! Ježíši! Svýho času jsem sledoval spoustu lidí. Byl byste překvapenější, kolik lidí mi naskočí do taxíku a řekne ‚Sledujte tamto auto‘. Já vím, zní to jako z filmu, co? No jo. Ale jak se říká, umění napodobuje život a život napodobuje umění. Opravdu se to stává! A pokud jde o to, jak setřást pronásledovatele, je to lehký, pokud víte, jak to navlíct. To takhle...“

Eddie taxikáře ztlumil na pouhý šum v pozadí, poslouchal jen natolik, aby na patřičných místech přikyvoval. Když o tom tak člověk přemýšlel, taxikářovo brebentění bylo docela zábavné. Jeden z doprovodu jel v tmavě modrém sedanu. Eddie se dohadoval, že patří celníci. Druhý byl skříňová dodávka s nápisem GINELLIHO PIZZA na bocích. Byl na ní také obrázek pizzy, jenomže ta pizza byl usměvavý chlapecký obličej a ten usměvavý chlapec si olizoval rty, a pod tím obrázkem se skvěl slogan „Mmmmm! To je DOBRÁ pizza!“ Je-

nomže nějaký mladý urbanistický umělec se sprejem a primitivním smyslem pro humor slovo Pizza škrtl jednou čarou a nad ně napsal *Píča*.

Ginelli. Eddie znal jenom jediného Ginelliho; vedl restauraci nazvanou Čtyři otcové. Obchod s pizzou byl doplněk, spolehlivá práce, útěcha každého účetního. Ginelli a Balazar. Patřili k sobě jako párek a hořčice.

Podle původního plánu měla před letištěm čekat limuzína s řidičem, který měl Eddieho odvézt do Balazarova podniku, což byla jedna herna v centru města. Jenomže původní plán samozřejmě nepočítal se dvěma hodinami v bílé místnůstce, se dvěma hodinami neustálého vyptávání ze strany celních úředníků, zatímco jiná parta nejdřív vypouštěla a potom prohrabávala obsah odpadních nádrží letadla letu číslo 901, protože hledala velký kontraband, na který měli podezření, velký kontraband, který se nedal spláchnout ani rozpustit.

Když se dostal ven, limuzína tam samozřejmě nestála. Řidič měl své pokyny: jestli mula nevyjde z letiště do čtvrt hodiny poté, co vyjdou ostatní cestující, rychle odjede. Řidič limuzíny měl dost rozumu, aby nepoužíval telefon ve voze, což bylo vlastně rádio, které se dalo snadno monitorovat. Balazar sám zavolá, zjistí, že Eddie narazil na potíže, a připraví se na své vlastní potíže. Balazar možná rozeznal v Eddiem kus oceli, ale to nic neměnilo na faktu, že Eddie je feťák. A na feťáka se nedá spolehnout, že udrží jazyk za zuby.

Z toho vyplývala možnost, že pizzová dodávka prostě vjede do pruhu vedle taxíku, někdo vystrčí z okna pizzové dodávky automatickou zbraň a potom se zadní sedadlo taxíku promění v cosi, co bude vypadat jako krvavé struhadlo. Eddiemu by tato možnost dělala větší starosti, kdyby ho tam drželi čtyři hodiny místo dvou, a hodně vážné starosti, kdyby tam byl šest hodin místo čtyř. Ale jenom dvě... myslel si, že Balazar mu bude věřit, že takhle dlouho udržel jazyk za zuby. Bude chtít vědět, co je se zbožím.

Skutečným důvodem, proč se Eddie pořád ohlížel, byly ty dveře. Fascinovaly ho.

Když ho celníci napůl nesli, napůl vlekli po schodech do správní budovy Kennedyho letiště, ohlédl se přes rameno a dveře tam byly, vznášely se asi metr za ním, neuvěřitelné, ale nepochybné a naprosto skutečné. Viděl, jak se k nim neustále valí vlny a rozbíjejí se o písek; viděl, že tamější den se začíná šefit.

Dveře vypadaly jako nějaký trikový obrázek, ve kterém je skryt jiný obraz; nejdřív to skryté za nic na světě nevidíte, ale jakmile se vám to povede, nemůžete to nevidět, i když se usilovně snažíte.

Zmizely dvakrát, pokaždé když se pistolník vracel bez něj, a to bylo děsivé - Eddie měl pocit jako děcko, kterému zhasla noční lampička. Poprvé se to stalo během výslechu u celníků.

Musím jít, pronikl Rolandův hlas hladce otázkou, kterou po něm zrovna vypálili. *Budu pryč jenom chvílku. Neboj se.*

Proč? zeptal se Eddie. *Proč musíš jít?*

„Co se děje?“ zeptal se ho celník. „Najednou vypadáš vystrašeně.“

Najednou byl vystrašený, ale z čeho, to by tyhle gumovníky nepochopily.

Ohlédl se a celníci se také otočili. Neviděli nic, jenom holou bílou stěnu obloženou bílými panely s vyvrtnými dírkami, které tlumily zvuk; Eddie viděl ty dveře jako obvykle asi metr daleko (teď byly zapuštěny do stěny místnosti jako nouzový východ, který neviděl žádný z jeho vyšetřovatelů). Viděl ještě něco. Viděl, že z moře vycházejí jakési příšery, které vypadaly, jako by utekly z hororového filmu, kde jsou efekty poněkud speciálnější, než je vám zrovna po chuti, natolik speciální, že vypadají opravdově. Vypadaly jako příšerní kříženci garnáta, humra a pavouka. Vydávaly přízračné zvuky.

„Už to na tebe jde?“ zeptal se jeden celník. „Vidíš po zdi ložit brouky, Eddie?“

To se natolik podobalo pravdě, že se Eddie skoro zasmál. Chápal však, proč se ten Roland musel vrátit; Rolandova mysl byla poměrně v bezpečí - aspoň prozatím -, ale zvířata mířila k jeho tělu a Eddie měl podezření, že jestli Roland tělo rychle neuklidí jinam, možná nebude mít kam se vrátit.

Najednou v duchu uslyšel naříkat Davida Lee Rotha: *Oujááá... nikoho nemám...* a tentokrát se skutečně zasmál. Nemohl si pomoci.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se ho celník, který se předtím ptal na brouky.

„Celá tahle situace,“ odpověděl Eddie. „Jenomže je spíš divná než k popukání. Chci říct, že kdyby to byl film, byl by to spíš Fellini než Woody Allen, jestli rozumíte, co tím myslím.“

Vydržíš? zeptal se Roland.

Jo, v pohodě. JSP, chlape.

Nerozumím.

Jdi po svý práci.

Aha. Dobře. Nebudu tam dlouho.

A najednou byl ten druhý pryč. Prostě pryč. Jako proužek kouře tak tenký, že by ho mohl odfouknout nejjemnější závan větru. Eddie se znovu rozhlédl, neviděl nic, jenom dírkované bílé obložení, žádné dveře, žádný oceán, žádné příšery, a ucítil, jak se mu začíná stahovat žaludek. Nebylo pochyb o tom, jestli to všechno byla přece jenom halucinace; drogy zmizely a další důkazy Eddie nepotřeboval. Ale Roland... jaksi mu pomáhal. Ulehčoval mu to.

„Chceš, abych ti tam pověsil obrázek?“ zeptal se jeden celník.

„Ne,“ odpověděl Eddie a vzdychl. „Chci, abyste mě odtud pustili.“

„Hned jak nám povíš, co jsi provedl s tím hérákem,“ řekl jiný.

„Nebo to byl koks?“ A začalo to nanovo: toč se, kačenko, toč, uděláme z tebe kolotoč.

Po deseti minutách - deseti velmi dlouhých minutách - se Roland najednou ocítl zpátky v jeho mysli. V jednu chvíli byl pryč, a najednou se ocítl zpátky. Eddie cítil, že Roland je hrozně vyčerpán.

Zvládl's to? zeptal se.

Ano. Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho. Odmlčel se. Musel jsem se plazit.

Eddie se znovu rozhlédl. Dveře se vrátily, ale teď nabízely trochu jiný výhled do tamtoho světa, a Eddie si uvědomil, že stejně jako se dveře pohybovaly s ním zde, pohybovaly se také s Rolandem tam. Z toho pomýšlení se trochu zachvěl. Jako by byl k tomu druhému připoután jakousi přízračnou pupeční šňůrou. Pistolníkovo tělo leželo bezvládně před dveřmi jako předtím, ale teď měl Eddie výhled přes dlouhý pruh pobřeží k napěněnému příboji, kde se ty příšery procházely, vrčely a bzučely. Pokaždé, když se vlna zlomila, všechny zvedly klepeta. Vypadaly jako publikum ze starých dokumentárních filmů, kde mluví Hitler a všichni zdraví tím starým *sieg heil!*, jako by na tom závisel jejich život - pravděpodobně závisel, když tak o tom člověk přemýšlí. Eddie v písku viděl stopy mučivého pistolníkovy přesu.

Jak se tak Eddie díval, jedna ta příšera hmátla vzhůru rychle jako blesk a lapila mořského ptáka, který se náhodou snesl příliš blízko k pobřeží. Pták padl do písku ve dvou krvavých, roztřepených cárech.

Obě části zmizely pod těmi pancéřovanými zrůdami dřív, než se maso přestalo cukat. Do vzduchu se vzneslo osamělé pířko. Chňaplo po něm klepeto.

Kristepane, pomyslel si Eddie omámeně. Koukněte se na ty střihouny.

„Proč se pořád ohlížíš?“ zeptal se ho chlap, který tu velel.

„Chvílema potřebuju protijed,“ řekl Eddie.

„Proti čemu?“

„Proti tomu vašemu ksichtu.“

3

Taxikář vysadil Eddieho u budovy Co-Op City, poděkoval mu za dolarové dýško a odjel. Eddie chvíli jenom stál, v jedné ruce tašku na zip, přes rameno přehozené sako zaháknuté za prst druhé ruky. Tady bydlel v dvoupokojovém bytě se svým bratrem. Chvíli tam stál a díval se nahoru, na monolit s veškerým půvabem a stylem cihlové krabice od sušenek. Tou spoustou oken připomínal Eddiemu vězeňský blok a ten pohled mu připadal stejně depresivní, jako připadal úžasný Rolandovi - tomu druhému.

Nikdy, ani jako dítě, jsem neviděl tak vysoký dům, řekl Roland. A je jich tu tolik!

Jo, souhlasil Eddie. Žijeme jako hejno mravenců v mraveništi. Možná se ti to líbí, ale já ti něco povím, Rolande, ten barák stárne. Hodně rychle stárne.

Kolem projelo modré auto; pizzová dodávka zabočila a přijela blíž. Eddie ztuhl a ucítil, že Roland v něm ztuhl také. Možná že ho přece jenom chtěli odstřelit.

Co dveře? zeptal se Roland. Projdeme jimi? Přeješ si to? Eddie cítil, že Roland je připraven na všechno, ale hlas má klidný.

Ještě ne, řekl Eddie. Třeba si chtějí jenom pohovořit. Ale přichystej se.

Cítil, že to ani nemusel říkat; cítil, že Roland byl i v nejhlubším spánku připraven pohnout se a jednat víc, než kdy byl Eddie i za nejbdělejšího stavu.

Pizzová dodávka s usměvavým klukem na boku přijela blíž. Okénko na straně spolujezdce se stáhlo a Eddie stál před vchodem do

svého domu, se stínem nataženým od špiček tenisek daleko dopředu, a čekal, co to bude - jestli tvář, nebo zbraň.

4

Podruhé ho Roland opustil za necelých pět minut poté, co se celníci nakonec vzdali a Eddieho pustili.

Pistolník sice jedl, ale ne dost; potřeboval se napít; a nejvíc ze všeho potřeboval lék. Eddie mu zatím nedokázal pomoci s lékem, který skutečně potřeboval (ale měl podezření, že pistolník má pravdu a Balazar by mohl... pokud by Balazar chtěl), ale obyčejný aspirin by mohl aspoň srazit horečku, kterou Eddie ucítil, když pistolník přistoupil blíž, aby mu strhl slepenec náplasti. Eddie se zastavil před kioskem v hlavní letištní hale.

Máte tam, odkud přicházíš, aspirin?

Nikdy jsem o něm neslyšel. Je to kouzlo, nebo lék?

Obojí, řekl bych.

Eddie vešel do kiosku a koupil krabičku extra silného anacinu. Potom zašel do snack baru a koupil tam pár půlmetrových baget a extra velkou pepsicolu. Zrovna si ládoval na bagety hořčici a kečup (Henry těm dlouhým vekám říkal Godzilla), když si najednou vzpomněl, že tohle jídlo nebude pro něj. Pokud věděl, Roland nemusel mít hořčici a kečup rád. Roland mohl být klidně vegetarián. Tahle hrůza mohla Rolanda klidně zabít.

No, už je pozdě, pomyslel si Eddie. Když Roland mluvil - když Roland jednal -, věděl Eddie, že se to všechno opravdu děje. Když mlčel, neustále se mu vtíralo pomyšlení, že je to určitě sen - neobyčejně živý sen, který se mu zdá v letadle Delta 901 směřujícím na Kennedyho letiště.

Roland mu říkal, že může do svého světa odnést jídlo. Už prý něco podobného jednou udělal, když Eddie spal. Eddiemu to připadalo prostě k neuvěření, ale Roland ho ujistil, že je to pravda.

No, stejně musíme být sakra opatrní, řekl Eddie. *Nechali mě sledovat dvěma celníky. Nás. Ať se hnu, kam chci.*

Vím, že musíme být opatrní, opáčil Roland. *Nejsou dva; jejich pět.* Eddieho najednou zaplavil jeden z nejpřízračnějších pocitů za celý život. Nepohnul očima, ale cítil, že se hýbají. Hýbal jimi Roland.

Nějaký chlap v upnuté košili mluvil do telefonu.

Nějaká žena seděla na lavici a hrabala se v kabelce.

Nějaký mladý černoch, neobyčejně hezký, kdyby nebylo rozštěpu na horním rtu, operativně odstraněného jen zčásti, si prohlížel košile v kiosku, odkud Eddie nedávno vyšel.

Na žádném z nich nebylo nic divného, ale Eddie na nich přesto poznal, co jsou zač, a připadlo mu, že právě uviděl skrytý obrázek v dětské skládačce, který už nikdy nezapomenete, pokud ho jednou uvidíte. Do tváří se mu vehnala horkost, protože ten druhý mu musel ukázat, co měl dávno vidět sám. Zahlédl jenom dva. Ti tři byli o něco lepší, ale ne zase o tolik; telefonista neměl prázdný pohled jako osoba, která telefonuje, ale byl ostražitý, skutečně se díval, a to směrem, kde stál Eddie... přesně na to místo se telefonistovy oči neustále jakoby náhodou vracely. Ta s kabelkou dosud nenašla, co hledala, a pořád donekonečna kabelku prohledávala. A kupující měl možnost podívat se na každé tričko na otočném věšáku nejmíň desetkrát.

Najednou měl Eddie pocit, že je mu zase pět, že se bojí přejít ulici, když ho Henry nebude držet za ruku.

Nevadí, řekl Roland. A nedělej si starosti ani s tím jídlem. Už jsem jedl i brouky ještě tak živé, že mi někteří vbíhali krkem do břicha.

Jo, odpověděl Eddie, jenomže tohle je New York.

Vzal veky a limonádu na vzdálený konec barového pultu a postavil se zády k hlavní letištní hale. Potom letmo pohlédl do rohu vlevo. Viselo tam vypouklé zrcadlo jako natlakované oko. Viděl v něm všechny, kdo ho sledovali, ale nikdo nebyl tak blízko, aby viděl na jídlo a kelímek s limonádou, a to bylo dobře, protože Eddie neměl nejmenší představu, co se s nimi stane.

Polož ten astin na chleba s masem. Potom všechno vezmi do rukou.

Aspirin.

Dobře. Říkej tomu třeba flutovník, jestli chceš, věz... Eddie. Hlavně to udělej.

Vyňal anacin ze zasvorkovaného sáčku, který si nacpal do kapsy, lék už skoro položil na jednu obloženou bagetu, a najednou si uvědomil, že Roland bude kvůli otoku z otravy prášky jen těžko z lahvičky vybírat, natož aby ji otevřel.

Udělal to sám, vyklepal tři pilulky na ubrousek, zamyslel se a přidal další tři.

Tři hned, další tři později, řekl. Jestli nějaké později bude.

Dobře. Děkuji ti.

Co teď?

Všechno to podrž.

Eddie znovu pohlédl do vypouklého zrcadla. Dva agenti ledabylým krokem mířili ke snack baru, možná se jim nelíbilo, jak je k nim Eddie otočený zády, možná zvěřili, že se děje nějaká levota, a chtěli se podívat blíž. Jestli se mělo něco stát, mělo by se to stát rychle.

Všechno nabral do dlaní, ucítil teplo obložených měkkých baget, chladnou pepsicolu. V té chvíli vypadal jako chlapík, který se chystá donést svačinu dětem... a potom se všechno začalo rozpouštět.

Hleděl dolů, oči třeštil a třeštil, stále víc, až měl pocit, že mu musí každou chvíli vypadnout a zůstat viset na stopkách.

Viděl skrz bagety maso uvnitř. Viděl pepsicolu skrz kelímek, ledem zahuštěnou tekutinu, zakřivenou do tvaru nádoby, kterou už nebylo vidět.

Potom uviděl skrz bagety červený umakartový pult a skrz pepsicolu bílou stěnu. Ruce mu klouzaly k sobě, odpor mezi nimi slábl... až se dlaně dotkly. Jídlo... ubrousky... pepsicola... šest anacinů... všechno, co držel vlastníma rukama, bylo pryč.

Ježíšek vyskočil a na housličky zahudl, pomyslel si Eddie ohromeně. Blýskl pohledem po vypouklém zrcadle.

Dveře zmizely... stejně jako mu z mysli zmizel Roland.

Najez se dosyta, příteli, pomyslel si Eddie... byl však ten přízračný cizinec, který si říkal Roland, jeho přítelem? To rozhodně nebylo dokázáno, že? Zachránil Eddiemu zadek, to je pravda, ale to znamenalo, že je to vzorný skaut.

Přesto se mu Roland líbil. Báł se ho... ale stejně se mu líbil.

A měl podezření, že časem by ho mohl mít rád, stejně jako měl rád Henryho.

Najez se dobře, cizince, pomyslel si. *Najez se dobře, zůstaň naživu... a pak se vrať.*

Poblíž zůstalo několik ubrousků umazaných od hořčice po předchozím zákazníkovi. Eddie je zmuchlal do kuličky, cestou ven je vhodil do odpadkového koše u dveří a požvýkal vzduch, jako by likvidoval poslední sousto. Dokonce se mu podařilo vyprodukovat

řihnutí, když cestou ke směrovkám k ZAVAZADLŮM a POZEMNÍ DOPRAVĚ míjel onoho černocho.

„Nemohl jste najít tričko, které se vám líbí?“ zeptal se Eddie.

„Prosím?“ otočil se černoch od monitoru odletů American Airlines, jako by ho studoval.

„Myslel jsem, že hledáte nějaké s nápisem NAKRMTE MĚ, PROSÍM, JSEM ZAMĚSTNANEC AMERICKÉ VLÁDY,“ řekl Eddie a šel dál.

Když zamířil po schodech dolů, všiml si, že žena najednou kabelku zacvakla a vstala.

Pane jo, tohle bude jako Macyho průvod na Díkůvzdání.

Byl to sakra zajímavější den a Eddie si nemyslel, že už skončil.

5

Když Roland uviděl, že z vln znovu vycházejí humroidi (jejich příchod tedy neměl nic společného s přílivem; přiváděla je tma), opustil Eddieho Deana, aby se přesunul dřív, než ho ty stvůry najdou a sežerou.

Bolest čekal a byl na ni připraven. Žil s bolestí tak dlouho, že mu byla skoro dávnou přítelkyní. Vyděsilo ho však, jak rychle horečka vzrostla a jak rychle mu ubylo sil. Pokud zatím nikdy neumíral, velmi pravděpodobně umíral nyní. Bylo ve vězňově světě něco dost silného, co by tomu zabránilo? Snad. Ale pokud toho trochu nedostane během příštích šesti nebo osmi hodin, pak už na tom nejspíš nesejde. Jestli nemoc postoupí hodně daleko, neuzdraví ho už žádný lék nebo kouzlo tohoto ani jiného světa.

Jít nemohl. Bude se muset plazit.

Připravoval se k tomu, zatímco si očima měřil chuchvalce lepivé pásy a pytle ďáblova prachu. Jestli ten prášek nechá tady, humroidi skoro určitě pytlíky roztrhají. Mořský vánek rozpráší obsah do všech světových stran. Tam přesně patří, pomyslel si pistolník zlostně, ale to nemohl připustit. Až přijde čas, očitne se Eddie Dean v hodně horké kaši, pokud nebude moci ten prášek ukázat. Jen zřídka bylo možné ošidit muže toho druhu, ke kterému zřejmě patřil i ten Bazar. Bude chtít vidět, zač zaplatil, a dokud to nedostane, bude na Eddieho mířit tolik zbraní, že by se jimi dala vyzbrojit menší armáda.

Pistolník si přitáhl pokroucenou bandáž z lepicí pásky k sobě a přehodil si ji kolem krku. Potom se začal propracovávat po břehu nahoru.

Plazil se už dvacet yardů - podle jeho soudu to skoro stačilo, aby byl v bezpečí - když ho napadla děsivá (ale kosmicky směšná) myšlenka: že dveře nechává daleko za sebou. Proboha, k čemu to tedy podstupuje?

Otočil hlavu a dveře uviděl, ne však dole na pobřeží, ale tři stopy za sebou. Chvilku mohl Roland jen hledět a uvědomovat si, co už by mu bylo dávno jasné, nebýt horečky a hlasů Inkvizitorů, kteří neustále pálili na Eddieho své otázky, *Kam jste, jak jste, proč jste, kdy jste* (ty otázky se přízračně prolínaly s otázkami příšer, které se škrábaly a plazily z vln: *Ded-a-čok? Ded-a-čam? Did-a-čik?*), jako v deliriu. Ne, ne.

Ted' si je ponesu s sebou všude, kam se hnu, pomyslel si, stejně jako on. Dveře ted' s námi budou všude, jsou nám v patách jako kletba, které se člověk nikdy nezbaví.

Všechno mu připadalo tak jasné, že nebylo možno pochybovat... stejně jako ještě jedna věc.

Jestli se dveře mezi nimi jednou zavřou, zavřou se navždy.

Až se to stane, pomyslel si Roland odhodlaně, on musí být na této straně. Se mnou.

Jaký jsi vzor ctnosti, pistolníku! zasmál se muž v černém. Patrně se natrvalo usídlil Rolandovi v hlavě. *Zabil jsi toho chlapce; byla to oběť, která ti umožnila, abys mě chytil, a pravděpodobně napomohla vytvoření těch dveří mezi světy. Ted' máš v úmyslu vybrat si své tři, jednoho po druhém, a odsoudil jsi je všechny k něčemu, co bys sám nepodstoupil: k doživotí v cizím světě, kde mohou zemřít snadno jako zvířata ze zoo, propuštěná do divočiny.*

Věž, pomyslel si Roland vztekle. Jakmile se dostanu k Věži a udělám, co tam mám udělat, vykonám jakýsi čin, nezbytný pro vykoupení nebo nápravu, pro který jsem byl určen, potom snad budou -

Ale pronikavý smích muže v černém, muže, který byl mrtev, ale dál žil v pistolníkově nečistém svědomí, mu nedovolil myšlenku dokončit.

Nemyslel však ani na zradu, která, jak se domníval, ho odvedla z cesty.

Podářilo se mu urazit dalších deset yardů, ohlédl se a uviděl, že ani největší z plazivých příšer se neodvažuje dál než na dvacet stop nad čáru přílivu. Jemu se už podařilo překonat třikrát větší vzdálenost.

Tak je to dobré.

Nic není dobré, odpověděl muž v černém vesele, *a ty to víš.*

Zmlkni, pomyslel si pistolník a hlas kupodivu poslechl.

Roland vtláčil pytle s ďáblovým prachem do škvíry mezi kameny a zakryl je několika hrstmi řídké ostré trávy. Když skončil, krátce si odpočinul, protože mu v hlavě hučelo jako v měchu vroucí vody a kůži měl hned horkou, hned ledovou, a potom se převalil dveřmi zpět do toho druhého světa, do toho druhého těla, aby na chvíli nechal rozpínavou smrtelnou infekci za sebou.

6

Když se k sobě vrátil podruhé, vstoupil do těla tak hluboce spícího, že si chvíli myslel, že upadl do komatu... do stavu, kdy jsou tělesné funkce natolik utlumeny, že chvílemi cítil, jak jeho vědomí začíná klouzat dlouhou cestou do temnot.

Přinutil však tělo, aby se probralo, ranami a bušením je vytlačil z temné jeskyně, do které se vplížilo. Srdce mu zrychlilo, nervy znovu přijaly bolest, která mu šířala kůži, a probudil se do bezútešné skutečnosti.

Byla právě noc. Svítily hvězdy. Chleby, které mu koupil Eddie, byly kousíčky tepla uprostřed chladu.

Neměl na ně chuť, ale stejně je sní. Ale nejdřív...

Podíval se na bílé pilulky v ruce. Astin, tak tomu říkal Eddie. Ne, bylo to trochu jinak, ale Roland nedokázal vyslovit výraz, kterého užil vězeň. Byl to prostě lék. Lék z toho druhého světa.

Pokud mi něco z tvého světa má pomoci, Vězni, pomyslel si Roland zachmuřeně, *budou to spíš tvé dryjáky než chleba.*

Stejně je bude muset zkusit. Nemohly účinně zapůsobit - Eddie byl o tom přesvědčen - ale mohly mu aspoň srazit horečku.

Tři hned, další tři později. Jestli nějaké později bude.

Vložil si tři pilulky do úst, potom z papírového poháru, ve kterém byl nápoj, odstrčil víčko - z nějakého divného materiálu, nebyl to ani papír, ani sklo, ale připomínal obojí - a léky zapil.

První doušek ho tak dokonale překvapil, že chvíli jenom ležel, opřený o skálu, oči rozšířené, nehybné a plné odrazů hvězd, že by ho každý, kdo by šel náhodou kolem, určitě považoval za mrtvého. Potom se dychtivě napil znovu, držel pohár oběma rukama a sotva si všiml hnilobné, pulsující bolesti v pahýlech prstů, tak byl zaujat tím nápojem.

Je to sladké! Bohové, tak sladké! Tak sladké! Tak -

V krku mu uvízl kousek ploché ledové kostky. Rozkašlal se, bouchal se do hrudi, až led vykašlal. Hlavu mu zaplnila nová bolest: stříbřitá bolest, která se objeví, když se příliš rychle vypije něco příliš studeného.

Nehybně ležel, cítil, že mu srdce pumpuje jako utržený stroj, cítil, že mu tělo zaplavuje příval energie tak rychle, až měl pocit, že by mohl snad vybuchnout. Aniž přemýšlel, co dělá, odtrhl si z košile další kus - brzy z ní zbude jenom hadr visící na krku - a rozprostřel si ho na nohu. Jakmile dopije, vysype led na hadřík a udělá si z něj obklad na zraněnou ruku. Ale myšlenkami byl jinde.

Sladké! křičelo to v něm zas a znova a snažilo se to pochopit nebo se přesvědčit, že to je, podobně jako se Eddie snažil sám sebe přesvědčit, že ten druhý je skutečná bytost a žádná duševní křeč, která je jenom jinou částí jeho osobnosti, jež se ho snaží podvést. *Sladké! Sladké! Sladké!*

Ten tmavý nápoj přetékal cukrem, bylo ho ještě víc, než kolik si Marten - který byl pod přísně asketickým zevnějškem velkým žroutem - dával ráno u Downerů do kávy.

Cukr... bílý... prášek...

Pistolníkův zrak zabloudil k sáčkům, sotva viditelným pod trávou, kterou na ně naházel, a chvíli uvažoval, jestli prášek v nápoji je stejný jako prášek v sáčkích. Věděl, že Eddie mu zde, kde byli dvěma oddělenými fyzickými bytostmi, dokonale rozuměl; tušil, že kdyby tělesně přešel do Eddieho světa (a instinktivně chápal, že by to mohl provést... ačkoli kdyby se dveře mezitím zavřely, uvízl by tam navždy, stejně jako by Eddie zůstal zde, kdyby došlo k opačné situaci), rozuměl by jazyku stejně dokonale. Z pobytu v Eddieho mysli poznal zejména to, že jazyky jejich světů jsou si podobné. Podobné, ale ne stejné. Sendvič je chleba. Schrastit znamenalo najít něco k jídlu. Takže... bylo by možné, že droga, které Eddie říkal kokain, se v pistolníkově světě jmenovala cukr?

Když se nad tím znovu zamyslel, vypadalo to nepravděpodobně. Eddie ten nápoj koupil naprosto veřejně, přičemž věděl, že ho sledují lidé sloužící Kněžím Celnice. Dále Roland vycítil, že za nápoj zaplatil poměrně málo. Dokonce ještě méně než za chleby s masem. Ne, cukr nebyl kokain, ale Roland nemohl pochopit, proč někdo chce kokain nebo jinou nezákonnou drogu ve světě, kde je tak silná droga jako cukr dostupná v takovém množství a tak lacino.

Znovu se podíval na chleba s masem, pocítil první náznaky hladu... a užasle a se zmatenou vděčností si uvědomil, že je mu lépe.

Bylo to tím nápojem? Ano? Cukrem v nápoji?

Možná také - ale jen z menší části. Cukr mohl na chvíli oživit v člověku sílu, když ochabovala; to věděl už od dětství. Ale cukr nedokázal otupit bolest ani uhasit ohnivou horečku v těle, když je nákaza proměnila v roztopenou pec. Jenomže přesně to se mu stalo... a nepřestávalo to.

Křečovitá třesavka ustala. Pot na čele usychal. Háčky na ryby, které mu vroubily hrdlo, mizely. I když to bylo neuvěřitelné, byl to také nepopíratelný fakt, nejen představa nebo zbožné přání (takové lehkovážnosti se pistolník nedopustil již desítky let). Chybějící prsty na ruce a nohou stále bolely a řvaly, ale pistolník měl dojem, že i tato bolest polevila.

Roland si opřel hlavu, zavřel oči a poděkoval Bohu.

Bohu a Eddiemu Deanovi.

Nedělej tu chybu, že vložíš své srdce do jeho rukou, Rolande, promluvil jakýsi hlas z hlubších vrstev jeho mysli - nikoli nervózní, pichlavý hlas muže v černém, ani drsný Cortův hlas; pistolníkovi připomněl otce. Víš, že to, co pro tebe udělal, udělal kvůli sobě, stejně jako víš, že ti muži - i když to jsou možná Inkvizitoři - jsou v Eddieho případě v něčem nebo i ve všem v právu. Eddie je pochybná nádoba a důvod, proč ho sebrali, nebyl falešný ani podlý. Je v něm ocel, to nepopírám. Ale je v něm také slabost. Je jako Hax, ten kuchař. Hax se stal travičem nerad... ale jeho nechť stejně neztlumila výkřiky umírajících, když jim praskala střeva. A je tu ještě jeden důvod, proč si dávat pozor...

Ale Roland nepotřeboval, aby mu nějaký hlas říkal, jaký ten další důvod je. Viděl ho v Jakeových očích, když ten chlapec nakonec začal chápat, k čemu je určen.

Nedělej tu chybu, že vložíš své srdce do jeho rukou.

Dobrá rada. Ublížilo ti, když jsi našel zalíbení v těch, kterým nakonec musí být ublíženo.

Pamatuj na svou povinnost, Rolande.

„Nikdy jsem na ni nezapomněl,“ zašeptal, zatímco hvězdy lhostejně svítily a vlny dorážely na břeh a humří příšery provolávaly své idiotské otázky. „Jsem prokletý svou povinností. A proč by proklatec měl uhýbat?“

Pustil se do housek s masem, kterým Eddie říkal burgr.

Ve srovnání s tunovým sendvičem chutnaly jako odpadky ze stoky, ale měl snad po tom úžasném nápoji právo si stěžovat? Určitě ne. Kromě toho hra pokročila natolik, že nemělo smysl příliš se starat o takové drobnosti.

Všechno snědl a pak se vrátil na místo, kde teď byl Eddie, v jakémsi kouzelném vozidle, které uhánělo po kovové cestě plné dalších podobných vozidel... byly jich desítky, možná stovky, a žádné z nich netáhl byt' jediný kůň.

7

Eddie byl připraven, když pizzová dodávka přijížděla; Roland v něm byl ještě připravenější.

Je to jen další podoba Dianina snu, pomyslel si Roland. Co bylo v té krabici? Zlatá miska, nebo kousavý had? A zrovna když otáčí klíčkem a strká ruce pod víko, uslyší volat matku: „Probuď se, Dianino! Pojď se napít mléka!“

Tak jo, pomyslel si Eddie. Co to bude? Dáma, nebo tygr?

Z okna spolujezdce dodávky vykoukl muž s bledým uhrovitým obličejem a velkými, mizernými zuby. Byla to tvář, kterou Eddie znal.

„Ahoj, Cole,“ řekl Eddie bez valného nadšení. Za Golem Vincentem, u volantu, seděl Starý Hnusák, jak Henry říkal Jacku Andolini-mu.

Jenomže Henry mu tak nikdy neřekl do očí, pomyslel si Eddie. Jistěže ne. Říct do očí něco takového Jackovi znamenalo poukázku do hrobu. Byl to obrovitý muž s vypouklým čelem jeskynního muže a čelistí, která celek vhodně doplňovala. Byl příbuzný Enrika Balazara, protože si vzal jeho... neteř, sestřenicí či kterého čerta. Rukama jako lopaty svíral volant dodávky, jako když se opice drží větve. Z

uší mu trčely chuchvalce hrubých chlupů. Eddie teď viděl jenom jedno to ucho, protože Jack Andolini zůstával otočený z profilu, vůbec se nerozhlížel.

Starý Hnusák. Ale ani Henry (který, jak musel Eddie přiznat, nepatřil vždy k těm nejvnímavějším hochům na světě) nikdy neudělal tu chybu, aby ho nazval Starým Tupcem. Colin Vincent byl jenom nafintěný poslíček, nic víc. Jack však měl za neadrtálským čelem dost rozumu, aby to dotáhl na Balazarova důstojníka číslo jedna. Eddiemu se nelíbilo, že Balazar poslal tak důležitého člověka. Vůbec se mu to nelíbilo.

„Ahoj, Eddie,“ zavolal Col. „Slyšel jsem, že jsi měl potíže.“

„Dalo se to zvládnout,“ odpověděl Eddie. Uvědomil si, že si škrábe nejdřív jednu paži, potom druhou, což je jeden z typických feťáckých tiků, které se tak usilovně snažil potlačit, když ho zadrželi. Přinutil se toho nechat. Ale Col se usmíval a Eddie pocítil nutkání vrazit pěst do toho úsměvu tak důkladně, až by mu ruka vylétla druhou stranou ven. Možná by to i udělal... nebýt Jacka. Jack pořád civěl rovnou před sebe jako člověk, který vypadá, že si dumá nad nějakými nepatrnými nicotnostmi a zatím si prohlíží svět vyvedený v prostých, základních barvách a oživený jen běžnými jevy, což bylo vše, co člověk jeho inteligence (jak byste podle jeho zjevu soudili) mohl postřehnout. Jenomže podle Eddieho názoru viděl Jack za jediný den víc, než Col Vincent spatří za celý život.

„No dobře,“ řekl Col. „Fajn.“

Ticho. Col se díval na Eddieho, usmíval se, čekal, až Eddie začne s tím feťáckým tanečkem, začne se škrábat, přešlapovat z nohy na nohu jako kluk, kterému se chce na záchod, čekal hlavně, až se Eddie zeptá, co se děje, a mimochodem, nemají čistě náhodou s sebou trochu fetu?

Eddie mu jenom vracel pohled, už se neškrabal, vůbec se nehýbal.

Mírný vítr přehnal po parkovišti papírový obal od sladkostí. Škrábání, jež při tom vydával, a hvízdavý cvakot uvolněných ventilů dodávky byly jediné zvuky, které se zde ozývaly.

Colův vědoucí úsměv začínal hasnout.

„Naskoč si, Eddie,“ poručil Jack, aniž se ohlédl. „Projedeme se.“

„Kam?“ zeptal se Eddie, i když věděl.

„K Balazarovi.“ Jack neotočil hlavu. Protáhl si prsty na volantu. Při tom se na prostředníku pravé ruky zatřpytil veliký prstem, celý zlatý kromě onyxu, který se z něj poulíl jako oko obrovské mouchy. „Chce vědět, co se stalo s jeho zbožím.“

„Mám jeho zboží. Je v bezpečí.“

„Fajn. Takže si nikdo nemusí s ničím dělat starosti,“ prohodil Jack Andolini, ale hlavu neotočil.

„Myslím, že nejdřív půjdu nahoru,“ řekl Eddie. „Chci se převléct, promluvit s Henrym -“

„A šlehnout si, na to nezapomeň,“ řekl Col a vycenil ty svoje žluté tesáky. „Jenomže nemáš co, kamarádíčku.“

Ded-a-čku? pomyslel si pistolník v Eddieho mysli, a oba se trochu zachvěli.

Col si toho všiml a usmál se ještě víc. *Aha, tak přece jenom*, říkal ten úsměv. *Starý dobrý feťácký taneček. Na chvílku jsi mě znervóznil, Eddie.* Zuby, které odhalil rozšiřující se úsměv, neznamenalý žádné vylepšení oproti těm, které už bylo vidět.

„Jak to?“

„Pan Balazar si myslel, že bude lepší, když se postará, aby u vás bylo čisto, chlapci,“ řekl Jack, aniž otočil hlavu. Dál sledoval a hodnotil okolní svět, přičemž náhodný pozorovatel by nevěřil, že je něco takového možné. „Pro případ, že by se někdo objevil.“

„Například lidi s federálním povolením k prohlídce,“ doplnil Col. Ten jeho ksicht se tam tak vznášel a culil se. Eddie už cítil, že Roland taky touží zabořit pěst do těch shnilých zubů, kvůli kterým byl ten úsměv tak trestuhodný, tak nepřipustný. Soulad jejich pocitů ho trochu rozveselil. „Poslal tam úklidovou službu, která ti vypulírovala zdi a vyluxovala koberce a nebude ti za to účtovat ani cent, Eddie!“

Ted' se zeptáš, co mám, říkal Colův úsměv. *Jo, jo, ted' se zeptáš, Eddie, hochu můj. Protože cukráře možná nemáš rád, ale cukrátku miluješ, co? A ted', když víš, že ti Balazar zabavil, co sis soukromě ulil-*

Mozkem mu najednou projela myšlenka, ošklivá a strašná zároveň. Jestli mu všechno sebrali -

„Kde je Henry?“ zeptal se najednou tak ostře, že se Col překvapeně stáhl.

Jack Andolini konečně otočil hlavu. Otočil ji pomalu, jako by to byl čin, který vykonával jen výjimečně, a to za cenu osobních obětí.

Člověk skoro čekal, že uslyší v tom tlustém krku vrzat staré nenamazané čepy.

„V bezpečí,“ odpověděl a pak stejně pomalu hlavu zase otočil do původní pozice.

Eddie stál vedle dodávky, bojoval s panikou, která se mu pokoušela ovládnout mozek a zadusit souvislé přemýšlení. Potřeba něco si dát, zatím docela dobře uklizená v koutku, začala nabývat vrchu.

Musel si šlehnout. Jakmile si dá, bude moct myslet, ovládnout se -

Nech toho! zařval mu Roland v hlavě tak hlasitě, až sebou Eddie škubl (a Col, který pochopil Eddieho bolestný škleb a překvapení jako další krůček ve feťáckém tanečku, se znovu začal usmívat). *Nech toho! Já budu veškerým sebeovládáním, které potřebuješ!*

Ty nic nechápeš! Je to můj bratr! Je to můj bratr, sakra! Balazar dostal mého bratra!

Mluvíš, jako by to bylo slovo, které jsem v životě neslyšel. Bojíš se o něj?

Ano! Kristepane, ano!

Tak udělej, co čekají. Breč. Fňukej a pros. Řekni si o ten svůj prášek. Podle mě čekají, až to uděláš, a určitě ho mají. Všechno to udělej, přesvědčuj je, že jsi to ty, a ty si můžeš být jist, že všechny tvoje obavy se naplní.

Nechápu, jak to m-

Myslím to tak, že jestli jim ukážeš zbabělost, uděláš hodně pro to, aby toho tvého vzácného bratra zabili. Chceš to?

Dobře. Budu v pohodě. Možná to tak nevypadá, ale budu v pohodě.

Tak tomu říkáš? Tak dobře. Ano. Bud' v pohodě.

„Tak jsme ale nebyli domluvení,“ začal Eddie a mluvil přes Cola přímo do chlupatého ucha Jacka Andoliniho. „Proto jsem se přece nestaral o Balazarovo zboží a nedržel jazyk za zuby, zatímco jinej by vyblil pět jmen za každěj rok, kterej by mu sundali.“

„Balazar si myslel, že tvůj bratr bude u něj ve větším bezpečí,“ řekl Jack, aniž otočil hlavu. „Vzali jsme ho pod ochranu.“

„To je pěkný,“ poznamenal Eddie. „Poděkuj mu za mě a pověz mu, že jsem se vrátil, že zboží je v bezpečí a že se o Henryho dokážu postarat, stejně jako se Henry vždycky postaral o mě. Pověz mu, že mám balík u ledu, a až se Henry objeví, že se rozdělíme, a potom

nasedneme do auta a pojedeme do města a dohodneme se podle původního plánu. Jak jsme o tom mluvili.“

„Balazar tě chce vidět, Eddie,“ řekl Jack. Mluvil lhostejně, nevzrušeně. Neotočil hlavu. „Nasedni do dodávky.“

„Strč si to tam, kam slunce nezasvítí, hajzle,“ pravil Eddie, a zamířil ke dveřím do domu.

8

Byl to jen kousek cesty, ale dostal se sotva do poloviny, když ho nad loktem sevřela Andoliniho ruka jako ochromující svěrák. Na zátylku ucítil Eddie jeho dech, horký jako z býčí tlamy. Andolini to zvládl za dobu, kterou by podle povrchního odhadu jeho mozek potřeboval jen na to, aby přesvědčil ruku zatáhnout za kliku dveří u auta.

Eddie se otočil.

V pohodě, Eddie, zašeptal Roland.

V pohodě, odpověděl Eddie.

„Mohl bych tě za to zabít,“ řekl mu Andolini. „Mně nikdo nebude říkat, abych si to strčil do prdele, zvlášť ne takový feťácký vysranec jako ty.“

„*Zabiješ leda hovno!*“ zaječel na něj Eddie - to zařvání si však vypočítal. Byl to pohodový řev, jestli chápete. Stáli proti sobě, temné postavy ve zlatém horizontálním světle pozdního jarního odpoledne v pustinách sídliště, zvaného Bronx's Co-Op City, a lidé ten řev slyšeli, a lidé slyšeli to slovo zabiješ, a jestli měli zapnuté rádio, tak si vytočili hlasitost na maximum, a jestli měli rádio vypnuté, tak si je zapnuli a potom vytočili hlasitost, protože tak to bylo lepší, bezpečnější.

„*Rico Balazar porušil slovo! Já ho podržel a on mě ne! Tak ti říkám, aby sis to strčil do ty svý podělaný prdele, říkám jemu, aby si to strčil do ty svý podělaný prdele, a řeknu každému, komu chci, aby si to strčil do ty svý podělaný prdele!*“

Andolini se na něj díval. Oči měl tak hnědé, až se zdálo, že barva prosákla do rohovky a zbarvila oči do žlutá jako starý pergamen.

„*Řeknu prezidentovi Reaganovi, aby si to strčil do prdele, jestli poruší slovo, a že mu seru na jeho posraný rektální makadlo, nebo co to sakra je!*“

Ozvěna těch slov odumřela na cihlách a betonu. Na hřišti na druhé straně ulice stál jediný malý kluk, jeho velmi černá plet' se odrážela od bílých basketbalových šortek a kotníčkových bot a kluk na ně zíral, s míčem volně u boku v ohbí lokte.

„Skončil jsi?“ zeptal se Andolini, když dozněla poslední ozvěna.

„Ano,“ odpověděl Eddie naprosto normálním hlasem.

„Tak jo,“ řekl Andolini. Povolil své antropoidní prsty a usmál se... a když se usmál, staly se dvě věci naráz: první, čeho si člověk všiml, byl šarm, který byl tak nečekaný, že to lidi úplně odzbrojovalo; za druhé člověk pochopil, jak je ve skutečnosti chytrý. Nebezpečně chytrý. „Tak už můžeme začít?“

Eddie si prohrábl rukama vlasy, zkrřížil paže, aby se mohl poškrábat na obou rukou najednou, a řekl: „Myslím, že by to bylo lepší, protože tohle nikam nevede.“

„Tak jo,“ souhlasil Andolini. „Nikdo nic neřekl a nikdo nikoho neurazil.“ A aniž otočil hlavu nebo porušil rytmus řeči, dodal: „Vrať se do auta, pitomče.“

Col Vincent, který opatrně vylezl z dodávky dveřmi, jež Andolini nechal otevřené, se vrátil tak rychle, až se bouchl do hlavy. Pošoupl se přes sedadlo a schlípl na svém místě, kde si třel temeno a mračil se.

„Musíš chápat, že plán se změnil, když tě dostali do rukou celníci,“ vysvětloval Andolini rozumně. „Balazar je velký muž. Musí chránit své zájmy. Musí chránit lidi. Jedním z těch lidí, čistě náhodou, je tvůj bratr Henry. Myslíš, že kecám? Jestli jo, měl bys pomyslet na to, jak je teď Henrymu.“

„Henrymu nic není,“ odsekl Eddie, ale věděl svoje a nedokázal ovládnout hlas. Slyšel se, jak mluví, a věděl, že Jack Andolini to také slyšel. Poslední dobou se zdálo, že Henry je věčně v rauši. Košile měl plně děr od cigaret. Příšerně se řízl o elektrický otvírač konzerv, když otevíral žrádlo pro kocoura. Eddie nevěděl, jak se člověk může říznout o elektrický otvírač konzerv, ale Henrymu se to podařilo. Někdy byl kuchyňský stůl plný prášku po Henrym, nebo Eddie nacházel v umyvadle v koupelně zuhelnatělé kousky.

Henry, říkával mu, Henry, musíš na to dávat bacha, vymyká se ti to z ruky, říkáš si o to, aby tě zašili.

Jo, jasně, bratříčku, odpovídal Henry, brnkačka, mám všechno pod kontrolou, ale někdy se Eddie podíval na Henryho popelavý ob-

ličež a vypálené oči a věděl, že Henry už nikdy nebude mít nic pod kontrolou.

To, co chtěl Henrymu říct, ale nemohl, nemělo nic společného s tím, že Henryho nebo je oba zavřou. To, co chtěl Henrymu říct, bylo: *Henry, vždyť to vypadá, že hledáš místo, kde bys umřel. Tak mi to připadá a já chci, abys toho doprdele nechal. Protože jestli umřeš, pro co budu žít?*

„Henry není v pořádku,“ opravil ho Jack Andolini. „Potřebuje, aby na něho někdo dával pozor. Potřebuje - jak to stojí v té písničce? Most přes rozbouřené vody. Přesně to Henry potřebuje. Most přes rozbouřené vody. Tím mostem je Il Roche.“

Il Roche je most do pekla, pomyslel si Eddie. Nahlas řekl: „Tak tam je Henry? U Balazara?“

„Ano.“

„Já mu dám zboží, on mi dá Henryho?“

„A tvoje zboží,“ řekl Andolini, „na to nezapomeň.“

„Jinými slovy se dohoda vrací k normálu.“

„Správně.“

„Teď mi pověz, jestli si myslíš, že se to skutečně stane. No tak, Jacku. Pověz mi to. Chci vidět, jestli to dokážeš říct bez mrknutí oka. A jestli to dokážeš říct bez mrknutí, chci vidět, o kolik ti vyroste nos.“

„Nerozumím ti, Eddie.“

„Ale rozumíš. Balazar si myslí, že mám jeho zboží? Jestli si to myslí, musí být hloupý, a já vím, že hloupý není.“

„Nevím, co si myslí,“ řekl Andolini klidně. „Není to moje práce, vědět, co si myslí. Ví, že jsi měl jeho zboží, když jsi odletěl z ostrovů, ví, že tě chytili celníci a pak tě pustili, ví, že jsi tu a ne na cestě do basy, ví, že jeho zboží musí někde být.“

„A ví, že celníci jsou na mě nalepení jako neoprén na potápěče, protože ty to víš, a poslal jsi mu vysílačkou v dodávce nějakou kódovanou zprávu. Něco jako ‚Dvojitý sýr, ančovičky nechte,‘ je to tak, Jacku?“

Jack Andolini nic neřekl a vypadal klidně.

„Jenomže jsi mu říkal něco, co už věděl. Jako když spojuješ tečky v obrázku a už vidíš, co z toho vyjde.“

Andolini stál ve zlatém světle západu slunce, které pomalu měnilo barvu v pekelně oranžovou, a dál vypadal klidně a dál neříkal vůbec nic.

„Myslí si, že mě dostali. Myslí si, že mě mají na vodítku. Myslí si, že bych mohl být tak hloupý, abych pro ně šlapal. Vlastně mu to nevyčítám. Proč vlastně? Vylízanej mozek udělá cokoliv. Chceš se přesvědčit, podívat se, jestli nemám odposlech?“

„Vím, že nemáš,“ řekl Andolini. „Vezu něco v dodávce. Je to něco jako lovec chlupatejch, jenomže to chytá krátkovlnný rádiový vysílání. A pokud to maká, tak si nemyslím, že šlapeš pro federály.“

„Jo?“

„Jo. Takže nasedneme do dodávky a pojedeme do města, nebo co?“

„Mám na vybranou?“

Ne, řekl mu Roland v hlavě.

„Ne,“ řekl Andolini.

Eddie se vrátil k dodávce. Kluk s basketbalovým míčem pořád stál na druhé straně ulice, jeho stín se už natolik protáhl, že vypadal jako od kostlivce.

„Vypadni, hochu,“ řekl mu Eddie. „Nikdy jsi tu nebyl, nikdy jsi nic a nikoho neviděl. Odpal.“

Kluk utekl.

Col se na něj usmíval.

„Posuň se, kámo,“ řekl Eddie.

„Myslím, že bys měl sedět uprostřed, Eddie.“

„Posuň se,“ opakoval Eddie. Col se na něj podíval, pak se podíval na Andoliniho, který na něj nepohlédl, jenom zabouchl dveře u řidiče a klidně se díval vpřed jako Buddha, když má volno, ať se podělí o sedadla sami. Col pohlédl Eddiemu zase do obličeje a rozhodl se, že se posune.

Zamířili do New Yorku - a pistolník (který mohl jen užasle hledět na stále vyšší a půvabnější věže, na mosty poutající širokou řeku jako ocelová pavučina a vzdušné vozy s rotory, které se vznášely jako podivné umělé mouchy), ten to sice nevěděl, ale místo, kam mířili, byla Věž.

Stejně jako Andolini ani Enrico Balazar si nemyslel, že Eddie Dean šlape pro federály; stejně jako Andolini to Balazar věděl.

V baru bylo prázdko. Cedule na dveřích hlásala ZAVŘENO JENOM DNESKA. Balazar seděl v kanceláři, čekal, až Andolini a Col Vincent přijedou s tím mladým Deanem. Byli u něj jeho dva osobní strážci, Claudio Andolini, Jackův bratr, a Cimi Dretto. Seděli na pohovce nalevo od Balazarova velkého stolu a fascinovaně sledovali, jak roste budova, kterou Balazar stavěl. Dveře byly otevřeny. Za dveřmi byla krátká chodba. Napravo vedla zpět do baru a potom do malé kuchyně, kde se vařilo několik jednoduchých těstovinových jídel. Vlevo byla kancelář účetního a sklad. V kanceláři účetního seděli další tři Balazarovi „gentleman“ - tak se jim říkalo - a hráli s Henrym Deanem na slova.

„Tak jo,“ říkal zrovna George Biondi, „tohle bude snadný, Henry. Henry? Ses tu, Henry? Země volá Henryho, pozemšťani tě potřebují. Vrať se k nám, Henry. Opakuju: Vrať se k nám, H-“

„Jsem tu, jsem tu,“ zahučel Henry. Mluvil nesrozumitelně a mumlavě jako člověk, který ze spaní říká manželce, že už je vzhůru, tak ať ho nechá ještě pět minut.

„Dobře. Kategorie umění a zábava. Otázka zní... Henry? Sakra, nespí mi tu, pitomče!“

„Já nespím!“ vyjekl Henry hádavě.

„Tak dobře. Otázka zní: ‚Který nesmírně populární román od Williama Petera Blattyho, jehož děj se odehrává na snobském předměstí Washingtonu, D.C., Georgetownu, pojednává o démonické posedlosti mladé dívky?‘“

„Johnny Cash,“ odpověděl Henry.

„Ježíši Kriste!“ zaječel Tricks Postino. „To říkáš na všechno! Johnny Cash, to říkáš doprdele na všechno!“

„Johnny Cash je všechno,“ odpověděl Henry vážně a nato se rozhostilo na okamžik ticho, ve kterém bylo přímo hmatatelně cítit, jak to ostatní zaskočilo a jak žasnou... a potom vybuchli chraplavým chechtotem nejen muži, kteří seděli v pokoji s Henrym, ale také ostatní dva „gentleman“, sedící ve skladišti.

„Chcete, abych zavřel dveře, pane Balazare?“ zeptal se Cimi tiše.

„Ne, to nevádí,“ řekl Balazar. Byl Siciliánem druhé generace, ale v jeho řeči nebylo ani stopy po přízvuku a nemluvil ani jako člověk, jemuž jediné vzdělání poskytla ulice. Na rozdíl od řady svých vrstevníků v tomto podnikání dokončil střední školu. Vlastně udělal víc: dva roky chodil na obchodní školu na newyorské univerzitě. Jeho hlas stejně jako obchodní metody byly tiché, kulturní a americké, a proto byl jeho fyzický projev stejně ošidný jako u Jacka Andoliniho. Když člověk poprvé uslyšel jeho jasný, čistě americký hlas, skoro každého ho to ohromilo, jako by slyšel obzvláště dobrou ukázkou bříchomluvectví. Vypadal jako farmář nebo hospodský nebo bezvýznamný mafioso, který měl úspěch spíš díky tomu, že byl ve správné chvíli na správném místě, než díky důvtipu. Vypadal jako ten, komu vtipálci předchozí generace říkali „Kníratý Pět’a“. Byl prostě tlustý a oblečený jako venkovan. Dnes večer měl na sobě obyčejnou bílou bavlněnou košili s rozhalenkou (z podpaždí se mu šířily skvrny od potu) a obyčejné šedé keprové kalhoty. Na tlustých nohou bez ponožek měl hnědé sandály, tak staré, že vypadaly spíš jako bačkory než vycházková obuv. Na kotnících se mu klikatily modré a fialové křečové žíly.

Cimi a Claudie ho fascinovaně sledovali.

Za starých časů mu říkali Il Roche - Skála. Někteří pamětníci mu tak říkali pořád. V pravé horní zásuvce svého stolu, kde jiní podnikatelé mají uloženy bloky, pera, kancelářské sponky a takové věci, měl Enrico Balazar vždy po ruce tři balíčky karet. Nehrál však s nimi hry.

Stavěl s nimi.

Vzal dvě karty a opřel je o sebe, takže vzniklo A bez vodorovné čárky. Vedle postavil další áčko. Na vršek těch dvou áček položil jednu kartu, takže vytvořil střechu. Stavěl áčko za áčkem, každé překryl střechou, až měl na stole dům z karet. Když se člověk sklonil a nahlédl dovnitř, uviděl cosi, co vypadalo jako úl z trojúhelníků. Cimi viděl ty domy stokrát padat (Claudio to také čas od času viděl, ale ne tak často, protože byl o třicet let mladší než Cimi, který čekal, že odejde brzy do důchodu na farmu v severním New Jersey s tou semetrikou, co ji měl za ženu, a tam se bude věnovat pouze zahradě... a tu semetriku, kterou si vzal, přežije; nikoli tchýni, už dávno se vzdal toužebného přání, že by si někdy mohl dát porci *fettucini* u rakve *La Monstra*, *La Monstra* byla věčná, ale na to, že přežije tu semetriku, měl aspoň naději; jeho otec měl oblíbené jedno úsloví, které v pře-

kladu znamenalo něco jako „Bůh ti močí na zátylek každý den, ale utopí tě jen jednou“, a i když si Cimi nebyl docela jist, znamenalo to podle něj, že Bůh je přece jenom celkem dobrák, takže může doufat, že přežije aspoň jednu, když ne tu druhou), ale vybuchnout Balazara při takové příležitosti viděl jen jedinkrát. Většinou za to mohla náhoda - někdo ve vedlejším pokoji prudce zavřel dveře nebo opilec se zprudka opřel o stěnu; byly doby, kdy Cimi viděl, jak stavba, kterou pan Balazar (jemuž stále říkal *Da Boss*, jako nějaké postavě z komiksu Chestera Gouldea) stavěl celé hodiny, se zřítíla, protože basy v jukeboxu zaduněly příliš hlasitě. Jindy ty vzdušné konstrukce padly bez viditelného důvodu. Jednou - a to byl příběh, který vyprávěl nejméně pětistokrát a kterého měli všichni, koho znal (kromě něj), plné zuby - zvedl Da Boss k němu od trosek hlavu a pravil: „Vidíš to, Cimi? Toto je odpověď pro každou matku, která kdy proklela Boha za to, že její dítě zahynulo na silnici, pro každého otce, který kdy proklel chlapa, který ho poslal z továrny bez práce, pro každé dítě, které se kdy narodilo do bolesti a ptalo se proč. Náš život je jako ty domy, které stavím. Někdy spadnou a mají proč, jindy spadnou úplně bezdůvodně.“

Carlocimi Dretto to považoval za nejvýstižnější prohlášení o lidském bytí, jaké kdy slyšel.

Ta příhoda, kdy Balazara pád jeho stavby rozčilil, se udala před dvanácti, možná čtrnácti lety. Přišel ho navštívit jeden chlápek ohledně obchodu s pitím. Chlápek neměl žádnou úroveň, žádné způsoby. Smrděl, jako by se koupal jednou za rok, ať to potřeboval nebo ne. Jinými slovy Irčoun. A samozřejmě šlo o chlast. U Irčounů je to vždycky chlast, žádné drogy. A tenhle Irčoun si myslel, že to, co má Da Boss na stole, je nějaký vtíp. „Přejte si něco!“ zahulákal, když mu Da Boss vysvětlil jako gentleman gentlemanovi, proč nemohou obchod uzavřít. A potom ten Irčoun, takový ten týpek s kudrnatými zrzavými vlasy a pletí tak bílou, že vypadal, jako by měl tuberkulózu nebo co, takový ten chlap, jehož jméno začíná na O a pak následuje taková ta ohnutá čárečka mezi O a zbytkem jména, tak tenhle chlap foukl Da Bossovi na stůl, jako když niňo sfoukne svíčky na narozeninovém dortu, a karty se rozletěly Balazarovi kolem hlavy a Balazar otevřel levou horní zásuvku stolu, zásuvku, kde jiní podnikatelé třeba uchovávají osobní psací potřeby nebo soukromé vzkazy nebo něco takového, a vytáhl pětačtyřicítku a střelil toho Irčouna do hlavy a

Balazar vůbec nezměnil výraz, a když Cimi a jeden chlap, co se jmenoval Truman Alexander, který před čtyřmi lety zemřel na infarkt, pochovali Irčouna pod slepičárnou kdesi za Sedonvillem v Connecticutu, řekl Balazar Cimimu: „Mužům přísluší stavět, *paisan*. Bořit přísluší Bohu. Souhlasíš?“

„Ano, pane Balazare,“ odpověděl Cimi. Souhlasil.

Balazar potěšené přikývl. „Udělalí jste, co jsem říkal? Dali jste ho někam, kde na něj budou srát kuřata nebo kachny nebo něco takového?“

„Ano.“

„To je moc dobře,“ řekl Balazar klidně a vzal si z pravé horní zásuvky stolu nový balíček karet.

Jedno patro Balazarovi, Il Rochemu, nestačilo. Na střeše prvního patra postavil druhé, ale už ne tak široké; na druhém patře třetí; na třetím čtvrté. Pokračoval dál, ale po čtvrtém patře musel už při práci stát. Člověk už se nemusel sklánět, aby nahlédl dovnitř, a když se podíval, neviděl řady trojúhelníků, ale křehkou, úžasnou a neuvěřitelně líbeznou síň diamantových hran. Když se člověk díval moc dlouho, pocítil závrať. Jednou šel Cimi do zrcadlového bludiště na Coney Islandu a tam zažil úplně stejný pocit. Už nikdy do bludiště nešel.

Cimi říkal (byl přesvědčený, že mu nikdo nevěří; pravda byla, že to každému bylo jedno), že jednou viděl, jak Balazar postavil něco, co už nebyl domek z karet, ale věž z karet, taková, která měla devět pater, než se zhroutila. Všem to bylo upřímně jedno, ale o tom neměl Cimi tušení, protože všichni před ním okázale užasli, jelikož byl tak blízko Da Bosse. Určitě by však užasli, kdyby našel slova, jak to popsat - jak byla ta věž křehká, jak dosahovala od stolu skoro do tří čtvrtin vzdálenosti ke stropu, krajková konstrukce z kluků a dvojek a králů a desítek a žolíků, červenočerná sestava papírových diamantů, vzdorující světu kroužícímu vesmírem nepředvídatelných pohybů a sil; věž, která Cimiho užaslým zrakům připadala jako očividný protipól všech nespravedlivých paradoxů života.

Kdyby věděl jak, řekl by: *Díval jsem se na to, co postavil, a pro mě tím byly vysvětleny hvězdy.*

Balazar věděl, jak všechno určitě proběhne.

Federálové zvěřili Eddieho - Balazar byl asi především hloupý, že Eddieho vůbec posílal, možná ho instinkty zrazovaly, ale Eddie mu připadal přece správný, dokonalý. Jeho strýc, první člověk, pro kterého v tomto obchodě pracoval, říkal, že výjimku má každé pravidlo kromě jediného: Nikdy nedůvěřuj fetákoví. Balazar tehdy neřekl nic - nebylo to místo, kde mohl patnáctiletý chlapec promluvit, i kdyby chtěl souhlasit - ale pro sebe si pomyslel, že jediné pravidlo, které nemá výjimku, zní, že jsou některá pravidla, pro která to neplatí.

Ale kdyby byl dnes Tio Veroně naživu, pomyslel si Balazar, vysmál by se ti a řekl hele, Rico, ty jsi byl vždycky ke své vlastní škodě příliš chytrý, sice jsi znal pravidla a držel hubu, když slušnost vyžadovala, abys mlčel, ale vždycky jsi měl v očích takový ten drzý pohled. Vždycky sis myslel, kdoví jak nejsi chytrý, a tak jsi konečně padl do jámy, kterou kope pýcha, a já jsem to vždycky věděl.

Postavil áčko a položil střechu.

Eddieho sebrali, chvíli ho drželi a potom ho pustili.

Balazar sebral Eddieho bratra a fet, který měli ulitý. To by mělo stačit, aby přišel... a on Eddieho potřeboval.

Chtěl tu Eddieho mít, protože ho sebrali jenom na dvě hodiny, a dvě hodiny nesesděly.

Vyslýchali ho na Kennedyho letišti, ne na 43. ulici, a to taky nesesdělo. Znamenalo to, že se Eddiemu podařilo zbavit většiny nebo celého nákladu koksu.

Nebo ne?

Přemýšlel. Uvažoval.

Eddie vyšel z Kennedyho letiště dvě hodiny poté, co ho vyzvedli z letadla. To byla příliš krátká doba, aby to z něj mohli vymáčkнуть, a příliš dlouhá doba, aby došli k závěru, že je čistý a že se nějaká letuška jenom nepříjemně spletla.

Přemýšlel. Uvažoval.

Eddieho bratr byl zombie, ale Eddiemu to pořád myslelo, Eddie byl pořád ve formě. Nevzdal by se po dvou hodinách... pokud v tom nebyl jeho bratr. Něco s jeho bratrem.

Ale stejně, jak to, že nebyli na 43. ulici? Jak to, že nikde nepostávala dodávka od celnice, ta, která vypadá jako poštovní vůz, až na to

drátěné pletivo v zadních oknech? Protože Eddie opravdu něco se zbožím udělal? Zbavil se ho? Schoval ho?

V letadle je nemožné schovat zboží.

Je nemožné se ho zbavit.

Samozřejmě bylo také nemožné utéct z některých vězení, vyloupit některé banky, dostat se z některých průšvihů. Ale lidé to dokázali. Harry Houdini se vyprostil ze svěřací kazajky, zamčené truhly, z bankovního sklepení, sakra. Ale Eddie Dean nebyl žádný Houdini.

Nebo byl?

Mohl Henryho nechat zabít v bytě a Eddieho mohl nechat sejmut na silnici, nebo ještě lépe, také v tom bytě, kde by to policii připadalo, že párek feťáků propadl takovému zoufalství, že zapomněli, že jsou bratři a zabili se navzájem. Ale pak by zůstalo příliš mnoho nezodpovězených otázek.

Ty odpovědi získá zde a připraví se na budoucnost nebo jen ukojí svou zvědavost, to bude záležet na tom, jaké ty odpovědi budou, a pak je oba zabije.

O několik odpovědí víc, o pár feťáků míň. Menší zisk a žádná velká ztráta.

V druhé místnosti se hra znovu dostala k Henrymu. „Tak jo, Henry,“ říkal George Biondi. „Dávej pozor, protože tohle je těžký. Kategorie zeměpis. Otázka zní: „Jak se jmenuje jediný kontinent, kde jsou klokaní původní formou života?““

Napjatá odmlka.

„Johnny Cash,“ řekl Henry a následoval hurónský smích.

Stěny se zachvěly.

Cimi se napjal, čekal, že Balazarův domek z karet (který by se stal věží, kdyby tomu Bůh či slepé síly řídící vesmír Jeho jménem chtěl) spadne.

Karty se maličko zachvěly. Jestli spadne jedna, spadnou všechny.

Nespadla žádná.

Balazar vzhlédl a usmál se na Cimiho. „*Paisan*,“ řekl. „*Il Dio est bono; il Dio est malo; temps est poco-poco; tu est une grande peeparollo.*“

Cimi se usmál. „*Si, señor. Io grande peeparollo; lo va fanculo por tu.*“

„*None va fanculo, catzarro,*“ řekl Balazar. „*Eddie Dean va fanculo.*“ Mírně se usmál a začal stavět druhé patro věže z karet.

11

Když dodávka zajížděla k obrubníku před Balazarovou hernou, podíval se Col Vincent náhodou na Eddieho. Uviděl cosi nemožného. Pokusil se promluvit, ale nešlo to. Jazyk se mu přilepil na patro, takže se vzmožil jen na tlumené zamručení.

Viděl, že Eddieho oči změnilly barvu z hnědé na modrou.

12

Tentokrát se Roland nijak vědomě nerozhodoval, jestli vykročí vpřed. Prostě bez rozmýšlení vyskočil stejně automaticky, jako když se smýkne ze židle a sáhne po pistolích, když někdo vtrhne do místnosti.

Věž! myslel si horečně. To je Věž, panebože, na nebi je Věž, Věž! Vidím na nebi Věž, nakreslenou rudým ohněm! Cuthberte! Alane! Desmonde! Věž! V-

Ale to už pocítil, že se Eddie vzpírá - snaží se s ním mluvit, zoufale se mu snaží něco vysvětlit.

Pistolník se stáhl a zaposlouchal se - naslouchal zoufale, protože na pobřeží, v prostoru a času neznámo jak vzdáleném, se jeho bezduché tělo škubalo a třásl jako tělo člověka, který prožívá ve snu nejkrásnější extázi nebo nejstrašnější hrůzu.

13

Nápis! křičel Eddie v duchu... do hlavy toho *druhého*.

Je to nápis, jenom neónový nápis, nevím, jakou věž to myslíš, ale tohle je jenom bar, Balazarova herna, Šikmá věž, pojmenoval ji po věži v Pise! Je to jenom nápis, který má vypadat jako ta pitomá šikmá věž v Pise! Vzpamatuj se! Vzpamatuj se! Chceš, aby nás zabili dřív, než se k nim budeme moct dostat?

V Pitse? opakoval pistolník nedůvěřivě a znovu se podíval.

Nápis. Ano, jistě, už to viděl: nebyla to Věž, ale Ukazatel. Vyklonil se do strany, uviděl spoustu vroubkovaných křivek a byl to úžasný div, ale nic víc. Viděl už, že nápis je tvořen trubicemi, trubicemi, které byly nějakým způsobem naplněny zářivým červeným

bahenním ohněm. Místy ho bylo méně než jinde; na těch místech ohnivě linie tepaly a bzučely.

Uviděl nyní pod věží písmena tvořená tvarovanými trubicemi; většinou to byla Velká písmena. Dokázal přečíst VĚŽ, a ano, ještě ŠIKMÁ. ŠIKMÁ VĚŽ.

Tak už vidíš, že je to jen obyčejný nápis?

Vidím, odpověděl pistolník a uvažoval, jestli vězeň opravdu věří tomu, co říká, nebo to říká jen proto, aby se mu situace nevymkla z rukou, stejně jako se málem zvrtila kvůli té věži vyvedené ohnivými liniemi, uvažoval, jestli Eddie věří, že žádný nápis nemůže být víc než obyčejná věc.

Tak se uklidni! Slyšíš mě? Uklidni se!

Mám být v pohodě? zeptal se Roland a oba ucítili, že se Roland v Eddieho mysli poušmál.

Bud' v pohodě, jasně. Nech to na mně.

Ano. Dobře. Nechá to na Eddiem.

Prozatím.

14

Colu Vincentovi se konečně podařilo odtrhnout jazyk od patra. „Jacku.“ Hlas měl dušený, jako by mluvil zpod plyšového koberce.

Andolini zhasnul motor a podrážděně se na něj podíval.

„Jeho oči.“

„Co má s očima?“

„Jo, co mám s očima?“ zeptal se Eddie.

Col se na něj podíval.

Slunce zašlo, nezůstalo po něm ve vzduchu nic, jen šed', ale bylo ještě dost světla, aby Col viděl, že Eddie má zase hnědé oči.

Pokud vůbec byly jiné.

Viděl jsi to, tvrdilo cosi v něm, ale byla to pravda? Colovi bylo čtyřiadvacet a posledních jedenadvacet let ho nikdo doopravdy nepovažoval za důvěryhodného. Snad občas užitečného. Skoro vždy poslušného... pokud byl držěn zkrátka. Důvěryhodného? Ne. Col nakonec přestal věřit i sám sobě.

„Nic,“ zamumlal.

„Tak jdeme,“ řekl Andolini.

Vystoupili z dodávky. Eddie a pistolník, s Andolinim nalevo a Vincentem napravo, vešli do Šikmé věže.

KAPITOLA 5 - Zkouška a souboj

1

V jedné bluesové písničce z dvacátých let zpívala Billie Holidayová o něčem, co nakonec zjistila sama: „*Doktor mi povídá, holka, rychle toho nechej/Protože ještě jedna raketa, a bude to tvá poslední.*“ Poslední raketa Henryho Deana byla odpálena pět minut předtím, než dodávka zastavila před Šikmou věží a než jeho bratra nahnali dovnitř.

George Biondi - mezi přáteli zvaný „Velký George“ a mezi nepřáteli „Velký nos“ - seděl napravo od Henryho, a proto za něj pokládal otázky. Henry už nad stolem jen klimbal a mžoural jako sova a Tricks Postino strčil kostku do ruky, která už dávno získala šedavou barvu, již působí dlouhodobý heroinový návyk, barvu, která je předzvěstí gangrény.

„Seš na řadě, Henry,“ řekl Tricks a Henry nechal kostku vypadnout z ruky.

Dál civěl do prázdna a nedával nijak najevo, že by chtěl posunout figurku, takže to Jimmy Haspio udělal za něj. „Podívej se, Henry,“ řekl. „Máš možnost dát si kousek koláče.“

„Risibisi,“ pronesl Henry zasněně a potom se rozhlédl, jako by se probouzel. „Kde je Eddie?“

„Bude tu co nevidět,“ uklidňoval ho Tricks. „Jenom hraj dál.“

„Co takhle dávku?“

„Hraj dál, Henry.“

„Tak jo, tak jo, přestaň se na mě mačkat.“

„Nemačkej se na něj,“ řekl Kevin Blake Jimmymu.

„Dobře, nebudu,“ zahučel Jimmy.

„Připraveni?“ řekl George Biondi a významně na ostatní zamrkal, protože Henrymu klesla brada na hrudník a pak se pomalu zase zved-

la - bylo to, jako byste pozorovali nasáklé poleno, které se ještě nechce vzdát a ponořit se nadobro.

„Jo,“ řekl Henry. „Sem s tím.“

„Sem s tím!“ zařval Jimmy Haspio spokojeně.

„Tak sem s tím, sakra!“ souhlasil Tricks a všichni zařvali smíchem (Balazarova stavba v druhé místnosti, už tři patra vysoká, se znovu zachvěla, ale nespadla).

„Tak, pořádně poslouvejte,“ řekl George a znovu mrkl. I když si Henry vytáhl kategorii Sport, George oznámil, že je to kategorie Umění a zábava. „Který populární countryový zpěvák měl hity A Boy Named Sue, Folsom Prison Blues a spoustu dalších přiblblých písniček?“

Kevin Blake zavyl smíchem, plácal se do kolen a skoro převrhl hrací desku.

George dál předstíral, že studuje kartu v ruce, a pokračoval: „Tento populární zpěvák je také znám jako Muž v černém. Jeho křestní jméno znamená totéž jako místo, kam chodíte chcát, a příjmení znamená to, co máte v peněžence, pokud nejste zblblej feťák.“

Rozhostilo se dlouhé, vyčkávavé ticho.

„Walter Brennan,“ řekl Henry konečně.

Výbuch smíchu. Jimmy Haspio popadl Kevina Blakea. Kevin bouchal Jimmyho do ramene. Domek z karet v Balazarově kanceláři, který se už měnil ve věž z karet, se znovu zachvěl.

„Ticho!“ zaječel Cimi. „Da Boss staví!“

Okamžitě zmlkli.

„Dobře,“ řekl George. „Tohle jsi uhodl, Henry. Bylo to těžký, ale proklouzl jsi.“

„To já vždycky,“ řekl Henry. „Vždycky proklouznu, když se něco semele. Co takhle dávku?“

„Dobřej nápad!“ řekl George, sáhl za sebe a vzal krabičku od doutníků Roi-Tan. Z ní vytáhl injekci. Vrazil ji do zjizvené žíly nad Henryho zápěstím a Henryho poslední raketa odstartovala.

2

Dodávka vypadala navenek dost šupácky, ale pod nánosem bláta a sprejové barvy se skrýval zázrak špičkové techniky, který by záviděli i chlapi z Úřadu pro potírání drog. Jak nejdříve řekl Balazar, ne-

můžete ty parchanty porazit, pokud se s těmi parchanty nemůžete poměřovat - pokud se jim nemůžete vyrovnat co do technického vybavení. Byla to drahá záležitost, ale Balazarova strana měla výhodu: ukradli to, co úřad musel za nekřesťanské peníze nakupovat. Po celém východním pobřeží se našli zaměstnanci elektronických společností, kteří ochotně prodávali přísně tajné technologie za směšnou cenu. Tihle *catzzaroni* (Jack Andolini jim říkal Kokainovci ze Silicon Valley) člověku ten materiál přímo strkali pod nos.

Pod přístrojovou deskou byl detektor odposlechu, rušička policejního radaru pracujícího v ultrakrátkých vlnách, širokopásmový detektor krátkovlnného rádiového vysílání, rušička téhož vysílání, respondenční zesilovací radar, který v každém, kdo by se pokusil dodávku vystopovat standardní triangulační metodou, vzbudil přesvědčení, že se dodávka nachází v Connecticutu, Harlemu a Montauk Sound zároveň; a také rádiový telefon... a malý červený knoflík, který Andolini zmáčkl, jakmile Eddie Dean z dodávky vystoupil.

Interkom v Balazarově kanceláři jednou krátce zabučel.

„To jsou oni,“ řekl Balazar. „Claudio, pusť je dovnitř. Cimi, řekni všem, aby se mírnili. Pro Eddieho Deana tu se mnou není nikdo kromě tebe a Claudia. Cimi, běž do skladu za ostatními gentlemany.“

Šli, Cimi zabočil vlevo, Claudio Andolini vpravo. Balazar klidně započal další patro své stavby.

3

Prostě to nech na mně, opakoval Eddie, když Claudio otvíral dveře.

Ano, řekl pistolník, ale zůstával ve střehu, připraven v okamžiku *vykročit vpřed*, kdyby to bylo nutné.

Zarachotily klíče. Pistolník si silně uvědomoval pachy - žluklý pot Cola Vincenta napravo, jakousi pronikavou, skoro trpkou vůni vody po holení Jacka Andoliniho vlevo, a když vstoupili do zšeřelé chodby, ucítil kyselý pach piva.

Pach piva bylo vše, co poznával. Tohle nebyl žádný humpolácký saloon s pilinami na podlaze a barem z prken položených přes tesařské kozy - zde se to lišilo od Shebovy hospody v Tulu, jak jen si dokážete představit, uvažoval pistolník. Všude měkce zářilo sklo, v té jediné místnosti bylo víc skla, než kolik pistolník viděl za celou dobu od svého dětství, kdy se začaly zásobovací stezky bortit kvůli

ničivým nájezdům povstaleckých vojsk od Farsona, Dobrého člověka, ale hlavně kvůli tomu, že svět se prostě hýbal. Farson byl jen příznakem toho velikého hnutí, nikoli příčinou.

Viděl všude jejich odrazy - na stěnách, na proskleném baru a v dlouhém zrcadle za ním; viděl dokonce jejich odrazy jako zakřivené miniatury na půvabných zvoncových vinných sklenicích, zavěšených za stopky nad barem... ty sklenice byly nádherné a křehké jako slavnostní ozdoby.

V jednom rohu stála jakási socha ze světél, která stoupala a měnila se, stoupala a měnila se, stoupala a měnila se. Ze zlatých v zelená; ze zelených ve žlutá; ze žlutých v červená; z červených znovu ve zlatá. Přes ně bylo velkými písmeny napsáno slovo, které uměl přečíst, ale které pro něj nic neznamenal: ROCKOLA.

Ale toho nebylo nutno si všímat. Čekala zde práce. Nebyl tu jako turista; nesmí si dovolit takový luxus a chovat se jako turista, ať jsou zde sebekrásnější a sebedivnější věci.

Muž, který je pustil dovnitř, byl očividně bratr muže, který řídil to, čemu Eddie říkal dodávka, i když byl mnohem vyšší a tak o pět let mladší. V pouzdře pod ramenem měl pistoli.

„Kde je Henry?“ zeptal se Eddie. „Chci vidět Henryho.“ Zvýšil hlas. „Henry! Haló, Henry!“

Žádná odpověď; jenom ticho, ve kterém se sklenice zavěšené nad barem chvěly tak jemně, že jejich cinkot byl pro lidské ucho téměř nepostřehnutelný.

„Pan Balazar by chtěl s tebou nejdřív mluvit.“

„Dali jste mu roubík a někde ho přivázali, co?“ zeptal se Eddie, ale ještě než Claudio stačil otevřít ústa a odpovědět, Eddie se zasmál. „Ne, to je blbost - prostě jste ho zfetovali, nic víc. Proč byste se obtěžovali s provazy a roubíkem, když vám stačilo Henryho zklidnit jehlou? No jo. Odved' mě k Balazarovi. Ať už to máme za sebou.“

Pistolník pohlédl na věž z karet na Balazarově stole a pomyslel si: Další znamení.

Balazar nezvedl hlavu - věž z karet vyrostla natolik, že to nebylo nutné - ale spíš se podíval přes ni. Tvářil se mile a potěšené.

„Eddie,“ zahlaholil. „Rád tě vidím, synu. Slyšel jsem, že jsi měl na letišti nějaké potíže.“

„Nejsem tvůj syn,“ řekl Eddie nevzrušeně.

Balazar mávl nepatrně rukou v gestu, které bylo komické, smutné a nedůvěryhodné zároveň: *To bolí, Eddie*, říkal mlčky, *to bolí, když mi říkáš takové věci*.

„Zkrátíme to,“ řekl Eddie. „Víš, že se nám problém zužuje na dvě otázky: buď mě federálové mají, nebo mě museli pustit. Víš, že za dvě hodiny by ze mě nic nevymáčkli. A víš, že kdyby vymáčkli, byl bych na Čtyřicáté třetí ulici, blil do umyvadla a mezitím odpovídal na otázky.“

„Mají tě, Eddie?“ zeptal se Balazar mírně.

„Ne. Museli mě pustit. Sledujou mě, ale vedoucího jim nedělám.“

„Takže ses toho zbavil,“ poznamenal Balazar. „To je úžasné. Musíš mi povědět, jak se člověk zbaví dvou liber koksu na palubě letadla. Taková informace se vždycky hodí. Je to jako záhada zamčeného pokoje.“

„Nezbavil jsem se toho,“ odpověděl Eddie, „ale ani to nemám.“

„Tak kdo to má?“ zeptal se Claudio, ale vzápětí zrudl, protože bratr po něm střelil zavilým pohledem.

„On,“ usmál se Eddie a ukázal na Enrica Balazara, vykukujícího nad věží z karet. „Zboží je už doručeno.“

Poprvé od chvíle, co Eddieho přivedli do kanceláře, se na Balazarově tváři rozhostil výraz vyjadřující skutečný pocit: překvapení. Potom ten výraz zmizel. Balazar se zdvořile usmál.

„Ano,“ souhlasil. „Na místo, které mi prozradíš později, jakmile dostaneš svého bratra a svoje zboží a až zmizíte. Třeba na Island. Takhle sis to představoval?“

„Ne,“ řekl Eddie. „Nerozumíš mi. Je to tady. Dodávka přímo do domu. Přesně jak jsme se dohodli. Protože i v dnešní době existují lidé, kteří pořád věří, že dohody se mají dodržovat. Je to divný, to uznávám, ale je to tak.“

Všichni na něj zírali.

Jak si vedu, Rolande? zeptal se Eddie.

Myslím, že si vedeš velmi dobře. Ale nedovol, aby ten Balazar znovu nabyl rovnováhu, Eddie. Myslím, že je nebezpečný.

Tak ty si to myslíš, jo? No, tak v tomhle mám nad tebou vrch, kamaráde. Protože já vím, že je nebezpečnej. Sakra nebezpečnej.

Znovu se podíval na Balazara a šibalsky na něj mrkl. „Proto by sis teď s federály měl dělat hlavu ty, ne já. Jestli se tu objeví s povo-

lením k prohlídce, budeš v tu ránu v prdeli, a to ani nebudete nikomu roztahovat pŕlky, vážený pane Balazare.“

Balazar měl v ruce dvě karty. Ruce se mu najednou roztrásly, takže položil karty stranou. Byl to okamžik, ale Roland to viděl a Eddie to viděl taky. Na tváři se mu objevil výraz nejistoty - možná dokonce i strachu - ale ten zase zmizel.

„Dávej si přede mnou pozor na to, co říkáš, Eddie. Dávej si pozor na výrazy a laskavě nezapomeň, že můj čas i trpělivost mají své hranice.“

Jack Andolini se vyplašil.

„On se s nima dohodl, pane Balazare! Ten hajzlík jim vydal koks a oni ho sem upíchlí a přitom předstírali, že ho vyslychají!“

„Nikdo tu nebyl,“ odsekl Balazar. „Nikdo se sem nemohl dostat, Jacku, a ty to víš. Bzučáky spustí, i když se na střeše uprdne holub.“

„Ale -“

„I kdyby se jim podařilo na nás ušít nějakou boudu, máme v jejich organizaci tolik lidí, že bychom jim do kožichu nadělali patnáct děr za tři dny. Věděli bychom kdo, kdy a jak.“

Balazar se podíval znovu na Eddieho.

„Eddie,“ řekl, „máš patnáct vteřin na to, abys přestal žvanit. Potom sem zavolám Cimiho Dretta, aby si tě vzal do práce. Až skončí s tebou, odejde, a z té místnosti vedle tebe budeš slyšet, jak si bere do práce tvého bratra.“

Eddie ztuhl.

Jen klid, zamumlal pistolník a pomyslel si: Stačí zmínit jméno jeho bratra, aby ho člověk zasáhl. Jako když se zaryje klackem do otevřené rány.

„Odejdu tady do koupelny,“ řekl Eddie. Ukázal na dveře, které byly v levém zadním rohu místnosti, dveře tak nenápadné, že vypadaly téměř jako jeden z panelů ve stěně. „Půjdu tam sám. Potom vyjdu zase ven s librou tvýho kokainu. S půlkou dodávky. Vyzkoušíš ho. Pak sem přivedeš Henryho, abych se na něj mohl podívat. Až ho uvidím, až uvidím, že mu nic není, tak mu dáš naše zboží a on odjede domů s jedním tvým gentlemanem. Já a...“ Roland, řekl málem, „... já a ostatní chlapci, o kterých oba víme, že je tu máš, se zatím budeme dívat, jak stavíš. Až bude Henry bezpečně doma - což znamená, že mu nikdo nebude držet pistoli u hlavy - zavolá mi a řekne jistý

slovo. Tohle jsme si domluvili, než jsem odjel. Pro všechny případy.“

Pistolník prozkoumal Eddieho mysl, aby zjistil, jestli je to pravda, nebo lest. Byla to pravda, aspoň si to Eddie myslel. Roland viděl, že Eddie skutečně věří, že bratr Henry by spíš zemřel, než by to slovo podvodně vyslovil. Pistolník si tak jist nebyl.

„Ty si nejspíš myslíš, že pořád věřím na Santa Clause,“ řekl Balazar.

„Vím, že nevěříš.“

„Claudio. Prohledej ho. Jacku, ty jdi do koupelny a prohledej to taky tam. Všude.“

„Je tam nějaká skrýš, o které bych nevěděl?“ zeptal se Andolini.

Balazar se dlouho rozmýšlel a bedlivě si Andoliniho prohlížel tmavě hnědýma očima. „V zadní stěně lékárníčky je malá destička,“ řekl nakonec. „Schovávám si tam pár osobních věcí. Není tak velká, že by se v ní schovala libra prášku, ale radši se tam podívej.“

Jack odešel, a když vstupoval do malé koupelny, zahlédl pistolník záblesk stejného ledově bílého světla, které ozařovalo záchod v létajícím voze. Pak se dveře zavřely.

Balazarovy oči zalétly zase k Eddiemu.

„Proč mi vykládáš tak bláznivé lži?“ zeptal se skoro lítostivě. „Myslel jsem, že jsi chytrý.“

„Podívej se mi od tváře,“ řekl Eddie tiše, „a pověz mi, že lžu.“

Balazar udělal, co mu Eddie řekl. Díval se dlouho. Pak se odvrátil a zastrčil ruce do kapes tak hluboko, až se mu na kalhotách obepínajících sedlačkou zadnici objevila rýha. Z držení jeho těla vyzařoval smutek - smutek nad chybujícím synem -, ale ještě než se otočil, zahlédl Roland na Balazarově tváři výraz, který rozhodně smutkem nebyl. To, co Balazar viděl v Eddieho tváři, v něm nebudilo smutek, ale hluboké znepokojení.

„Svlíkní se,“ poručil Claudio a namířil na Eddieho pistoli.

Eddie si začal svlékat šaty.

5

To se mi nelíbí, říkal si v duchu Balazar, zatímco čekal, až se Jack Andolini vrátí z koupelny. Byl vystrašený, najednou se potil nejen v podpaží a v rozkroku, na místech, kde se potil i uprostřed zimy, kdy

bylo všechno studené jako přezka na opasku kopáče studní, ale potil se všude. Když Eddie odjížděl, vypadal jako feťák - sice chytrý feťák, ale pořád jenom feťák, který se dal kamkoli odvléct na háčku zaseknutým do koulí - a teď, když se vrátil, vypadal jako... jako co? Jako by nějak vyrostl, změnil se.

Jako by do něj někdo napumpoval pořádnou dávku čerstvé kuráže.

Ano. To bylo ono. A ty drogy. Ty zatracené drogy. Jack přehraboval koupelnu a Claudio kontroloval Eddieho důkladně a nemilosrdně jako sadistický bachař; Eddie stál tak klidně, jak by to dřív Balazar u něj ani u jiného feťáka rozhodně nečekal, a Claudio si zatím čtyřikrát plivl na levou dlaň, rozetřel si husté sliny po celé pravé ruce a tu pak vrazil Eddiemu do zadku až po zápěstí a pak ještě pár centimetrů dál.

V koupelně žádné drogy nebyly, žádné drogy nebyly ani u Eddieho, ani v něm. Žádné drogy neměl Eddie ani v šatech, v saku ani cestovní kabele. Takže to všechno byl jenom bluf.

Podívej se mi do tváře a pověz mi, že lžu.

Poslechl. To, co uviděl, ho znepokojilo. Uviděl totiž, že Eddie Dean si naprosto věří: měl v úmyslu vejít do koupelny a vrátit se s polovinou Balazarova zboží.

Balazar tomu skoro sám uvěřil.

Claudio Andolini vytáhl ruku. Prsty mu vyklouzly ze zadku Eddieho Deana, jen to mlasklo. Claudiova ústa se zkřivila jako zauzlovaný rybářský vlasec.

„Dělej, Jacku, mám ruku od hoven toho feťáka!“ zařval Claudio vztekle.

„Kdybych věděl, že mě tam budeš zkoumat, Claudio, utřel bych si zadek nohou od židle, když jsem byl naposledy na hajzlu,“ řekl Eddie mírně. „Měl bys teď ruku čistší a já bych teď neměl dojem, že mě právě znásilnil býk Ferdinand.“

„Jacku!“

„Běž do kuchyně a umyj se,“ řekl Balazar tiše. „Eddie a já nemáme důvod si navzájem ubližovat. Vid', Eddie?“

„Jistě,“ řekl Eddie.

„Každopádně je čistej,“ prohlásil Claudio. „No, čistej není to pravý slovo. Chci říct, že nic nemá. Tím si můžete být sakra jistej.“ Vyšel ven a špinavou ruku držel před sebou jako leklou rybu.

Eddie se klidně díval na Balazara, který znovu myslel na Harryho Houdiniho, Blackstonea, Douga Henninga a Davida Copperfielda. Ti pořád opakovali, že kouzelnická představení jsou mrtvá jako vaudeville, ale Henning byl superhvězdou a ten mladý Copperfield, když Balazar stihl jedno jeho představení v Atlantic City, úplně publikum uchvátil. Balazar miloval kouzelníky od první chvíle, kdy jednoho viděl na rohu ulice, jak předvádí karetní triky za pár drobných. A co udělali jako úplně první, než něco vykouzlili - něco, nad čím celé obecenstvo nejdřív zalapá po dechu a potom vybuchne v jásot? Nejdřív totiž pozvali někoho z diváků, aby se přesvědčil, že místo, ze kterého se posléze vynoří králík nebo holubice nebo zajíček nahoře bez nebo co se mělo vynořit, je naprosto prázdné. Nejen to, měl se přesvědčit, že není ani možné se dostat dovnitř.

Myslím, že to třeba nějak dokázal. Nevím jak a nezajímá mě to. Jistě vím jenom to, že nic z toho se mi nelíbí, sakra, ani trochu se mi to nelíbí.

6

Georgi Biondimu se taky něco nelíbilo. A pochyboval, že Eddie Dean z toho bude taky odvázaný.

George si byl docela jist, že chvíli poté, co Cimi vešel do kanceláře účetního a zhasl světla, Henry zemřel. Zemřel tiše, bez randálu, bez cavyků, bez hlesu. Prostě odplul jako chmýří z pampelišky v mírném vánku. George si myslel, že se to možná stalo zrovna v tu dobu, kdy Claudio odešel do kuchyně umýt si ruku od hoven.

„Henry?“ zamumlal George Henrymu do ucha. Přiblížil ústa tak blízko, až to vypadalo, jako by líbal dívce ucho v kině, a to bylo sakra odporné, zvláště když si člověk uvědomil, že je ten chlap asi mrtvý - bylo to jako narkofobie nebo jak se tomu sakra říká -, ale musel mít jistotu a stěna mezi touto místností a Balazarovou kanceláří byla tenká.

„Co je, Georgi?“ zeptal se Tricks Postino.

„Sklapni,“ řekl Cimi. Jeho hlas se podobal tichému brumlání motoru běžícího na volnoběh.

Sklapli.

George vklouzl dlaní Henrymu pod košili. Och, bylo to čím dál horší. Ta představa, že je s holkou v kině, ho neopouštěla. Koukněte

na něj, ohmatává ji, jenomže to nebyla ona, ale on, nebyla to jenom narkofobie, byla to teploušská narkofobie, doprdele, a Henryho propadlý feťácký hrudník se nezvedal a neklesal, a uvnitř se neozývalo žádné buch buch buch. Pro Henryho Deana všechno skončilo, Henrymu Deanovi odpískali hru před koncem. Neťukalo v něm nic, jenom hodinky na ruce.

George se přesunul do husté starosvětské atmosféry tvořené olivovým olejem a česnekem, která obklopovala Cimiho Dretta.

„Mám dojem, že jsme asi v průseru,“ zašeptal George.

7

Jack vyšel z koupelny.

„Žádný fet tam není,“ řekl a nevyzpytatelně si prohlížel Eddieho. „A pokud jsi myslel na okno, tak na to zapomeň. Je v něm ocelové pletivo desítka.“

„Nemyslel jsem na okno a je to tam,“ řekl Eddie klidně. „Prostě jsi nevěděl, kam se dívat.“

„Je mi líto, pane Balazare,“ řekl Andolini, „ale tenhle podvraták začíná být na mě nějak moc chytřej.“

Balazar si Eddieho prohlížel, jako by Andoliniho ani neslyšel. Usilovně přemýšlel.

Přemýšlel o kouzelnících, kteří tahají králíky z klobouku.

Nějaký chlapík z obecnstva zkontroluje, že je klobouk prázdný. Co ještě k rituálu neochvějně patřilo? Že nikdo do klobouku nevidí, kromě kouzelníka, no jistě. A co řekl ten kluk? *Půjdu do koupelny. Půjdu tam sám.*

Jak ten kouzelnický trik funguje, to obvykle nechtěl vědět; zkazil by si tím zábavu.

Obvykle.

Jenže tentokrát se nemohl dočkat, až tu zábavu zkazí.

„Fajn,“ řekl Eddiemu. „Jestli to tam je, tak to přines. Ale tak, jak jsi. S holým zadkem.“

„Dobře,“ souhlasil Eddie a zamířil ke koupelnovým dveřím.

„Ale ne sám,“ zarazil ho Balazar. Eddie se okamžitě zastavil, tělo mu ztuhlo, jako by po něm Balazar střelil neviditelnou harpunou, a Balazarovi poskočilo srdce. Poprvé cosi tomu klukovi nevyšlo podle plánu. „Půjde s tebou Jack.“

„Ne,“ odmítl Eddie okamžitě. „Tohle jsem ne-“
„Eddie,“ přerušil ho Balazar jemně, „neříkej mi ne. Tohle nikdy neříkej.“

8

To nevadí, řekl pistolník. Ať klidně jde.

Ale... ale...

Eddie málem začal blábolit, sotva se ovládal. Nebylo to jenom tou náhlou falešnou přihrávkou, kterou po něm střelil Balazar, ale taky šířavou starostí o Henryho, a hlavně a stále víc cítil nutkání něco si dát.

Ať klidně jde. To nevadí. Poslouchej:

A Eddie poslouchal.

9

Balazar ho sledoval, štíhlého, nahého muže s počínajícími příznaky typického fetišického propadání hrudníku a s hlavou schýlenou na stranu, a zatímco ho tak Balazar pozoroval, cítil, jak jeho sebedůvěra poněkud vyprchává. Vypadalo to, že ten kluk naslouchá hlasu, který slyší jenom on.

Totéž prolétlo hlavou Andolinimu, ale v trochu jiné podobě: *Co je? Vypadá jako ten pes na etiketách starých desek RCA Victor!*

Col mu předtím chtěl cosi říct o Eddieho očích. Najednou Jack Andolini zalitoval, že neposlouchal.

Pozdě bycha honit, pomyslel si.

Pokud Eddie naslouchal hlasům ve své hlavě, pak ty hlasy buď umlkly, nebo jim Eddie přestal věnovat pozornost.

„Tak jo,“ řekl. „Pojď taky, Jacku. Ukážu ti osmej div světa.“ Blýskl úsměvem, o který Jack Andolini ani Enrico Balazar nestáli ani v nejmenším.

„Opravdu?“ Andolini vytáhl pistoli z pouzdra připevněného na bedrech k opasku. „Budu žasnout?“

Eddie se přímo rozzářil úsměvem. „To jo. Myslím, že tě to úplně porazí.“

Andolini následoval Eddieho do koupelny. Pistoli držel před sebou, protože zobražitel.

„Zavři dveře,“ řekl mu Eddie.

„Seru na tě,“ odpověděl Andolini.

„Zavři dveře, nebo nic nebude,“ řekl Eddie.

„Seru na tě,“ opakoval Andolini už trochu ustrašeně, protože cítil, že se tu děje cosi, čemu nerozumí, takže vypadal trochu bystřeji než v dodávce.

„Nechce zavřít dveře,“ křikl Eddie na Balazara. „Už si s váma fakt přestávám vědět rady, pane Balazare. Nejspíš tu poblíž máte šest chlapáků, každého tak se čtyřma bouchačkama, a vy dva se tu málem pomínete z jednoho kluka na hajzlu. Z feťáka.“

„Zavři sakra ty dveře, Jacku!“ zařval Balazar.

„Tak je to správně,“ pochválil ho Eddie, když Jack Andolini kopnutím za sebou dveře zabouchl. „Seš chlap nebo seš -“

„Ach jo, já už mám těch keců po krk,“ řekl Andolini jen tak do neurčitá. Pozvedl pistoli pažbou dopředu, protože chtěl Eddieho praštit pistolí přes ústa.

Potom strnul s pistolí napůl pozvednutou a rozšklebenými rty, až byly vidět zuby, a ústa se mu ochable rozvírala úžasem, protože uviděl to, co Col Vincent spatřil v dodávce.

Eddieho oči měnily barvu z hnědé na modrou.

„*Ted' ho popadni!*“ pronesl tichý, panovačný hlas, a i když ten hlas vyšel z Eddieho úst, Eddiemu nepatřil.

Schíza, pomyslel si Jack Andolini. *Je z něho schizofrenik, do-prdele z něho je schi-*

Ale myšlenku nedokončil, protože ho Eddieho ruce popadly za ramena, a když se to stalo, uviděl Andolini, že asi metr za Eddiem se najednou objevila díra.

Ne, žádná díra. Na to měla příliš pravidelné rozměry.

Byly to dveře.

„Svatá Maria matko Boží,“ zasténal Jack potichu. Dveřmi, které visely v prostoru asi půl metru nad podlahou před Balazarovou soukromou sprchou, viděl jakousi potmělou pláž, jež se svažovala ke zpěněným vlnám. Na té pláži se cosi pohybovalo. Cosi.

Mechanicky dokončil pohyb pistolí, ale rána, která měla Eddiemu urazit všechny přední zuby rovnou u dásní, Eddiemu jenom pomohla rty, takže trochu krvácel. Z Jacka vyprchala všechna síla. Jack přímo cítil, jak síla vyprchává.

„Říkal jsem ti, že tě to porazí, Jacku,“ pravil Eddie a pak s ním škuhl. Jack si v poslední chvíli uvědomil, co má Eddie v úmyslu, a začal se bránit jako divoká kočka, ale už bylo pozdě - už pozpátku klopýtali těmi dveřmi a tlumený hukot nočního New Yorku, tak známý a věčný, že si ho člověk ani neuvědomoval, dokud ten zvuk nezmizel, ten hukot nahradilo drtivé burácení vln a skřípavé, tázavé hlasy jakýchsi příšer ukrytých v šeru, lezoucích po břehu sem a tam.

11

Musíme si počínat rychle, jinak se začneme opékat jako podlévaná pečené, řekl Roland a Eddie nepochyboval, co tím ten chlapík míní, totiž že pokud sebou pořádně nemrsknou, a to pokud možno rychlostí světla, budou v háji. Eddie tomu taky věřil. Když došlo na ostré hochy, byl Jack Andolini jako Dwight Gooden: mohli jste ho znejistit, mohli jste jím třeba otrást, ale pokud jste ho pustili ze spárů hned na začátku, později vás rozdupal na kaši.

Levá ruka! zakřičel Roland sám na sebe, když procházeli a odděloval se od Eddieho. *Pamatuj! Levá ruka! Levá ruka!*

Uviděl, jak Eddie a Jack pozpátku klopýtají, padají a potom se kutálejí po kamenitém štěrku, který lemoval pobřeží, a perou se o pistolí v Andoliniho ruce.

Roland měl právě tolik času, aby si pomyslel, jaký by to byl kosmický vtip, kdyby dorazil do svého světa, jen aby zjistil, že zatímco byl pryč, jeho fyzické tělo zemřelo... a pak už bylo pozdě. Příliš pozdě se ptát, příliš pozdě se vracet.

12

Andolini nevěděl, co se stalo. Měl dojem, že se možná zbláznil, že ho Eddie nadopoval nebo ho omámil plynem nebo něco takového, a taky byl přesvědčen, že mstivý Bůh z jeho dětství měl konečně dost jeho špatností a vyšoupl ho ze světa, který znal, a poslal ho sem do tohoto přízračného očiště.

Pak uviděl dveře, stále otevřené a vrhající na kamenitou zem vějíř bílého světla - světla z Balazarovy koupelny - a pochopil, že je možné se vrátit. Andolini byl především praktický muž. O tom, co to všechno znamená, bude přemýšlet až později. V této chvíli měl v úmyslu toho parchanta zabít a pak se dostat dveřmi zpět.

Síla, která z něj překvapením vyprchala, se teď navracela. Uvědomil si, že Eddie se mu snaží vytrhnout z ruky malý, ale velmi účinný Colt Cobra, a že se mu to už skoro podařilo. Jack zaklel a zase pistoli přitáhl k sobě a snažil se zamířit, ale Eddie ho okamžitě zase popadl za paži.

Andolini vrazil koleno do velkého svalu na Eddieho pravém stehně (drahý gabardén Andoliniho kalhot byl plný špinavého šedivého písku) a Eddie zařval, protože se mu sval křečovitě stáhl.

„*Rolande!*“ křičel. „*Pomoz mi! Kristepane, pomoz mi!*“

Andolini prudce otočil hlavu a to, co uviděl, ho znovu vyvedlo z míry. Stál tam jakýsi chlap... jenomže vypadal spíš jako duch než jako člověk. Ale nevypadal zrovna jako kamarádský duch Casper. Stál nejistě, bílý, strhaný obličej byl zarostlý strništěm. Košili měl na cáry, vlály za ním jako pokroucené fábory a odhalovaly vystouplá hubená žebra. Kolem pravé ruky měl omotaný špinavý hadr.

Patrně byl nemocný, snad i umíral, ale přesto vypadal tak tvrdě, že se Andolini cítil jako vejce naměkko.

A ten vtípálek měl u sebe pár pistolí.

Vypadaly starší než hory kolem, byly tak staré, že určitě pocházely z muzea Divokého západu... ale stejně to byly pistole, možná dokonce fungovaly, a Andolini si najednou uvědomil, že se bude muset okamžitě postarat taky o toho bledého muže... pokud to skutečně nebyl duch, a pokud byl, tak se s tím stejně nedalo nic dělat.

Andolini pustil Eddieho a převalil se napravo, ani necítil, že mu ostrý kámen roztrhl sportovní sako za pět set dolarů. Ve stejném okamžiku pistolník tasil levou rukou a tasil tak jako vždy, ať byl nemocný nebo zdravý, dokonale probuzený nebo v dřímotě: byl rychlejší ten modrý záblesk letní bouřky.

Dostal mě, pomyslel si Andolini s hrůzou smíšenou s úžasem. Kristepane, je rychlejší než všichni, koho jsem kdy viděl! Dostal mě, svatá Maria matko boží, on mě odstřelí, on mě -

Muž v potrhané košili zmáčkl spoušť revolveru v levé ruce a Jack Andolini si pomyslel - opravdu pomyslel -, že je po smrti, ještě než si uvědomil, že se místo výstřelu ozvalo jenom cvaknutí.

Pistole selhala.

Andolini se s úsměvem zvedl na kolena a pozvedl svou pistoli.

„Nevím, co ses zač, ale tvoje prdel se může rozloučit s tímhle světem, ty strašidlo zasraný!“ řekl.

13

Eddie se celý roztřesený posadil, nahé tělo poseté pupínky husí kůže. Uviděl, že Roland tasil, uslyšel suché cvaknutí místo rány, uviděl, že Andolini se zvedl na kolena, uslyšel, že cosi říká, a než si pořádně uvědomil, co dělá, jeho ruka už našla rozeklaný kámen. Vytrhl ho z písku a hodil ho tak prudce, jak jen mohl.

Kámen udeřil Andoliniho do zátylku a odrazil se. Z utrženého círu kůže na hlavě Jacka Andoliniho vytryskla krev. Andolini vystřelil, ale kulka, která by jistě pistolníka zabila, šla mimo.

14

Ne tak docela mimo, mohl by pistolník říct Eddiemu. Když cítíš na tváři průvan od letící kulky, nemůžeš říct, že šla úplně mimo.

Natáhl kohoutek pistole a znovu zmáčkl spoušť, když uhýbal Andoliniho ráně. Tentokrát kulka v komoře neselhala - suché, rozhodné prásknutí se rozlehlo po celém pobřeží. Racci spící na skalách vysoko nad humroidy se probudili a vyletěli v rozkřičených, polekaných hejnech.

Pistolníková kulka by Andoliniho nadobro zastavila, přestože zrovna uhýbal, ale v té chvíli byl už Andolini také v pohybu, padal stranou, ochromený ránou do hlavy. Prásknutí pistolníkovy revolveru mu připadalo vzdálené, ale ta žhavá jehla, kterou mu revolver vypálil do levé paže, až mu roztříštila loket, byla skutečná až moc. Vytrhla ho z omámení, takže vstal, zlomená paže mu neúčinně visela, pistole v druhé ruce se mu divoce třásla a hledala cíl.

Byl to Eddie, koho spatřil jako prvního, feťák Eddie, Eddie, který ho kdovíjak zatáhl na tohle šílené místo. Eddie tam stál nahý, jak se narodil, třásl se v mrazivém větru, svíral si tělo oběma rukama. Nu,

Jack tu možná umře, ale bude mít aspoň to potěšení, že s sebou vezme toho zasraného Eddieho Deana.

Andolini pozvedl pistoli. Zdálo se mu, že malá cobra váží snad deset kilo, ale dokázal to.

15

Tentokrát by neměl selhat, pomyslel si Roland zachmuřeně a znovu natáhl kohoutek. Pod skřehotáním racků uslyšel hladké naolejované cvaknutí, jak se komora otočila.

16

Neselhal.

17

Pistolník nemířil Andolinimu na hlavu, ale na pistoli v Andoliniho ruce. Nevěděl, jestli nebudou toho muže ještě potřebovat, ale stát se to mohlo; byl pro Balazara důležitý, a protože Balazar byl do poslední nitky stejně nebezpečný, za jakého se považoval Roland, nejlepší bylo hrát na jistotu.

Mířil dobře, to nebylo žádné překvapení; překvapilo ho to, co se stalo s Andoliniho pistolí a potažmo Andolinimu. Roland už viděl, že se něco takového přihodilo, ale jenom dvakrát za všechny ty roky, co vídal muže po sobě pálit.

Máš smůlu, hochu, pomyslel si pistolník, když se ječící Andolini odpotácel k pláži. Po košili a kalhotách mu tekla krev. Ruka, ve které držel Colt Cobra, od poloviny dlaně chyběla. Pistole ležela v písku jako nesmyslný kousek pokrouceného kovu.

Eddie na něj ohromeně civěl. Jeskynní tvář Jacka Andoliniho už nikoho nezmátne, protože žádnou tvář neměl; tam, kde bývala, teď zbyly jen cáry syrového masa a černá ječící díra místo úst.

„Pane Bože, co se stalo?“

„Moje kulka nejspíš zasáhla komoru jeho pistole ve stejné vteřině, kdy zmáčkl spoušť,“ řekl pistolník. Mluvil suše jako profesor přednášející balistiku na policejní akademii. „Výsledkem byl výbuch,

který utrhl zadní část pistole. Možná že zároveň vybuchlo dalších pár nábojů.“

„Zastřel ho,“ řekl Eddie. Třásl se hůř než jindy a nebylo to jenom kvůli nočnímu vzduchu, mořské bríze a nahotě. „Zabij ho. Skoncuj to trápení, probo-“

„Pozdě,“ přerušil ho pistolník tak chladně a lhostejně, až Eddieho zamrazilo do morku kostí.

A Eddie se otočil příliš pomalu, takže ještě zahlédl humroidy lezoucí Andolinimu po nohou a trhající mokašiny od Gucciho... samozřejmě i s chodidly. Andolini ječel a křečovitě mával rukama před sebou, až padl. Humroidi se na něj dychtivě vrhli a naléhavě se ho vyptávali, zatímco ho zaživa požírali: *Ded-a-ček? Did-a-čik? Dam-e-čam? Dod-a-čok?*

„Ježíši,“ zasténal Eddie. „Co teď budeme dělat?“

„Teď vezmeme přesně tolik toho

(d'ábelského prachu, řekl pistolník; kokainu, uslyšel Eddie)

kolik jsi slíbil Balazarovi,“ řekl Roland. „Ani víc, ani míň. A vrátíme se.“ Podíval se zpříma na Eddieho. „Jenomže tentokrát musím jít s tebou. Sám za sebe.“

„Ježíši Kriste,“ klepal se Eddie. „To můžeš?“ A hned si sám odpovéděl. „Určitě můžeš. Ale proč?“

„Protože to sám nezvládneš,“ řekl Roland. „Pojď sem.“

Eddie se ohlédl po hemživé hromadě tvorů s klepety na pobřeží. Nikdy neměl Jacka Andoliniho rád, ale stejně cítil, jak se mu obrací žaludek.

„Pojď sem,“ opakoval Roland netrpělivě. „Máme málo času a vůbec nemám chuť k tomu, co teď musím udělat. Ještě nikdy jsem to neudělal. Myslel jsem, že to ani neudělám.“ Hořce zkřivil rty. „Začínám si na takové věci zvykat.“

Eddie se pomalu, na nohou jako z gumy, přiblížil k hubené postavě. Holá kůže byla bílá a svítila z cizí tmy. *Kdo vlastně jsi, Rolande? pomyslel si. Co jsi? A ten žár, který z tebe cítím - je to jenom horečka? Nebo nějaké šílenství? Myslím, že obojí.*

Bože, potřeboval si šlehnout. Ba co víc: zasloužil si to.

„Co jsi ještě nikdy nedělal?“ zeptal se. „O čem to mluvíš?“

„Vezmi si to,“ řekl Roland a ukázal na starobylý revolver, který měl zavěšený nízko na pravém boku. Neukázal na něj; neměl žádný

prst, kterým by mohl ukazovat, jenom nemotorný uzel z namotaných hadrů. „Není mi k ničemu. A možná už nikdy nebude.“

„Já...“ Eddie polkl. „Nechci nato ani šáhnout.“

„To já taky ne,“ řekl pistolník podivně jemně, „ale ani jeden nemáme na vybranou, je mi líto. Bude se střílet.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Pistolník se klidně podíval na Eddieho. „Myslím, že hodně.“

18

Balazar byl jako na trní. Trvalo to moc dlouho. Byli uvnitř moc dlouho a bylo tam příliš ticho. Z dálky, možná z vedlejšího bloku, zaslechl lidi, jak na sebe křičí, a potom pár rachotivých ran, to byly nejspíš kapsle... ale když se pohybujete v takovém oboru jako Balazar, vaše první myšlenka kapslím nepatří.

Kdosi řval. Nebo ne?

To nic. To, co se děje ve vedleším bloku, s tebou nemá co dělat. Stává se z tebe stará bába.

Přesto byla všechna znamení zlá. Velmi zlá.

„Jacku?“ křikl k zavřeným dveřím do koupelny.

Žádná odpověď.

Balazar vytáhl levou zásuvku u stolu a vytáhl pistoli. Žádný Colt Cobra, který je tak maličký, že se vejde i do připínacího pouzdra; tohle byl Magnum tři sta sedmapadesát.

„Cimi!“ zarval. „Potřebuju tě!“

Zabouchl zásuvku. Věž z karet spadla, jen tiše vzdychla. Balazar si toho ani nevšiml.

Cimi Dretto se svými sto dvaceti kilogramy zaplnil dveře. Viděl, že Da Boss vytáhl pistoli ze zásuvky, a Cimi okamžitě vytáhl svůj revolver zpod kostkovaného saka tak řvavého, že by každý, kdo by udělal tu chybu a díval se na ně moc dlouho, mohl oslepnout.

„Chci Claudia a Trickse,“ vyštěkl Balazar. „Rychle je sežeň. Ten kluk něco chystá.“

„Máme tu problém,“ ozval se Cimi.

Balazarův pohled přelétl od koupelnových dveří k Cimimu. „Ach, těch už mám hodně,“ řekl. „Jaký je ten nový, Cimi?“

Cimi si olízl rty. Nechtělo se mu říkat Dá Bossovi špatné zprávy ani za nejpříznivějších okolností; a když vypadal takhle...

„No,“ znovu si olízl rty. „Víte -“

„Vysypeš to ze sebe, sakra?“ zaječel Balazar.

19

Santalová pažba revolveru byla tak chlazená, že Eddie, sotva ho vzal do ruky, si ho skoro upustil na nohy. Pistole byla tak velká, že vypadala prehistoricky, tak těžká, že věděl, zeji bude muset zvedat obouřuč. *Zpětný náraz mě nejspíš prožene nejbližší zdí, pomyslel si. Tedy pokud vůbec vystřelí.* Jenomže cosi v něm chtělo tu pistoli držet, reagovalo to na dokonalou účelnost, cítilo chmurnou a krvavou historii v ní a chtělo se stát její součástí.

Vždycky jenom ten nejlepší držel tuhle holku v ruce, nikdo jiný, pomyslel si Eddie. Aspoň do dneška.

„Připraven?“ zeptal se Roland.

„Ne, ale pustíme se do toho,“ odpověděl Eddie.

Levou rukou sevřel Rolanda za levé zápěstí. Roland vzal horkou pravou paží Eddieho kolem holých ramenou.

Společně vkročili dveřmi zpět, z větrné tmy na pobřeží v Rolandově umírajícím světě do chladného světla zářivek v Balazarově soukromé koupelně v Šikmé věži.

Eddie mžikal, než si zvykl na světlo, a z vedlejší místnosti zaslechl Cimiho Dretta. „Máme tu problém,“ říkal Cimi. *To máme všichni,* pomyslel si Eddie a pak jeho pohled upoutala Balazarova lékárníčka. Byla otevřená. V duchu slyšel, jak Balazar říká Jackovi, aby prohledal koupelnu, a slyšel, jak se Andolini ptá, jestli je tam nějaké místo, o kterém by nevěděl. Balazar se odmlčel, než odpověděl. *V zadní stěně lékárníčky je malá destička, řekl nakonec. Schovávám si tam pár osobních věcí.*

Andolini kovovou destičku odsunul, ale zapomněl ji vrátit na místo. „Rolande!“ sykl.

Roland zvedl pistoli a přitiskl si hlaveň ke rtům, aby ho umlčel. Eddie potichu přešel k lékárníčce.

Pár osobních věcí - byla tam láhev čípků, mizerně natištěný časopis Dětská hra (na obálce byly dvě tak osmileté dívky náruživě se líbající)... a osm nebo deset jednorázových balení Keflexu. Eddie

věděl, co je to Keflex. Narkomani, náchylní k infekcím celkovým i místním, to obvykle věděli.

Keflex byl antibiotikum.

„Ach, těch už mám hodně,“ říkal Balazar. Mluvil uštvaně. „Jaký je ten nový, Cimi?“

Jestli z něj tohle nevyžene to, co ho žere, tak už nic, pomyslel si Eddie. Začal balíčky vybírat a chtěl je nastrkat do kapes. Uvědomil si však, že žádné kapsy nemá, a jenom chraptivě vyjekl, což se dost blížilo smíchu.

Začal je házet do umyvadla. Bude je muset vzít později... jestli nějaké později bude.

„No,“ říkal Cimi, „víte -“

„Vysypeš to ze sebe, sakra?“ zaječel Balazar.

„Jde o bratra toho kluka,“ řekl Cimi a Eddie ztuhl se dvěma posledními balíčky Keflexu v ruce, hlavu nachýlenou. Vypadal jako pes na starých deskách RCA Victor víc než jindy.

„Co je s ním?“ zeptal se Balazar netrpělivě.

„Je mrtvý,“ odpověděl Cimi.

Eddie upustil Keflex do umyvadla a otočil se k Rolandovi.

„Zabili mi bratra,“ řekl.

20

Balazar otevřel ústa, protože chtěl Cimimu říct, aby ho neotravoval s blbostma, když má důležitější věci na práci - například neodbytný pocit, že ten kluk ho bez ohledu na Andoliniho převezve - když zaslechl toho kluka stejně zřetelně, jako ten kluk nepochybně zaslechl Balazara s Cimim. „Zabili mi bratra,“ pravil ten kluk.

Najednou se Balazar nestaral o své zboží, o nezodpovězené otázky a vůbec o nic kromě toho, že musí tuhle situaci zarazit dřív, než se rozjede jako na tobogánu.

„Zabij ho, Jacku!“ zařval.

Žádná odpověď. Potom zaslechl, jak ten kluk opakuje: „Zabili mi bratra. Zabili Henryho.“

Balazar najednou věděl - věděl -, že to není Jack, s kým ten kluk mluví.

„Sežeň všechny gentlemany,“ řekl Cimimu. „Všechny. Ustřelíme mu zadek, a až bude mrtvý, odneseme ho do kuchyně a já osobně mu useknu hlavu.“

21

„Zabili mi bratra,“ řekl vězeň. Pistolník neřekl nic. Jenom se díval a myslel si: *Ty lahvičky. V umyvadle. To, co je v nich, potřebuji, aspoň on si myslí, že to potřebuji. Ty balíčky. Nezapomeň. Nezapomeň.*

Z druhé místnosti se ozvalo: „Zabij ho, Jacku!“

Eddie ani pistolník si toho vůbec nevšíмали.

„Zabili mi bratra. Zabili Henryho.“

Balazar v druhé místnosti teď mluvil o tom, že si vezme Eddieho hlavu jako trofej. Pistolník v tom našel jakousi podivnou útěchu: jak se zdálo, ne všechno v tomto světě se lišilo od jeho světa.

Ten, kterému se říkalo Cimi, začal chraptivě křičet na ostatní. Ozvalo se negentlemanské dupání běžících nohou.

„Chceš s tím něco dělat, nebo tu chceš jenom stát?“ zeptal se Roland.

„Ach, rozhodně s tím chci něco dělat,“ řekl Eddie a pozvedl pistolníkův revolver. I když byl před chvilkou přesvědčen, že k tomu bude potřebovat obě ruce, zjistil, že to dokáže snadno.

„A co s tím chceš dělat?“ zeptal se Roland a vlastní hlas mu zněl vzdáleně. Bylo mu zle, lomcovala jí horečka, ale to, co se s ním teď dělo, bylo jen počátkem jiné horečky, té, kterou dobře znal. Byla to horečka, která se ho zmocnila v Tulu. Byla to bojová horečka zatemňující všechny myšlenky, u které zůstává jenom potřeba přestat myslet a začít střílet.

„Chci válku,“ pravil Eddie Dean klidně.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ řekl Roland, „ale sám to zjistíš. Až projdeme dveřmi, jdi vpravo. Já musím doleva. Kvůli ruce.“

Eddie přikývl. Vykročili do války.

22

Balazar očekával Eddieho nebo Andoliniho, nebo oba. Rozhodně neočekával Eddieho a naprostého cizince, vysokého muže se špinavými černými prošedivělými vlasy a tváří, která vypadala, jako by ji

z tvrdého kamene vytesal nějaký divošský bůh. Okamžik nevěděl, kam má střílet.

Cimi však takovými pochybnostmi netrpěl. Da Boss měl vztek na Eddieho. Proto nejdřív zruší Eddieho budíček a potom se poohlédne po tom druhém *catzarrovi*. Cimi se těžkopádně otočil k Eddiemu a třikrát zmáčkl spoušť svého automatu. Nábojnice vyskákaly a pokaždé zazářily ve vzduchu. Eddie viděl, že se ten obr otáčí, takže šel do prudkého skluzu po podlaze, prosvištěl tam jako kluk na diskotékové soutěži, kluk tak rozjetý, že si ani nevšiml, že mu chybí celý travorťovský oblek včetně spodního prádla; šel do toho a klacek se mu houpal a holá kolena nejdřív pálila a pak se o podlahu odírala. Těsně nad ním se v plastu, který měl vypadat jako sukovatá borovice, objevily díry. Odštěpky mu pršely na ramena a do vlasů.

Bože, ať neumřu nahý, a zrovna když si potřebuju šlehnout, modlil se, i když věděl, že taková modlitba je víc než rouhání; byla absurdní. Nemohl si však pomoci. Umřu, ale prosím tě, jenom ať si můžu dát ještě jednu -

Revolver v pistolníkově levé ruce třeskl. Na otevřeném pobřeží by to znělo hlasitě; tady byl výstřel přímo ohlušující.

„Och Ježíši!“ zařval Cimi Dretto dušeně a udýchaně. Byl to div, že vůbec dokázal zařvat. Hrudník se mu najednou propadl, jako když se spustí perlík na sud. Na bílé košili se začaly objevovat červené skvrny, jako by na ní rozkvétaly červené máky. „Och Ježíši! Och Ježíši! Och J-“

Claudio Andolini ho odstrčil. Cimi upadl, jen to zadunělo. Dva zarámované obrazy na Balazarově stěně s třeskotem spadly. Ten, na kterém byl Da Boss předávající trofej Sportovce roku usměvavému klukovi na večírku Policejní atletické ligy, přistál Cimimu na hlavě. Stěpy skla se mu rozletěly po ramenou.

„Och Ježíši,“ zašeptal ochable a skomíravě, a na rtech mu vyublala krev.

Za Claudiem následoval Tricks a jeden z mužů, kteří čekali ve skladišti. Claudio měl v každé ruce automatickou pistoli; chlap ze skladiště měl brokovnici remingtonku, upilovanou tak nakrátko, že vypadala jako derringer s příušnicemi; Tricks Postino měl to, čemu říkal parádní rambovská mašina - byla to útočná rychlopalná zbraň M-16.

„Kde je můj bratr, ty zasraný feťáku?“ zařval Claudio. „Co jsi udělal Jackovi?“ Odpověď ho nijak zvlášť nezajímala, protože začal pálit z obou zbraní, ještě když se vyptával. *Je po mně*, pomyslel si Eddie, a potom Roland vypálil znovu. Claudiem Andolinim to hodilo do oblaku vlastní krve. Automaty mu vyletěly z rukou a sklouzly k Balazarovi po stole. Dopadly na koberec v přepršce karet. Větší část Claudiových vnitřností narazila na zeď o vteřinu před Claudiem.

„Sejměte ho!“ řval Balazar. „Sejměte to strašidlo! Ten kluk není nebezpečný! Je to jenom feťák z holou prdelí! Sejměte to strašidlo! Odstřelte ho!“

Dvakrát zmáčkl spoušť tři sta sedmapadesátky. Magnum třeskl skoro stejně hlasitě jako Rolandův revolver. Neudělal však úhledné díry ve zdi tam, kde se krčil Roland; náboje vyryly díry do falešného dřeva po obou stranách Rolandovy hlavy. Dírami prosvítalo v roztřepených paprscích bílé světlo z koupelny.

Roland zmáčkl spoušť svého revolveru.

Ozvalo se jenom suché cvaknutí.

Selhal.

„Eddie!“ zařval pistolník a Eddie zvedl svou pistoli a zmáčkl spoušť.

Třeskl tak hlasitý výstřel, až si na okamžik myslel, že mu pistole vybuchla v ruce stejně jako Jackovi. Zpětný náraz ho nepřenesl stěnou, ale přece jenom mu trhl paži v prudkém oblouku, který mu škulbl všemi šlachami v podpaží.

Uviděl, jak se kus Balazarova ramene rozpadá v červené spršce, uslyšel, jak Balazar ječí jako zraněná kočka, a zařval: „Ten feťák není nebezpečný, to jsi říkal? To jsi říkal, ty blbče? Chceš mě i mého brácha přechcat? Já ti ukážu, kdo je nebezpečnej! Já ti -“

Zaduněla rána jako od granátu, protože ten chlap ze skladiště vystřelil z upilované pušky. Eddie se překulil a výstřel vyryl stovku dírek do stěny a koupelnových dveří. Výstřel mu na několika místech sežehl kůži a Eddie pochopil, že kdyby ten chlap byl blíž, takže by svazek broků byl soustředěnější, rozpadl by se v prach.

Sakra, stejně je po mně, pomyslel si a díval se, jak ten chlap ze skladiště pracuje s remingtonkou, jak pumpuje do komory nové náboje a pokládá si pušku na předloktí. Usmíval se. Měl žluté zuby - Eddie si pomyslel, že už nějakou dobu nepoznaly kartáček.

Kristepane, zabije mě nějakej debil se žlutejma zubama a ani nevím, jak se jmenuje, pomyslel si Eddie maně. Aspoň vpálím jednu do Balazara. Aspoň tohle udělám. Uvažoval, jestli má Roland ještě jeden náboj. Nemohl si vzpomenout.

„Dostal jsem ho!“ zaječel Tricks Postino radostně. „Jdi mi z cesty, Dario!“ A ještě než Dario mohl jít z cesty nebo cokoliv jiného, Tricks vypálil z parádní rambovské mašiny. Balazarovu kancelář zaplnil rachot samopalů. Prvním výsledkem této přehradní palby bylo, že Eddiemu Deanovi zachránila život. Dario na Eddieho zamířil upilovanou puškou, ale než stačil zmáčknout dvojistou spoušť, Tricks ho přeťal ve dvě.

„Nech toho, ty idiote!“ zakřičel Balazar.

Ale Tricks buď neslyšel, nebo nemohl přestat, nebo nechtěl přestat. Šklebil se, takže mu uslintané zuby trčely jako žralokovi, zameřoval samopalem místnost z jednoho konce na druhý, rozprášil dvě stěny na prach, zarámované fotografie na mračna střepeň, vyrazil koupelnové dveře z pantů. Mléčné sklo Balazarovy sprchy se rozletělo. Trofej z Pochodu peněz, kterou Balazar získal před rokem, zazněla jako zvon, když jí prolétl náboj.

Ve filmech se lidé navzájem zabíjejí rychlopalnými ručními zbraněmi. Ve skutečném životě se to však děje málokdy. Pokud ano, zabijí se prvními čtyřmi nebo pěti výstřely (jak by mohl dosvědčit nešťastný Dario, kdyby mohl ještě někdy svědčit). Po prvních čtyřech nebo pěti výstřelech se člověku - i silnému -, který se snaží takovou zbraň ovládnout, stanou dvě věci. Ústí hlavně se začne zvedat a střelec se začne otáčet vpravo nebo vlevo, podle toho, které nešťastné rameno se rozhodl vystavit zpětným nárazům. Krátce řečeno, jenom blbec nebo filmová hvězda by se pokusil použít takovou zbraň; bylo to, jako by se pokoušel někoho zastřelit sbíječkou.

Eddie nebyl chvíli schopný nic konstruktivnějšího a jen užasle civěl jako idiot. Potom uviděl, že dveřmi se za Tricksem tlačí další muži, a pozvedl Rolandův revolver.

„Mám ho!“ řval Tricks radostně a hystericky jako člověk, který viděl příliš mnoho filmů, než aby dokázal rozlišovat mezi tím, co mu napovídá scénář ve vlastní hlavě, a tím, co se děje doopravdy. „Mám ho! Já ho dostal! Já ho -“

Eddie zmáčkl spoušť a rozprášil Trickse od obočí nahoru. Soudě podle dosavadního chování toho muže to nebyl nijak zvláštní zásah.

Ježíši Kriste, když tyhle krámy vystřelí, tak skutečně dělají díru, pomyslel si.

Nalevo od Eddieho se ozvalo hlasité KA-BLAM. V jeho ochablém bicepsu cosi vyrylo žhavou rýhu. Uviděl, že Balazar, schovaný za rohem stolu pokrytým kartami, na něj míří svým mag-nem. Z ramene měl mokrou červenou masu. Eddie se přikrčil, když revolver znovu práskl.

23

Rolandovi se podařilo jít do dřepu, zamířit na prvního muže, který vcházel dveřmi, a zmáčknout spoušť. Otočil bubínek, vyhodil prázdné nábojnice a nevybuchlé náboje na koberec a nabil novým nábo-jem. Udělal to pomocí zubů. Balazar zasáhl Eddieho. *Jestli tenhle selže, asi bude po nás.*

Neselhal. Pistole zaburácela, cukla sebou v ruce a Jimmy Haspio se prudce stočil a pětačtyřicítka, kterou držel, vypadla z jeho umírají-cích prstů.

Roland uviděl, že druhý muž se přikrčil a pak se odplazil mezi třískami a střepy, kterých byla plná podlaha. Zastrčil si revolver do pouzdra. Nápad, že by znovu nabil s dvěma prsty, které mu zbývaly na pravé ruce, byl jen vtip.

Eddie si vedl dobře. Pistolník uznal, že dobře na muže, který bo-juje nahý. To bylo těžké. Někdy nemožné.

Pistolník popadl jednu automatickou pistoli, kterou upustil Clau-dio Andolini.

„Na co vy ostatní čekáte?“ zakřičel Balazar. „Ježíši! Sežerte ty chlapy!“

Velký George Biondi a druhý chlap ze skladiště se vrhli do dveří. Muž ze skladiště cosi italsky řval.

Roland se plazil k rohu stolu. Eddie vstal, zamířil na dveře a na přibližující se muže. *On ví, že je tu Balazar, že tu čeká, ale myslí si, že jenom jeden z nás má teď pistoli,* pomyslel si Roland. *Tak tu má-me dalšího, kdo je připraven pro tebe umřít, Rolande. Co tak straš-ného jsi udělal, že v tolika lidech budíš tak děsivou věrnost?*

Balazar vstal, ale neviděl, že pistolníka má teď po straně. Balazar myslel jenom na jednu věc: aby konečně skoncoval s tím zatraceným feťákem, který ho dostal do takové kaše.

„Ne,“ řekl pistolník a Balazar se po něm ohlédl, tvář zobrazením úžasu.

„Já tě-“ začal Balazar a už otáčel magnum. Pistolník čtyřikrát vystřelil Claudiovým automatem. Byla to laciná věcička, jen o málo lepší než hračka, a když se jí dotkl, měl pocit, že se ušpiní, ale zabít odporného člověka odpornou zbraní bylo asi vhodné.

Enrico Balazar zemřel s výrazem neskonaleho úžasu na zbytku obličeje.

„Ahoj, Georgi!“ zavolal Eddie a zmáčkl spoušť pistolníkova revolveru. Znovu to uspokojuje křachnutí. V téhle holce žádné hluché nejsou, pomyslel si Eddie bláznivě. Asi jsem dostal tu dobrou. George jednou vypálil, než ho Eddieho kulka srazila do ječícího uzlu, srazila ho jako kuželku, ale Georgeova rána šla mimo. Eddieho se zmocnil iracionální, ale velmi přesvědčivý pocit: pocit, že v Rolandově pistoli se skrývá jakási kouzelná, ochranná moc. Dokud ji drží, nemůže se mu nic stát.

Pak se rozhostilo ticho, ticho, ve kterém Eddie slyšel jen sténání muže zavaleného Velkým Georgem (když George přistál na Rudým Vechhiovi, tak se ten nešťastník jmenoval, přerazil Vechhiovi tři žebra) a pronikavé pískání v uších. Uvažoval, jestli ještě někdy bude normálně slyšet. Vedle přestřelky, která se snad už přehnala, vypadal i ten nejhlasitější koncert, jakého se kdy Eddie zúčastnil, jako rádio puštěné o dva bloky dál.

V Balazarově kanceláři by už nikdo nepoznal, co to bylo za místnost. Její dosavadní určení vymizelo. Eddie se rozhlédl vytřeštěněma, užaslýma očima velmi mladého člověka, který vidí cosi takového poprvé v životě, ale Roland tu podívanou znal, a bylo to vždy stejné. Ať už to bylo otevřené bitevní pole, kde zahynuly tisíce pod ranami kanónu, pušky, meče a halapartny, nebo malý pokoj, kde po sobě střílelo pět nebo šest lidí, vždy to bylo totéž, nakonec to bylo vždy stejné místo: další márnice čpící střelným prachem a syrovým masem.

Stěna mezi koupelnou a kanceláří zmizela, až na několik výztuh. Všude se třpytilo rozbité sklo. Stropní panely, které roztrhal velkolepý, leč zbytečný ohňostroj z M-16 Trickse Postina, visely dolů jako cáry sloupané kůže.

Eddie suše zakašlal. Teď už slyšel i jiné zvuky - tlumený vzrušený rozhovor, křik před barem a z dálky houkání sirén.

„Kolik?“ zeptal se pistolník Eddieho. „Dostali jsme je všechny?“
„Myslím, že ano -“

„Něco pro tebe mám, Eddie,“ ozval se z chodby Kevin Blake.
„Myslím, že by se ti to hodilo, třeba jako suvenýr, víš?“ To, co Balazar nemohl udělat mladšímu z bratrů Beánových, to Kevin udělal staršímu. Prohodil dveřmi uřezanou hlavu Henryho Deana.

Eddie uviděl, co to je, a zařval. Vyběhl ke dveřím bez ohledu na skleněné střepy a třísky, které ho bodaly do bosých chodidel, a s řevem vystřílel posledních pět nábojů z velkého revolveru.

„Ne, Eddie!“ vykřikl Roland, ale Eddie neslyšel. Byl už z doslechu.

Při šestém zmáčknutí spouště náboj selhal, ale to už si neuvědomoval nic, jenom to, že Henry, Henry je mrtvý, že mu uřízli hlavu, že nějaký hnusný hajzl uřízl Henrymu hlavu, a že ten hajzl zaplatí, ach ano, na to se můžete spolehnout.

Takže utíkal ke dveřím a zas a znova mačkal spoušť, neuvědomoval si, že se nic neděje, neuvědomoval si, že mu nohy zrudly krví, a Kevin Blake mu vykročil dveřmi vstříc, přikrčil se do dřepu, v ruce automat Llama ráže osmatřicet. Kevinovi trčely kolem hlavy kudrnaté zrzavé vlasy a Kevin se usmíval.

24

Bude nízko, pomyslel si pistolník a věděl, že bude muset mít štěstí, jestli chce zasáhnout cíl tak nespolehlivou hračičkou, i kdyby měl správný odhad.

Když viděl, že léčka Balazarova vojáka vyláká Eddieho ven, zvedl se Roland na kolena a opřel levou ruku o pravou pěst, při tom tvrdě ignoroval pronikavou bolest, kterou působilo sevření ruky do pěstí. Bude mít jenom jednu šanci. Na bolesti nezáleželo.

Potom muž se zrzavými vlasy vkročil s úsměvem do dveří a Rolandův mozek jako vždy vypnul; oči viděly, ruka střílela a najednou ten zrzek ležel u stěny chodby s očima dokořán a malou modrou dírkou v čele. Eddie stál nad ním, řval a vzlykal, naprázdno mačkal spoušť velkého revolveru se santalovou pažbou, jako by ten muž se zrzavými vlasy nikdy nemohl být dost mrtvý.

Pistolník čekal smrtelnou křížovou palbu, která rozčísne Eddieho ve dvě, a když nepřicházela, věděl, že je opravdu po všem. Kdyby tu byli další vojáci, už by je měli za krkem.

Unaveně vstal, zamotal se, ale potom pomalu přešel k místu, kde stál Eddie Dean.

„Nech toho,“ řekl mu.

Eddie si ho nevyšimal a pořád naprázdno střílel z Rolandovy velké pistole na mrtvého muže.

„Nech toho, Eddie, je mrtvý. Všichni jsou mrtví. Krvácejí ti nohy.“

Eddie si ho nevyšimal a dál mačkal spoušť revolveru. Brebentění vzrušených hlasů, které sem doléhalo zvenčí, se blížilo. Stejně jako sirény.

Pistolník sáhl po pistoli, chtěl ji Eddiemu vytrhnout. Eddie se proti němu otočil a dřív, než si Roland naplno uvědomil, co se to děje, udeřil ho Eddie do spánku jeho vlastní pistolí. Roland ucítil, že mu vytryskla teplá krev, a zhroutil se u stěny. Snažil se zůstat na nohou - museli odtud pryč, a to rychle. Ale cítil, jak klouže po stěně dolů, přestože se tomu snažil ze všech sil zabránit, a potom svět na chvíli zmizel ve vlně šedi.

25

Byl bez sebe nejvýš dvě minuty a potom se mu podařilo znovu soustředit myšlenky i zrak a zvednout se na nohy. Eddie už v chodbě nebyl. Rolandova pistole ležela na hrudi mrtvého muže se zrzavými vlasy. Pistolník se sklonil, vzepřel se návalu závratě, pistoli zvedl a neohrabaně, přes ruku ji spustil do pouzdra.

Chci ty zatracené prsty zpět, pomyslel si unaveně a vzdychl.

Pokusil se odejít zpátky do trosek kanceláře, ale jen se namáhavě potácel. Zastavil se, sklonil se a posbíral všechny kousky Eddieho šatstva, které dokázal udržet v ohbí levé paže. Houkačky skoro doražily. Roland byl přesvědčen, že muži, kteří je spustili, jsou nejspíš vojsko, maršálový oddíl nebo něco takového... ale stále zbývala možnost, že jsou to další Balazarovi lidé.

„Eddie,“ zachraptěl. Znovu ho bolelo a páliho v krku, ještě hůř než v oteklém spánku, kam ho Eddie udeřil revolverem.

Eddie si ničeho nevšiml. Eddie seděl na podlaze s bratrovou hlavou v náručí a tiskl si ji k břichu. Celý se třásl a brečel. Pistolník se ohlédl po dveřích, ale neuviděl je, takže jím projel ošklivý pocit, který se podobal hrůze. Potom si vzpomněl. Když jsou oba na této straně, mohl dveře vytvořit jedinečně tak, že se Eddieho fyzicky dotkne.

Natáhl se po něm, ale Eddie prudce uhnul, pořád naříkal. „Nesahej na mě.“

„Eddie, je po všem. Všichni jsou mrtví, a tvůj bratr je taky mrtvý.“

„Mýho bráchu z toho vynech!“ zakřičel Eddie jako děcko a zmocnil se ho další záchvat třesavky. Tiskl uřezanou hlavu k hrudi a kolébal ji. Pozvedl usazené oči k pistolníkovi.

„Vždycky se o mě staral,“ řekl a vzlykal při tom tak hrozně, že mu pistolník sotva rozuměl. „Vždycky. Proč jsem se o něj nepostaral já, aspoň jednou, když on se o mě postaral tolikrát?“

Ten se o tebe postaral, jen co je pravda, pomyslel si Roland ponuře. Podívej se na sebe, sedíš tu a třeseš se jako člověk, který snědl jablko z horečkového stromu. Pěkně se o tebe postaral.

„Musíme jít.“

„Jít?“ V Eddieho tváři se poprvé objevil náznak porozumění a okamžitě po něm následoval úlek. „Já nikam nejdu. Zvlášť se nemíním vracet tam, kde jsou ti velcí krabi nebo co, co sežrali Jacka.“

Kdosi bouchal na dveře a křičel, aby otevřeli.

„Chceš tu zůstat a vysvětlovat všechny ty mrtvoly?“ zeptal se pistolník.

„Mně je to fuk,“ odsekl Eddie. „Bez Henryho na tom nesejde. Na ničem.“

„Možná na tom nesejde tobě,“ řekl Roland, „ale týká se to i jiných, vězni.“

„Neříkej mi tak!“ zarval Eddie.

„Budu ti tak říkat, dokud mi neukážeš, že dokážeš vyjít z cely, ve které jsi!“ zařval i Roland. Drásalo mu to krk, ale přesto řval. „Zahod' ten shnilý kus masa a přestaň kňučet!“

Eddie na něj hleděl, tváře mokré, oči rozšířené a vyděšené.

„TOHLE JE VAŠE POSLEDNÍ ŠANCE!“ ozval se zvenčí hlas z megafonu. Eddiemu ten hlas zněl přízračně jako hlas moderátora televizní soutěže. „DORAZIL ODDÍL ZVLÁŠTNÍHO NASAZENÍ-OPAKUJI: DORAZIL ODDÍL ZVLÁŠTNÍHO NASAZENÍ!“

„Co mě čeká na druhé straně těch dveří?“ zeptal se Eddie tiše pistolníka. „Dělej, pověz mi to. Jestli mi to povíš, možná půjdu. Ale jestli zalžeš, já to poznám.“

„Pravděpodobně smrt,“ řekl pistolník. „Ale ještě než k ní dojde, nebudeš se podle mého názoru nudit. Chci, aby ses se mnou vydal na jednu výpravu. Nejspíš všichni nakonec zemřeme, samozřejmě - zemřeme všichni čtyři na zvláštním místě. Ale kdybychom zvítězili...“ Oči mu zazářily. „Kdybychom zvítězili, Eddie, spatříš něco, co předčí všechno, o čem jsi kdy snil.“

„Co je to?“

„Temná věž.“

„Kde je ta Věž?“

„Daleko od pobřeží, kde jsi mě našel. Jak je daleko, to nevím.“

„Co je to?“

„To taky nevím - vím jenom, že je to snad jakýsi... svorník. Hlavní spínací špendlík, který drží pohromadě veškeré jsoucno. Veškeré jsoucno, veškerý čas a veškerou velikost.“

„Říkal jsi čtyři. Kdo jsou ti další dva?“

„Neznám je, protože ještě nebyli vybráni.“

„Jak jsem byl vybrán já. Nebo jak bys mě rád vybral.“

„Ano.“

Zvenčí sem dolehla kašlavá exploze podobná minometné dávce. Sklo v předním okně Šikmé věže se vbortilo dovnitř. Bar se začal plnit dusivými mračny slzného plynu.

„Takže?“ zeptal se Roland. Mohl Eddieho popadnout, vynutit si tím dotykem dveře do svého světa a oba je vtáhnout dovnitř. Jenže viděl, jak pro něj Eddie riskoval život; viděl, že se ten ztýraný muž chová s veškerou důstojností rozeného pistolníka, bez ohledu na svůj návyk a skutečnost, že byl donucen bojovat nahý jako v den, kdy se narodil, takže chtěl, aby se Eddie rozhodl sám.

„Výpravy, dobrodružství, Věže, světy, které se dají dobýt,“ usmál se Eddie chabě. Ani jeden z nich se neotočil, když okny vlétly další slzotvorné granáty, které na zemi vybuchly a zasyčely. Do Balazarovy kanceláře se začaly plížit první čpavé proužky plynu. „Zní to líp než z knížek o Marsu od Edgara Rice Burroughse, ty mi občas četl Henry, když jsme byli malí. Jenomže jsi vynechal jednu věc.“

„Jakou?“

„Krásné dívky nahoře bez.“

Pistolník se usmál. „Cestou k Temné věži je možné cokoliv,“ řekl.

Eddieho tělem projel další třas. Zvedl Henryho hlavu, políbil chladnou, popelavou tvář, ulepenou zaschlou krví, a položil ji jemně na zem. Vstal.

„Tak jo,“ řekl. „Stejně jsem neměl na dnešní večer nic v plánu.“

„Vezmi si tohle,“ řekl Roland a strčil mu šaty. „Aspoň si obuj boty. Pořezal sis nohy.“

Venku se dva policisté s plexisklovými chrániči obličeje a v neprůstřelných vestách z kevlaru probourali z chodníku do hlavního vchodu Šikmé věže. Eddie (oblečený do spodků, adidasek a jinak už bez ničeho) v koupelně podával Rolandovi po jednom balíčky Keflexu a Roland je strkal do kapes Eddieho džínů. Když byly všechny bezpečně uloženy, vzal Roland pravou paží opět Eddieho kolem krku a Eddie znovu sevřel Rolandovu levou ruku. Dveře tu najednou byly, vypadaly jako obdélník temnoty. Eddie cítil, jak mu vítr z toho druhého světa odfukuje vlasy ze zpoceného čela. Slyšel, jak se po kamenné pláži převalují vlny. Cítil trpký pach mořské soli. A přes všechno, co prožil, přes všechnu bolest a smutek najednou zatoužil uvidět tu Věž, o které Roland mluvil. Moc ji chtěl vidět. A když byl Henry mrtvý, co mu v tomto světě zbývalo? Rodiče byli po smrti a on neměl stálou známost už tři roky, od chvíle, kdy se dal na heroin - měl za sebou jen průvod děvek a narkomanek, co si píchají nebo šňupou. Žádná nebyla čistá. Doprdle s tím.

Prošli dveřmi, Eddie vlastně trochu napřed.

Na druhé straně se ho najednou zmocnila další třesavka a bolestivé svalové křeče - první vážné abstinenční příznaky. A s nimi se dostavily první polekané pochybnosti.

„Počkat!“ vykřikl. „Chci se na chvíli vrátit! Musím vidět jeho stůl! Jeho stůl nebo tu druhou kancelář! Hérák! Jestli Henryho zfotovali, musí tam ten hérák být! Heroin! Potřebuju ho! Potřebuju ho!“

Úpěnlivě se díval na Rolanda, ale pistolníkova tvář zůstala kamenná.

„Ta část tvého života už skončila, Eddie,“ řekl. Natáhl k němu levou ruku.

„*Ne!*“ vykřikl Eddie a zaryl mu prsty do hrudi. „*Ne, ty to nechápeš, já to potřebuju! JÁ TO POTŘEBUJU!*“

Stejně dobře mohl zarývat prsty do kamene.

Pistolník dveře zabouchl.

Tlumeně a s konečnou platností klaply a skácely se na písek. Od okrajů se zvedly obláčky prachu. Za dveřmi nic nebylo a už na nich nebylo napsáno žádné slovo. Tyto dveře mezi světy se navždy zavřely.

„NE!“ zaječel Eddie a racci mu křikem odpověděli, jako by se mu pohrdavě vysmívali; humroidi mu kladli otázky, možná mu vysvětlovali, že by je slyšel trochu lépe, kdyby jen přišel kousek blíž, a Eddie padl na bok a brečel a třásl se a křečovitě sebou škubal.

„Tvoje potřeba pomine,“ řekl pistolník a podařilo se mu z kapsy Eddieho džínů, které se tolik podobaly jeho, vytáhnout jeden balíček. Opět dokázal přečíst některá písmena, ale ne všechna. *Reflex*, tak to slovo vypadalo.

Reflex.

Lék z jiného světa.

„Zabij, nebo prospěj,“ zamumlal Roland a nasucho spolkl dvě kapsle. Potom si vzal další tři astiny, uložil se vedle Eddieho a vzal ho do náruče, jak nejlépe dovedl, a po několika obtížných chvilkách oba usnuli.

Míchání

Čas, který následoval po oné noci, byl pro Rolanda zborcený, čas, jenž vlastně vůbec jako čas neexistoval. Pamatoval si pouze řadu obrazů, chvílek, rozhovor bez souvislostí; obrazy se míhaly jako károví kluci a trojky a devítky a černé mrchy křížové královny, když se rychle míchá.

Později se Eddieho zeptal, jak dlouhý ten čas byl, ale ani Eddie to nevěděl. Čas byl pro oba zničen. V pekle žádný čas není a oba byli ve své soukromém pekle: Roland v pekle horečky a infekce, Eddie v pekle abstínu.

„Asi týden,“ řekl Eddie. „Jenom to vím určitě.“

„Jak to víš?“

„Ty pilulky, které jsem ti dal, byly na týden. Potom už bylo na tobě, jestli uděláš jedno nebo druhé.“

„Jestli se uzdravím, nebo umřu.“

„Správně.“

Míchání

Do šera, které houstne v tmu, se ozve výstřel, suché prásknutí se odráží od neutichajícího a věčného rachotu příboje, jenž doráží na opuštěné pobřeží: KA-Blam! Ucítí závan střelného prachu. Potíže, pomyslí si pistolník ochable a sáhne po revolverech, které tam nejsou. *Ach ne, to je konec, to je...*

Ale už se nic neozývá, a ve tmě začíná míchání cosi pěkně vonět. Cosi, po tom dlouhém temném vyprahlém čase, cosi se peče. Necítí jen vůni. Slyší také praskání a pukání větviček, vidí slabou oranžovou záři táborového ohně. Občas, když zafouká mořská bríza, ucítí vonný kouř, kromě té druhé vůně, při které se mu sbíhají sliny v ústech. *Jídlo, pomyslí si. Pane Bože, já mám hlad? Jestli mám hlad, možná se uzdravuji.*

Eddie, snaží se říct, ale hlas ho úplně opustil. V krku ho bolí, hrozně ho tam bolí. *Měli jsme si přinést taky trochu astinu,* pomyslí si, a pak se zkusí zasmát: všechny drogy pro něj, pro Eddieho nic.

Objeví se Eddie. Nese cínový talíř, ten, který by pistolník poznal kdekoliv: koneckonců pocházel z jeho torby. Na talířku se kouří z kousků bělorůžového masa.

Co?, snaží se zeptat, ale neozve se nic, jenom skřehotavé vrznutí.

Eddie mu odečítá ze rtů. „To já nevím,“ říká našťvaně. „Já jenom vím, že mě to nezabilo. Jez, krucinál.“

Vidí, že Eddie je hrozně bledý, že se Eddie třese, a cítí z Eddieho cosi, co jsou buď výkaly, nebo smrt, a ví, že Eddiemu je mizerně. Natáhne tápavě ruku, chce ho utěšit. Eddie mu ruku odrazí stranou.

„Nakrmím tě,“ pokračuje stejně našťvaně. „I když nechápu doprdele proč. Měl bych tě zabít. Udělal bych to, kdybych si nemyslel, že když ses mohl dostat do mého světa jednou, možná to dokážeš znovu.“

Eddie se rozhlédl.

„A kdybych pak nezůstal sám. S nima.“

Ohlédl se po Rolandovi a projel jím další záchvat třesavky - tak prudký, že skoro shodil kousky masa z talířku. Konečně to přešlo.

„Jez, bůh tě zatrat.“

Pistolník jí. Maso je víc než ucházející; to maso je lahodné. Podává se mu spolykat tři kousky a potom se všechno rozmaže v novém míchání pokusu promluvit, ale dokáže pouze šeptat. Ke rtům se mu tiskne Eddieho ucho, jen tu a tam sebou cukne, to jak Eddieho chytá křeč. Opakuje to. „Sever. Po... po pobřeží.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím,“ šeptá.

Eddie se na něj dívá. „Ses cvok,“ řekne.

Pistolník se usměje a pokusí se omdlít, ale Eddie mu vrazí facku, pořádnou facku. Rolandovy modré oči se prudce otevrou a na okamžik jsou tak živé a elektrizující, že Eddie znejistí. Potom roztáhne rty v úsměvu, který se podobá spíš zavrčení.

„Jo, můžeš si zdřímnout,“ řekl, „ale nejdřív si vezmeš dávku. Je čas. Aspoň podle slunce. Asi. Nikdy jsem nebyl malej skaut, takže to nevím určitě. Ale myslím, že je akorát tak chvíle na trochu sociálky. Pořádně otevři hubu, Rolande. Otevři hubu na pana doktora Eddieho, ty parchante bezohlednej.“

Pistolník otevře ústa jako dítě u prsu. Eddie mu vloží dovnitř dvě pilulky a pak mu mezi zuby ledabyle chrstne trochu čerstvé vody. Roland si pomyslí, že musí pocházet z nějakého horského potoka někde na východě. Mohla by být otrávená; Eddie by nepoznal dobrou vodu od zkažené. Na druhé straně Eddie vypadá docela dobře, a vlastně nemá na vybranou, ne? Ne.

Polkne, zakašle a skoro se udusí, ale Eddie se na něj lhostejně dívá.

Roland po něm hmátne.

Eddie se snaží odtáhnout.

Pistolníkovy zabijácké oči mu přikazují.

Roland si ho přitáhne blíž, tak blízko, že ucítí pach Eddieho nemoci a Eddie cítí zase jeho pach; z té směsice je jim zle a zároveň je to spojuje.

„Tady jsou jenom dvě možnosti,“ šeptá Roland. „Nevím, jak je to v tvém světě, ale tady jsou jenom dvě možnosti. Stůj a možná budeš žít, nebo zemři na kolenou s hlavou skloněnou a puchem vlastního podpaždí v nose. Nic...“ Rozkašlal se. „Nic pro mě.“

„Co ses zač?“ zařval na něj Eddie.

„Tvůj osud, Eddie,“ zašeptá pistolník.

„Proč si ty kecy nestrčíš někam a nechcípneš?“ ptá se ho Eddie. Pistolník se pokusí promluvit, ale dřív, než to dokáže, odpadne jako karty při míchání KA-BLAM!

Roland otevře oči a spatří miliardu hvězd vířících černotou, pak je znovu zavře.

Neví, co se děje, ale myslí si, že je všechno v pořádku. Balíček karet je stále v pohybu, stále trvá míchání. Další nasládlé, chutné kousky masa. Je mu lépe. Eddie také vypadá lépe. Ale zároveň vypadá ustaraně.

„Jsou čím dál blíž,“ říká. „Jsou sice odporní, ale nejsou tak docela hloupí. Vědí, co dělám. Nějak to vědí a neberou to. Každý večer jsou o něco blíž. Neškodilo by se přestěhovat, až se rozbřeskne, jestli můžeš. Nebo to bude třeba poslední ráno, který uvidíme.“

„Co?“ To už nebylo tak docela šeptání, ale chrapot někde mezi šepotem a skutečnou řečí.

„Oni,“ říká Eddie a máchá rukou k pobřeží. „*Ded-a-ček, dam-a-čam*, a všechny ty jejich krámy. Myslím, že jsou jako my, Rolande - celí žhaví do žrádla, ale moc jim nejde pod fousy, když se někdo pustí do nich.“

Rolandem najednou projede hrůza, protože si uvědomí, co byly ty bělorůžové kousky masa, kterými ho Eddie krmil. Nemůže ani promluvit; odporem ztratí i ten kousek hlasu, který se mu podařilo získat zpět. Ale Eddie mu na tváři vidí všechno, co chce říct.

„Co sis myslel, že dělám?“ zavrčí skoro. „Že jsem volal do hospody, aby nám sem něco přinesli?“

„Jsou jedovatí,“ šeptá Roland. „Proto -“

„Jo, proto ses taky *hors de combat*. A já, příteli Rolande, se snažím zabránit tomu, aby se z tebe stal taky *h'ors d'oeuvres*. Pokud se jedu týče, chřestýší jsou taky jedovatí, ale dají se jíst. Chřestýší maso je fakt dobrý. Jako kuře. Kdesi jsem to četl. Připomínají mi humry, takže jsem si řekl, že to zkusím. Co jinýho budeme jíst? Hlínu? Jednoho toho parchanta jsem zastřelil a vysmahl mu šťávu. Nic jinýho tu nebylo. A chutnají docela slušně. Střílel jsem vždycky jednoho za večer, zrovna když slunce začalo zapadat. Nejsou moc živí, dokud se úplně nesetmí. Nikdy jsem si nevšiml, že bys talíř odstrčil.“

Eddie se usmívá.

„Líbí se mi pomyšlení, že jsem dostal některýho z těch, co sežrali Jacka. Líbí se mi pomyšlení, že pojídam tu hnidu. Víš, nějak mě to uklidňuje, chápeš?“

„Jeden z nich sežral taky kus mě,“ zachraptí pistolník. „Dva prsty na ruce a jeden na noze.“

„To je taky milé,“ usmívá se stále Eddie. Obličej má bledý, jako-by žraloci... ale něco z toho chorobného vzhledu už zmizelo a pach výkalů a smrti, který se kolem něj vznášel jako rubáš, snad řidnul.

„Naser si,“ zašeptá pistolník.

„Rolandovi se vrací stará jiskra!“ vykřikne Eddie. „Možná že přece jenom neumřeš! Božítku! Myslím, že je to bá-ječ-né!“

„Žiju,“ říká Roland. Z chrapotu se znovu stalo šeptání. Rybářské háčky se mu znovu zasekly do krku.

„Jo?“ Eddie se na něj dívá, pak kývne a sám si odpoví. „Jo. Myslím, že to bereš vážně. Jednu chvíli jsem si myslel, že už se pakuješ, a jednou jsem si myslel, že ses odporoučel. Teď to vypadá, že se dáš do kupy. Ty antibiotika asi pomáhají, ale hlavně si myslím, že se sám zvedáš. K čemu? Proč se sakra tak strašně snažíš udržet při životě, když trčíme na tyhle podělaný pláži?“

Věž, naznačí jen pohybem rtů, protože teď už nedokáže ani šeptat.

„Ty s tou svou zasranou Věží,“ vrčí Eddie a už se chce otočit, ale pak se celý překvapený zarazí, protože jeho paži sevře Rolandova ruka jako železo.

Dívají se navzájem do očí a Eddie ustoupí: „Tak dobře. Dobře!“

Sever, říká pistolník neslyšně. *Sever, jak jsem povídal*. Pověděl mu to? Myslí si, že ano, ale je celý zmatený. Ztratil se v míchání.

„Jak to víš?“ zakřičí na něj Eddie najednou celý zoufalý. Zvedne pěsti, jako by chtěl Rolanda udeřit, ale pak ruce spustí.

Prostě to vím - tak proč maříš můj čas a energii tím, že mi dáváš hloupé otázky? chce odpovědět, ale ještě než to stihne, karty se začnou zase míchat klouzat, poskakovat a drncat, hlava se mu bezmocně kývá ze strany na stranu, je připoutaný k jakémusi prapodivnému travois z jeho vlastních nábojových pásů, a pak slyší Eddieho Deana zpívat jakousi písničku, která je tak zvláště povědomá, že je v první chvíli přesvědčen, že se mu určitě zdá v deliriu sen:

Hej Jude... nedělej to horší... vezmi tu smutnou písničku... a rozvesel ji...

Kde jsi to slyšel? chce se zeptat. Slyšel jsi mě to zpívat, Eddie? A kde jsme?

Ale než se stačí na cokoliv zeptat, začne míchání *Cort by tomu klukovi rozbil hlavu, kdyby viděl takový vynález*, pomyslí si Roland při pohledu na *travois*, na kterých strávil celý den, a zasměje se. Moc se to smíchu nepodobá. Zní to jako mořská vlna hrnoucí svůj náklad kamení na pobřeží. Neví, jak daleko se dostali, ale stačí to, aby byl Eddie naprosto vyčerpaný. Sedí na kameni v dlouhých se stínech s jedním pistolníkovým revolverem na klíně a poloplným měchem na vodu po boku. Náprsní kapsa se mu trochu vydouvá. Jsou to náboje ze zadní části nábojových pásů - zmenšující se zásoba „dobrých“ kulek. Eddie si je svázal do kousku své košile. Hlavním důvodem, proč se zásoba „dobrých“ kulek tak rychle zmenšuje, tkví v tom, že každá čtvrtá nebo pátá selže.

Eddie, který skoro klimbal, teď zvedne hlavu. „Čemu se směješ?“ zeptá se.

Pistolník mávne odmítavě rukou a zavrtí hlavou. Protože si uvědomí, že se plete. Cort by Eddiemu za ty *travois* hlavu nerozbil, i když to byla prapodivná, chatrná věc. Roland si pomyslí, že Cort by docela možná zabručel nějaké to pochvalné slůvko - což byla taková vzácnost, že chlapec, kterému se to přihodilo, sotva dokázal odpovědět; zůstal stát s ústy dokořán jako ryba, kterou právě vytáhli z kuchařova vědra.

Hlavní výztuhy tvořily dvě topolové větve přibližně stejně dlouhé a silné. Asi je shodil vítr, hádal pistolník. Eddie použil menší větve jako příčky, které připojil k hlavním výztuhám bláznivým propletením různých věcí: nábojovými pásy, lepicí páskou, která mu přidržovala dřáblův prášek na hrudníku, dokonce i řemenem ze surové kůže z pistolníkovy klobouku a šňůrkami z Eddieho vlastních tenisek. Přes podpěry položil pistolníkovu rohož.

Cort by ho nesrazil k zemi, protože Eddie byl sice nemocný, ale dokázal udělat víc než dřepět na zadních a naříkat si na osud. Něco udělal. Pokusil se.

A Cort by možná krátce, skoro neochotně zabručel něco pochvalného, protože i když ty sáně vypadaly bláznivě, fungovaly. Dokazovaly to dlouhé stopy, které se táhly po pobřeží až k bodu, kde je perspektiva spojovala.

„Vidíš nějaké?“ ptá se Eddie. Slunce zapadá, vyrývá si do vody oranžovou cestičku, takže pistolník počítá, že tentokrát byl bez sebe dobrých šest hodin. Cítí se silnější. Posadí se a podívá se na vodu. Pobřeží ani krajina stoupající do západních svahů hor se mnoho nezměnily; vidí drobné rozdíly v krajině a bodech, které ji narušují (například asi dvacet yardů vlevo a třicet yardů od vody leží na písku mrtvý racek jako hromádka třepotavých pírek), ale jinak to zde vypadalo docela stejně jako tam, odkud vyrazili.

„Ne,“ říká pistolník. Potom: „Ano. Tam je jeden.“

Ukáže rukou. Eddie přimhouří oči, pak přikývne. Když slunce klesá níž a oranžová stopa se začíná čím dál víc podobat krvi, z vln se vypotácí první humroid a začne lézt po břehu.

Dva z nich neohrabane uhánějí k mrtvému rackovi. Vítěz se na něj vrhne, roztrhne ho a začne si cpát zahnívajících pozůstatky do tlamy. „*Did-a-čik?*“ ptá se.

„*Dam-e-čam?*“ odpovídá ten, co prohrál. „*Dad-e-*“

KA-BLAM!

Rolandova pistole udělá s otázkami druhého tvora konec. Eddie k němu sejde a popadne ho za hřbet a při tom dává bedlivý pozor, co dělá jeho kamarád. Ten druhý nedělá žádné potíže; má plno práce s rackem. Eddie přinese kořist. Ta sebou pořád škube, zvedá a spouští klepeta, ale celkem brzy se přestane hýbat. Ocas se ještě naposledy prohne a potom prostě upadne, místo aby povolil a sklesl. Boxerská klepeta schlíple visí.

„Večeře bude brzo, pane,“ říká Eddie. „Máte na vybranou: filátka z plazivé příšery, nebo filátka z plazivé příšery. Co se vám zamlouvá, pane?“

„Nerozumím ti,“ odpověděl pistolník.

„Ale rozumíš,“ řekl Eddie. „Jenom nemáš smysl pro humor. Co se s ním stalo?“

„Asi mi ho v některé válce ustřelili.“

Eddie se tomu usměje. „Dnes večer vypadáš a mluvíš už docela jako žívej, Rolande.“

„To snad jsem.“

„No, zítra bys už možná taky mohl kousek šlapat po svejch. Řeknu ti naprosto upřímně, příteli, že když tě táhnu, je to mor a očistec.“

„Zkusím to.“

„To teda zkus.“

„Ty taky vypadáš trochu líp,“ odváží se Roland. Hlas mu při posledních dvou slovech přeskočí jako mladému chlapci. Jestli brzo nepřestanu mluvit, pomyslí si, nebudu už mluvit vůbec.

„Asi přežiju.“ Bez výrazu se podívá na Rolanda. „Nikdy se ale nedovíš, jak to bylo párkrát o fous. Jednou jsem si vzal tvoji pistoli a strčil si ji k hlavě. Natáhl jsem ji, chvíli ji tak držel, a pak ji zase položil. Zajistil jsem ji a zastrčil ji zase do pouzdra. Jinou noc jsem měl křeče. Myslím, že to bylo tu druhou noc, ale nevím to jistě.“ Zavrtí hlavou a řekne cosi, čemu pistolník rozumí a zároveň nerozumí. „Michigan mi teď připadá jako sen.“

I když se pistolníkův hlas už zase proměnil v chraptivý šepot a on ví, že by vůbec neměl mluvit, přesto musí vědět jednu věc: „Co ti zabránilo v tom, abys stiskl spoušť?“

„No, tohle jsou jediný kalhoty, co mám,“ říká Eddie. „V poslední vteřině mě napadlo, že kdybych zmáčkl spoušť a náboj by zase selhal, nikdy bych už nesebral odvahu, abych to udělal znovu... a když si naděláš do kalhot, musíš si je hned vyprat, nebo navěky žít v tom smradu. To mi říkal Henry. Říkal, že se to naučil ve Vietnamu. A protože byla noc a Humr Lestr byl venku, nemluvě o všech těch jeho kamarádech -“

Ale pistolník se směje, hrozně se směje, přestože mu ze rtů jen chvílemi unikne jakýsi praskavý zvuk. Eddie se také trochu usměje a řekne: „Myslím, že ti ten humor ustřelili v ty válce jenom po loket.“ Vstane, Roland předpokládá, že chce vyjít po svahu nahoru, kde bude palivo pro oheň.

„Počkej,“ zašeptá a Eddie se na něj podívá. „Proč, doopravdy?“

„Asi protože jsi mě potřeboval. Kdybych se zabil, umřel bys. Časem, až budeš zase stát na vlastních, svoje názory nejspíš přehodnotím.“ Rozhlédne se a zhluboka povzdechne.

„Možná je někde v tvém světě Disneyland nebo Cony Island, Rolande, ale to, co jsem zatím viděl, mě nějak moc nenadchlo.“

Vykročí pryč, zarazí se a znovu se ohlédne po Rolandovi. Tvář má zachmuřenou, ale chorobná bledost z ní už trochu vyprchala. Třesavka přešla už jen do chvilkových záchvatů.

„Ty mi někdy opravdu nerozumíš, že?“

„Ne,“ zašeptá pistolník. „Někdy ti nerozumím.“

„Pak ti to objasním. Jsou lidi, kteří potřebují, aby je lidi potřebovali. Ty mi nerozumíš proto, že ty k takovým lidem nepatříš. Ty

mě využiješ a pak zahodíš jako papírový pytlík, až na to přijde. Bůh tě zprasil, příteli. Ses sice dost chytrej, aby tě to bolelo, ale dost tvrdej, abys to překonal a stejně to udělal. Nedokážeš si pomoci. Kdybych tam na břehu ležel a řval o pomoc, ty bys mě jenom překročil, kdybych ležel mezi tebou a tou tvou zatracenou Věží. Uhodl jsem?“

Roland nic neříká, jenom Eddieho pozoruje.

„Ale všichni takoví nejsou. Jsou lidi, kteří potřebují, aby je lidi potřebovali. Jako v ty písničky od Barbary Streisandové. Sentimentální, leč pravdivé. Je to jenom další způsob, jak uváznout za koule.“

Eddie na něj zamračeně hledí.

„Ale jinak ses čistej, co?“

Roland ho pozoruje.

„Až na tu tvoji Věž.“ Eddie se uchechtne. „Ty seš na tý věži závislej jako feťák, Rolande.“

„Která to byla válka?“ zašeptá Roland.

„Co?“

„Ta, ve které ti ustřelili smysl pro ušlechtilost a cíl?“

Eddie sebou škubne, jako by se Roland rozpráhl a vrazil mu fac-ku.

„Přinesu trochu vody,“ odsekne. „Dávej bacha na plazivý příšery. Dneska jsme ušli pořádněj kus, ale stejně nevím, jestli se spolu nějak nedomlouvají.“

Pak se otočí, ale Roland stejně stačí zahlédnout, jak se poslední červené paprsky zapadajícího slunce odrazí na Eddieho mokrých tvářích.

Roland se otočí zase k pobřeží a dává pozor. Humroidi lezou a vyptávají se, vyptávají se a lezou, ale obojí vypadá bezcílně; mají jakousi inteligenci, ale ne dost velkou, aby předali informace jiným příslušníkům svého druhu.

Bůh neservíruje vždycky všechno pod nos, pomyslí si Roland. Většinou ano, ale ne vždy.

Eddie se vrátí se dřevem.

„Tak co?“ ptá se. „Co myslíš?“

„Jsme v bezpečí,“ zachraptí pistolník a Eddie začne cosi povídat, ale pistolník je už unavený, takže si lehne a dívá se, jak baldachýnem fialového nebe prokukují první hvězdy a míchání v dalších třech dnech, které následovaly, se pistolník pomalu uzdravoval. Ty červené nitky, šplhající po pažích, se nejdříve vydaly opačným směrem,

pak bledly a nakonec zmizely. Příštího dne chvílemi šel a chvílemi se nechal Eddiem táhnout. Dalšího dne se už vůbec nemusel nechat táhnout; každou hodinu nebo dvě si prostě na chvíli sedli, dokud mu z nohou nevyprchal ten rosolovatý pocit. Právě během těchto chvil, při odpočinku a potom po večeři, když se najedli, ale oheň ještě nedohořel, poslouchal pistolník vyprávění o Henrym a Eddiem. Vzpomněl si, že ho kdysi napadlo, co se asi stalo, že bylo soužití bratrů tak obtížné, ale sotva Eddie začal, zajímavě a s jakýmsi potlačovaným vztekem, který pochází z hluboké bolesti, mohl ho pistolník zarazit, mohl mu říct: *Nemusíš nic povídat, Eddie. Všemmu rozumím.*

Jenomže to by Eddiemu neposloužilo. Eddie nemluvil proto, aby Henrymu pomohl, ale proto, že byl Henry mrtvý. Mluvil, aby Henryho nadobro pohřbil. A aby si připomněl, že i když je Henry mrtvý, on, Eddie, mrtvý není.

Pistolník tedy naslouchal a neříkal nic.

Jádro věci bylo prosté: Eddie byl přesvědčen, že ukradl bratrovi život. Henry tomu taky věřil. Henry tomu možná věřil sám od sebe nebo tomu možná věřil kvůli tomu, že často slýchal matku peskovat Eddieho, jak moc se mu ona a Henry obětují, takže Eddie může být v téhle městské džungli natolik v bezpečí, jak to jde, a může být šťastný, šťastný, jak jen to v téhle městské džungli jde, takže neskončí jako jeho ubohá sestřička, kterou si sotva pamatoval, ale ona byla tak krásná, Bůh jí buď milostiv. Byla už s anděly a bylo tam nepochybně krásně, ale matka ještě nechtěla, aby byl Eddie taky s anděly, aby ho přešel na silnici nějaký šílený opilý řidič jako jeho sestru, nebo aby ho podřízl nějaký šílený feťák pro pětadvacet centů, které nosil v kapse, a nechal ho ležet s vnitřnostmi vyhřezlými po celém chodníku, a protože si myslela, že ani Eddie ještě nechce být s anděly, takže má raději poslouchat, co říká jeho starší bratr, a má dělat, co mu řekne jeho starší bratr, a vždycky si má pamatovat, že se mu Henry obětuje z lásky.

Eddie pistolníkovi pověděl, že matka asi nevěděla o některých psích kusech, které prováděli - že štípali pár komiksů z cukrárny na Rincon Avenue nebo kouřili cigarety za továrnou na Cohoes Street.

Jednu uviděli nějaký chevrolet s klíčky v zapalování a Henry, i když sotva uměl řídit - bylo mu tehdy šestnáct a Eddiemu osm - nacpal bratra do auta a řekl, že pojedou do centra. Eddie se bál, brečel, Henry se taky bál a měl vztek na Eddieho, nadával mu, ať ztich-

ne, říkal mu, ať se přestane chovat jako podělané děcko, měl deset babek a Eddie tři nebo čtyři, mohli chodit do kina celý den, sakra, a potom chytit pelhamský vlak a vrátit se dřív, než máma stačí postavit večeři na stůl a divit se, kde jsou. Ale Eddie pořád brečel a poblíž Queensboro Bridge uviděli v boční ulici stát policejní auto, a i když si byl Eddie docela jist, že policajti uvnitř se ani nepodívali jejich směrem, řekl *Jo*, když se ho Henry chraptivě a nejistě zeptal, jestli si Eddie myslí, že je ten bejk zahlídl. Henry zbledl a zastavil tak rychle, že skoro amputovali požární hydrant. Utíkal po ulici, zatímco Eddie, teď už sám vystrašený k smrti, se pořád ještě potýkal s neznámým mechanismem zavírání u dveří. Henry se zastavil, vrátil se a vytáhl Eddieho z auta. Taky mu vrazil pár facek. Potom šli pěšky - no, spíš se plížili - celou cestu až do Brooklynu. Trvalo jim to skoro celý den, a když se jich matka ptala, proč jsou tak uříčení a zpcení a utahaní, řekl Henry, že je to proto, že skoro celý den učil Eddieho osobním soubojům v basketbalu na hřišti za jejich blokem. Matka Henryho políbila a zářivě se usmála na Eddieho. Zeptala se ho, jestlipak nemá nejlepšího bratra na světě. Eddie s ní souhlasil. Byl to upřímný souhlas. Skutečně si to myslel.

„Ten den se bál stejně jako já,“ vyprávěl Eddie Rolandovi, zatímco seděli a dívali se, jak se poslední denní světlo vytrácí z hladiny vody, kde se brzy bude odrážet jen světlo hvězd. „Bál se, pořádně, protože si myslel, že nás ten policajt viděl, a já věděl, že neviděl. Proto utekl. Ale vrátil se. To je důležitý. Vrátil se.“

Roland nic neříkal.

„Chápeš to, ne?“ Eddie se díval na Rolanda štvaným, tázavým pohledem.

„Chápu.“

„Vždycky se bál, ale vždycky se vrátil.“

Roland si pomyslel, že by pro Eddieho bylo lepší, možná pro ně oba by z dlouhodobého hlediska bylo lepší, kdyby ten den, nebo jindy, Henry prostě utíkal dál.... Ale lidé jako Henry to nikdy neudělají. Lidé jako Henry se vždycky vraceli, protože lidé jako Henry věděli, jak využít důvěry. Nejdřív proměnili důvěru v potřebu, potom potřebu proměnili v drogu, a když to bylo hotovo, tak - jak tomu Eddie říkal? - vytasili se s tím. Ano. Vytasili se s tím.

„Myslím, že půjdu zalehnout,“ řekl pistolník.

Druhého dne Eddie pokračoval, ale Roland už věděl všechno. Henry na střední škole neprovozoval žádný sport, protože nemohl chodit na trénink. Henry se musel starat o Eddieho. Skutečnost, že Henry byl hubený a neohrabaný a hlavně ho sport nijak nezajímal, s tím samozřejmě neměla nic společného; Henry by byl skvělý baseballový chytač nebo skokan v košíkové, jak je matka zas a znova ujišťovala. Henry měl špatné známky a potřeboval opakovat spoustu předmětů - ale to nebylo proto, že by byl Henry hloupý; Eddie a paní Deanová věděli, že Henry je chytrý jako liška. Ale Henry se musel místo studování nebo psaní domácích úkolů věnovat Eddiemu (skutečnost, že starání spočívalo v tom, že se oba chlapci u Deanů v obyčejných pokojích obvykle rozvalovali na pohovce a dívali se na televizi nebo se prali na zemi, patrně nehrála žádnou roli). Špatné známky znamenaly, že Henryho nemohli přijmout nikam kromě Newyorské univerzity, jenomže to si nemohli dovolit, protože špatné známky vylučovaly stipendium, takže se Henry nechal naverbovat a pak přišel Vietnam, kde Henrymu ustřelili kus kolena, a to hrozně bolelo, a ta droga, kterou mu na to dávali, měla silný morfiový základ, a když mu bylo líp, tak mu naordinovali odvykací kúru, jenomže neodvedli dobrou práci, protože když se Henry vrátil do New Yorku, měl na hřbetě pořád tu opici, hladovou opici, která vyžadovala krmení, a po nějakém měsíci vyrazil ven, aby se sešel s nějakým člověkem, a asi po čtyřech měsících, necelý měsíc po smrti jejich matky, uviděl Eddie poprvé, jak jeho bratr šňupá jakýsi bílý prášek. Eddie předpokládal, že je to kokain. Ukázalo se, že to byl heroin. A když se člověk pokusil vystopovat celou tu anabázi až na začátek, čím to byla vina?

Roland neříkal nic, ale slyšel v duchu Cortův hlas: *Vina se nachází pořád na stejném místě, milánkové: na tom, kdo je tak slabý, že tu vinu dává.*

Když na to Eddie Henrymu přišel, byl v šoku, potom dostal vztek. Henry odpověděl nikoli slibem, že šňupání nechá, ale tím, že Eddiemu pověděl, že mu nevyčítá, že se zlobí, že ví, že z něho Vietnam udělal bezcenný hadr, že je slabý, že odejde, že je to nejlepší, Eddie má pravdu, to poslední, co tu potřebuje, je špinavěj feťák, který akorát dělá bordel. Jenom doufal, že mu to Eddie nebude vyčítat příliš. Podlehl slabosti, to uznává; cosi ve Vietnamu ho oslabilo, nahlodalo ho to stejně, jako vám vlhko rozleptá tkaničky u tenisek a gumu ve spodkách. Ve Vietnamu bylo taky cosi, co zřejmě člověku

naleptá srdce, řekl mu Henry unaveně. Jenom doufal, že si Eddie bude pamatovat všechny ty roky, kdy se snažil být silný.

Kvůli Eddiemu.

Kvůli mámě.

Takže se Henry pokusil odejít. A Eddie ho samozřejmě nemohl pustit. Eddie se až po uši topil v pocitu viny. Eddie viděl tu zjizvenou hrůzu, která byla kdysi zdravou nohou, kolenem, které teď bylo spíš z teflonu než z kostí. Řvali na sebe na chodbě, Henry tam stál ve starých khaki kalhotách se sbalenou taškou z plachtoviny v ruce a s fialovými kruhy pod očima, Eddie byl jenom v nažloutlých kraťasech a Henry říkal, ty mě tu nepotřebuješ, Eddie, kazím tě a ty to víš, a Eddie na něj ječel Nikam nepůjdeš, padej dovnitř, a tak to šlo pořád dál, dokud nevyšla paní McGurskyová ze svého bytu a nezařvala *Vypadni, nebo zůstaň, mně je to jedno, ale rychle se rozhodni, jedno, nebo druhý, nebo zavolám policajty*. Paní McGurskyová vypadala, že se chystá dodat ještě několik připomínek, ale v té chvíli si všimla, že Eddie má na sobě jenom trenýrky. Dodala: *A ty se nechováš slušně, Eddie Deane!* a pak zapadla dovnitř. Jako když pozorujete čertíka zapadajícího do krabičky. Eddie se podíval na Henryho. Henry se podíval na Eddieho. *Vypadá jako přecpanej andělíček*, řekl Henry potichu a pak už řvali smíchem, drželi se kolem ramen a bouchali se do zad a Henry se vrátil dovnitř a asi za dva týdny už Eddie šňupal taky a nechápal, proč z toho dělal sakra takovou vědu, koneckonců to bylo jenom šňupání, doprdele, trochu vás to rozšouplo, a jak říkal Henry (kterého Eddie nakonec bude považovat za velkého mudrce a význačného fetáka), ve světě, který se jasně řítí po hlavě do pekel, co bylo tak špatného na tom, že si člověk udělal dobře?

Uplynul nějaký čas. Eddie neřekl kolik. Pistolník se neptal. Uho-dl, že Eddie věděl, že měl tisíc výmluv k tomu, aby si dělal dobře, ale žádné důvody, a že udržoval svůj návyk slušně pod kontrolou. A že Henrymu se dařilo udržovat i svůj návyk pod kontrolou. Ne tak dobře jako Eddiemu, ale stačilo to, aby se úplně nerozložil. Protože ať už Eddie chápal nebo nechápal pravdu (Roland věřil, že v hloubi duše Eddie chápal), Henry ji chápal určitě: vyměnili si role. Teď držel Eddie Henryho, když přecházeli ulici.

Přišel den, kdy Eddie nachytl Henryho, jak nešnupe, ale vpichuje si do kůže jehlu. Došlo k další hysterické hádce, skoro totožné s tou první, jenomže tentokrát se odehrála v Henryho pokoji. Skončila

skoro stejně, Henry brečel a hájil se tím nenapadnutelným, odzbrojujícím způsobem, vlastně se naprosto vzdával, všechno uznával: Eddie má pravdu, není hoden žít, není hoden žrát splašky ze stoky. Půjde. Eddie ho už nikdy neuvidí. Jenom doufá, že si Eddie vzpomene na všechny ty...

Vyprávění přešlo v tlumené drmolění, které se příliš nelišilo od příbojových vln šplhajících po břehu a převalujících štěrky. Roland ten příběh znal, ale nic neříkal. Byl to Eddie, kdo ten příběh neznal, Eddie, který měl poprvé za nějakých deset let opravdu čistou hlavu. Eddie nevyprávěl ten příběh Rolandovi; Eddie ten příběh konečně vyprávěl sobě.

To bylo v pořádku. Pokud pistolník viděl, měli času spousty. Jedním ze způsobů, jak ho vyplnit, bylo vyprávění.

Eddie řekl, že ho Henryho koleno strašilo, ta hrbolátá zjizvená tkáň táhnoucí se od kolena nahoru i dolů (samozřejmě už byla úplně zahojená, Henry téměř nekulhal... jenom když se s Eddiem hádali; to se vždycky zdálo, že se kulhání zhoršuje); strašily ho všechny ty věci, kterých se Henry kvůli němu vzdal, a strašilo ho něco, co bylo mnohem pragmatičtější: Henry by na ulicích nevydržel. Byl by jako králík vypuštěný do džungle plné tygrů. Kdyby byl Henry ponechán sám sobě, skončil by ve vězení nebo v sanatoriu, než by se týden s týdnem sešel.

Eddie tedy prosil a Henry mu nakonec prokázal tu laskavost a souhlasil, že u něj zůstane trčet, a po půl roce už měl Eddie taky rozpíchanou paži. Od té chvíle všechno začalo nezadržitelně a neodvratně klouzat po spirále, která skončila Eddieho cestou na Bahamy a Rolandovým náhlým vstupem do jeho života.

Jiný člověk, méně pragmatický a hloubavější, by se možná zeptal (aspoň sám pro sebe, pokud ne rovnou nahlas): *Proč zrovna on? Proč začínat s tímto člověkem? Proč zrovna s člověkem, který slibuje jen slabost, podivínství nebo rovnou zkázu?*

Pistolník si tuto otázku nikdy nepoložil; nejen to, nikdy mu ani nepřišla na mysl. Cuthbert by se zeptal; Cuthbert se ptal na všechno, byl otázkami prosycen, s otázkou na rtech zemřel. Teď byli pryč, všichni byli pryč. Cortovi poslední pistolníci, třináct těch, co vydrželi od počátku výcviku, kdy jich bylo padesát šest, ti všichni byli mrtví. Všichni byli mrtví, kromě Rolanda. Byl posledním pistolníkem, stále putoval světem, který se stal úhorem, neplodnou pustinou.

Třináct, vzpomínal si, jak říkal Cort den před obřadným Představováním. *To je zlé číslo*. A dalšího dne, poprvé za třicet let, se Cort Představování nezúčastnil. Jeho poslední úroda žáků odešla do jeho domku, kde nejprve poklekli u jeho nohou, odhalili bezbranná hrdla, pak vstali a dostali blahopřejný polibek a dovolili mu, aby poprvé nabil jejich pistole. Za dalších devět týdnů byl Cort mrtev. Někteří říkali, že na otravu jedem. Za dva roky po jeho smrti začala konečná krvavá občanská válka. Rudý masakr dostihl poslední baštu civilizace, světla a rozumu, a všechno, o čem všichni předpokládali, že je tak silné, sebral lehce a bez námahy jako vlna, bořící dítěti hrad z písku.

Byl tedy poslední a snad přežil proto, že temnou romantičnost jeho povahy přehlušovala praktičnost a prostota. Chápal, že záleží pouze na třech věcech: na smrtelnosti, *ka* a Věži.

Látky k přemýšlení skýtaly bohatě.

Eddie dovyprávěl někdy kolem čtvrté hodiny třetího dne poté, co se vydali na sever po jednotvárném pobřeží. Zdálo se, že břeh se vůbec nemění. Pokud se chtěl člověk přesvědčit, že postupuje, musel se podívat na východ. Tam se rozeklané vrcholky hor začaly zaoblovat a trochu se snižovat. Bylo možné, že kdyby šli na sever dost daleko, přešly by hory do mírných kopců.

Když Eddie dovyprávěl, upadl do mlčení a tak šli beze slova asi půl hodiny nebo déle. Eddie po něm pořád kradmo pokukoval. Roland věděl, že si Eddie neuvědomuje, že se tak dívá; pořád byl příliš ponořený do sebe. Roland také věděl, na co Eddie čeká: na odpověď. Nějakou odpověď. Jakoukoli odpověď. Dvakrát Eddie otevřel ústa, ale znovu je zavřel. Nakonec položil otázku, o které pistolník věděl, že ji položí.

„Tak co? Co si myslíš?“

„Myslím, že jsi tady.“

Eddie se zastavil, pěsti v bok. „To je všechno? Nic víc?“

„To je všechno, co vím,“ odpověděl pistolník. Chybějící prsty na ruce a noze bolely a svědily. Toužil po trošce astinu z Eddieho světa.

„Ty nemáš vůbec žádný názor na to, co to všechno sakra znamená?“

Pistolník mohl zvednout ukrácenou pravou ruku a říct: *Mysli na to, co znamená tohle, ty idiote*, ale to ho vůbec nenapadlo, stejně jako ho nenapadlo se ptát, proč je to zrovna Eddie, ze všech lidí ve všech

vesmírech, které existují. „To je *ka*,“ odpověděl a trpělivě se díval na Eddieho.

„Co je *ka*?“ Eddie mluvil sžíravým tónem. „V životě jsem o tom neslyšel. Jenom když to řekneš dvakrát, zní to jako kakání.“

„O tom nevím,“ řekl pistolník. „Zde to znamená povinnost nebo osud nebo obecně místo, kam musíš jít.“

Eddiemu se podařilo vypadat polekaně, znechuceně a pobaveně zároveň. „Tak to řekni dvakrát, Rolande, protože takový kecý mi znějí jako sračky.“

Pistolník pokrčil rameny. „Nevedu filozofické hovory. Nestuduji dějiny. Já jenom vím, že co minulo, je minulost, a co čeká vpředu, tak čeká. To druhé je *ka*, a postará se samo o sebe.“

„Jo?“ Eddie se podíval na sever. „Tak já vpředu akorát vidím asi devět miliard mil tyhle posraný, pořád stejný pláže. Jestli je vpředu tohle, *ka* a kakání jsou totéž. Máme možná dost dobrých nábojů, abychom picli ještě pět nebo šest těch humřích pitomců, ale pak je budeme muset utloukat šutrama. Takže kam jdeme?“

Roland nakrátko uvažoval, jestli je tohle otázka, kterou Eddieho někdy napadlo položit vlastnímu bratrovi, ale vyslovit ji by jenom znamenalo vyvolat dlouhou nesmyslnou hádku. Takže píchl palcem na sever a řekl: „Tam. Pro začátek.“

Eddie se tam podíval a neuviděl nic zvláštního, jenom stejný pruh šedých oblázků posetých škeblemi a kameny. Podíval se znovu na Rolanda, už se chtěl začít šklebit, ale uviděl na pistolníkově tváři vážnou jistotu, takže se podíval znovu. Přimhouřil oči. Zastínil si tvář, aby ho neoslňovalo zapadající slunce. Zoufale chtěl něco uvidět, cokoliv, sakra, i fata morgana by stačila, ale nebylo tam nic.

„Můžeš ty kecý do mě hustit horem dolem,“ řekl Eddie pomalu, „ale já tvrdím, že je to hnusnej trik. Riskoval jsem pro tebe život na frontě u Balazara.“

„Já vím.“ Pistolník se usmál - vzácnost, která mu ozářila obličej jako chvilkový záblesk slunečního světla za pošmourného podmračeného dne. „Proto jsem ti tam všechno vysvětlil na rovinu, Eddie. Jsou tam. Uviděl jsem je před hodinou. Nejdřív jsem si myslel, že je to jenom fata morgana nebo zbožné přání, ale určitě tam jsou.“

Eddie se znovu podíval, díval se, dokud mu z koutků očí netekly slzy. Nakonec řekl: „Nevidím vpředu nic, jenom pláž. A to mám oči epes páres.“

„Nevím, co to znamená.“

„Znamená to, že kdyby tam bylo něco k vidění, tak bych to viděl!“ Ale Eddie uvažoval. Uvažoval, o kolik dál vidí pistolníkovy modré ostřelovačské oči než jeho oči. Možná o kousek..

Možná o hodně.

„Uvidíš je,“ řekl pistolník.

„Uvidím co?“

„Dneska se tam nedostaneme, ale jestli vidíš tak dobře, jak říkáš, uvidíš je dřív, než se slunce dotkne vody. Tedy pokud tu nechceš zůstat stát a žvanit.“

„Ka,“ řekl Eddie zamyšleně.

Roland přikývl. „Ka.“

„Kaká,“ zasmál se Eddie. „Jdeme, Rolande. Dáme si pěknou túru. A jestli nic nevidím, až se slunce dotkne vody, dlužíš mi k večeři kuře. Nebo Big Maca. Nebo cokoliv, co není humr.“

„Jdeme.“

Znovu vyrazili a nejméně celá hodina chyběla do chvíle, kdy se měl spodní okraj slunce dotknout obzoru, když Eddie Dean začal v dálce tušit jakýsi tvar - neurčitý, rozechvělý, nerozpoznatelný, ale rozhodně tam cosi bylo. Cosi nového.

„Tak jo,“ řekl. „Vidím to. Musíš mít oči jako Superman.“

„Kdo?“

„Ale nikdo. Ty ses ale skutečně neuvěřitelně případ kulturní ignorance, víš to?“

„Co?“

Eddie se zasmál. „To nic. Co je to?“

„Uvidíš.“ Pistolník znovu vykročil dřív, než se Eddie stačil zeptat ještě na něco.

Za dvacet minut si Eddie pomyslel, že vidí. Za dalších patnáct minut měl jistotu. Ten předmět na pláži byl pořád ještě dvě, možná tři míle daleko, ale on už věděl, co to je. Dveře, samozřejmě. Další dveře.

Ani jeden z nich té noci dobře nespal a byli vzhůru a na pochodu hodinu předtím, než slunce opustilo vykotlané obrysy hor. Došli ke dveřím, zrovna když nad nimi vyrazily první ranní sluneční paprsky. Ty paprsky rozsvítily jejich zarostlé tváře jako lampy. Učinily, že pistolník znovu vypadal na čtyřicet a Eddie nebyl o nic starší než

Roland, když se vydal do boje se sokolem Davidem jako zbraní proti Cortovi.

Dveře byly úplně jako ty první, jenomže tentokrát na nich bylo napsáno:

PANÍ STÍNŮ

„Tak,“ řekl Eddie potichu s pohledem upřeným na dveře, které tam prostě stály se závěsy upevněnými v neviditelných zárubních mezi dvěma světy, mezi dvěma vesmíry. Stály tam, na sobě vyrytý vzkaz, skutečné jako skála a zvláštní jako světlo hvězd.

„Tak,“ souhlasil pistolník.

„Ka.“

„Ka.“

„Tady si vybereš druhého ze svých tří?“

„Vypadá to tak.“

Pistolník věděl, co Eddieho napadlo, dřív než to věděl sám Eddie. Viděl Eddieho pohyb dřív, než si Eddie uvědomil, že se pohybuje. Pistolník se mohl otočit a zlomit Eddiemu paži na dvou místech dřív, než by Eddie zjistil, co se děje, ale nepohnul se. Nechal Eddieho, ať mu vyškubne revolver z pravého pouzdra. Bylo to poprvé v životě, kdy dovolil, aby mu někdo vzal některou z jeho zbraní, aniž by tu zbraň nejdřív sám nabídl. Přesto se nepohnul, aby tomu zabránil. Otočil se a klidně, dokonce mírně se na Eddieho podíval.

Eddie vypadal vzrušeně, napjatě. Všude kolem duhovek skelných očí bylo vidět bělmo. Držel těžký revolver oběma rukama, a stejně se ústí houpalo ze strany na stranu, srovnalo se, znovu se zhouplo, srovnalo se a pak se opět zhouplo.

„Otevři,“ poručil Eddie.

„Chováš se hloupě,“ řekl pistolník mírně. „Ani jeden nemáme ponětí, kam ty dveře vedou. Nemusejí se otevírat ani do tvého vesmíru, natož do tvého světa. Co my víme, Paní stínů může mít osm očí a devět paží jako Suvia. I kdyby se skutečně otevíraly do tvého světa, může tam být jiná doba, třeba ses ještě nenarodil nebo jsi dávno po smrti.“

Eddie se ztuhle usmál. „Něco ti povím, Monty: Jsem víc než žhavěj vyměnit ty gumový kuřata a tuhle zasranou dovolenou u moře za to, co je za dveřma číslo dvě.“

„Nerozumím -“

„Já vím, že ne. To je fuk. Prostě ten krám otevři.“

Pistolník zavrtěl hlavou.

Stáli ve světle vycházejícího slunce, dveře vrhaly šikmý stín k ustupujícímu moři.

„Otevři je!“ vykřikl Eddie. „Jdu s tebou! Nechápeš to? Já jdu s tebou! To neznamená, že se nevrátím. Možná se vrátím. Teda pravděpodobně se vrátím. Myslím, že tohle ti aspoň dlužím. Při tom střelení jsi mě podržel, nemysli si, že si to neuvědomuju. Ale než si seženeš tu Stínovou děvenku, já si najdu nejbližší kuřecí bufet a dám si něco zabalit. Myslím, že rodinný balení po třiceti kouscích by mělo pro začátek stačit.“

„Zůstaneš tady.“

„Spoléháš se, že to nemyslím vážně?“ Eddie se sotva ovládal, odtl se na hranici. Pistolník téměř viděl, jak Eddie z té hranice pohlíží do nehostinných hlubin svého prokletí. Eddie natáhl starobylý koutek revolveru. S rozbřeskem a odlivem utichl vítr a cvaknutí kladívka, které Eddie naplno natáhl, zaznělo velmi jasně. „Jen to zkus.“

„Myslím, že to zkusím,“ pravil pistolník.

„Zastřelím tě!“ zařval Eddie.

„Ka,“ odpověděl pistolník vyrovnaně a otočil se ke dveřím. Už sahal po otočném knoflíku, ale v nitru čekal: čekal, jestli bude žít, nebo jestli zemře.

Ka.

Paní stínů

KAPITOLA 1 - Detta a Odetta

Když si odmyslíme odbornou hantýrku, pravil Adler toto: úplný schizofrenik- pokud taková osoba existuje - by byl muž nebo žena, který si nejen neuvědomuje svou druhou osobnost(i), ale neuvědomuje si ani, že v jeho životě není něco v pořádku.

Adler se měl setkat s Dettou Walkerovou a Odettou Holmesovou.

1

„- poslední pistolník,“ řekl Andrew.

Už nějakou chvíli mluvil, ale Andrew mluvil pořád a Odetta si jeho řeči prostě nechávala protékat hlavou, jako když si člověk ve sprše nechává téct teplou vodu na vlasy a tvář. Ale tohle její pozornost víc než upoutalo; popíchllo ji to jako trn.

„Prosím?“

„Ach, to byl jenom nějaký sloupek v novinách,“ řekl Andrew. „Nevím, kdo to napsal. Nevšiml jsem si. Některý z těch politických komentátorů. Vy byste to nejspíš věděla, slečno Holmesová. Měl jsem ho moc rád a brečel jsem tehdy večer, kdy ho zvolili -“

Usmála se, celá dojatá, i když nechtěla. Andrew říkal, že to svoje neustálé brebentění nedokáže zastavit, že za to nemůže, že to v něm dělá prostě ta irská krev, a většinou nemluvil o ničem důležitém - třesky plesky o příbuzných a známých, které Odetta nikdy nepotká, nedopečené politické názory, prapodivné politické komentáře poskládané z jakéhokoli počtu prapodivných zdrojů (Andrew byl mezi jiným skalním zastáncem existence létajících talířů, kterým říkal ufáci) - ale tohle ji dojalo, protože tehdy v noci, kdy byl zvolen, také plakala.

„Ale nebrečel jsem, když ten hajzl - omlouvám se za tu mluvu, slečno Holmesová - když ho ten hajzl Oswald zastřelil, a od té doby jsem nebrečel, a už je to - kolik, dva měsíce?“

Tři měsíce a dva dny, pomyslela si.

„Nějak tak to bude.“

Andrew přikývl. „Pak jsem četl ten sloupek - možná to bylo v Daily News - asi včera, o tom, že Johnson nejspíš odvede kus dobré práce, ale nebude to stejné. Psalo se tam, že Amerika byla svědkem odchodu posledního pistolníka na světě.“

„Myslím, že John Kennedy takový vůbec nebyl,“ namítla Odetta, a pokud byl její hlas ostřejší než ten, který byl Andrew zvyklý slyšet (což určitě byl, protože ve zpětném zrcátku uviděla, jak polekane zamyšleně zamrkal, skoro sebou škubl), bylo to proto, že ji to také došlo. Bylo to směšné, ale byla to také pravda. V té větě - Amerika byla svědkem odchodu posledního pistolníka na světě - bylo cosi, co jí zaznělo hluboko v mysli. Bylo to ošklivé, nebyla to pravda - John Kennedy byl mírotvorce, žádný kovbojíček práskající bičem, to byl spíš goldwaterovský způsob -, ale také jí z toho kdoví proč naskočila husí kůže.

„No, tam se psalo, že na světě vždycky bude dost střelců,“ pokračoval Andrew a nervózně ji pozoroval ve zpětném zrcátku. „Zmiňovali tam hlavně Jacka Rubyho a Castra a toho chlapa z Haiti -“

„Duvaliera,“ řekla. „Papá Doc.“

„Jo, toho, a Diemovy -“

„Bratři Diemovi jsou po smrti.“

„No, psalo se tam, že Jack Kennedy byl jiný, to je všechno. Prý uměl tasit, ale jenom když to od něj potřeboval někdo slabší a jenom když se nedalo dělat nic jiného. Kennedy byl prý dost chytrý, aby věděl, že mluvení není někdy k ničemu. Psalo se tam, že Kennedy věděl, že když má zvíře pěnu u huby, musíte je zastřelit.“

Očima ji dál bedlivě sledoval.

„Kromě toho to byl jenom nějaký sloupek, který jsem si přečetl.“

Limuzína teď klouzala po Páté Avenue, mířila k Central Park West, znak Cadillaku na hraně kapoty prořezával ledový únorový vzduch.

„Ano,“ řekla Odetta mírně a Andrewův pohled se trochu uvolnil. „Rozumím. Nesouhlasím, ale rozumím.“

Jsi lhářka, ozval se jí v mozku jakýsi hlas. Byl to hlas, který slychala docela často. Dokonce mu dala jméno. Byl to Pichlavý hlas. Dokonale tomu rozumíš a naprosto souhlasíš. Lži Andrewovi, když to považuješ za nutné, ale proboha, nelži sama sobě, ženská.

Jenomže cosi v ní s hrůzou protestovalo. Ve světě, který se proměnil v nukleární sud, na kterém teď seděla skoro miliarda lidí, bylo chybou - možná takovou, která by znamenala sebevraždu - věřit, že existuje rozdíl mezi dobrými a zlými střelci. Příliš mnoho roztrženných rukou drželo zapalovače u příliš mnoha doutníků. Toto nebyl svět pro pistolníky. Pokud jejich čas někdy byl, pak minul.

Nebo ne?

Zavřela na okamžik oči a promnula si spánky. Cítila, jak ji zase začíná bolet hlava. Někdy ta bolest jen pohrozila, jako zlověstná bouřková mračna kupící se za horkého letního odpoledne, a pak se rozplynula... jako by ty ošklivé letní mraky někdy prostě odpluly tam nebo onam, aby vybily své hromy a blesky někde jinde.

Pomyslela si však, že tentokrát k bouřce dojde. A bude pořádná, s hromy, blesky a kroupami velikosti golfových míčků.

Semaforey mihající se po Páté Avenue jí připadaly příliš jasné.

„Tak jak bylo v Oxfordu, slečno Holmesová?“ zeptal se Andrew opatrně.

„Vlhko. Přestože je únor, bylo tam velmi vlhko.“ Odmlčela se, říkala si, že neřekne slova, která jí stoupají do krku jako žluč, že je polkne. Kdyby je vyslovila, bylo by to zbytečně surové. Andrewovo povídání o posledním pistolníkovi na světě prostě jenom patřilo k nekonečnému žvatlání toho muže. Ale pohár přetekl, bylo toho prostě moc a stejně to z ní vylétlo, přestože to vůbec neměla říkat. Hlas měla klidný a rozhodný jako vždy, aspoň o tom byla přesvědčená, ale to ji nijak neošálilo: přece pozná, když někdo překotně drmolí. „Ten chlap od kaucí přišel samozřejmě velmi rychle; byl informován předem. Přesto nás drželi co nejdéle a já se držela tak dlouho, jak to šlo, ale řekla bych, že tentokrát vyhráli oni, protože jsem se nakonec pomohla.“ Uviděla, že Andrew sebou znovu trhl, a chtěla skončit, ale nešlo to. „Chtějí člověku udělit lekci, víš. Částečně asi proto, že to člověka vyděsí, a vyděšený člověk už třeba na ten jejich vzácný Jih nikdy nepáchne. Ale myslím si, že většina z nich - dokonce i ti hloupí, a všichni rozhodně hloupí nejsou - vědí, že nakonec přijde změna, ať dělají, co chtějí, a tak při každé příležitosti člověka poníží, dokud ještě můžou. Naučí tě, že tě někdo může ponížit. Člověk může přísahat samotnému Pánu Bohu, Kristovi a všem svatým, že ne, že ne, že se nepomočí, ale když ho drží dost dlouho, samozřejmě se pomočí. Chtějí člověka poučit, že je prostě jenom zvíře v kleci, nic

víc, nic lepšího. Prostě zvíře v kleci. Tak jsem se pomočila. Pořád cítím pach uschlé moči a té zatracené vazební cely. Myslí si, že pocházíme z opic, víš. A přesně tak si teď taky páchnu.

Jako opice.“

Viděla Andrewovy oči ve zpětné zrcátku a bylo jí líto, jak ty oči vypadaly. Někdy moč nebyla to jediné, co člověk nedokázal udržet.

„Je mi to moc líto, slečno Holmesová.“

„Ne,“ řekla a znovu si promnula spánky. „Líto je to mně. Byly to náročné tři dny, Andrew.“

„Já jsem si to myslel,“ řekl překvapivě staropanenským hlasem, který ji přes všechno rozesmál. Ale v hloubi duše se nesmála. Myslela si, že ví, do čeho jde, že dokonale předvídala, jak hrozné to může být. Mýlila se.

Náročné tři dny. Inu, tak se to dá taky nazvat. Jinak by se dalo říct, že její tři dny v Oxfordu ve státu Mississippi byly krátkým pobytem v pekle. Ale jsou věci, které člověk nedokáže říct. Radši zemře, než aby je řekl... snad jen kdyby byl povolán jako svědek před trůn Božího Otce Všemohoucího, kde se nejspíš musí přiznat i ty pravdy, které způsobují pekelné bouřky v tom divném šedém rosolu mezi ušima (vědci tvrdí, že ten šedý rosol nemá nervy, a jestli tohle nebyla pořádná psina, tak už nevěděla, co by jí mělo být).

„Chci se jenom dostat domů a vykoupat se, vykoupat se, vykoupat se, a spát, spát, spát. Pak budu, doufám, zase svěží jako deštíček.“

„No jistě! Jen se nebojte, přesně tak to bude!“ Andrew se chtěl za cosi omluvit, a tyto věty se omluvě nejvíc přibližovaly. A po tomhle už nechtěl riskovat další konverzaci. Takže oba jeli v nezvyklém tichu k šedému viktoriánskému obytnému bloku na rohu Páté a Central Park South, k velmi exkluzivnímu šedému viktoriánskému obytnému bloku, a ona byla patrně postrachem domu a věděla, že v těch nóbl bytech bydlí lidé, kteří by s ní nepromluvili, pokud by rozhodně nemuseli, ale bylo jí to vlastně jedno. Kromě toho byla nad nimi, a oni věděli, že je nad nimi. Nejednou ji napadlo, že některé z nich to musí hodně roztrpčovat, když vědí, že nějaký negr bydlí v podkrovním bytě této pěkné, solidní staré budovy, kde se mohly černé ruce kdysi objevit jen v bílých rukavicích nebo, pokud šlo o šoféra, v tenkých černých kožených. Doufala, že je to pořádně žere, a plísnila se za to, že je tak zlá, že je tak nekřesťanská, ale stejně si to přála, nedokázala zabránit tomu, aby jí moč stékala do rozkroku jemných

hedvábných dovozových kalhotek, a stejně tak asi nedokázala zarazit tento další proud moči. Bylo to ošklivé, bylo to nekřesťanské a bylo to skoro stejně tak špatné - ne, horší, aspoň pokud se Hnutí týkalo, bylo to kontraproduktivní. Získají práva, která potřebovali získat, pravděpodobně už tento rok: Johnson, který pamatoval na odkaz, který mu zanechal zavražděný prezident (a snad doufal, že tím vrazí další hřebík do rakve Barryho Goldwatera), udělá víc, než že jen dohlédne na schválení zákona o občanských právech; pokud bude nutno, tak ten zákon vydupe. A čekala další práce. Nenávist té práci nepomůže. Nenávist by ji spíš zdržovala.

Ale někdy člověk stejně pořád nenávidí.

Městečko Oxford ji tomu naučilo.

2

Detta Walkerová se o Hnutí naprosto nezajímala a bydlela v mnohem skromnějším bytě. Žila v mansardě obytné budovy s loupající se omítkou v Greenwich Village. Odetta o mansardě nevěděla a Detta nevěděla o podkroví, a jediný, kdo měl jakési podezření, že cosi není zcela v pořádku, byl Andrew Feeny, řidič. Pracoval pro Odettina otce, když bylo Odettě čtrnáct a Detta Walkerová téměř ještě neexistovala.

Někdy Odetta zmizela. Zmizela na několik hodin nebo dní. Loni v létě zmizela na tři týdny a Andrew už se chystal zavolat policii, když jednou večer Odetta zavolala jemu a požádala ho, aby na desátou druhého dne přistavil auto - má prý v plánu jet po nákupech.

Na rtech se mu chvěl výkřik Slečno Holmesová! Kde jste byla? Ale jednou se už takto zeptal a dostalo se mu jenom udiveného pohledu - skutečně udiveného pohledu, tím si byl jist. Přece tady, řekla, Proč, přece tady, Andrew - každý den mě dvakrát nebo třikrát svezeš, nebo ne? Nebo se ti to už trochu v hlavě plete? Pak se zasmála, a když měla zvlášť dobrou náladu (a jak se zdálo, tu měla pokaždé, když se znovu objevila), štípala ho do tváře.

„Dobře, slečno Holmesová,“ řekl. „Takže v deset.“

Tehdy po těch děsivých třech týdnech, kdy zmizela, položil Andrew telefon, zavřel oči a pronesl krátkou modlitbičku k Panně Marii za bezpečný návrat slečny Holmesové. Pak zavolal Howardovi, vrátnému u ní v domě.

„V kolik přišla?“

„Asi před dvaceti minutami,“ řekl Howard.

„Kdo ji přivezl?“

„Nevím. Víte, jak to je. Pokaždé jiné auto. Někdy zaparkují za rohem a já je vůbec nevidím, ani nepoznám, že je zpátky, to pak jen uslyším bzučák a zvednu hlavu a uvidím, že je to ona.“ Howard se odmlčel, pak dodal: „Má na tváři hroznou modřinu.“

Howard měl pravdu. Určitě to byla hrozná modřina, ale teď už se hojila. Andrewovi se nechtělo myslet na to, jak asi vypadala v čerstvém stavu. Slečna Holmesová se objevila přesně v deset druhého dne, na sobě letní hedvábné šaty s tenkým proužkem (bylo to koncem července) a to už modřina začala žloutnout. Podnikla jen zběžný pokus modřinu zamaskovat líčením, jako by věděla, že kdyby se příliš snažila, jen by k ní přivábila pozornost.

„Jak jste tohle utržila, slečno Holmesová?“ zeptal se.

Vesele se zasmála. „Znáte mě, Andrew - jsem prostě nešika. Uklouzla mi ruka, když jsem se včera snažila vylézt z vany - spěchala jsem, abych chytila státní zprávy. Upadla jsem a praštila se do obličeje.“ Pátřavě si prohlédla jeho obličej. „Chystáte se mi udělat přednášku o doktorech a vyšetření, vidíte? Nemusíte odpovídat; po všech těch letech vás mám přečteného jako knihu. Nikam nepůjdu, takže se ani nemusíte ptát. Je mi úplně dobře. Jedeme, Andrew! Chci vykoupit půlku Sakse, celý Gimbels a mezitím vyjíst všechno ve Four Seasons.“

„Ano, slečno Holmesová,“ usmál se. Byl to nucený úsměv a nešel mu snadno. Ta modřina nebyla den stará; byla stará aspoň týden... a stejně věděl svoje, ne? Minulý týden k ní volal každý večer v sedm hodin, protože pokud jste chtěli slečnu Holmesovou zastihnout, tak jenom v době, kdy běžely zprávy Huntleye-Brinkleyho. Slečna Holmesová byla úplný narkoman na zprávy. Volal tam každý večer, tedy kromě včerejška. Včera tam zašel a přemluvil Howarda, aby mu půjčil její klíč. Narůstalo v něm přesvědčení, že se jí stala nehoda, jakou mu dnes popsala... jenomže místo modřiny nebo zlomeniny rovnou zemřela, zemřela sama a leží tam teď mrtvá. Otevřel si, srdce mu bouchalo, cítil se jako kočka v tmavém pokoji s nataženými strunami od piana. Jenomže k nervozitě nebyl důvod. Na stole v kuchyni stála máselníčka, a i když bylo máslo zakryté, už dávno na něm vyrostla hustá plíseň. Vešel dovnitř za deset minut sedm a venku byl o pět

minut později. Během bleskové prohlídky bytu nakoukl i do koupelny. Vana byla suchá, ručníky úhledně - dokonce přísně - poskládány, nespočetná ocelová madla nablýskaná a bez poskvrnky.

Věděl, že nehoda, kterou mu popsala, se nestala.

Ale Andrew zároveň viděl, že nelže. Ona věřila tomu, co mu pověděla.

Podíval se znovu do zpětného zrcátka a všiml si, že si špičkami prstů lehce mne spánky. Nelíbilo se mu to. Viděl ji to dělat příliš často předtím, než zmizela.

3

Andrew nechal běžet motor, aby se nevypnulo topení, pak obešel auto ke kufru. Podíval se na její dva kufry a znovu sebou škubl. Vypadaly, jako by je nějakí zlostní muži s malými mozečky a urostlými těly kopali bezohledně sem a tam, aby zavazadla zřídili tak, jak se to neodvážili provést přímo se slečnou Holmesovou - tak, jak by možná zřídili například jeho, kdyby tam byl. Důvod netkvěl v tom, že byla ženou; především byla negerka, nafoukaná severská negerka, která přišla otravovat tam, kde neměla co dělat, a oni si nejspíš řekli, že taková ženská si zaslouží, co dostala. Háček byl v tom, že byla zároveň bohatá negerka. Háček byl v tom, že ji americká veřejnost znala skoro stejně dobře jako Medgara Everse nebo Martina Luthera Kinga. Háček byl v tom, že dostala svůj bohatý negerský ksicht na obálku časopisu Time, a to už by jednomu prošlo trošku hůř, pokud by někoho takového hodil do bažin a pak se divil *Co? Ne, pane, my jsme u nás nikoho takového neviděli, že jo, chlapci?* Háček byl v tom, že se trochu hůř ubližovalo ženské, která byla jedinou dědičkou Holmesových podniků na dentální pomůcky, když jen na slunném Jihu stálo dvanáct Holmesových továren a jedna z nich jen o jeden okres dál, než se nacházelo městečko Oxford, ach, městečko Oxford.

Takže provedli jejím kufrům to, co se neodvážili udělat jí.

Díval se na ty němé stopy jejího pobytu v městečku Oxford, plný hanby, zlosti a lásky, citů stejně němých jako jizvy na těch kufrech, které odjely tak pěkné a vrátily se tak podupané a otlučené. Díval se, chvílku nebyl schopen pohybu, a v mrazivém vzduchu mu od úst stoupaly obláčky páry.

Howard už mu šel pomoci, ale Andrew se na chvíli zastavil, než vzal kufry do rukou. *Co jste zač, slečno Holmesová? Co jste doopravdy zač? Kam občas chodíte a co děláte tak strašného, že si o tom, co se ty chybějící hodiny a dny dělo, musíte vymýšlet historky dokonce i sama pro sebe?* A pomyslel si ještě něco, než Howard dorazil, cosi přízračně přesného: *Kde je váš zbytek?*

Přestaň takhle myslet. Jestli má někdo v okolí takhle myslet, byla by to slečna Holmesová, a ona to nedělá, takže ty to taky nemáš zapotřebí.

Andrew vytáhl zavazadla z kufru auta a podal je Howardovi, který se potichu zeptal: „Nestalo se jí něco?“

„Snad ne,“ odpověděl Andrew také šeptem. „Je jenom unavená. Unavená až do morku kostí.“

Howard přikývl, převzal okopaná zavazadla a zamířil dovnitř. Zastavil se, jenom aby letmo pozdravil Odettu Holmesovou – která byla za kouřovými skly skoro neviditelná - a pozdravil ji mírně a uctivě.

Když odešel, vytáhl Andrew ze dna kufru složenou nerezocelovou konstrukci a začal ji skládat. Bylo to pojízdné křeslo.

Od 19. srpna 1959, asi pět a půl roku, chyběla Odette Holmesové část těla od kolen dolů, stejně jako řada hodin a dnů jejího života.

4

Před tou nehodou v podzemní dráze byla Detta Walkerová při vědomí jen několikrát - jako když se objeví korálové ostrovy, které vypadají odděleně, ale ve skutečnosti jsou jen špičkami hřebene dlouhého souostroví, které je skoro celé ukryto pod vodou. Odetta neměla o Dettě ani ponětí a Detta neměla ani ponětí o tom, že existuje nějaká Odetta... ale Detta aspoň jasně chápala, že cosi není v pořádku, že někdo se jí motá do života. Odettina fantazie upravovala všechno, co se jí přihodilo, když jejímu tělu velela Detta; Detta tak chytrá nebyla. Myslela si, že si pamatuje aspoň něco, ale častokrát se nepamatovala.

Detta si aspoň částečně uvědomovala ty mezery.

Vzpomínala si na ten talíř z čínského porcelánu. Pamatovala se na něj. Pamatovala si, jak si ho strká do kapsy a celou dobu se ohlíží, jestli tam není Modrá žena, jestli se nedívá. Musela si být jistá, protože ten čínský talíř patřil Modré ženě. Detta jaksi vzdáleně chápala,

že ten čínský talíř je speciální. Detta ho právě proto vzala. Detta si pamatovala, že ho vzala na jakési místo, které znala (i když nevěděla, odkud ho znala) jako Útesy, kouřící skládku, kde jednou viděla hořet mimino s plastovou kůží. Pamatovala si, jak talíř opatrně položila na štěrkovou zem a pak po něm začala šlapat, ale zastavila se, pamatovala si, jak si stáhla obyčejné bavlněné kalhotky a strčila je do kapsy, kde předtím schovávala talířek, a pak si opatrně vjela ukazovákem levé ruky do škvíry na místě, kde ji, stejně jako všechny holky a ženské, ten Starý Hloupý Bůh nepovedeně spojil, ale cosi na tom místě muselo být, protože si vzpomínala na ten pocit, který jí projel, pamatovala si, že chtěla tisknout, pamatovala si, že netiskla, pamatovala si, jak lahodně byla její vagína nahá bez těch bavlněných kalhotek, jen ona a svět, a nemačkala, dokud nemačkal i její stěvíc, její černý lakový stěvíc, dokud se její stěvíc nepřimáčkl k talířku, potom přimáčkla prst k té škvíře tak, jak mačkala ten speciální talířek Modré ženy svým stěvícem, pamatovala si, jak černý lakový stěvíc zakrýval jemnou modrou krajku na okraji talířku, pamatovala si ten tlak, ano, pamatovala si ten tlak u Útesů, mačkala prsty i stěvíc, pamatovala si lahodný příslib prstu a škvíry, pamatovala si, že když ten talíř praskl, až to trpce křuplo, stejně trpká slast jí projela z té škvíry vzhůru do útroh jako šíp, pamatovala si ten výkřik, který jí unikl ze rtů, nepříjemné zakrákání podobné volání vrány, vyplašené z pole, pamatovala si, jak tupě hleděla na střepy talířku a jak si pak pomalu vytahovala z kapsy u šatů bílé bavlněné kalhotky a znovu si je oblékala, stupačky, tak je slyšela nazývat bůhví kdy, to slovo se jí vynořilo z paměti, kde volně klouzalo jako hrsti trávy v záplavové vlně, stupačky, dobře, protože člověk z nich nejprve vystoupil, aby si udělal svoje, a potom do nich zase nastoupil, nejdřív jedním lesklým lakovým stěvícem a potom druhým, dobře, kalhotky byly dobré, pamatovala si, jak si je natáhla na nohy jedním pohybem, táhla je přes kolena, strup na levém už málem odpadl, zůstane po něm čistá růžová nová kůže, ano, pamatovala si to tak jasně, jako by to nebylo před týdnem nebo včera, ale před pouhým okamžikem, pamatovala si, jak guma v pase dosáhla okraje krátkých šatů, jak se bílá bavlna jasně odrážela od hnědé kůže, jako smetana, ano, přesně tak, smetana ze džbánu, zachycená na hladině kávy, pamatovala si jejich tkaninu, kalhotky mizící pod lemem šatů, jenomže to už šaty byly hnědooranžové a kalhotky nemířily nahoru, ale dolů, a stále byly sice bílé, je-

nomže už ne bavlněné, byly nylonové, laciné průhledné nylonové kalhotky, laciné v nejednom smyslu, a ona si pamatovala, jak z nich vystoupila, pamatovala si, jak se leskly na rohožce Dodge DeSoto ročník čtyřicet šest, ano, jak byly bílé, jak byly laciné, vůbec žádné důstojné spodní prádlo, ale laciné kalhotky, ta holka byla laciná a být laciná bylo dobré, dobré být na prodej, být na prodej ani ne jako děvka, ale jako dobrá chovná prasnice; nepamatovala si žádný kulatý čínský talířek, ale kulatý bílý obličej nějakého chlapce, nějakého překvapeného opilého studenta, nebyl to žádný čínský talířek, ale jeho tvář byla kulatá jako ten čínský talířek od Modré ženy, a na tváři měl krajkoví a to krajkoví vypadalo modré jako krajkoví na tom speciálním čínském talířku Modré ženy, jenomže to bylo tím, že ten neon byl červený, ten neon oslňoval, ve tmě ten neon z poutače motoretu způsobil, že krev rozpíjející se z míst na jeho tvářích, kde ho podrápala, vypadala modrá, a on řekl *Proč jsi proč jsi proč jsi to udělala* a pak stáhl okénko, aby dostal tvář ven, kde zvracel, a ona si pamatovala, že slyšela z jukeboxu zpívat Dodie Stevencovou, zpívala o žlutých střevících s růžovými tkanicemi a velkém panamáku s fialovou stuhou, pamatovala si ty zvuky, jak zvracel, a znělo to jako šterk v míchačce cementu, a jeho penis, který ještě před chvilkou byl jako živý vykřičník vztyčený z chomáčů ohanbí, se hroutil do ochablého bílého otazníku; pamatovala si, jak chraptivé drsné zvuky zvracení přestaly a pak zase začaly a ona si pomyslela *No, asi se snaží aspoň tyhle základy pořádně vyztužit*, a rozesmála se a mačkala si prst (který byl nyní vybaven dlouhým úhledným nehtem) k vagíně, která byla nahá, ale už ne holá, protože zarostla hrubým chroštím, a znovu to v ní trpce prasklo, a bolelo to a zároveň to byla slast (lepší, mnohem lepší než vůbec nic) a potom po ní slepě hmátl a říkal ublíženě a zajíkávě *ach ty hnusná negerská kurvo* a ona se přesto smála dál, snadno ho odstrčila a sebrala kalhotky a otevřela dveře na své straně auta, cítila na zádech blůzy poslední slepé zašátrání jeho prstů a už utíkala květnovou nocí, která voněla raným zimolezem, červenorůžové neonové světlo se odráželo od šterku jakéhosi poválečného parkoviště, a cpala si kalhotky, ty laciné hladké nylonové kalhotky nikoli do kapsy šatů, ale do kabelky plné veselé dívčí směsice líčidel, utíkala, světlo se odráželo, a pak jí bylo dvacet tři a nebyly to kalhotky, ale šál z umělého hedvábí, a ona ho ledabyly strkala do kabelky a

šla kolem pultu s doplňky u Macyho - šál, který se tehdy prodával za dolar devadesát devět.

Laciný.

Laciný jako ty bílé nylonové kalhotky.

Laciný.

Jako ona.

Tělo, které obývala, patřilo ženě, která zdělila milióny, ale tělo o tom nevědělo a nezáleželo mu na tom - ten šál byl bílý, lemovaný modře, a ona pocítila stejné trpké slastné zapraskání, když si sedala na zadní sedadlo taxíku a bez ohledu na řidiče podržela šátek v jedné ruce, upřeně se na něj dívala a druhá ruka se jí vplížila pod tvídovou sukni a pod okraj bílých kalhotek, a dlouhý tmavý prst se postaral, oč se musel postarat, jediným, nemilosrdným pohybem.

Někdy trochu roztržitě uvažovala, kde je, když není tady, ale její potřeby byly většinou příliš náhlé a neodbytné, než aby se mohla dalekosáhle zamýšlet, a tak prostě plnila to, co mělo být splněno, dělala to, co mělo být uděláno.

Roland by tomu rozuměl.

5

Odetta mohla jet limuzínou všude, dokonce už v roce 1959 - i když byl její otec dosud naživu a ona nebyla tak úžasně bohatá, jak se stane po jeho smrti v roce 1962; dnem jednadvacátých narozenin se peníze, které pro ni uložil, staly jejím majetkem, takže mohla dělat skoro všechno, co se jí zachtělo. Jen málo si dělala z fráze, kterou asi před rokem vymyslel jeden konzervativní sloupkař - ta fráze zněla „limuzínová liberálka“ - ale byla dost mladá, aby nechtěla, aby se tak na ni dívali, pokud taková skutečně je. Nebyla zase tak mladá (nebo hloupá!), aby věřila, že ošoupané džíny a khaki košile, které obvykle nosila, nějak skutečně mění její základní postavení, ani ježdění v autobuse nebo podzemce, když mohla použít auto (ale byla natolik zaujatá sama sebou, že neviděla Andrewovu bolest a velký zmatek; měl ji rád a myslel si, že když slečna odmítá jeho služby, je v tom určitě něco osobního), ale byla natolik mladá, že stále věřila, že gesto někdy dokáže překonat (nebo aspoň rozrušit) skutečnost.

Té noci 19. srpna 1959 zaplatila za to gesto polovinou nohou... a polovinou myslí.

Odettu nejprve strhla, pak táhla a nakonec už nepustila vlna, která se posléze proměnila v příliv. V roce 1957, kdy se zapojila, vlna ještě neměla jméno, teprve později se stala Hnutím. Zнала něco z jeho historie, věděla, že boj za rovnoprávnost se odehrává nikoli od Prohlášení o zrušení otroctví, ale vlastně od chvíle, kdy do Ameriky připluly první lodě s otroky (přesněji do Georgie, kolonie, kterou Britové založili, aby se zbavili svých zločinců a dlužníků), ale pro Odettu to začalo na jednom místě, jistými dvěma slovy: *Nehnu se*.

Tím místem byl městský autobus v Montgomery v Alabamě a ta slova vyslovila černá žena jménem Rosa Lee Parksová, a to místo, ze kterého se Rosa Lee Parksová nepohnula, bylo vpředu, přičemž si měla přesehnout dozadu, kde bylo samozřejmě místo pro černochoy. Mnohem později bude Odetta s ostatními zpívat „My se nepohne-me“, a to jí vždycky připomnělo Rosu Lee Parksovou, a nikdy to nezpívala, aniž by se nestyděla. Bylo tak snadné zpívat *my* s pažemi zavěšenými do paží celého zástupu; bylo to snadné dokonce i pro ženu bez nohou. Tak snadné bylo zpívat *my*, tak snadné bylo být *my*. V tom autobuse žádní *my* nebyli, v tom autobuse, který musel čpět starou kůží a letitým kouřem z doutníků a cigaret, v tom autobuse s krabatými reklamními letáky, na kterých stálo třeba LUCKY STRIKE L.S.M.F.T., a NAVŠTĚVUJTE KOSTEL PODLE SVÉ VOLBY PRO SPÁSU SVÉ DUŠE a PIJTE OVALTINU! UVIDÍTE, CO MÁME NA MYSLI! a CHESTERFIELD, JEDNADVACET SKVĚLÝCH TABÁKŮ DÁVÁ JEDNADVACET SKVĚLÝCH POKOUŘENÍ, nebyli žádní *my* pod užaslým pohledem řidiče a bílých cestujících, mezi kterými seděla, a stejně užaslými pohledy černých vzadu.

Žádní *my*.

Žádné pochodující tisíce.

Jenom Rosa Lee Parksová na počátku přílivové vlny se dvěma slovy: *Nehnu se*.

Odetta si myslela *Kdybych dokázala něco takového - kdybych dokázala být tak statečná - asi bych byla šťastná až do konce života. Ale taková odvaha ve mně není.*

Četla o incidentu s Parksovou, ale nejdřív ji to moc nezajímalo. Zájem přicházel postupně. Bylo těžké přesně určit, kdy a jak se její

představivost uchytila a zapálila v tom nejprve téměř nezvučném rasotřesení, které začalo otrřásat jihem.

Asi o rok později ji jeden mladík, se kterým se více méně pravidelně scházela, začal brát do Village, kde pár mladých (a většinou bílých) folkových zpěváků, kteří tam vystupovali, přidalo do svého repertoáru několik nových a překvapivých písní - najednou, ke všem těm starým odrhovačkám o tom, jak John Henry vzal svoje kladivo a předběhl nový parní buchar (a při tom umřel, bože, bože) a o tom, jak Bar'bry Allen krutě odmítla zaláskovaného mladého nápadníka (a nakonec umřela hanbou, bože, bože), najednou byly slyšet písničky o tom, jaké to je, cítit se na dně a mimo, a když si vás ve městě nikdo nevšímá, jaké to je, nedostat práci, kterou můžete dělat, jenom kvůli nesprávné barvě kůže, jaké to je, být zavřený a zbičovaný panem Charliem, protože vaše kůže je tmavá a vy jste se opovážili, bože, bože, sedět u jídelního pultu u F. W. Woolworthe v Montgomery v Alabamě, v oddělení pro bílé.

Třeba to bylo směšné, ale teprve tehdy se začala zajímat o své vlastní rodiče, a jejich rodiče, a před nimi o jejich rodiče. Nikdy nečetla *Kořeny* - byla v jiném světě a čase dlouho předtím, než tu knihu Alex Haley napsal a než na ni možná byt' jen pomyslel, ale teprve tak absurdně pozdě v životě jí poprvé svitlo, že neuplynulo zase tolik generací, kdy bílí muži poutali její předky řetězy. Ten fakt jí určitě napadl už dřív, ale pouze jako informace bez skutečného teplotního gradientu, jako nějaká rovnice, nikdy jako něco, co se intimně dotýká jejího života.

Odetta shromáždila všechno, co věděla, a užasla nad tím, jak málo toho je. Věděla, že její matka se narodila v Odettě v Arkansasu, městečku, po kterém byla (jediné dítě) pojmenována. Věděla, že její otec byl dentistou v maloměstě, který vynalezl a nechal si patentovat nasazování korunek, kterýžto nápad ležel bez povšimnutí deset let a jenž z něj najednou udělal poměrně zámožného člověka. Věděla, že otec během deseti let před přílivem bohatství a dalších čtyř let poté vyvinul spoustu jiných dentálních postupů, většinou z oblasti ortodontie nebo kosmetiky, a že krátce po přestěhování do New Yorku spolu s manželkou a dcerou (která se narodila čtyři roky po přihlášení prvního patentu) založil společnost zvanou Holmesovy dentální závody, které teď byly pro zuby to, co byl Squibb pro antibiotika.

Ale když se ho zeptala, jaký byl život v letech mezi tím - než se narodila - otec jí nic neřekl. Říkal všechno možné, ale nic jí nepověděl. Tuto část svého života před ní uzavřel. Jednou její máma, Alice - říkal jí mámo nebo Allie, když měl dobrou náladu - pravila: „Pověz jí, jak na tebe stříleli ti chlapi, když jsi jel fordem tím krytým mostem, Dane,“ a on se na Odettinu matku jen nepřátelsky a tvrdě zadíval, takže její matka, která vždycky vypadala jako vrabčáček, se schoulila na židli ještě víc a už neřekla vůbec nic.

Odetta se pak jednou nebo dvakrát pokusila z matky něco vymámit, když byly samy, ale bez úspěchu. Kdyby to zkusila předtím, možná by něco zjistila, ale protože nechtěl mluvit on, nechtěla mluvit taky - a ona si uvědomila, že minulost - ti příbuzní, ty cesty plné červeného prachu, ty obchůdky, ty chatrče s hliněnou podlahou a nezasklenými okny neozdobené jedinou prostou záclonkou, ty příhody plné bolesti a obtěžování, ty děti od sousedů, které chodily oblečené v kytlicích, které byly původně pytle od mouky - to všechno bylo pro něj pohřbeno jako mrtvé zuby pod dokonalými oslnivě bílými korunkami. Nepromluvil, možná nemohl, možná si úmyslně pěstoval selektivní amnézii; korunkami na zubech byl jejich život v Greymarl Apartments na Central Park South. Všechno ostatní bylo pod tím nepropustným poklopem skryto. Jeho minulost byla chráněná tak dobře, že nenechal žádnou mezeru, kudy by se dalo proniknout, nenechal žádnou cestu kolem toho dokonalého krytu k holé pravdě.

Detta leccos věděla, ale Detta neznala Odettu a Odetta neznala Dettu, a tak ty zuby zůstávaly hladké a uzavřené jako brána v obranné baště.

Měla v sobě část matčiny stydlivosti, stejně jako část otcovy skálopevné (i když nevysslovené) tvrdosti, takže jedinkrát, večer v jeho knihovně, se na něj odvážila dál naléhat a naznačila, že to, co jí upírá, je zasloužený svěřenecký fond, nikdy neslíbený a zřejmě nikdy nesplatný. Opatrně potřásl svým Wall Street Journal, noviny zavřel, složil a položil na jedlový stůl vedle stojací lampy. Sundal si brýle bez obrouček a položil je na noviny. Potom se na ni podíval, hubený černý muž, hubený až skoro vyzáblý, drobně kudrnaté prošedivělé vlasy už rychle ustupující z prohlubujících se koutů na spáncích, kde mu neustále pulsovaly něžné pružiny žil, a řekl jenom: *Nemluví o té části svého života, Odetto, ani na ni nemyslím. Bylo by to zbytečné. Svět se od té doby hnul.*

Když Roland otevřel dveře s nápisem PANÍ STÍNŮ, uviděl věci, které vůbec nechápal - ale chápal, že nejsou důležité.

Byl to svět Eddieho Deana, ale kromě toho zde viděl změt' světů, spoustu lidí a předmětů - víc předmětů, než kolik viděl za celý život. Od pohledu to byly věci pro dámy a očividně na prodej. Některé pod sklem, jiné naaranžované do vábivých hromádek a řad. Na ničem z toho nezáleželo víc než na pohybu, kterým ten svět klouzal kolem zárubní dveří před nimi. Ty dveře byly očima dámy. Díval se jimi, stejně jako se díval Eddieho očima, když Eddie šel uličkou nebeského vozu.

Eddie zůstal naopak jako uhranutý. Revolver v ruce se mu roztrásl a trochu poklesl. Pistolník mu ho mohl snadno vzít, ale neudělal to. Jen klidně stál. Tento trik se naučil už dávno.

Teď výhled dveřmi provedl jeden z obrátů, které v pistolníkovi vyvolávaly závrať - ale Eddiemu připadlo náhlé zhoupnutí podivuhodně uklidňující. Roland nikdy neviděl žádný film. Eddie jich viděl tisíce a to, nač se díval, bylo jako záběr, jakých bylo plno ve filmu *Halloween* a *Osvícení*. Dokonce věděl, jak se říká tomu zařízení, kterým takové záběry snímali. Steadi-Cam. Tak se to jmenovalo.

„Taky *Hvězdný války*,“ zamumlal. „Hvězda smrti. Ten zasranej velkej třesk, pamatuješ?“

Roland se na něj podíval a nic neřekl.

V prostoru, který Roland vnímal jako průchod, se objevily ruce - tmavě hnědé ruce - a Eddie už začal myslet na nějaké kouzelné filmové plátno... plátno, do kterého za správných okolností můžete vstoupit, stejně jako jeden chlap ve filmu *Purpurová růže z Káhiry* vystoupil z plátna ven. Mazanej film.

Eddie si neuvědomil, jak mazanej ten film byl, až teď.

Jenomže ten film na druhé straně dveří, kterými se díval, ještě ani nevznikl. Byl to New York, to jo - zvuk houkaček u taxíků, tlumený a slabý jako vždy, přesně odpovídal - a byl to jakýsi newyorský obchodní dům, ve kterém někdy byl, ale bylo to... bylo to...

„Je to starší,“ zamumlal.

„Před tvým kdy?“ zeptal se pistolník.

Eddie se na něj podíval a uchechtl se. „Jo. Jestli to tak chceš brát, tak jo.“

„Dobrý den, slečno Walkerová,“ ozval se opatrný hlas. Pohled ze dveří vylétl vzhůru tak rychle, že i Eddiemu se trochu zatočila hlava, a pak uviděl nějakou prodavačku, která majitelku černých rukou zřejmě znala - znala ji, ale buď ji neměla ráda, nebo se jí bála. Nebo obojí. „Mohu vám dnes nějak pomoci?“

„Tenhle.“ Majitelka černých rukou pozvedla bílý šál s jasně modrým lemováním. „Nemusíte mi to balit, holčičko, jenom to strčte do sáčku.“

„Hotově nebo š-“

„Hotově, vždycky hotově, ne?“

„Ano, to je v pořádku, slečno Walkerová.“

„Jsem moc ráda, že souhlasíte, drahoušku.“

Prodavačka trochu protáhla obličej - Eddie to postřehl, než se stáhla otočit. Možná šlo jen o to, že s ní mluvila žena, kterou prodavačka považovala za „nafoukanou negerku“ (opět to znal spíš z kina než z dějepisu nebo dokonce z života na ulicích, kde žil, protože tohle se podobalo filmu, jehož děj se odehrával nebo byl vyroben v šedesátých letech, jako třeba *V žáru noci* se Sidneyem Steigerem a Rodem Poitierem), ale možná to bylo ještě jednodušší: Rolandova Paní stínů byla, ať už černá nebo bílá, sprostá mrcha.

Ale na tom vlastně nezáleželo, ne? Vůbec nic se tím neměnilo. Jeho zajímala jediná věc, a to jak se sakra dostat ven. Tohle byl New York, skoro cítil New York. A New York znamenal fet. Ten taky skoro cítil. Jenomže tu byl jeden zádrhel, že? Jeden sakra velký zádrhel.

8

Roland Eddieho bedlivě pozoroval, a i když ho mohl desetkrát zabít, skoro kdykoli by chtěl, rozhodl se zůstat v klidu a mlčet a nechat Eddieho, ať si situaci přebere sám. V Eddiem byla spousta věcí a spousta z nich nebyla pěkná (jako muž, který vědomě nechal dítě propadnout smrti, poznal pistolník rozdíl mezi pěkným a nepěkným docela dobře), ale Eddie rozhodně nebyl hloupý.

Byl to chytrý kluk.

On na to přijde.

Taky že ano.

Pohlédl na Rolanda, usmál se sevřenými rty, zatočil pistolníkovým revolverem na prstu, dost neohrabaně, jako v parodii na okázalé střelecké kousky, a potom ho podal Rolandovi pažbou napřed.

„Tenhle krám mi sice může pomoci, ale taky mi může nadělat dost průserů, mám pravdu?“

Umíš mluvit rozumně, když chceš, pomyslel si Roland. Proč se tak často rozhodneš mluvit hloupě, Eddie? Protože si myslíš, že tak se mluvilo tam, kam chodil tvůj bratr se svými pistolemi?

„Mám pravdu?“ opakoval Eddie.

Roland přikývl.

„Kdybych tě sejmul, co by se stalo s těma dveřma?“

„To nevím. To by se dalo zjistit asi jedině tak, že bychom to zkusili.“

„No, a co si myslíš, že by se stalo?“

„Myslím, že by zmizely.“

Eddie přikývl. Přesně to si také myslel. Puf! A bylo by po nich, jako kouzlem! Chvilku jsou tady, přátelé, a najednou už ne. Vlastně by se stalo totéž, jako kdyby promítač v kině vytáhl bouchačku a napálil to do promítačky, že?

Když zastřelíte promítačku, film se zastaví.

Eddie nechtěl, aby se ten film zastavil.

Eddie si chtěl za své peníze přijít na své.

„Dokážeš projít sám,“ řekl Eddie pomalu.

„Ano.“

„Nějak.“

„Ano.“

„Zamontuješ se jí do hlavy. Stejně jako ses zamontoval mně.“

„Ano.“

„Takže si můžeš chytit stopa do mého světa, ale to je všechno.“

Roland neřekl nic. Chytit stopa byl jeden z výrazů, které Eddie občas používal a kterým Roland přesně nerozuměl... ale smysl pochytit.

„Ale mohl bys projít i ve svém těle. Jako u Balazara.“ Mluvil nahlas, ale v podstatě přemýšlel. „Jenomže k tomu bys potřeboval mě, že?“

„Ano.“

„Tak mě vezmi s sebou.“

Pistolník otevřel ústa, ale Eddie ho nenechal promluvit.

„Ted' ne, tak jsem to nemyslel. Já vím, že by to způsobilo pozdvižení nebo něco horšího, kdybychom se tam jen tak... vyloupli.“ Trochu hystericky se zasmál. „Jako když kouzelník tahá králiky z klobouku, jenomže bez klobouku, no jasně. Počkáme, dokud nebude sama, a -“

„Ne.“

„Já se s tebou vrátím,“ ujišťoval ho Eddie. „Přísahám, Rolande. Já vím, že tu máš nějakou práci, a vím, že já k ní patřím. Víím, že jsi mi u celníků zachránil zadek, ale myslím, že já jsem zase zachránil tvůj u Balazara - tak co říkáš?“

„Myslím, žes zachránil.“ Roland si vzpomněl, jak se Eddie zvedl nad stolem bez ohledu na riziko, a na okamžik zapochyboval.

Ale jen na okamžik.

„Tak co? Petr platí Pavla. Ruka ruku myje. Já se chci jenom na pár hodin vrátit. Sehnat nějaké kuře a třeba krabici koblih.“ Eddie kývl ke dveřím, kde se okolí znovu začalo pohybovat. „Tak co říkáš?“

„Ne,“ odpověděl pistolník, ale okamžik na Eddieho skoro nemyslel. Ten pohyb uličkou - Paní, ať byla kdokoli, se nepohybovala stejným způsobem jako obyčejní lidé - například se nepohybovala jako Eddie, když se Roland díval jeho očima, nebo (ted', když se zarazil a přemýšlel o tom, což ještě nikdy neudělal, stejně jako si nikdy doopravdy nevšiml toho, že ve spodní části periferního zorného pole je neustále přítomen jeho nos) jako sám Roland. Když člověk šel, zorné pole se mírně pohupovalo: levá noha, pravá noha, levá noha, pravá noha, svět se houpal sem a tam tak mírně a jemně, že po chvíli - asi krátce poté, co začneme chodit - si toho člověk prostě nevšimá. V chůzi Paní žádný takový houpavý pohyb nebyl - prostě a hladce se sunula uličkou, jako by jela po kolejkách. Ironií bylo, že Eddie vnímal totéž... jenomže Eddiemu to připomínalo záběr SteadiCamu. Ten vjem ho uklidňoval, protože ho znal.

Rolandovi byl cizí... ale to už ho zase vyrušil Eddie, který pronikavě křičel.

„Tak proč ne? Sakra, proč ne?“

„Protože žádné kuře nechceš,“ řekl pistolník. „Vím, jak nazýváš ty věci, které chceš, Eddie. Chceš si ‚šlehnout‘. Chceš ‚dávku‘.“

„No a co?“ zakřičel Eddie - skoro zaskřehotal. „A kdyby, tak co? Řekl jsem, že se s tebou vrátím. Slibuju! Myslím to vážně, já to doprdele SLIBUJU! Co ještě chceš? Chceš, abych přísahal na jméno svý matky? Tak jo, přísahám na jméno svý matky! Chceš, abych přísahal na jméno svýho bratra Henryho? Dobře, přísahám! Přísahám! PŘÍSAHÁM!“

Enrico Balazar by mu mohl říct svoje, ale pistolník nepotřeboval žádné Balazary, aby poznal jednu životní pravdu: Nikdy nevěř fetišákoví.

Roland kývl ke dveřím. „Dokud nedojdeme aspoň k Věži, je tato část tvého života pryč. Potom je mi to jedno. Potom budeš moci jít do pekla svou vlastní cestou. Do té doby tě potřebuji.“

„Och, ty zasraný podělaný lháři,“ zašeptal Eddie. Z jeho hlasu nebyl slyšet žádný cit, ale pistolník viděl, jak se mu v očích lesknou slzy. Roland mlčel. „Víš, že žádné potom nebude, pro mě ne, ani pro ni, ani pro toho třetího, ať to bude prokristapána kdo chce. Nejspíš ani pro tebe - vypadáš stejně mizerně jako Henry, když mu bylo nejhubř. Jestli nechcípnete cestou k ty tvý Věži, určitě doprdele chcípnete, až se tam dostaneme, tak proč mi lžeš?“

Pistolník pocítil mírné bodnutí studu, ale jen opakoval: „Aspoň prozatím je tato část tvého života pryč.“

„Jo?“ opáčil Eddie. „No, tak to mám pro tebe novinku, Rolande. Víím, co se stane tvému skutečnému tělu, až projdeš ven a do ní. Víím to, protože už jsem to viděl předtím. Nepotřebuju tvoje pistole. Mám tě v hrsti za to bájný místečko, kde rostou krátký chlupy, přítelíčku. Můžeš jí třeba otočit hlavu, stejně jako jsi otáčel mně, a dívat se, co udělám s tvým zbytkem, až z tebe nezbude nic, jenom to tvoje ztracený ka. Rád bych počkal do večera, pak tě odtáhnu k vodě. Potom by ses mohl dívat, jak tě požírají ti humři. Ale možná budeš mít dost naspěch, než abys to pořádně vychutnal.“

Eddie se odmlčel. Drtivé převalování vln a neustálé duté hučení větru jim připadalo velmi hlasité.

„Takže ti asi prostě vezmu nůž a podříznu ti krk.“

„A navždycky zavřeš dveře?“

„Tvrdíš, že tahle část mého života skončila. Nemyslíš tím ale jenom drogy. Myslíš tím New York, Ameriku, moji dobu, všechno. Jestli je to pravda, tak tuhle část chci taky utnout. Krajina je k zblití a

společnost smrdí. Jsou chvíle, Rolande, kdy Jimmy Swaggart vedle tebe vypadá docela rozumně.“

„Čekají nás velké zázraky,“ řekl Roland. „Velká dobrodružství. Víc než to, čeká nás výprava, na kterou bychom se měli vydat, a šance získat zpět svou čest. Je tu ještě něco. Mohl bys být pistolníkem. Nakonec nemusím být posledním. Je to v tobě, Eddie. Vidím to. Cítím to.“

Eddie se zasmál, i když se mu už po tvářích hrnuly slzy. „Ach, nádhera. Nádhera! Přesně to potřebuju. Můj brácha Henry. Ten byl pistolník. V jedné zemi, který se říká Vietnam, tam to bylo. Bylo to pro něj skvělý. Měl bys ho vidět, když byl fakt zhulenej, Rolande. Nedokázal sám trefit na záchod. Pokud mu někdo nepomohl, prostě zůstal sedět a čuměl na zápas v televizi a pustil to rovnou do kalhot. Být pistolníkem je skvělý. To chápu. Můj brácha byl narkoman a ty ses doprdele pominul.“

„Možná byl tvůj bratr člověk, který neměl přesnou představu o cti.“

„Možná ne. My na sídlišti jsme neměli vždycky zrovna jasnou představu o tom, co to je. Bylo to jenom slovo, který člověk použije hned po Na mou, když ho náhodou chytí, jak hulí marjánku nebo jak vykrádá něčí auťák a oni ho kvůli tomu postaví před soud.“

Eddie brečel čím dál víc, ale zároveň se smál.

„A teď ti tvoji kamarádi. Například ten chlap, o kterým jsi mluvil ze spaní, nějaký Cuthbert -“

Pistolník sebou nevolky trhl. Ani dlouhé roky výcviku tomu škušnání nezabránilo.

„Jestlipak oni měli tuhle věc, o který mi tu přednášíš jako nějaký zrasanej mariňáckej seržant, co mě chce naverbovat? Dobrodružství, výprava, čest?“

„Rozuměli tomu, co je to čest, ano,“ řekl Roland pomalu a myslel na všechny, co zmizeli.

„Dostalo je to někde dál, než kam dostalo pistolnictví mého brácha?“

Pistolník nic neřekl.

„Já tě znám,“ pokračoval Eddie. „Viděl jsem takovejch jako ty spousty. Ses prostě jeden z těch cvoků, co zpívají ‚Jen dál, křesťanští bojovníci‘ a v jedny ruce mávají vlajkou a v druhý ruce pistolí. Já žádnou čest nechci. Chci prostě kuře k večeři a šlehnout si. V tomto

pořadí. Takže ti povídám: klidně si projdi. Můžeš. Ale v minutě, kdy zmizíš, tak ten tvůj zbytek zabiju.“

Pistolník nic neříkal.

Eddie se křivě usmál a otřel si hřbety rukou slzy z tváří. „Chceš vědět, jak tomu říkáme u nás doma?“

„Jak?“

„Mexická plichta.“

Chvilku se na sebe jen dívali a potom se Roland ostře podíval do dveří. Oba si maně uvědomovali - Roland možná víc než Eddie -, že došlo k dalšímu obratu, tentokrát vlevo. Zatřpytily se tam rozložené šperky. Některé byly chráněny sklem, ale protože většina chráněna nebyla, předpokládal pistolník, že jsou to cetky... to, čemu by Eddie říkal bižuterie. Tmavě hnědé ruce prozkoumaly několik věcí jen zběžně, jak se zdálo, a potom se objevila další prodavačka. Vyměnily si několik slov, kterým nikdo z nich nevěnoval pořádně pozornost, a Paní (nějaká Dáma, pomyslel si Eddie) požádala prodavačku, aby jí ukázalo něco jiného. Prodavačka odešla a právě to byla ta chvíle, kdy se Rolandův pohled ostře obrátil zpět.

Hnědé ruce se znovu objevily, jenomže tentokrát držely kabelku. Ta se otevřela. A ruce najednou shrnovaly různé věci - zdálo se, vlastně to bylo skoro jisté, že namátkou - do kabelky.

„No, ty si teda umíš vybírat posádku, Rolande,“ řekl Eddie trpce a pobaveně. „Nejdřív si seženeš klasickýho bílýho feťáka, potom klasickou černou zlo-“

Ale Roland už mířil ke dveřím mezi světy, pohyboval se rychle a vůbec se na Eddieho nedíval.

„Já to myslím vážně!“ zařval Eddie. „Projdeš a já ti podříznu krk, já ti sakra pod-“

Ale ještě než stačil dokončit větu, byl pistolník pryč. Zbylo z něj pouze bezvládné, dýchající tělo, ležící na pobřeží.

Eddie tam chvilku jenom stál, nemohl uvěřit tomu, že to Roland udělal, že opravdu šel a provedl tu pitomost, i když mu Eddie sliboval - že mu dal upřímnou posranou záruku, jaké jen byl schopen - co se stane.

Chvilku stál, koulel očima jako vyděšený kuň na počátku bouřky... jenomže tohle samozřejmě nebyla žádná bouřka, kromě té, která mu zuřila v hlavě.

Dobře. Dobře, sakra.

Možná to bude jenom chvilka. Víc mu pistolník třeba nedá a Eddie to zatraceně dobře věděl. Podíval se rychle na dveře a viděl, že černé ruce ztuhly se zlatým náhrdelníkem napůl v kabelce, která se už třpytila jako truhla s pirátským pokladem. I když nic neslyšel, cítil Eddie, že Roland mluví k majitelce černých rukou.

Vytáhl z pistolníkovy torby nůž a pak převrátil skleslé, dýchající tělo, které leželo před dveřmi. Oči byly otevřené, ale prázdné, obrácené v sloup.

„Dívej se, Rolande!“ zakřičel Eddie. Ten jednotvárný, pitomý, nekonečný vítr mu hučel v uších. Kristepane, už to by stačilo přivést každého do blázince. „Dívej se pořádně! Teď se něco doprdele přiučíš! Chci ti ukázat, co se stane, když chceš přechcat bratry Deanovy!“

Přiložil nůž pistolníkovi k hrdlu.

KAPITOLA 2 - Řinčení změn

1

Srpen 1959:

Když se za půl hodiny vynořil ze dveří sekundární lékař, zastihl Julia opřeného o sanitku, stále zaparkovanou u vchodu pro naléhavé případy nemocnice Milosrdných sester na 23. ulici. Julio měl jednu patu špičatých bot zaháknutou za přední nárazník. Byl převlečený do zářivě růžových kalhot a modré košile, která měla na levé kapse zlatými stehy vyšito jeho jméno: byl to kuželkářský dres. George pohlédl na hodinky a všiml si, že Juliův tým - Neporazitelní Španělé - už bude asi koulet.

„Myslel jsem, že už budeš pryč,“ poznamenal George Shavers. Pracoval u Milosrdných sester jako sekundář. „Jak ti tvoji hoši vyhrají bez Zázračného Hooka?“

„Místo mě tam bude Miguel Basale. Není sice nejspolehlivější, ale občas má světlou chvilku. Zvládnou to.“ Julio se odmlčel. „Byl jsem zvědavý, jak to dopadne.“ Julio byl řidič, Kubánek se smyslem

pro humor, George si však nebyl jist, jestli si je této vlastnosti Julio vůbec vědom. Rozhlédl se. Nablízku nebyl žádný ze zdravotníků, kteří s nimi přijeli.

„Kde jsou?“ zeptal se George.

„Kdo? Ty podělaný Dvojčata Bobbseyovy? Kde si myslíš, že jsou? Ve Village prohánějí sukně. Už víš, jestli to ta ženská dokáže?“

„Nevím.“

Snažil se mluvit rozumně a informovaně, i když nevěděl vůbec nic, protože faktem bylo, že mu tu černošku odebral nejdřív nemocniční lékař, který měl službu, a potom pár chirurgů, a to dřív, než by stačil říct *Svatá Maria matko Boží* (což měl vlastně na rtech - ta černá dáma skutečně nevypadala, že vydrží dlouho).

„Ztratila strašně moc krve.“

„To není sranda.“

George byl jedním ze šestnácti sekundářů u Milosrdných a jedním z osmi, kteří byli přiděleni do programu nazvaného Pohotovostní jízda. Hlavní myšlenkou bylo, že sekundář jezdící s párem zdravotníků může někdy v nouzové situaci znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. George věděl, že většina řidičů a zdravotníků si myslí, že sekundáři, co mají ještě mlíko na bradě, červenodekáře spíš zabijí než zachrání, ale George si myslel, že by to mohlo fungovat.

Někdy.

Každopádně to nemocnici velmi prospělo u veřejného mínění, a i když sekundáři zařazení do programu rádi nadávali na osm hodin přesčasů (bez platu) každý týden, měl George Shavers dojem, že většina z nich má stejný pocit jako on - že jsou hrdí, pevní, schopni odvalit z cesty každý balvan.

Potom přišla ta noc, kdy se u Idlewildu zřítilo letadlo Tri-Star společnosti TWA. Šedesát pět lidí na palubě, šedesát z nich M.N.M., jak říkal Julio Estevez - mrtví na místě, a tři z těch zbývajících pěti vypadali, jako by je vyškrábal z roštu uhelné pece... s tím rozdílem, že to, co se vyškrábne z roštu uhelné pece, nenaříká a nekřičí a neprosí, aby mu dali morfium nebo ho rovnou zabili, že? Jestli vydržíš tohle, pomyslel si potom, když vzpomínal na utrhané končetiny povalující se mezi troskami hliníkových klapků a polstrováním sedadel a zubatým kusem ocasu s čísly 17 a velkým červeným písmenem T a kusem W, když vzpomínal na oční bulvu, kterou viděl ležet na ohořelém kufříku Samsonite, když vzpomínal na dětského medvídka s

nehybnýma knoflíkovými očima, který zůstal vedle malé červené tenisky s dětským chodidlem uvnitř, jestli vydržíš tohle, hochu, tak vydržíš všechno. A celkem to vydržel.

Vydržel to celou cestu domů. Vydržel to i při pozdní večeři, ke které si vzal Swansonova ohřívaného krocana. Naprosto bez problémů usnul, což beze stínu pochybnosti dokazovalo, že to skutečně vydržel. Potom, v kterousi mrtvou temnou hodinu nad ránem, se probudil z pekelné noční můry, ve které ta věc ležící na ohořelém kufříku Samsonite nebyl medvídek, ale matčina hlava a její oči se otevřely, a ty oči byly zuhelnatělé; byly to nehybné lhostejné knoflíkové oči toho medvídka, a pak se otevřela její ústa, takže se objevily zlomené tesáky, které byly její protézou až do chvíle, kdy do Tri-Staru společnosti T.W.A. uhořel při závěrečném klesání blesk, a ona zašepkala *Tys mě nezachránil, Georgi, od úst jsme si kvůli tobě utrhávali, šetřili jsme pro tebe, vystačili jsme s málem kvůli tobě, tvůj táta tě vytáhl z průšvihů, do kterého ses dostal s tou holkou, a TYS MĚ STEJNĚ NEZACHRÁNIL BŮH TĚ ZATRAŤ*, a pak se s jekotem probudil a matně si uvědomoval, že kdosi buší do zdi, ale to už utíkal do koupelny a tak tak stihl dopadnout na kolena do kající pozice před porcelánovým oltářem, než expresním výtahem dorazila večeře. Byla to speciální dodávka, ještě horká, až se z ní kouřilo, a pořád voněla jako tepelně zpracovaný krocán. Klečel tam a hleděl do mísy, na kusy napůl stráveného krocana a mrkve, které neztratily nic ze své původní zářivé barevnosti, a hlavou mu blesklo jedno slovo napsané velikými červenými písmeny:

DOST.

Správně.

Znělo to:

DOST.

Vypadne z té řezničiny. Vypadne, protože:

DOST ZNAMENÁ DOST.

Mínil vypadnout, protože Pepek měl motto *To je šicinko, co vydrží, a víc už ne*, a to byla pravda nad slunce jasnější.

Spláchl toaletu a vrátil se do postele a skoro ihned usnul, a když se probudil, zjistil, že pořád ještě chce být doktorem, a bylo ztraceně dobré vědět to určitě, možná to stálo za celý ten program, ať už se mu říkalo Pohotovostní jízdy nebo Kýbl krve nebo Jak se jmenuje tahle písnička.

Pořád chtěl být doktorem.

Znal jednu dámu, která uměla vyšívat. Zaplatil jí deset dolarů, i když si to nemohl dovolit, aby mu vyšila malý, staromódní vzorovník. Stálo na něm:

KDYŽ VYDRŽÍŠ TOHLE, VYDRŽÍŠ VŠECHNO.

Ano. Správně.

Ta ošklivá nehoda v metru se stala o čtyři týdny později.

2

„Ta paní byla strašně divná, víš to?“ zeptal se Julio.

George si v duchu vydechl úlevou. Kdyby o tom nezačal Julio, George by asi nesebral odvalu. Byl sekundářem a jednoho dne bude plně kvalifikovaným lékařem, tomu teď skutečně věřil, ale Julio byl veterán, a člověk nechce plácnout nějakou hloupost před veteránem. Jenom by se zasmál a řekl *Sakra, takovou prkotinu jsem viděl už tisíckrát, hochu. Vem si ručník a otři se za ušima, protože tam máš cosi mokrého a kape ti to do ksichtu.*

Ale Julio to zřejmě neviděl tisíckrát a to bylo dobře, protože George o tom chtěl mluvit.

„Byla divná, to jo. Jako by to byli dva lidi.“

S úžasem si všiml, že teď zase Julio vypadá, že se mu ulevilo, a najednou se zastyděl. Julio Estavez, který až do konce života nebude dělat nic jiného než pilota limuzíny s párem červených majáků na střeše, právě projevil víc odvahy, než uměl prokázat George.

„Teď jsi na to kápl, doktore. Stoprocentně.“ Vytáhl balíček ches-terfieldek a jednu si strčil do koutku úst.

„Tyhle věci tě jednou zabijou, kamaráde,“ řekl George.

Julio přikývl a nabídl mu.

Chvilí mlčky pokuřovali. Zdravotníci už možná proháněli ženské, jak říkal Julio... nebo toho možná měli dost. Taky George měl naháno, o tom není sporu. Ale taky věděl, že to byl on, kdo tu ženu zachránil, ne zdravotníci, a věděl, že Julio to ví taky. Možná právě proto Julio počkal. Ta stará černoška mu pomohla a ten bílý kluk zavolal policajty, zatímco všichni ostatní (kromě té staré černošky) jenom stáli a civěli, jako by to byl nějaký pitomý film nebo televizní pořad nebo co, třeba díl z Petra Gunna, ale nakonec to všechno padlo

na George Shaverse, toho vystrašeného kocoura, který konal svou povinnost, jak nejlépe uměl.

Ta žena čekala na vlak Duke Ellington, ten pověstný, slavný A-vlak. Byla to prostě pěkná mladá černoška v džínách a khaki košili, která čekala na ten slavný A-vlak, aby mohla odjet kamsi do města.

Kdosi do ní strčil.

George Shavers naprosto netušil, jestli policie chytila toho zmetka, který to provedl - do toho mu nic nebylo. Bylo mu však do té ženy, která s výkřikem spadla do prohlubně tunelu před ten slavný A-vlak. Zázrakem minula třetí kolejnici; ta slavná třetí kolejnice by s ní provedla to, co stát New York prováděl zlým hochů v Sing-Singu, kteří dostanou volňásek na cestu slavným A-vlakem, mezi trestanci přezdívaným Starý ohňostroj.

Pánové, není nad zázraky elektřiny.

Pokusila se odplazit z cesty, ale neměla dost času a ten slavný A-vlak se přičítal do stanice se skřípotem a jekotem a chrлил jiskry, protože strojevůdce ji zahlédl, ale bylo pozdě, moc pozdě pro něj i pro ni. Ocelová kola toho slavného A-vlaku jí uřízla živoucí nohy těsně nad koleny. A zatímco všichni ostatní (kromě toho bílého kluka, který zavolal poldy) tam jen stáli s protaženým obličejem (nebo staženým zadkem, pomyslel si George), skočila dolů postarší černoška, při tom si vykloubila jednu kyčel (později dostala od starosty medaili Za statečnost) a hadrem, který měla na hlavě, podvázala jedno stehno mladé ženy, ze kterého stříkala krev. Ten bílý mladík křičel na jedné straně stanice po sanitce a ta stará černá křepelka křičela, aby jí někdo pomohl, aby jí dal kravatu, proboha, cokoli, tak honem, a nakonec se nějaký postarší podnikatel neochotně vzdal pásku, a ta postarší černá křepelka se na něj zdola podívala a pronesla slova, která se příštího dne objevila jako titulek v newyorských Daily News, slova, která z ní učinila pravou americkou vzorovou hrdinku: „Děkuju, bratře.“ Potom udělala z opasku smyčku kolem levé nohy mladé ženy mezi rozkrokem a místem, kde mívala levé koleno, dokud neprojel kolem ten slavný A-vlak.

George slyšel, jak kdosi říká někomu jinému, že poslední slova té mladé černošky, než omdlela, zněla: „KDO TO KURVA BYL? JÁ TOHO HAJZLA DOSTANU A URAZÍM MU HLAVU U SAMÝ PRDELE!“

Nebylo možné prorazit dírky tak, aby postarší černoška mohla opasek utáhnout, tak ho prostě držela jako pochmurná smrt, dokud nedorazil Julio, George a zdravotníci.

George si vzpomněl na tu žlutou čáru, na to, jak ho matka napomínala, že nikdy, nikdy nesmí tu žlutou čáru překročit, když čeká na vlak (ať už slavný nebo jiný), pamatoval si zápach nafty a elektřiny, když vskočil na škváru, pamatoval si, jak tam bylo vedro. Zdálo se, že ten žár stoupá z něj, z té postarší černošky, z té mladé černošky, z vlaku, z tunelu, neviditelného nebe nad hlavou a peklem pod nohama. Pamatoval si, že si maně pomyslel: Kdyby mi teď měřili tlak, roztrhla by rtuť trubici, a potom se uklidnil a zařval, ať mu podají kabelu, a když se s ní jeden zdravotník pokusil seskočit dolů, řekl mu George, aby sakra odprejskl, a zdravotník vypadal překvapeně, jako by George Shaverse spatřil poprvé, a skutečně odprejskl.

George podvázal tolik žil a tepen, kolik mohl, a když jí začalo zase tlouct srdce, píchl jí plnou dávku digitalinu. Dorazila dodávka krve. Přivezli ji poldové. *Chcete ji zvednout nahoru, doktore?* Zeptal se ho jeden a George mu řekl *zatím ne*, a vytáhl jehlu a napíchl do černošky šťávu, jako by byla feťák, který zoufale potřebuje dávku.

Potom jim dovolil, aby ji zdvihli nahoru.

Potom ji odvezli.

Cestou se probrala.

Potom se začaly dít ty podivnosti.

3

George jí dal injekci demerolu, když ji zdravotníci naložili do sanitky - začala se trochu hýbat a slabě naříkat. Dal jí pořádnou dávku, aby si byl jist, že zůstane v klidu, dokud se nedostanou k Milosrdným sestrám. Byl si na devadesát procent jist, že bude v klidu, až se tam dostanou, a to byl bod pro ně.

Ale víčka se jí začala chvět, když byli od nemocnice ještě šest bloků. Dušeně zasténala.

„Můžeme jí dát ještě jednu injekci, doktore,“ řekl jeden zdravotník.

George si sotva uvědomil, že se nějaký zdravotník uráčil ho poprvé oslovit jinak než Georgi nebo, což bylo horší, Georgie. „Zbláz-

nil jste se? Nemíním zaměňovat předávkování s úmrtím při převozu, pokud to pro vás znamená totéž.“

Zdravotník se stáhl.

George pohlédl na mladou černošku a viděl, že její oči mu vracejí pohled naprosto bděle a vědomě.

„Co se mi stalo?“ zeptala se.

George si vzpomněl, co muž na peróně říkal jinému muži o tom, co tato žena údajně pronesla (jak toho hajzla dostane a urazí mu hlavu atd.). Ten muž byl běloch. George si teď pomyslel, že to byl čirý výmysl, inspirovaný buď podivným lidským nutkáním dramatizovat už tak dost dramatické situace, nebo šlo o obyčejný rasový předsudek. Toto byla kulturní, inteligentní žena.

„Měla jste nehodu,“ řekl. „Byla jste -“

Oči se jí zavřely a George si pomyslel, že znovu usne. Dobře. Ať jí řekne někdo jiný, že přišla o nohy. Někdo, kdo si vydělává víc než sedm tisíc šest set ročně. Posunul se trochu vlevo, chtěl jí znovu zkontrolovat tlak, když se jí oči zase otevřely. Když se to stalo, díval se George Shavers na jinou ženu.

„Ten hajzl mi uřízl hnáty. Cejtím to. Todle je sanitka?“

„A-a-ano,“ vykótkal George. Najednou se potřeboval něčeho napít. Ani to nemusel být alkohol. Jenom něco mokrého. V krku mu vyschlo. Připadalo mu, že se dívá na Spencera Tracyho v Dr. Jekyllovi a panu Hydeovi, jenomže v reálu.

„Dostali toho hajzla hnusnýho?“

„Ne,“ odpověděl George a pomyslel si *Ten chlap mluvil pravdu, sakra, ten chlap to řekl naprosto přesně.*

Matně si uvědomoval, že zdravotníci, kteří se drželi poblíž (možná v naději, že George něco pokazí), najednou couvají.

„Fajn. Ti poldové zasraní by ho stejně pustili. Já ho dostanu. Uříznu mu péro. Parchant! Povím ti, co tomu hajzlovi udělám! Povím ti něco, ty hajzle hnusnej! Já ti povím... povím...“

Víčka se jí znovu zachvěla a George si pomyslel *Ano, usni, prosím tě usni, za tohle mě neplatí, tohle nechápu, povídali nám o šoku, ale nikdo se nezmínil, že schizofrenie může být jedním z -*

Oči se otevřely. Byla tu opět ta první žena.

„Jaká to byla nehoda?“ zeptala se. „Pamatuji si, jak jsem vyšla z Hladovce -“

„Z čeho?“ zeptal se hloupě.

Pousmála se. Byl to bolestný úsměv. „Z Krále hladových. To je taková kavárna.“

„Aha. Jo. Správně.“

Když tu byla ta druhá, ať zraněná nebo ne, připadal si špinavý a bylo mu trochu zle. S touto si připadal jako rytíř z artušovské legendy, rytíř, který úspěšně zachránil dámu z dračího chřtánu.

„Pamatuji si, že jsem scházela po schodech na nástupiště, a potom -“

„Někdo do vás strčil.“ Znělo to hloupě, ale co na tom? Bylo to hloupé.

„Strčil mě pod vlak?“

„Ano.“

„Přišla jsem o nohy?“

George se snažil polknout, ale nešlo to. Zdálo se, že v krku mu nezbylo nic, čím by se dala kolečka promazat.

„Ne úplně,“ řekl jako pitomec, a žena zavřela oči.

Ať to jsou mdloby, pomyslel si, prosím, ať jsou to mdl-

Oči se otevřely a jen svítily. Jedna ruka se vymrštila a pročísla vzduch pěti drápy tak na dva centimetry od jeho obličeje - ještě kousek a byl by to on, koho by Julio Estavez vezl sanitkou na stehy.

„SEŠ AKORÁT HNUŠNEJ BÍLEJ ZASRANEJ PARCHANT!“ zajčela. Obličej měla příšerný, z očí svítilo pekelné světlo. Nebyla to tvář lidské bytosti. „ZABIJU KAŽDÝHO ZASRANÝHO BÍLÝHO PARCHANTA NA POTKÁNÍ! NEBUDU SE S NIMA SRÁT! UŘEŽU JIM KOULE A NAPLIJU JIM DO KSICHTU! JÁ JIM -“

Bylo to šílené. Mluvila jako černoška z kresleného seriálu, jako pomínutá Butterfly McQueenová. Vypadala taky nadlidsky. Tohle ječící, mrskající se stvoření jako by před půlhodinou vůbec neprodělalo amputaci vlakem metra. Kousala. Zas a znova po něm vyrážela svými drápy. Z nosu jí kapal hlen. Ze rtů jí létaly sliny. Z úst se hrula špína.

„Píchněte jí něco, doktore!“ zařval jeden zdravotník. Ve tváři byl bledý. „Proboha píchněte jí něco!“ Zdravotník sáhl po kufříku. George mu ruku odstrčil.

„Zklidni se, posero.“

George se znovu podíval na pacientku a uviděl, že se na něj dívá klidným, kultivovaným pohledem té druhé.

„Budu žít?“ zeptala se konverzačním tónem, jako by seděli u čaje. Pomyslel si: *Ona si ty lapsy vůbec neuvědomuje. Naprosto si je neuvědomuje. A po chvíli: Vlastně ani ta druhá.*

„Já -“ polkl, přes košili si třel hrud', ve které mu bouchalo srdce, a pak si poručil, aby se ovládl. Zachránil jí život. Její duševní problémy nejsou jeho starost.

„A vám je dobře?“ zeptala se ho a nad tou nefalšovanou starostlivostí v jejím hlase se usmál - ona se ptá jeho.

„Ano, paní.“

„Na kterou otázku odpovídáte?“

Chvilku nerozuměl, pak mu to došlo. „Na obě,“ řekl a vzal ji za ruku. Stiskla ji a on se jí podíval do zářivých třpytivých očí a pomyslel si *Člověk se může zamilovat*, a v té chvíli se její ruka proměnila v pařát a ona mu říkala, že je zasařený bílejší hajzl, a že mu koule neuřízne, ale že mu je rovnou ukousne.

Odtrhl se a hledal, jestli mu ruka nekrvácí, maně si pomyslel, že kdyby ano, musel by s tím něco udělat, protože ona byla jedovatá, ta ženská byla jedovatá, a kdyby ho kousla, bylo by to stejné, jako by ho uštkla zmije nebo chřestýš. Žádnou krev nenašel. A když se na ni podíval znovu, byla to jiná žena - ta první.

„Prosím,“ řekla. „Nechci umřít. Pro-“ A pak konečně usnula, a to bylo dobré. Pro všechny.

4

„Tak co myslíš?“ zeptal se Julio.

„O tom, kdo se dostane do Série?“ George rozmáčkl nedopalek patou sandálu. „White Sox. Vsadil jsem si na ně.“

„Co si myslíš o té paní?“

„Myslím, že je asi schizofrenička,“ řekl George pomalu.

„Jo, to vím. Myslel jsem, co se s ní stane?“

„To nevím.“

„Potřebuje pomoc, kámo. Kdo jí pomůže?“

„No, já už jsem svoje odvedl,“ řekl George, ale cítil ve tváři horoko, jako by se červenal.

Julio se na něj díval. „Jestli jsi jí dal všechno, cos mohl, tak jsi ji měl nechat umřít, doktore.“

George chvíli na Julia hleděl, ale zjistil, že nesnese to, co v Julio-
vých očích viděl - nebyla to výčitka, ale smutek.

Tak odešel.

Měl kam jít.

5

Čas vybírání:

V době po nehodě to byla většinou stále Odetta Holmesová, kdo byl u kormidla, ale Detta Walkerová se objevovala stále častěji, a nejoblíbenější Dettinou činností byly krádeže. Nezáleželo na tom, že kořistí byly jen bezcenné cetky, stejně tak nezáleželo na tom, že věci později často zahodila.

Šlo jí o to, aby ty věci brala.

Když jí u Macyho vstoupil do hlavy pistolník, Detta vykřikla zlostí a hrůzou a strachem, ruce jí ztuhly na bižuterii, kterou si házela do kabelky.

Vykřikla, protože když jí Roland vstoupil do mysli, když vykročil vpřed, na okamžik ucítila tu druhou, jako by se jí v hlavě rozlétly jakési dveře.

A vykřikla, protože ten násilný vetřelec byl běloch.

Neviděla ho, ale přesto to vycítila.

Lidé se ohlédli. Strážný zahlédl křičící ženu na kolečkovém křesle s otevřenou kabelkou, uviděl jednu ruku strnulou ve vzduchu a plnou bižuterie směřující do kabelky, která měla třikrát větší cenu než kradené cetky.

Strážný zařval: „Hej, Jimmy!“ a Jimmy Halvorsen, jeden z detektivů ve službě u Macyho, se ohlédl a uviděl, co se děje. Vyrázil k černé ženě na kolečkovém křesle prudkým klusem. Nemohl si pomoci a rozběhl se - osmnáct let pracoval u městské policie a měl to prostě v krvi - ale už se mu honilo hlavou, že to bude pěkně hořký úlovek. Malé děti, mrzáci, jeptišky; vždycky to byl mizerný úlovek. Chytat je bylo jako kopat do opilce. Trochu si před soudcem pobřečeli a pak šli po svých. Bylo těžké soudce přesvědčit, že mrzáci můžou být taky mizerové. Ale stejně se rozběhl.

6

Roland se na okamžik zhrozil nad tou hadí jámou plnou nenávisti a odporu, ve které se ocitl... a potom uslyšel tu ženu křičet, uviděl běžet velkého muže s mohutným břichem, utíkal k ní/němu, uviděl, že se lidé dívají, a chopil se velení.

Najednou byl ženou se snědýma rukama. Vycítil v ní jakousi podivnou dvojakost, ale nemohl o tom teď přemýšlet.

Otočil křeslo a začal ho pohánět vpřed. Ulička kolem něj/ní ubíhala. Lidé se před ním rozestupovali. Kabelka byla pryč, po zemi se v širokém vějíři rozprskly Dettiny doklady a ukradené poklady. Muž s těžkou pistolí uklouzl na řetězcích z kočičího zlata a rtěnkách a padl na zadek.

7

Sakra! pomyslel si Halvorsen vztekle a chvíli jednou rukou sahal pod sportovní sako, kde měl v pouzdře zastrčenou osmatřicítku. Pak se mu znovu vrátil rozum. Tohle nebyl zátah na drogové mafiány nebo ozbrojená loupež; byla to zmrzačená černoška na kolečkovém křesle. Uháněla pryč jako závodník, ale stejně to byla pořád zmrzačená černoška. Co měl dělat, zastřelit ji? To by bylo skvělé, že? A k čemu se chystala ona? Na konci uličky byly jenom dvě zkušební kabinky.

Zvedl se, otřel si bolavý zadek a znovu se vydal za ní, trochu kulhavě.

Kolečkové křeslo zajelo do jedné kabinky. Dveře se zabouchly, jen tak tak minuly rukojeti vzadu na křesle.

Tak tě mám, potvoro, pomyslel si Jimmy. *A pořádně tě vystraším. Nezajímá mě, jestli máš doma pět sirotečků a zbývá ti rok života. Nic ti neudělám, ale pořádně tě vytočím, holka.*

Nasměroval strážného ke kabině, levým ramenem rozrazil dveře a uviděl, že kabinka je prázdná.

Nebyla tam žádná černoška.

Žádné kolečkové křeslo.

Vůbec nic.

Podíval se vytřeštěně na strážného.

„Ta druhá!“ zařval strážný. „Ta druhá!“

Než se stačil Jimmy pohnout, vrazil strážný do druhé kabinky. Nějaká žena v lněné sukni a nejnovějším modelu podprsenky pronikavě zaječela a zkřížila ruce na hrudi. Byla velmi bílá a rozhodně žádný mrzák.

„Promiňte,“ omluvil se strážný a na tvářích mu vyrazila červeň.

„Vypadni, ty úchyle!“ křičela žena ve lněné sukni a podprsence.

„Ano, paní,“ řekl strážný a zavřel dveře.

Zákazník měl u Macyho vždycky pravdu.

Podíval se na Halvorsena.

Halvorsen se podíval na něj.

„Co se to sakra děje?“ zeptal se Halvorsen. „Vjela tam, nebo ne?“

„Jo, vjela.“

„Tak kde je?“

Strážný mohl jenom zavrtět hlavou. „Vrátíme se a posbíráme ty krámy.“

„Ty posbíráš ty krámy,“ řekl Jimmy Halvorsen. „Já mám pocit, že jsem si rozlámal zadek na devět kusů.“ Odmlčel se. „Abych ti řekl pravdu, můj vzácný příteli, mám taky pocit, že tu něco sakra nehraje.“

8

Pistolník ve chvíli, kdy za sebou uslyšel zabouchnout dveře kabinky, prudce křeslo napůl stočil a hledal své dveře. Jestli Eddie udělal to, co sliboval, budou pryč.

Ale dveře byly otevřené. Roland jimi Paní stínů provezl.

KAPITOLA 3 - Odetta na druhé straně

1

Zanedlouho si Roland pomyslí: *Každá jiná žena, ať už zmrzačená nebo zdravá, kterou by uličkou na tržišti, kde měla cosi na práci - můžete tomu říkat všivá práce, jestli chcete -, najednou strkal cizinec, který se jí vynořil v hlavě, až by ji dostrkal do malé místnosti, přičemž celou dobu za ní křičel jakýsi muž, aby zastavila, pak ji ten cizinec najednou otočil, znovu ji postrčil do míst, kde podle všech pravidel žádné místo nemělo být, a pak by se najednou ocitla v naprosto jiném světě... myslím, že každá jiná žena by se za takových okolností ze všeho nejdřív zeptala: „Kde to jsem?“*

Jenomže Odetta Holmesová se docela příjemně otázala: „Co přesně máte v úmyslu udělat s tím nožem, mladý muži?“

2

Roland pohlédl na Eddieho, který se nad ním hrbil a držel nůž ani ne půl centimetru od jeho kůže. Pistolník byl sice nesmírně rychlý, ale rozhodně by nebyl tak rychlý, aby čepeli uhnul, kdyby se Eddie rozhodl ji použít.

„Ano,“ ozval se Roland. „Co máš v úmyslu dělat?“

„Nevím,“ řekl Eddie naprosto znechuceně. „Nejspíš řezat návnady. Určitě to nevypadá, že jsem sem přišel chytat ryby, co?“

Hodil nůž ke křeslu Paní, ale hodně napravo. Zabořil se až po rukojeť, jen zadrnčel.

Potom Paní otočila hlavu a začala: „Byla bych ráda, kdybyste mi mohli laskavě vysvětlit, kam jste mě -“

Zarazila se. Řekla *Byla bych ráda dřív*, než hlavu otočila natolik, aby viděla, že za ní nikdo není, ale pistolník pozoroval se skutečným zájmem, že stejně ještě chvíli mluvila, protože kvůli jejímu tělesnému stavu se jisté věci v jejím životě staly základními pravdami - například když se pohnula, musel to někdo způsobit. Ale za ní nikdo nebyl.

Vůbec nikdo.

Pohlédla znovu na Eddieho a na pistolníka, tmavé oči měla ustarané, zmatené a polekané, a teprve teď se zeptala: „Kde to jsem? Kdo mě tlačil? Jak to, že jsem tady? Jak to, že jsem vůbec oblečená, když jsem seděla doma v županu a dívala se na zprávy ve dvanáct? Kdo jsem? Co je to za místo? Kdo jste?“

„Kdo jsem?“ zeptala se, pomyslel si pistolník. *Hráz se protrhla a vyhrnula se záplava otázek; to se dalo čekat. Ale ta jedna otázka – „Kdo jsem?“ - ani teď si nemyslím, že ví, že se na to zeptala.*

Ani kdy.

Protože se zeptala dřív.

Ještě dřív, než se zeptala, kdo jsou oni, zeptala se na to, kdo je ona.

3

Eddie odtrhl zrak od líbezného mladého/starého obličejů černé ženy na kolečkovém křesle a pohlédl na Rolanda.

„Jak to, že to neví?“

„Nevím. Asi je to šokem.“

„Šok ji odnesl až do obývacího pokoje, kde seděla, než odešla k Macymu? Chceš mi namluvit, že si pamatuje jenom to, že seděla v županu a poslouchala nějakou vepřovou hlavu vykládat o tom, jak našli u nějakého cvoka na floridských ostrovech přibitou na zdi levou ruku Christy McAuliffové hned vedle výstavního mečouna?“

Roland neodpověděl.

Paní se zeptala ještě ustaraněji: „Kdo je Christa McAuliffová? Patří ke zmizelým Jezdcům svobody?“

Teď ztratil řeč Eddie. Jezdci svobody? Kdo to sakra je?

Pistolník na něj pohlédl a Eddie mu snadno z očí vyčetl: Copak nevidíš, že je v šoku?

Já vím, co myslíš, Rolande, kamaráde milej, ale tím se nic nevy-světluje. Já byl taky trochu v šoku, když jsi mi vrazil do hlavy jako Walter Payton, ale rozhodně mi to nevy-mazalo paměťovou banku.

Pokud šlo o šok, utrpěl Eddie další pořádnou ránu, když Paní projížděla dveřmi. Zrovna klečel nad Rolandovým netečným tělem, s nožem těsně nad zranitelnou kůží na jeho krku... ale pravda byla, že Eddie by stejně nůž nedokázal použít - aspoň ne v té chvíli. Hleděl do dveří jako uhranutý, zatímco mu letěla vstříc ulička mezi pulty u

Macyho - připomnělo mu to znovu Osvícení, jak tam ten malý kluk jezdí na tříkolce chodbami strašidelného hotelu. Vzpomněl si, jak ten kluk v jedné chodbě uviděl ta děsivá mrtvá dvojčata. Na konci této uličky bylo něco mnohem prozaičtějšího: bílé dveře. Drobným písmem na nich byla natištěna slova LASKAVĚ ZKOUŠEJTE NEJVÝŠ DVA KUSY OBLEČENÍ. Jo, byl to Macy. Určitě Macy.

Objevila se jedna černá ruka a rozrazila dveře dokořán, zatímco mužský hlas (patřil policajtoví, pokud Eddie nějaký policajtský hlas v životě slyšel, a že jich slyšel dost) za ní ječel, aby toho nechala, že neuteče, že si to jenom sakra zhorší, a Eddie v zrcadle nalevo zahlédl černou ženu na kolečkovém křesle a zapamatoval si, že si v té chvíli pomyslel *Ježíši, dostal ji, to jo, ale ona rozhodně nevypadá nijak nadšeně.*

Potom se pohled znovu stočil a Eddie se díval na sebe. Ten pohled mu letěl vstříc a Eddie chtěl zvednout ruku s nožem, aby si zakryl oči, protože pocit, že se dívá dvěma páry očí, byl najednou příliš, bylo to příliš bláznivé, mohl by se z toho zbláznit, kdyby si oči nezakryl, ale všechno se to semlelo moc rychle, takže neměl čas.

Kolečkové křeslo projelo dveřmi. Vešlo se tam jen tak tak. Eddie slyšel, jak osy zaskřípaly o zárubně. Ve stejné chvíli uslyšel další zvuk: jako by se cosi trhalo, takže si vzpomněl na jedno slovo

(placentární),

kteří si ale vlastně myslet nemohl, protože nevěděl, že je zná. Potom už ta žena jela k němu po tvrdém písku a už nevypadala tak strašně šíleně - vlastně se skoro nepodobala ženě, kterou Eddie zahlédl v zrcadle, ale tohle asi nebylo žádné překvapení; když zčista-jasna projdete kabinkou u Macyho na mořské pobřeží jakéhosi bohem zapomenutého světa, kde jsou někteří humři velcí jako menší kolie, trochu vám to zamotá hlavu. V tomto ohledu mohl Eddie Dean osobně podat svědectví.

Ujela asi metr, než se zastavila, a tu vzdálenost ujela jen díky svahu a štěrku. Ruce už nepoháněly kola, jak dosud musely (*až se zítra probudíte s bolavými rameny, můžete to vyčíst siru Rolandovi, paní,* pomyslel si Eddie kysele). Ruce se opřely o opěrky křesla a sevřely je, zatímco si žena prohlížela dva muže.

Dveře za ní už zmizely. Zmizely? Ne tak docela. Zdálo se, že se samy zavírají, jako když se pustí film pozpátku. Začalo to ve chvíli, když ten pitomec z obchodáku vyrazil ty druhé, reálnější dveře -

mezi obchodem a kabinkou. Vrazil do dveří plnou silou, čekal, že ta zlodějka dveře zamkla, a Eddie si pomyslel, že se chlap pořádně rozplácne o protější zeď, ale Eddie nikdy neviděl, co se stalo nebo nestalo. Dřív, než stále menší dveře mezi tímto a tamtím světem zmizely úplně, uviděl Eddie, že všechno na té druhé straně strnulo.

Film se stal nehybnou fotografií. Všechno, co teď zbývalo, byla dvojitá stopa kolečkového křesla, začínající v písečné nicotě a táhnoucí se asi metr k místu, kde křeslo se svou majitelkou zůstalo stát.

„Vysvětlil by mi laskavě někdo, kde to jsem a jak jsem se sem dostala?“ zeptala se žena v kolečkovém křesle - skoro prosila.

„No, povím ti jednu věc, Dorotko,“ řekl Eddie. „Už nejsi v Kansasu.“

Ženiny oči se zalily slzami. Eddie viděl, jak se je snaží zadržet, ale nebylo to k ničemu. Začala vzlykat.

Eddie se zlostně (a taky sám ze sebe znechucený) otočil k pistolníkovi, který se namáhavě zvedl. Roland se pohnul, ale nezamířil k plačící Paní. Místo toho si šel vzít svůj nůž.

„Pověz jí to!“ vykřikl Eddie. „Přivedls ji sem, tak jí to sakrapověz, chlape!“ A za okamžik dodal tišším hlasem: „A pak pověz mně, jak to, že si nepamatuje sebe samu.“

4

Roland neodpověděl. Ne hned. Shýbl se, vzal do zbývajících dvou prstů na pravé ruce rukojeť nože, opatrně ho předal levé ruce a zasunul ho do pochvy po straně nábojového pásu. Stále se snažil pochopit, co to předtím cítil v mysli Paní. Na rozdíl od Eddieho s ním bojovala, bojovala jako kočka od chvíle, kdy vykročil vpřed, až do okamžiku, kdy projeli dveřmi. Boj začal v okamžiku, kdy ho vycítila. Nezaváhala, protože ji nijak nezaskočil. Prožil to, ale nerozuměl tomu ani v nejmenším. Vůbec ji nepřekvapil násilný vetřelec ve vlastní mysli, jen se okamžitě rozzuřila, rozběsnila a pustila se do boje, aby ho setřásla. Tu bitvu nevyhrávala - podle něj ani nemohla -, ale to jí stejně neodradilo, aby se o to nepokoušela ze všech sil. Rozpoznal v ní nějakou ženu šílenou strachem, vztekem a nenávistí.

V ní cítil jen temnotu - byla to mysl pohřbená jakýmsi závalem.

Jenže -

Jenže ve chvíli, kdy projeli dveřmi a oddělili se, přál si - zoufale si přál -, aby se mohl pozdržet trochu déle. Jediný okamžik by tolik prozradil. Protože ta žena před nimi teď nebyla ženou, v jejíž mysli pobýval. Pobyt v Eddieho mysli se podobal pobytu v pokoji s živoucími, nervózními, upocenými stěnami. Když byl v mysli Paní, připadalo mu, jako by ležel nahý ve tmě a všude po něm se plazili jedovatí hadi.

Až na ten konec.

Nakonec se proměnila.

A cítil ještě něco jiného, něco, o čem byl přesvědčen, že je životně důležité, ale buď tomu nerozuměl, nebo si to nepamatoval. Cosi jako

(mihly se)

dveře, jenže v její mysli. Cosi

(rozbil jsi to speciální byl jsi to ty)

jakýsi náhlý záblesk porozumění. Jako když člověk studuje a nakonec vidí -

„Ale, kašlu na tě,“ řekl Eddie znechuceně. „Nejsi nic, jenom pitomější stroj.“

Rázně prošel kolem Rolanda k ženě, klekl si vedle ní, a když ho objala, pevně a vyděšeně jako topící se plavec, Eddie se neodtáhl, ale také ji objal a pohladil po zádech.

„To nic,“ říkal. „Není to tu sice nic moc, ale už je to dobrý.“

„Kde to jsme?“ plakala. „Seděla jsem doma a dívala se na televizi, abych se dozvěděla, jestli se moji přátelé dostali z Oxfordu živí, a teď jsem tady a ANI NEVÍM, KDE TO JSEM!“

„No, já to taky nevím,“ řekl Eddie a objal ji pevněji a začal ji mírně kolébat, „ale asi jsme v tom společně. Já jsem přišel odtamtud co vy, z malého dobrého New Yorku, a prošel jsem tím samým, co vy - no, bylo to trochu jinak, ale princip je stejný - a bude zase dobře.“ A jako by si vzpomněl, dodal: „Pokud máte ráda humry.“

Objímala ho a plakala a Eddie ji držel a kolébal ji a Roland si pomyslel: *Eddie už bude v pořádku. Jeho bratr je mrtvý, ale má teď někoho jiného, o koho se může starat, takže Eddie už bude v pořádku.*

Cosi ho ale bodlo: hluboko v srdci ho vyčítavě zabořilo. Dokázal střílet - aspoň levou rukou -, zabíjet, neúnavně jít dál a dál, probíjet se se surovou bezohledností mílemi a roky, dokonce rozměry, jak se zdálo, aby našel Věž. Dokázal přežít, někdy dokonce i ochraňovat -

zachránil chlapce Jakea před pomalou smrtí na dostavníkové stanici a před pohlavním pohlčením, ke kterému se chystalo orákulum na úpatí hor - ale nakonec nechal Jakea zemřít. A nebyla to náhoda; vědomě spáchal čin, který znamená zatracení. Pozoroval ty dva, pozoroval Eddieho, jak ženu objímá a ujišťuje, že bude všechno zase dobré. On to udělat nemohl a lítost v srdci se rozrostla o plíživý strach.

Jestli ses vzdal svého srdce kvůli Věži, Rolande, pak jsi už prohrál. Tvor bez srdce je tvor bez lásky, a tvor bez lásky je bestie. Být bestií je možná snesitelné, i když člověk, který se jí stal, nakonec určitě zaplatí pekelnou cenu, ale co kdybys dosáhl svého cíle? Co kdybys ty, bez srdce, skutečně zaútočil na Temnou věž a získal ji? Jestli v tvém srdci není nic než temnota, co jiného bys mohl udělat, než zdegenerovat z bestie na příšeru? Dosáhnout cíle jako bestie by bylo jen hořce komické, jako když se dává zvětšovací sklo elafontovi. Ale dosáhnout cíle jako příšera...

Zaplatit peklem je jedna věc. Ale chceš ho vlastnit?

Vzpomněl si na Allie a na dívku, která na něj kdysi čekávala u okna, vzpomněl si na slzy, které proléval nad nehybnou Cuthbertovou mrtvolou. Ach, tehdy miloval. Ano. Tehdy.

Já chci milovat! zakřičel, ale i když Eddie také trochu plakal společně s ženou na kolečkovém křesle, pistolníkovy oči zůstaly suché jako poušť, kterou přešel, aby došel k tomuto chmurnému moři.

5

Odpoví na Eddieho otázku později. Pováží mu to, protože si myslel, že Eddie udělá dobře, když si dá pozor. Důvod, proč si nic nepamatovala, byl prostý. Nebyla jednou ženou, ale dvěma. A jedna z nich byla nebezpečná.

6

Eddie jí pověděl, co mohl, o přestřelce se zmínil jen letmo, ale všechno ostatní vyprávěl pravdivě.

Když skončil, žena zůstala chvíli naprosto zticha, ruce sevřené na klíně.

Potůčky stékaly z klesajících svahů hor, které se o několik mil dál na východ vytrácely. Právě z nich Roland a Eddie brali vodu na své

cestě na sever. Nejdřív ji bral Eddie, protože Roland byl příliš slabý. Později se střídali, a vždycky museli jít trochu dál a hledat trochu déle, než potok našli. Potoky byly stále línější, jak se hory snižovaly, ale z vody jim špatně nebylo.

Zatím.

Roland šel včera, a i když byla dnes řada na Eddiem, šel pistolník znovu, naložil si na ramena kožené měchy a beze slova odkráčel. Eddiemu to připadalo zvláště diskrétní. Nechtěl, aby ho to gesto dojalo - aby ho nedojímalo nic, co se Rolanda týkalo -, ale stejně se to stalo, trošku.

Žena pozorně Eddiemu naslouchala, vůbec nemluvila, očima se vpíjela do jeho očí. V jedné chvíli by Eddie hádal, že je o pět let starší než on, vzápětí by řekl o patnáct let. V jedné věci nemusel hádat vůbec: pomalu se do ní zamiloval.

Když domluvil, žena chvíli seděla a vůbec nic neříkala, nedívala se na něj, ale kamsi mimo, dívala se na vlny, se kterými s večerem přijdou humři se svými divnými, neodbytnými otázkami. Když popisoval je, byl zvlášť pečlivý. Lepší, aby se trochu vyděsila hned, než aby se vyděsila příliš, až se tu objeví a začnou si hrát. Domníval se, že ona je nebude chtít jíst, když se dozvěděla, že připravili Rolanda o kus ruky a nohy, a až se na ně pořádně podívá. Ale hlad nakonec zvítězí nad všemi *did-a-čik a dam-e-čam*.

Oči měla vzdálené a nepřítomné.

„Odetto?“ zeptal se, když uplynulo asi pět minut. Pověděla mu, jak se jmenuje. Odetta Holmesová. To jméno mu připadalo nádherné.

Pohlédla na něj, vytrhl ji ze zamyšlení. Usmála se. Řekla jediné slovo.

„Ne.“

Jen se na ni díval, nedokázal vymyslet žádnou vhodnou odpověď. Napadlo ho, že nikdy až do této chvíle nechápal, jak bezmezný může být prostý zápor.

„Nerozumím,“ řekl konečně. „Čemu říkáš ne?“

„Tomu všemu.“ Odetta máchla rukou (všiml si, že má velmi silné paže - hladké, ale velmi silné), a zahrnula tím gestem moře, nebe, pobřeží, pahorky, kde pistolník v této chvíli pravděpodobně hledal vodu (nebo ho možná zaživa požírala nějaká nová a zajímavá potvora, což Eddieho nijak zvlášť nezajímalo). Zahrnula zkrátka celý tento svět.

„Chápu, jak se cítíš. Taky jsem měl ze začátku hrozný pocit ne-skutečna.“

Opravdu? Když se tak ohlédl, zdálo se mu, že to prostě přijal, možná proto, že byl nemocný a celý rozklížený abstinenčními příznaky.

„To překonáš.“

„Ne,“ opakovala. „Jsem přesvědčená, že se stala jedna ze dvou věcí, a ať je to cokoli, jsem pořád v Oxfordu v Mississippi. Nic tady z toho není skutečné.“

Pokračovala dál. Kdyby měla silnější hlas (nebo kdyby se třeba nezamířila), byla by to skoro přednáška. Takto to znělo spíš jako báseň než přednáška.

Jenomže, musel si pořád připomínat, ve skutečnosti jsou to jenom žvásty a ty ji o tom musíš přesvědčit. Kvůli ní.

„Možná jsem utrpěla zranění hlavy,“ řekla. „V městečku Oxford se umějí ohánět sekýrami i pendreký.“

Městečko Oxford.

Eddiemu to v hloubi paměti rozeznělo slabou strunu poznání. Řekla ta slova v jakémisi rytmu, který se mu z nějakého důvodu spojil s Henrym... s Henrym a mokkými plenkami. Proč? Co to bylo? Na tom teď nezáleželo.

„Snažíš se mě přesvědčit, že tohle je podle tebe nějaký sen, který se ti zdá, a ty seš při tom v bezvědomí?“

„Nebo v komatu,“ doplnila. „A nemusíš se na mě dívat, jako by to byl nesmysl, protože není. Podívej se sem.“

Opatrně si na levé straně rozčísila vlasy a Eddie viděl, že je nosí na patku nikoli proto, že by se jí ten účes líbil. Staré zranění pod záplavou vlasů bylo zajizvené a ošklivé, nikoli hnědé, ale šedobílé.

„Asi jsi měla svého času hroznou smůlu,“ poznamenal.

Netrpělivě pokrčila rameny. „Hroznou smůlu a taky život jako v bavlnce. Asi se to všechno vyrovnalo. Ukázala jsem ti to proto, že jsem byla tři týdny v komatu, to mi bylo pět. Hodně se mi tehdy zdály sny. Nepamatuji se, o čem ty sny byly, ale pamatuji se, že maminka říkala, že věděli, že neumřu, dokud budu mluvit, a zdálo se, že jsem mluvila celou dobu, i když prý nerozuměli skoro ani slovu. Ale pamatuji se, že ty sny byly velmi živé.“

Odmlčela se, rozhlédla se.

„Stejně živé, jako se mi zdá zdejší okolí. A ty, Eddie.“

Když vyslovila jeho jméno, zalechtalo ho na pažích. Ach, byl v tom, no jistě. Až po uši.

„A on.“ Zachvěla se. „On mi připadá nejživější ze všeho.“

„To bychom měli. Protože my jsme skuteční, ať si myslíš, co chceš.“

Laskavě se na něj usmála. Naprosto mu nevěřila.

„Jak se to stalo?“ zeptal se. „Ta jizva na hlavě?“

„Na tom nezáleží. Chci jenom vysvětlit, že to, co se stalo jednou, se může klidně stát znovu.“

„No, mě to prostě zajímá.“

„Dostala jsem ránu cihlou. Při naší první cestě na sever. Přijeli jsme do městečka Elizabeth v New Jersey. Jeli jsme autobusem Jima Crowa.“

„Co je to?“

Nedůvěřivě, skoro posměšně se na něj podívala. „Kde jsi to dosud žil, Eddie? V protiatomovém krytu?“

„Jsem z jiný doby,“ řekl. „Mohl bych se zeptat, kolik je ti let, Odetto?“

„Dost na to, abych mohla volit, a ne dost na sociální zabezpečení.“

„No, tím mě asi vykazuješ na svý místo.“

„Ale jemně, jak doufám,“ řekla a usmála se tím zářivým úsměvem, při kterém ho zase zalechtalo na rukou.

„Mně je dvacet tři,“ řekl, „ale narodil jsem se v roce 1964 - v roce, kdy jsi žila ty, když tě Roland vzal.“

„To je hloupost.“

„Není. Já žil v roce 1987, když vzal mě.“

„No,“ řekla po chvíli. „To rozhodně dodává na věrohodnosti tvému tvrzení, že je to skutečnost, Eddie.“

„Ten autobus Jima Crowa... tím museli jezdit černoši?“

„Afegros,“ opravila ho. „Říkat černoši je trošku hrubé, nemyslíš?“

„Do roku 1980 si tak budete říkat sami,“ řekl Eddie. „Když jsem byl malej, tak říkat černému klukovi, že je negro, znamenalo koledovat si o rvačku. To bylo skoro jako mu říct, že je negr.“

Chvíli se na něj nejistě dívala, potom znovu zavrtěla hlavou.

„Tak mi pověz o té cihle.“

„Nejmladší sestra mé matky se měla vdávat,“ začala Odetta. „Jmenovala se Sophia, ale moje matka jí vždycky říkala sestřička Modřenka, protože tu barvu vždycky milovala. „Nebo si to aspoň vždycky představovala,“ jak říkala matka. Tak jsem jí vždycky říkala teta Modřenka, ještě než jsem se s ní setkala. Byla to překrásná svatba. Potom byla hostina. Pamatuji si všechny dary.“

Zasmála se.

„Dárky vždycky připadají dítěti tak báječné, vid', Eddie?“

Usmál se. „Jo, to máš pravdu. Člověk na dárky nikdy nezapomíná. Na ty, co dostal, ani na ty, co dostal někdo jiný.“

„Můj otec začal tou dobou vydělávat peníze, ale já jenom vím, že jsme se začali rozmáhat. Tak tomu moje matka vždycky říkala a jednou, když jsem jí řekla, že jedna holčička, se kterou jsem si hrála, se zeptala, jestli je můj tatínek bohatý, řekla mi matka, že mám právě takhle odpovědět, jestli se mě na to ještě někdy nějaká kamarádka zeptá. Že se rozmáháme.“

Takže mohli dát tetě Modřence krásný porcelánový servis, a pamatuji si...“

Hlas jí zakolísal. Jedna ruka se pozvedla ke spánku a nepřítomně ho mnula, jako by se tam objevila počínající bolest.

„Co si pamatuješ, Odetto?“

„Pamatuji si, že jí matka dala něco speciálního.“

„Co?“

„Promiň. Bolí mě hlava. Zapletl se mi jazyk. Stejně nevím, proč se obtěžuju ti to všechno povídat.“

„Vadí ti to?“

„Ne. Nevadí. Chtěla jsem říct, že matka jí dala jeden zvláštní talíř. Byl bílý s jemným modrým vzorkem kolem okraje.“ Odetta se pousmála. Eddie si pomyslel, že to není zrovna uvolněný úsměv. Così jí na té vzpomínce vadilo, a to, jak to převládlo i nad tou nesmírně podivnou situací, ve které se ocitla, situací, která by měla poutat její značnou nebo veškerou pozornost, zase vadilo jemu.

„Vidím ten talíř stejně zřetelně, jako teď vidím tebe, Eddie. Matka ho dala tetě Modřence a ona nad ním plakala a plakala. Myslím, že takový talíř kdysi viděla, když ještě s mámou byly malé, jenomže jejich rodiče si takovou věc samozřejmě nemohli dovolit. Nikdo z nich v dětství nedostal nic speciálního. Po hostině teta Modřenka s

manželem odjeli do Kouřových hor na líbánky. Jeli vlakem.“ Podívala se na Eddieho.

„Ve vagónu Jima Crowa,“ řekl.

„Správně! V Crowově vagónu! Tehdy v něm negros jezdili i jedli. To se snažíme změnit v městečku Oxford.“

Podívala se na něj, téměř s jistotou očekávala, že ji bude zase přesvědčovat, že je tady, ale on uvízl v pavučině svých vzpomínek: mokré plenky a ta slova. Městečko Oxford. Jenomže najednou se vynořila jiná slova, jen jediný řádek, ale vzpomněl si, že Henry je zpíval zas a znova, až ho matka požádala, aby laskavě přestal, protože chce slyšet Waltera Cronkita.

Někdo by se měl brzy začít ptát. To byla ta slova. Henry je zpíval pořád dokola nosovým jednotvárným hlasem. Snažil se vzpomenout, jak to bylo dál, ale nemohl, a že by ho to překvapovalo? Nemohly mu být tehdy víc než tři. Někdo by se měl brzy začít ptát. Při těch slovech ho zamrazilo.

„Eddie, není ti něco?“

„Ne. Proč?“

„Zatřásl ses.“

Usmál se. „Určitě mi po hrobě přešel kačer Donald.“

Zasmála se. „Každopádně jsem tu svatbu aspoň nepokazila. Stalo se to, když jsme se vraceli pěšky k vlakovému nádraží. Přes noc jsme byli u kamarádky tety Modřenky a ráno otec zavolal taxi. Taxi přijelo skoro hned, ale když řidič uviděl, že jsme barevní, odjel, jako by mu za patami hořelo. Kamarádka tety Modřenky už odjela napřed na nádraží s našimi zavazadly - byla jich spousta, protože jsme chtěli strávit týden v New Yorku. Vzpomínám si, jak můj otec říkal, že se nemůže dočkat, až uvidí, jak se mi rozzáří obličej, až hodiny v Central Parku udeří celou a všechna zvířátka zatančí.“

Otec říkal, že můžeme jít na nádraží klidně pěšky. Matka o překot souhlasila, prý je to dobrý nápad, není to ani míle a pěkně si protáhneme nohy po třech dnech vysedávání ve vlaku, když nás čeká dalšího půl dne jízdy. Otec souhlasil a kromě toho bylo nádherné počasí, ale myslím, že i v pěti letech jsem poznala, že má vztek a mámě je trapně a oba se bojí zavolat jiný taxík, protože by se to mohlo opakovat.

Tak jsme šli pěšky ulicí. Šla jsem uprostřed, protože matka se bála, abych se nedostala příliš blízko k silnici. Vzpomínám si, že jsem

uvažovala, jestli táta myslel, že se mi obličej skutečně rozzáří, až uvidím ty hodiny v Central Parku, a jestli to nebude bolet, a v té chvíli mi dopadla cihla na hlavu. Všechno na chvíli zčernalo. Pak začaly ty sny. Živé sny.“

Usmála se.

„Jako tento sen, Eddie.“

„Ta cihla spadla, nebo ji někdo po tobě hodil?“

„Nikdy nikoho nenašli. Policie (matka mi o tom vyprávěla až za dlouho, až mi bylo tak šestnáct) našla místo, kde podle nich cihla před tím byla, ale chyběly tam další cihly a bylo jich víc uvolněných. Bylo to hned před oknem pokoje ve třetím patře v jednom obytném domě, trvale uzavřeném. Ale stejně tam samozřejmě bydlela spousta lidí. Zvláště v noci.“

„Jasně,“ souhlasil Eddie.

„Nikdo nikoho neviděl vycházet z budovy, takže zůstalo u nehody. Matka říkala, že si myslela, že to byla náhoda, ale podle mě lhala. Ani se neobtěžovala mi vysvětlit, co si myslel otec. Oba se ještě trápili tím, jak se na nás ten taxikář podíval a hned ujel. Hlavně kvůli tomu byli přesvědčeni, že někdo tam nahoře byl, prostě se díval ven a uviděl nás jít kolem, a rozhodl se, že hodí po negrech cihlu.

Vylezou ti humři brzy?“

„Ne,“ řekl Eddie. „Až po setmění. Takže tohle podle tebe může být za prvý jenom komatózní sen, jako ten, kterej se ti zdál, když jsi dostala do hlavy cihlou. Jenomže tentokrát si myslíš, že to byl pendrek.“

„Ano.“

„A co byla ta druhá možnost?“

Odetina tvář a hlas byly docela klidné, ale hlavu měla plnou ošklivé změní představ, které se všechny pojily s městečkem Oxford, městečkem Oxford. Jak byla ta písnička? *Dva muži zabiti za svitu úplňku/Někdo by se měl brzy začít ptát*. Nebylo to tak přesně, ale skoro. Skoro.

„Možná jsem zešílela,“ řekla.

7

První slova, která Eddieho napadla, zněla, *Jestli si myslíš, že jsi zešílela, Odetto, tak ses cvok*.

Po krátké úvaze však došel k závěru, že by takový argument nikam nevedl.

Raději chvíli mlčel, seděl vedle jejího kolečkového křesla, kolena přitažená k tělu a držel ji za zápěstí.

„Ty jsi měl návyk na heroin?“

„Mám,“ opravil ji. „Je to stejné jako s alkoholismem nebo se sjížděním. Nikdy s tím úplně neskončuješ. Vždycky jsem takový řeči poslouchal a říkal ‚Jo, jo, máte pravdu,‘ rozumově, víš, ale teď to chápu. Pořád to chci a myslím, že něco ve mě to bude chtít vždycky, ale ta fyzická část už je pryč.“

„Co je to sjíždění?“ zeptala se.

„To ještě za tvý doby nevynalezli. To se dělá s kokainem, jenomže to je jako udělat z TNT atomovku.“ 1

„Ty jsi to dělal?“

„Kristepane, to ne. Já byl na heroinu. Říkal jsem ti to.“

„Nevypadáš jako narkoman,“ řekla.

Eddie vlastně vypadal docela šmrncovně... tedy pokud si člověk nevšiml puchu, který mu stoupal z těla a šatů (mohl se umývat a taky to dělal, mohl si oplachovat šaty a taky to dělal, ale bez mýdla stejně nic pořádného nesvedl). Vlasy měl krátké, když Roland vkročil do jeho života (aby líp prošel celníci, pánové, ale jak ohromný vtíp se z tohohle vyklubal), a pořád měly slušnou délku. Každé ráno se holil ostřím Rolandova nože, nejdříve opatrně, ale se stále větší sebejistotou. Byl příliš mladý na to, aby se holení stalo součástí jeho života, když Henry odešel do Vietnamu, a nebyla to žádná velká sláva, ani když se Henry vrátil; nikdy si nenechal růst vousy, ale někdy chodil tři čtyři dny, než ho máma donutila, aby „to strnisko pokosil“. Jenomže Henry, když se vrátil, byl v tomto ohledu úplný maniak (kromě toho ještě v několika jiných věcech - pudrování nohou po sprše; zuby si čistil třikrát nebo čtyřikrát denně a zaléval to ústní vodou; šaty si vždycky věšel na ramínko) a udělal z Eddieho stejného fanatika. Strnisko se holilo každé ráno a každý večer. Tento zvyk se mu už dostal hluboko pod kůži, stejně jako ostatní, které ho Henry naučil. Samozřejmě včetně toho, ke kterému člověk potřebuje jehlu.

„Jsem moc velkej slušňák?“ zasmál se.

„Jsi moc bílý,“ řekla stroze a pak se na chvíli odmlčela a přísně se dívala na moře. Eddie také ztichl. Když to vzalo takový obrat, nevěděl, co se z toho vyklube.

„Promiň,“ řekla. „Bylo to velmi nelaskavé, nespravedlivé a rozhodně se mi to nepodobá.“

„Nic se nestalo.“

„Ale stalo. Bylo to, jako když běloch řekne něco jako ‚Jejda, to bych nikdy neřekl, že jste negr‘ někomu s velmi světlou pletí.“

„Ty se ráda považuješ za velmi spravedlivou,“ řekl Eddie.

„To, co si o sobě myslíme a co doopravdy jsme, se málokdy překrývá, ale ano - ráda se považuji za spravedlivou. Proto, prosím tě, přijmi mou omluvu, Eddie.“

„Pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“ znovu se usmála. To bylo dobré. Líbilo se mu, když ji dokázal přimět k úsměvu.

„Dej spravedlivou šanci tomuhle. To je ta podmínka.“

„Čemu mám dát spravedlivou šanci?“ Mluvila trochu pobaveně. Eddie by se možná naježil, kdyby takovým tónem mluvil někdo jiný, připadalo by mu, že se na něj vytahuje, ale s ní to bylo jiné. S ní bylo všechno v pořádku. Měl pocit, že s ní by bylo v pořádku naprosto všechno.

„Je tu třetí možnost. Že tady tohle se opravdu děje. Teda...“ Eddie si odkašlal. „Nejsem moc dobrej na filozofický kecy, nebo, víš, na tu metamorfózu nebo jak se to sakra jmenuje -“

„Myslíš metafyziku?“

„Asi. Nevím. Snad jo. Ale vím, že nemůžeš jen tak nevěřit tomu, co ti říkají smysly. Teda, jestli ta tvoje představa o tom, že tohle všechno je jenom sen, je správná -“

„Neřekla jsem sen -“

„To je fuk, co jsi řekla, podstata je stejná, ne? Falešná skutečnost?“

Pokud v jejím hlase ještě před chvílí znělo něco blahosklonného, bylo to pryč. „Filozofie a metafyzika možná nejsou tvůj bágel, Eddie, ale na škole jsi byl určitě zatraceně dobrý diskutér.“

„Nikdy jsem na diskuse nechodil. To bylo pro gaye a starý panny a šprty. Jako šachovej klub. Jak jsi to myslela, můj bágel? Co je to bágel?“

„Prostě něco, co máš rád. Co jsi myslel ty těmi gayi? Co to jsou gayové?“

Chvilí se na ni díval, pak pokrčil rameny. „Homouši. Teplí. To nic. Můžeme se plácet ve slangu celý den. Nikam to nepovede. Já se

ti snažím vysvětlit, že jestli je tohle všechno sen, tak by to mohl být můj sen, ne tvůj. Ty bys mohla být výplod my fantazie.“

Úsměv jí pohasl. „Ty... tebe nikdo nepraštil.“

„Tebe taky ne.“

Úsměv zmizel docela. „Na nikoho se nepamatuju,“ opravila ho trochu ostře.

„Já taky ne!“ řekl. „Vyprávěla jsi mi, že v Oxfordu jsou dost drsní. No, ti chlapi z celnice taky nebyli zrovna samá sranda, když nemohli najít fet, po kterým šli. Jeden z nich mě mohl vzít přes hlavu pažbou pistole. Klidně bych mohl zrovna v tyhle chvíli ležet na pokoji v Bellevue, kde se mi o tobě zdá, taky o Rolandovi, a oni si zatím píšou hlášení a vysvětlují, jak jsem se během výslechu najednou na ně vrhl a oni mě museli zklidnit.“

„To není totéž.“

„Proč? Protože ty jsi tahleta inteligentní, společensky aktivní černá dáma bez nohou a já jsem jenom feťák ze sídliště?“ Sice se při tom usmíval, chtěl, aby to znělo jako přátelská legrace, ale ona mu vmetla:

„Přestaň mi říkat černá!“

Vzdychl. „Tak jo, ale chvíli mi bude trvat, než si zvyknu.“

„Stejně jsi v tom diskusním klubu určitě byl.“

„Hovno,“ řekl a ona po něm loupla očima a on si znovu uvědomil, že rozdíl mezi nimi je mnohem složitější než jenom v barvě; mluvili na sebe z různých ostrovů. Vodou mezi nimi byl čas. To nic. To slovo aspoň upoutalo její pozornost. „Nechci s tebou diskutovat. Chci tě probudit, aby sis uvědomila fakt, že seš vzhůru, to je všechno.“

„Možná bych byla schopna alespoň provizorně fungovat podle diktátu té tvé třetí možnosti, pokud by tohle... tato situace... pokračovala dál, až na jednu věc: mezi tím, co se stalo tobě a mně, je základní rozdíl. Tak základní, tak veliký, že ho nevidíš.“

„Tak mi ho ukaž.“

„V tvém vědomí není žádná mezera. A v mém je velmi velká.“

„Nerozumím.“

„Chci říct, že ty se můžeš dopočítat celého svého času,“ vysvětlovala Odetta. „Tvůj příběh pokračuje od jednoho bodu k druhému: letadlo, vpád toho... toho... tamtoho -“

Zřetelně znechucená kývla směrem k úpatí hor.

„Ukrytí drog, policisté, kteří tě odvedli, všechno ostatní. Je to fantastický příběh, nikde nic nechybí.

Pokud jde o mě, já jsem se vrátila z Oxfordu, setkala jsem se s Andrewem, svým řidičem, a nechala se odvézt k sobě domů. Vykoupala jsem se a chtěla spát - začínala mě hrozně bolet hlava a spánek je jediný lék na každou skutečně velkou bolest hlavy. Ale bylo k půlnoci, a tak jsem si myslela, že bych se mohla nejdřív podívat na zprávy. Některé z nás pustili, ale spousta dalších byla pořád za katrem, když jsme odjížděli. Chtěla jsem zjistit, jestli už jejich případy byly vyřešeny.

Osušila jsem se, vzala si župan a šla do obývacího pokoje. Pustila jsem si televizní zprávy. Hlasatel začal mluvit o jednom projevu, který přednesl Chruščov o amerických poradcích ve Vietnamu. Říkal: „Máme filmovou reportáž od -' a pak zmizel a já sjížděla po tomto pobřeží. Ty tvrdíš, že jsi mě viděl v nějakých kouzelných dveřích, které už zmizely, a že jsem byla u Macyho a že jsem kradla. To všechno je samo o sobě dost nesmyslné, ale i kdyby to tak bylo, uměla bych si vybrat ke krádeži něco lepšího než bižuterii. Bižuterii nenosím.“

„Podívej se radši znovu na své ruce, Odetto,“ řekl Eddie tiše.

Velice dlouho se dívala na „diamant“ na levém malíčku, příliš velký a vulgární, než aby to bylo něco jiného než cetka, a na velký opál na prostředníku na pravé ruce, který byl příliš veliký a vulgární, než aby byl pravý.

„Nic z toho se doopravdy neděje,“ opakovala pevně.

„Mluvíš jako polámanej gramofon!“ Poprvé se doopravdy rozčilil. „Pokaždý, když někdo udělá díru do tvé úhledný historky, ty se prostě vrátíš k ty blbosti ‚nic z toho se doopravdy neděje‘. Musíš se trochu vzbopit, Detto.“

„Neříkej mi tak! Nesnáším to!“ vybuchla tak prudce, že se Eddie lekl.

„Promiň. Ježíš! Nevěděl jsem.“

„Místo noci je den, byla jsem svlečená a teď jsem oblečená, místo v obýváku jsem na pusté pláži. A doopravdy se stalo to, že mě nějaký břichatý omezenec vzal po hlavě palicí a to je všechno!“

„Ale tvoje vzpomínky nekončí v Oxfordu,“ řekl tiše.

„C-co?“ Znovu ta nejistota. Nebo možná začínala chápat, ale nechtěla. Jako s těmi prsteny.

„Kdyby tě zmlátili v Oxfordu, jak to, že tvoje vzpomínky nekončí tam?“

„Takové věci nebývají moc logické.“ Znovu si mnula spánky. „A teď, jestli ti to nevadí, Eddie, ráda bych ten rozhovor ukončila. Znovu mě bolí hlava. Dost hrozně.“

„Myslím, že logika v tom všem závisí na tom, čemu chceš věřit. Já tě viděl u Macyho, Odetto. Viděl jsem tě krást. Ty tvrdíš, že takový věci neděláš, ale taky jsi mi povídala, že nenosíš bižuterii. Povídala jsi mi to, i když ses při řeči několikrát podívala na své ruce. Ty prsteny už jsi měla, ale ty jsi je jako by neviděla, dokud jsem tě na ně neupozornil a nepřinutil tě, abys je viděla.“

„Nechci o tom mluvit!“ vykřikla. „Bolí mě hlava!“

„Dobře. Ale ty víš, kde jsi ztratila pojem o čase, a nebylo to v Oxfordu.“

„Nech mě být,“ řekla otupěle.

Eddie viděl, že se pomalu vrací pistolník se dvěma plnými měchy vody, jeden měl připoutaný k pasu a druhý pověšený přes ramena. Vypadal velmi unaveně.

„Rád bych ti pomohl,“ řekl Eddie, „ale k tomu je podle mě potřeba být realista.“

Chvilí u ní postál, ale ona měla hlavu skloněnou a špičkami prstů neustále masírovala spánky.

Eddie šel naproti Rolandovi.

8

„Sedni si.“ Eddie mu vzal měchy. „Vypadáš schváceně.“

„Taky jsem. Začíná mi být zase špatně.“

Eddie se podíval na pistolníkovy zarudlé tváře a čelo, popraskané rty, a přikývl. „Doufal jsem, že se to nestane, ale zase mě to tolik nepřekvapuje, kamaráde. Nedobral jsi celý cyklus. Balazar neměl dost keflexu.“

„Nerozumím ti.“

„Když nebereš penicilín dost dlouho, tak infekci nezabiješ. Prostě ji zaženeš do podzemí. Za pár dnů je zpátky. Budeme toho potřebovat víc, ale aspoň že tu jsou ty dveře. Mezitím to budeš muset brát sportovně.“ Ale Eddie nešťastně myslel na Odettiny chybějící nohy a stále delší a delší cesty za vodou. Uvažoval, jestli si Roland mohl

vybrat méně vhodnou chvíli k tomu, aby se mu nemoc vrátila. Určitě to bylo možné; jenom tu možnost neviděl.

„Musím ti něco říct o Odettě.“

„Tak se jmenuje?“

„Mhm.“

„Moc pěkné,“ řekl pistolník.

„Jo. Taky jsem si to myslel. Nepěkný je ale to, co si tady o tom myslí. Myslí si, že tu není.“

„Já vím. A taky se jí moc nelíbím, že?“

Ne, pomyslel si Eddie, ale to jí stejně nezabrání v tom, aby tě nepovažovala za strašidelnou halucinaci. Neřekl to, jenom přikývl.

„Důvody jsou skoro stejné,“ řekl pistolník. „Není tou ženou, kterou jsem přivedl, víš. Vůbec ne.“

Eddie na něj hleděl, potom najednou celý vzrušený přikývl. Ten rozmazaný odraz v zrcadle... ten rozšklebený obličej... ten chlap měl pravdu. Ježíši Kriste, samozřejmě že měl pravdu! To vůbec nebyla Odetta.

Potom si vzpomněl na ruce, které se nedbale probíraly šálami a stejně tak nedbale se pustily do ládování laciné bižuterie do velké kabelky - zdálo se skoro, jako by chtěla, aby ji chytili.

Ty prsteny tam byly.

Stejně prsteny.

Ale to nemusí nutně znamenat stejné ruce, pomyslel si divoce, ale to mu vydrželo jenom vteřinu. Prohlížel si její ruce. Byly stejné, jemné, s dlouhými prsty.

„Ne,“ pokračoval pistolník. „Není.“ Jeho modré oči bedlivě pozorovaly Eddieho.

„Její ruce -“

„Poslouchej,“ řekl pistolník, „a poslouchej pozorně. Může na tom záviset náš život - můj, protože se mi zase vrací nemoc, a tvůj, protože ses do ní zamiloval.“

Eddie nic neřekl.

„Jsou to dvě ženy ve stejném těle. Byla jednou ženou, když jsem do ní vstoupil, a jinou, když jsem ji sem přivezl.“

Ted' Eddie nemohl nic říct.

„Bylo tam ještě něco, cosi divného, ale buď jsem tomu nerozuměl, nebo mi to uniklo. Připadalo mi to důležité.“

Roland se podíval za Eddieho, podíval se na pojízdné křeslo postavené na pobřeží, stojící o samotě na konci krátké stopy začínající z ničeho nic. Potom se podíval znovu na Eddieho.

„Pořádně tomu nerozumím, ani jak se něco takového může stát, ale musíš se mít na pozoru. Rozumíš tomu?“

„Ano.“ Eddie měl pocit, že má v plicích velmi málo vzduchu. Rozuměl - nebo aspoň zběžně chápal tu věc, o které pistolník mluvil -, ale nedostávalo se mu dechu, aby to vysvětloval, ještě ne. Měl pocit, jako by z něj Roland všechen vzduch vykoppl.

„Dobře. Protože ta žena, do které jsem na druhé straně dveří vstoupil, byla stejně smrtonosná jako humři, kteří přicházejí v noci.“

KAPITOLA 4 - Detta na druhé straně

1

Musíš se mít na pozoru, řekl pistolník a Eddie souhlasil, ale pistolník věděl, že Eddie neví, o čem je řeč; celá zadní půlka Eddieho mysli, na níž záleží přežití nebo nežití, tu větu nepochopila.

Pistolník to viděl.

Eddie měl štěstí, že to pistolník viděl.

2

Uprostřed noci se oči Detty Walkerové prudce rozevřely. Byly plné hvězdného světla a jasné inteligence.

Pamatovala si všechno: jak s nimi bojovala, jak ji připoutali ke křeslu, jak se jí posmívali a říkali jí negerská děvko.

Pamatovala si příšery vycházející z vln a pamatovala si, jak jeden z těch mužů - ten starší-jedno zvíře zabil. Ten mladší rozdělal oheň a upekl je a potom jí s úsměvem nabídl na klacku kousek toho příšerného masa, ze kterého se kouřilo. Pamatovala si, že mu plivla do tváře, pamatovala si, jak se ten úsměv proměnil ve vzteklý bělošský škleb. Udeřil ji do obličeje a řekl jí *Tak dobře, však ty přijdeš k rozumu, negerská děvko. Počkáme a uvidíme*. Potom on a ten Hrozně

zlej chlap - smáli se a ten Hrozně zlej chlap přinesl kýtu hovězího, kterou napíchl na rozen a pomalu opékal na ohni na pobřeží, kde to neznala, kam ji přivedli.

Vůně pomalu se pekoucího hovězího byla svůdná, ale ona nedala nic najevo. Ani když jí ten mladší přistrčil sousto k obličejí a zazpíval *Kousni si, negerská děvko, tak honem a kousni si*, seděla jako kámen, držela se.

Potom usnula a teď se probudila, a provazy, kterými ji připoutali, byly pryč. Už nebyla ve svém křesle, ale ležela na jedné dece pod další dekou, vysoko nad příbojem, kde ti humři pořád lezli a vyptávali se a chytli ve vzduchu jednoho zbytečného nešťastného racka.

Podívala se vlevo a neviděla nic.

Podívala se vpravo a uviděla dva spící muže zabalené do dvou hromad dek. Ten mladší byl blíž, a ten Hrozně zlej chlap si sundal nábojové pásy a položil je vedle sebe.

Pistole byly stále v nich.

Udělals velkou chybu, hajzle, pomyslela si Detta a převalila se vpravo. Zaskřípání a zavržení štěrku pod jejím tělem nebylo ve větru, vlnách a křiku upovídaných zvířat slyšet. Pomalu se plazila po písku (sama jako jeden z těch humrů), oči se jí třpytily.

Sáhla po pásech a vytáhla jednu pistolí.

Byla velmi těžká, pažba byla hladká a Dettě připadala v ruce jaksi sama o sobě smrtonosná. Váha jí nedělala starosti. Měla silné paže, to Detta Walkerová měla.

Odplazila se kousek dál.

Mladší muž byl teď jenom chrápající balvan, ale Hrozně zlej chlap se trochu ve spaní pohnul a ona ztuhla na místě se šklebem vytetovaným na tváři, dokud muž znovu neztichl.

To bude mazanej parchant. Dej bacha, Detto. Dej si sakra bacha.

Našla vychozenou páčku od nábojové komory, pokusila se ji posunout dopředu, nic se nestalo, a tak za ni zatáhla. Komora se otevřela.

Nabitá! Doprdele, je nabitá! Nejdřív vodděláš toho mladýho kohouta, a ten Hrozně zlej chlap se probere a ty se na něj pořádně zasměješ - jako měsíček, aby viděl, kde ses - a pak mu rozmázneš ksicht jako shnilý jabko.

Zacvakla komoru na místo, začala natahovat kohoutek... a pak počkala.

Když znovu zafoukal vítr, dotáhla kohoutek naplno.
Detta namířila Rolandovu pistoli Eddiemu na spánek.

3

Pistolník to vše pozoroval jedním pootevřeným okem. Horečka se vrátila, ale nebyla ještě tak zlá, ne tak zlá, aby si nemohl důvěřovat. Počkal tedy, to jedno pootevřené oko bylo spouští jeho těla, těla, které mu vždy bylo revolverem, když neměl revolver v ruce.

Stiskla spoušť.

Cvak.

Samozřejmě že jen cvakla.

Když se pistolník a Eddie po svém rozhovoru vrátili s měchy do tábora, Odetta Holmesová ve svém křesle hluboce spala, tělo skleslé na stranu. Ustlali jí na písku co nejpohodlněji a pak ji jemně přenesli z křesla na rozložené pokrývky. Eddie si byl jist, že se Odetta probudí, ale Roland věděl svoje.

Roland zabil kořist, Eddie rozdělal oheň a pak jedli, porci pro Odettu odložili na ráno.

Potom mluvili a Eddie řekl něco, co se v Rolandovi rozsvítilo jako náhlý blesk. Bylo to příliš jasné a příliš krátké, než aby dokonale porozuměl, ale viděl hodně, jako když člověk rozezná krajinu v jediném náhodném záblesku bouřky.

Mohl to říct Eddiemu už tehdy, ale neudělal to. Pochopil, že musí být pro Eddieho Cortem, a když některý Cortův žák utržil zranění a krvácel po nečekané ráně, Cortova odpověď byla vždy stejná: *Děcko neporozumí kladivu, dokud se nepraší u hřebíku do prstu. Vstávej a přestaň kňučet, červe! Zapomněl jsi tvář svého otce!*

Takže Eddie usnul, i když mu Roland povídal, že musí být na stráž, a když si byl Roland jist, že usnuli oba (u Paní čekal déle, protože ta mohla být podle jeho názoru lstivá), vyměnil náboje v pistolích za vystřílené nábojnice, odepjal pistole (což zabořilo) a položil je k Eddiemu.

Potom čekal.

Jednu hodinu, dvě, tři.

V půli čtvrté hodiny, když se jeho unavené a horečnaté tělo pokoušelo zdřímnout, spíš vycítil než uviděl, že se Paní probudila, a sám se také dokonale probral.

Sledoval ji, jak se převaluje. Sledoval ji, jak se její ruce mění v pařáty, kterými se přitahuje po písku k místu, kde ležely jeho nábojové pásy. Sledoval ji, jak jednu pistoli vytahuje, posunuje se blíž k Eddiemu a pak nehnutě vyčkává, s hlavou nachýlenou, nozdrami pulsujícími - ona ten vzduch víc než čichala; ochutnávala ho.

Ano. Toto byla žena, kterou sem přivedl.

Když pohlédla směrem k pistolníkovi, udělal víc, než jen předstíral spánek, protože ona by klam rozeznala; pistolník usnul. Když vycítil, že se její pohled přesunul jinam, znovu se probudil a otevřel jediné oko. Uviděl, jak žena začíná zvedat pistoli - dokázala to méně namáhavě než Eddie, když ho Roland poprvé viděl dělat totéž - zamířila ji na Eddieho hlavu. Potom se zarazila, na tváři nevýslovně vychytralý výraz.

V té chvíli mu připomněla Martena.

Obírala se bubínkem, nejdřív jí to šlo špatně, ale potom ho otevřela. Podívala se na dno nábojnice. Roland se napjal, nejdřív čekal, jestli si všimne stop po úderníku, potom čekal, jestli pistoli otočí a podívá se do bubínku z druhé strany a uvidí, že místo olova je v nich prázdné (napadlo ho pistole nabít náboji, které selhaly, ale zavrhl ten nápad; Cort je učil, že každé pistoli nakonec vládne Starý Kopytnatec, a náboj, který selhal jednou, může podruhé vybuchnout). Kdyby to udělala, okamžitě by vyskočil.

Jenomže ona bubínek zacvakla na místo a začala natahovat kohoutek... a pak znovu strnula. Čekala, až vítr přehluší jediné tiché cvaknutí.

Pomyslel si: *Tak máme dalšího, bože, je sice zlá a nemá nohy, ale je to pistolník stejně jako Eddie.*

Čekal s ní.

Vítr zafoukal.

Natáhla kohoutek naplno a přiložila hlaveň na půl palce od Eddieho spánku. S úšklebkem, který byl výrazem ghúla, stiskla spoušť.

Cvok.

Čekal.

Stiskla znovu. A znovu. A znovu.

Cvak-cvak-cvak.

„Ty hajzle!“ zaječela a hladce a půvabně pistoli obrátila.

Roland přitáhl nohy k tělu, ale neskočil. *Děcko nepochopí, co je kladivo, dokud si nerozbije prst o hřebík.*

Jestli ho zabije, zabije tě taky.

Na tom nezáleží, odpověděl Cortův hlas neúprosně.

Eddie se zavrtěl. A reflexy neměl špatné; pohnul se dost rychle, aby se nenechal omráčit nebo zabít. Těžká pažba pistole mu nedopadla na zranitelný spánek, ale zasáhla ho ze strany do čelisti.

„Co... Ježíši!“

„HAJZLE! BÍLEJ HAJZLE!“ ječela Detta a Roland viděl, jak zvedá pistoli podruhé. A i když neměla nohy a Eddie se převalil, víc nechtěl pistolník riskovat. Jestli se Eddie z této lekce nepoučil, nepoučí se nikdy. Až mu pistolník příště řekne, aby si dával pozor, Eddie si dá pozor, a kromě toho - ta mrcha byla rychlá. Nebylo by moudré spoléhat dál na Eddieho rychlost nebo na neduh Paní.

Vymrštil se, přeletěl Eddieho, srazil ji vzad a dopadl na ni.

„Chceš to, ty hajzle?“ zaječela na něj a přimáčkla se rozkrokem k jeho slabinám a zároveň zvedla nad jeho hlavu paži, ve které pořád držela pistoli. „Chceš to? Dám ti, co chceš, jasně!“

„Eddie!“ zakřičel, ale teď už nejenže křičel, teď už přikazoval. Eddie ještě chvíli jenom dřepěl, oči vytřeštěné, z čelisti mu kapala krev (už mu začala otékat), a civěl. *Pohyb, copak se nemůžeš hýbat?* pomyslel si, *nebo se nechceš hýbat?* Síla už z něj vyprchávala, a až Paní příště udeří těžkou pažbou, zlomí mu paži... tedy pokud ji stačí včas nastavit. Pokud ne, rozbije mu pažbou hlavu.

Pak se Eddie probral. Zachytil pistoli v pohybu a ona vykřikla, obrátila se proti němu, kousla ho jako upír, proklínala ho přišerným žargonem tak temně jižanským, že mu ani Eddie nerozuměl; Rolandovi připadalo, jako by ta žena najednou začala mluvit cizí řečí. Ale Eddie jí dokázal vytrhnout z ruky pistoli a Roland, když hrozba úderu pominula, jí dokázal znehybnit.

Ani pak nepřestala, ale dál se vzpínala a házela sebou a klela, tmavou tvář zbrocenou potem.

Eddie jen hleděl, ústa se mu otvírala a zavírala jako rybě. Opatrně si ohmatal čelist, škulbl sebou, odtáhl prsty, prohlédl šije, měl na nich krev.

Křičela, že je oba zabije; jen ať to zkusí a znásilní ji, ale ona je zabije svou píčou, však to uvidí, má tam kurevskou díru se zuby kolem dokola, a jestli to chtějí zkusit prozkoumat, tak na to přijdou sami.

„Co to sakra -“ zahučel Eddie zpitoměle.

„Nábojový pás,“ vyštěkl na něj pistolník chraptivě. „Vezmi ho. Převalím ji na sebe a ty ji chytíš za paže a svážeš jí ruce za zády.“

„Neopovaž se!“ ječela Detta a prohnula své beznohé tělo tak prudce a s takovou silou, že skoro Rolanda shodila. Cítil, jak se zas a znova snaží zabořit mu zbytek pravého stehna do varlat.

„Já... já... ona...“

„Dělej, bůh proklej tvář tvého otce!“ zařval Roland a Eddie se konečně pohnul.

4

Když ji svazovali, dvakrát nad ní málem ztratili kontrolu. Ale Eddie nakonec dokázal ovázat Rolandův nábojový pás kolem jejích zápěstí, když je Roland - s vynaložením veškerých sil - konečně přitáhl za zády k sobě (a celou dobu uhýbal před jejími kousavými výpady jako promyka před hadem; kousancům se vyhnul, ale než Eddie skončil, byl pistolník promočený slinami) a potom ji Eddie odtáhl na krátkém vodítku provizorních pout. Nechtěl ubližovat té křičící, klející bytosti, která sebou házela. Byla mnohem odpornější než humroidi, protože v ní byla inteligence, ale on věděl, že umí být také krásná. Nechtěl ublížit druhé osobě, kterou ta nádoba kdesi v sobě ukrývala (jako tajné oddělení kouzelnického klobouku skrývá hluboko v sobě živou holubici).

Kdesi uvnitř té křičící chroptící bytosti byla Odetta Holmesová.

5

I když pistolníkův poslední oř - mezek - umřel už tak dávno, že se na něj skoro nepamatoval, měl pistolník stále kus provazové uzdy (která zase kdysi byla pěkným pistolnickým lasem). Pomocí provazu ji připoutali ke kolečkovému křeslu, jak si už dřív představovala (nebo falešně vzpomínala, ale nakonec to bylo totéž, ne?). Potom se od ní odtáhli.

Nebýt plazivých humroidů, sešel by Eddie k vodě a umyl by si ruce.

„Mám pocit, že se pozvracím,“ řekl hlasem, který mu přeskakoval nahoru a dolů jako dospívajícímu chlapci.

„Nechcete si navzájem sežrat PTÁKY?“ říčela bytost zmítající se v křesle. „Nechcete se do toho pustit, když se bojíte píči černé ženské? Tak dělejte! Jasně! Vycucejte si svíčky! Udělejte to, dokud máte možnost, protože Detta Wolkerová vstane z týdle židle a uřízne vám ty bílý svíčky a hodí je těm hnusnejm žroutům tam dole!“

„Ona je ta žena, ve které jsem byl. Už mi věříš?“

„Věřil jsem ti už předtím,“ řekl Eddie. „Říkal jsem ti to.“

„Věřil jsi, že tomu věříš. Věřil jsi na hladině své mysli. Věříš teď až do hloubi? Až na dno?“

Eddie se podíval na křičící, křečemi zmítanou bytost na křesle a pak odvrátil pohled, celý bledý kromě rány na čelisti, ze které pořád trochu tekla krev. Tvář na té straně se začínala mírně podobat balónu.

„Ano,“ řekl. „Panebože, ano.“

„Tato žena je příšera.“

Eddie se rozbřečel.

Pistolník ho chtěl utěšit, ale nemohl se dopustit takové svatokrádeže (příliš dobře se pamatoval na Jakea), a tak odešel do tmy a nový záchvat horečky ho uvnitř spaloval a trávil.

6

Dříve toho večera, ještě když Odetta spala, řekl Eddie, že asi rozumí tomu, co s ní je. Možná. Pistolník se ho zeptal, co má na mysli.

„Možná je schizofrenik.“

Roland jenom zavrtěl hlavou. Eddie vysvětlil, co chápe pod pojmem schizofrenie, podle toho, co pochytil z filmů jako *Tři tváře Evy* a z různých televizních programů (většinou mýdlových oper, na které se s Henrym často dívali, když byli zfetovaní). Roland přikývl. Ano. Nemoc, kterou Eddie popsal, byla docela pravděpodobná. Žena se dvěma tvářemi, jednou plnou světla, a druhou temnou. Tvářemi podobnými té, kterou mu ukazoval muž v černém na páté tarotové kartě.

„A oni nevědí - ti schizofrenové - že mají v sobě ještě někoho?“

„Ne,“ řekl Eddie. „Ale...“ Odmlčel se, nešťastně pozoroval humroidy, jak se plazí a ptají, ptají se a plazí.

„Ale co?“

„Nejsem žádný cvokař,“ řekl Eddie, „takže fakticky nevím -“

„Cvokař? Co je to cvokař?“

Eddie si poklepal na spánek. „Doktor přes hlavu. Doktor přes mozek. Ve skutečnosti se jim říká psychiatři.“

Roland přikývl. Cvokař se mu líbil víc.

„Ale myslím, že schízové skoro vždycky vědí, že jim něco je,“ řekl Eddie. „Protože mají výpadky. Možná se pletu, ale vždycky jsem měl dojem, že to jsou obvykle dva lidi, kteří si myslí, že mají částečnou ztrátu paměti, protože mají ve vzpomínkách bílý místa, když byla zrovna u vesla jejich druhá osobnost. Ona... ona říká, že si pamatuje všechno. Ona si opravdu myslí, že si pamatuje všechno.“

„Myslel jsem, že jsi říkal, že nevěří, že tady to je skutečné.“

„Jo,“ souhlasil Eddie, „ale to teď vynecháme. Já se snažím říct, že ať si věří, čemu chce, ona si pamatuje, že vyšla rovnou z obývacího, kde seděla v županu a dívala se na půlnoční zprávy, a ocitla se rovnou tady, naprosto bez přechodu. Nemá vůbec tušení, že v mezidobí, než jsi ji chytil u Macyho, ji řídila nějaká jiná osoba. Sakra, mohlo to být druhý den, nebo třeba i o několik tejdů později. Vím, že byla ještě zima, protože většina lidí v tom obchodě měla kabát -“

Pistolník přikývl. Eddieho vnímání se zlepšovalo. To bylo dobré. Zimní boty a šály mu unikly, taky rukavice trčící z kapes u kabátů, ale to byl teprve začátek.

„- ale jinak se nedá poznat, jak dlouho byla Odetta tou druhou ženskou, protože ona to neví. Myslím, že je v situaci, ve které ještě nikdy nebyla, a tak se snaží obě strany chránit tou historkou o tom, že dostala přes hlavu.“

Roland přikývl.

„A ty prsteny. Když je viděla, to s ní fakticky zamávalo. Snažila se to nedat najevo, ale bylo to vidět, to teda jo.“

Roland se zeptal: „Jestli ty dvě ženy nevědí, že existují ve stejném těle, a jestli ani netuší, že je něco v nepořádku, jestli má každá z nich svůj řetěz vzpomínek, částečně skutečný, ale částečně vymyšlený, aby zaplnil chvíle, kdy je tam ta druhá, co s ní máme udělat? Jak s ní máme vůbec žít?“

Eddie pokrčil rameny. „Mě se neptej. To je tvůj problém. Ty tu tvrdíš, že ji potřebuješ. Sakra, riskoval jsi krk, abys ji sem přivedl.“ Eddie o tom chvíli přemýšlel, vzpomněl si, jak dřepěl nad Rolandovým tělem s Rolandovým nožem těsně nad pistolníkovým krkem, a najednou se nevesele zasmál. *DOSLOVA jsi riskoval krk, chlape,* pomyslel si.

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Odetta tou dobou už tiše oddechovala. Když se pistolník chystal zopakovat své varování Eddiemu, aby si dával pozor, a chtěl oznámit (dost hlasitě, aby to Paní slyšela, pokud jen spánek předstírala), že půjde zalehnout, řekl Eddie věc, která Rolandovu mysl ozářila jediným náhlým zábleskem, věc, díky které pochopil aspoň kousek z toho, co tak zoufale potřeboval vědět.

Na konci, když prošli.

Ona se na konci proměnila.

A on cosi viděl, nějakou věc -

„Něco ti povím,“ řekl Eddie a zadumaně se prohraboval dohořívajícími uhlíky v ohni rozeklaným klepetem kořisti, „když jsi ji vezl sem, měl jsem pocit, že mám schízu já.“

„Proč?“

Eddie přemýšlel, pak pokrčil rameny. Dalo se to hrozně těžko vysvětlit, nebo byl prostě moc unavený. „To není důležité.“

„Proč?“

Eddie se na Rolanda podíval, uviděl, že se ptá vážně a z vážných důvodů - aspoň si to myslel - a chvíli vzpomínal. „To se dá těžko popsat, kamaráde. Bylo to tím pohledem dveřma. To mě vyděsilo. Když vidíš, jak se v těch dveřích někdo pohybuje, je to, jako by ses hejbal s nima. Víš, o čem mluvím.“

Roland přikývl.

„No, tak já se na to díval jako na film - to nic, na tom nesejde - až úplně do konce. Potom jsi ji otočil k týhle straně dveří a já jsem se poprvý díval na sebe. Bylo to jako...“ Tápatě hledal slova, ale žádné nenašel. „Nevím. Nedá se říct, že to bylo jako pohled do zrcadla, protože... protože to bylo, jako bych se díval na jinou osobu. Jako bych byl obrácenej naruby. Jako bych byl na dvou místech naráz. Sakra, já nevím.“

Ale do pistolníka jako by hrom uhodil. Toto vycítil, když procházeli; toto se jí stalo, ne, nejen jí, ale jim; Detta a Odetta se okamžik na sebe dívaly, ne tak, jako se jedna dívá na odraz té druhé v zrcadle, ale jako různí lidé; to zrcadlo se stalo oknem a Odetta na okamžik zahlédla Dettu a Detta zahlédla Odettu, a obě se zhrozily.

Teď obě vědí, pomyslel si pistolník zachmuřeně. Možná to nevěděly dřív, ale teď to vědí. Můžou se to snažit před sebou skrýt, ale chvíli to viděly, věděly to, a to poznání v nich určitě pořád je.

„Rolande?“

„Co?“

„Jenom jsem se chtěl přesvědčit, že jsi neusnul s otevřenýma očima. Protože chvíli jsi vypadal, že jsi, víš, hodně daleko v prostoru i čase.“

„Jestli ano, tak už jsem zpátky,“ řekl pistolník. „Půjdu zalehnout. Pamatuj, co jsem říkal, Eddie: dávej pozor.“

„Budu,“ řekl Eddie, ale Roland věděl, že i když je nemocný, bude to on, kdo bude muset tu noc držet hlídku.

Vše ostatní se od toho odvíjelo.

7

Po tom výstupu Eddie a Detta Walkerová nakonec znovu usnuli (ona ani tak neusnula jako spíš upadla v křesle do vyčerpaného bezvědomí, svezla se z provazech na stranu).

Pistolník však ležel a nespal.

Budu muset ty dvě vehnat do bitvy, přemýšlel, ale nepotřeboval žádného „cvokaře“ od Eddieho, aby poznal, že taková bitva může být na život a na smrt. Kdyby tu bitvu vyhrála ta jasná, Odetta, všechno by mohlo být v pořádku. Kdyby měla vyhrát ta temná, všechno bychom s ní určitě ztratili.

Přesto cítil, že ve skutečnosti je jim zapotřebí nikoli zabíjení, ale spojenectví. Už rozeznal, nakolik by mu - jim - byla k užitku zemitá tvrdost Detty Walkerové, a chtěl ji - ale chtěl ji mít pod kontrolou. Čekala je dlouhá cesta. Detta považovala pistolníka a Eddieho za příšery nějakého druhu, který nazývala Bílej hajzl. Byl to jen nebezpečný blud, ale cestou je potkají skutečné příšery - humroidi nebyli první a nebudou ani poslední. Ta žena, která bojuje, dokud nepadne, do níž vstoupil a která dnes večer znovu vyšla z úkrytu, by se jim mohla v boji proti takovým příšerám velmi hodit, pokud by ji krotila klidná a lidská Odetta Holmesová - zvlášť teď, když sám přišel o dva prsty, došly mu skoro všechny náboje a má čím dál silnější horečku.

Ale je to krok vpřed. Myslím, že jestli dokážu, aby se navzájem poznaly, pak dojde ke střetu. Jak by se to dalo zařídit?

Proležel celou noc beze spánku, přemýšlel, a i když cítil, jak horečka sílí, nenašel na svou otázku žádnou odpověď.

Eddie se probudil krátce před svítáním, uviděl, že pistolník sedí u popela z ohniště z minulé noci zabalený v dece po indiánském způsobu, a připojil se k němu.

„Jak ti je?“ zeptal se ho Eddie potichu. Paní stínů stále spala ovázaná provazy, i když sebou chvílemi trhla, cosi zamumlala a zasténala.

„Docela dobře.“

Eddie se na něj kriticky podíval. „Vůbec nevypadáš dobře.“

„Děkuju ti, Eddie,“ řekl pistolník suše.

„Celý se klepeš.“

„To přejde.“

Paní sebou šklubla a znovu zaúpěla - tentokrát jakési slovo, kterému skoro rozuměli. Možná to byl Oxford.

„Panebože, strašně mi vadí, když ji vidím takhle svázanou,“ zamumlal Eddie. „Jako nějaký tele v chlívkú.“

„Brzy se probudí. Možná bychom pak mohli provazy trochu povolit.“

Dál se ani jeden z nich neodvážil, takže nevyslovili nahlas naději, že až Paní v křesle otevře oči, snad je pozdraví klidný, i když možná trochu udivený pohled Odetty Holmesové.

Za čtvrt hodiny, když první sluneční paprsky vystřelily přes kopce, se ty oči otevřely - ale muži neviděli klidný pohled Odetty Holmesové, jen šílený vztek Detty Walkerové.

„Kolikrát jste mě znásilnili, když jsem byla bez sebe?“ vyjela. „Kundu mám celou oslizlou a mastnou, jako by do ní vlezlo pár těch bílejších svíček, kterejm vy šedí hajzlové říkáte péra.“

Roland vzdychl.

„Půjdem,“ řekl a se šklebením se postavil na nohy.

„S váma nikam nejdu, vy hajzlové,“ plivla Detta.

„Ale jo, půjdeš,“ ozval se Eddie. „Je mi moc líto, drahoušku.“

„Kam si myslíte, že půjdu?“

„No,“ řekl Eddie, „to, co bylo za dveřma číslo jedna, nebylo nic moc, a to, co bylo za dveřma číslo dvě, bylo ještě horší, takže teď, místo abychom přestali jako rozumní lidé, půjdem rovnou za nosem a koukneme se za dveře číslo tři. Podle toho, jak to jde, si myslím, že tam bude něco jako Godzilla nebo Trojhlavá hydra, ale zůstávám

optimistou. Pořád doufám, že tam bude nerezocelový kuchyňský nádobí.“

„Nikam nejdu.“

„Ale jdeš.“ Eddie obešel křeslo dozadu. Znovu se začala zmítat, ale uzly vázal pistolník, takže je svými pohyby akorát utáhla. Brzy to pochopila a přestala. Byla sice plná jedu, ale rozhodně ne hloupá. Ale ohlédla se přes rameno na Eddieho s takovým úšklebkem, že se Eddie trochu příkrčil. Připadalo mu, že tak zlý výraz na lidské tváři ještě neviděl.

„No, možná s váma kousek půjdu,“ řekla, „ale možná ne tak daleko, jak si myslíš, běloušku. A rozhodně ne tak rychle, jak si myslíš, doboha.“

„Jak to?“

Znovu ten potměšilý úšklebek přes rameno.

„Na to přijdeš sám, běloušku.“ Její oči, šílené, ale vědoucí, krátce pohlédly na pistolníka. „Voba na to přijdete.“

Eddie sevřel do dlaní bicyklová madla na konci tyčí vzadu na křesle a znovu se vydali na sever, a teď cestou po nekonečném pobřeží po sobě nezanechávali jen stopy nohou, ale také dvojitou stopu křesla Paní.

9

Ten den byl jako noční můra.

Bylo těžké spočítat, jakou vzdálenost urazili, když se pohybujete krajinou, která se tak málo mění, ale Eddie věděl, že se jejich postup zpomalil do plíživého tempa.

A věděl, kdo za to může.

Ach ano.

Voba na to přijdete, řekla Detta a netrvalo ani půl hodiny a už na to začínali přicházet.

Museli ji tlačit.

To bylo hlavní. Tlačit kolečkové křeslo po pláži s jemným pískem by bylo nemožné, stejně jako jet autem hlubokým neodhrnutým sněhem. Na této pláži se štěrkovým, slínovitým povrchem bylo možné křeslo tlačit, ale rozhodně to nebylo snadné. Chvilí jelo docela hladce, drtilo mušle a vystřelovalo oblázky po obou stranách tvrdých gumových pneumatik... a potom vjelo do prohlubinky s navátým

jemným pískem a Eddie mručel a snažil se protlačit křeslo s těžkou nespolutracující pasažérkou. Písek se dychtivě lepil na kola. Bylo nutno tlačit vpřed a současně stlačovat plnou vahou madla dolů, jinak by se křeslo i s přivázanou cestující převrátilo dopředu.

Detta se chechtala, když se jí snažil převést a při tom ji nevyklopil. „Užíváš si, děťátko?“ ptala se pokaždé, když křeslo vjelo do některé písečné pasti.

Když pistolník přišel na pomoc, Eddie ho zahnal. „Však budeš mít možnost,“ zahučel. „Vystřídáme se.“ *Ale myslím, že moje šichty budou sakra delší než jeho,* promluvil mu v hlavě jakýsi hlas. *Podle toho, jak vypadá, dá mu za chvíli dost práce jenom to, aby dokázal jít, a o tom, že by tlačil tu ženskou v křesle, nebude ani řeči. Ne, pane Eddie, obávám se, že tohle ti zůstane na krku. Je to boží pomsta, víš to? Všechny ty roky jsi strávil jako feťák, a víš co? Nakonec je z tebe milosrdný bratr!*

Udýchaně se uchechtl.

„Co je tak srandovního, běloušku?“ zeptala se Detta, a i když si Eddie pomyslel, že to asi mělo znít jízlivě, vyšlo to jen trošku zlostně.

V tomhle nemá být pro mě nic k smíchu, pomyslel si. *Vůbec nic. Aspoň pokud jde o ni.*

„Tomu bys nerozuměla, holka. Nech to být.“

„Tebe nechám bejt, než tohle skončí,“ řekla. „Tebe a toho tvýho zparchantělýho kámoše nechám ležet roztrhaný na kusy po celý týdle pláži. Jasně. Zatím si radši šetři dech, abys mě mohl tlačit. Stejně už mluvíš, jako by ti docházel.“

„No, ty to odmluvíš za nás oba,“ funěl Eddie. „Tobě vítr z plachet asi nikdy nic nevezme.“

„Já ti nějaký vítr pustím, sedáku! Pustím ti ho rovnou do toho zmrvenýho ksichtu!“

„Sliby, chyby.“ Eddie vytlačil křeslo z písku na poměrně slušnější povrch - aspoň na chvíli. Slunce ještě nebylo vysoko, ale on už se pořádně potil.

Tohle bude hodně zábavnej a nabitej den, pomyslel si. *Už to vidím.*

Zádrhele.

To byla další potíž.

Dojeli na pevný kus země na pobřeží. Eddie strkal křeslo rychleji, myslel si, že když dokáže udržet trochu zvýšenou rychlost, mohl by pouhou setrvačností projet další písečnou pastí, na kterou třeba naráží.

Zčistajasna se křeslo zadržlo. Na místě. Rukojeť vzadu na křesle praštila Eddieho do hrudi, jen to zadunělo. Zamručel. Roland se ohlédl, ale ani pistolníkovy kočičí reflexy nedokázaly zabránit tomu, aby se křeslo Paní nepřevrhlo přesně tak, jak to hrozilo u každé písečné pasti. Kácelo se a Detta se kácela s ním, upoutaná a bezmocná, ale divoce rozchechtaná. Chechtala se pořád, i když se Rolandovi a Eddiemu nakonec podařilo křeslo zase postavit. Některé provazy se utáhly tak pevně, že se jí určitě krutě zařezávaly do masa a bránily krevnímu oběhu v končetinách; na čele měla ránu a do očí jí stékala krev. Přesto se pořád chechtala.

Než křeslo zase stálo, oba muži ztěžka oddechovali, sotva lapali po dechu. Křeslo a žena dohromady vážily určitě nějakých dvě stě padesát liber, z toho větší díl připadl na křeslo. Eddieho napadlo, že kdyby pistolník sebral Dettu z jeho vlastního křesla, to jest v roce 1987, křeslo by určitě vážilo o takových šedesát liber méně.

Detta se hihňala, chrochtala, vymrkávala krev z očí.

„Koukněme se, vy jste mě, kluci, vyklopili.“

„Zavolej si právníka,“ zamumlal Eddie. „Žaluj nás.“

„A jste celí zchvácení jenom z toho, jak jste mě znova stavěli na kola. Určitě to taky zabralo aspoň deset minut.“

Pistolník si utřhl kus košile - už jí zbývalo tak málo, že na zbytku nezáleželo - a natáhl levou ruku vpřed, aby jí otřel krev z rány na čele. Chňapla po něm a podle divokého cvaknutí zubů, které se ozvalo, Eddie usoudil, že kdyby byl Roland jen o něco pomalejší, když uhýbal, snížila by Detta Walkerová počet prstů na jeho ruku zase o nějakou číslici.

Zachechtala se a civěla na něj zlíma a veselýma očima, ale pistolník viděl, že hluboko v těch očích se schovává strach. Bála se ho. Bála se ho, protože on byl Hrozně zlej chlap.

Proč byl Hrozně zlej chlap? Možná proto, že na nějaké hlubší úrovni vycítila, co o ní ví.

„Skoro jsem tě dostala, šedáku,“ zasyčela. „Tentokrát jsem tě skoro dostala.“ A uchechtla se jako čarodějnice.

„Podrž jí hlavu,“ řekl pistolník klidně. „Kouše jako lasička.“

Eddie držel a pistolník zatím pečlivě očistil ránu. Nebyla široká a nevypadala hluboká, ale pistolník nic neriskoval; pomalu sešel k vodě, namočil kus košiloviny do slané vody a pak se vrátil.

Začala křičet, když se přiblížil.

„Neopovažuj se na mě tím hadrem šahat! Neopovažuj se mě máčet tou vodou, ve který žijou ty jedovatý zvířata! Dej to pryč! Dej to pryč!“

„Podrž jí hlavu,“ opakoval Roland stejně klidně. Házela sebou ze strany na stranu. „Nechci nic riskovat.“

Eddie držel... a stiskl ji, když se pokusila vyškubnout. Viděla, že to míní vážně, a okamžitě se zklidnila a už nedávala najevo, že by se vlhkého hadříku bála. Byla to přece jenom lest.

Usmála se na Rolanda, když jí omýval ránu a pečlivě vyplachoval ulpělé kamenné částičky.

„Ty vlastně vypadáš víc než jenom utahanej,“ poznamenala Detta. „Vypadáš nemocnej, sedáku. Myslím, že moc dlouhou cestu nezvládneš. Myslím, že nic takovýho nezvládneš.“

Eddie prozkoumal několik málo ovládacích prvků křesla. Mělo nouzovou ruční brzdu, která blokovala obě kola. Detta se k ní propracovala pravou rukou, trpělivě vyčkala, dokud si nemyslela, že Eddie jede dost rychle, a potom brzdou trhla a schválně se převrhla. Proč? Aby je zpomalila, nic víc. Nebyl žádný důvod dělat takové věci, ale žena jako Detta, pomyslel si Eddie, žádné důvody nepotřebovala. Žena jako Detta chtěla takové věci dělat z čiré zlomyslnosti.

Roland jí trochu uvolnil pouta, aby krev mohla volněji kolovat, pak jí ruku pevně upoutal tak, aby nedosáhla na brzdu.

„To nevadí, pane,“ řekla Detta a zářivě se na něj usmála příliš širokým úsměvem. „To nevadí. Stejně si najdu způsob, jak vás zdržet. Spoustu způsobů.“

„Jdeme,“ řekl pistolník nevzrušeně.

„Není ti něco?“ zeptal se Eddie. Pistolník byl velmi bledý.

„Ne. Jdeme.“

Znovu vyrazili po břehu moře.

10

Pistolník trval na tom, že hodinu bude tlačit křeslo, a Eddie mu je neochotně přepustil. Roland křeslo protlačil první písečnou pastí, ale

Eddie se musel vložit do akce a podruhé musel s křeslem pomoci. Pistolník lapal po dechu, na čele mu stály velké kapky potu. Eddie ho nechal jít ještě kousek a Roland se docela dokázal proplést mezi místy, kde byl písek příliš sypký, takže by v něm kola uvázla, ale křeslo se nakonec znovu zabořilo a Eddie vydržel jenom chvíli pozorovat, jak se Roland lopotně snaží odtlačit křeslo dál, jak lapá po vzduchu, hruď se mu zdvíhá, zatímco ta čarodějnice (tak už o ní Eddie přemýšlel) vyla smíchy a vyloženě sebou házela v křesle dozadu, aby úkol ještě ztížila - a potom Eddie odstrčil pistolníka stranou a jediným vzteklým trhnutím křeslo vyprostil z písku. Křeslo se zakolébalo a Eddie přímo uviděl/vycítil, že Detta se vrhla dopředu, nakolik jí to provazy dovolovaly, a udělala to přízračně přesně v pravou chvíli, protože křeslo málem znovu převrátila.

Roland se plnou váhou vrhl na opěradlo křesla vedle Eddieho a křeslo ustálil.

Detta se ohlédla a mrkla na ně tak oplzle a spiklenecky, že Eddiemu naskočila na pažích husí kůže.

„Znovu jste mě skoro vyklopili, hoši,“ prohodila. „Měli byste na mě dávat pozor. Jsem jenom stará zmrzačená dáma, takže byste na mě měli dávat pozor.“

Zasmála se... dostala úplný záchvat smíchu, málem se rozsypala.

I když Eddieho zajímala žena, která byla druhou její součástí - skoro ji miloval jenom díky té krátké chvíli, kterou ji viděl a mluvil s ní -, v této chvíli měl chuť chytit ji pevně kolem krku a zamáčknout ten smích, zamáčknout ho tak, aby se už nikdy chechtat nemohla.

Znovu se rozhlédla, uviděla, na co myslí, jako by to měl napsáno na čele červeným inkoustem, a rozchechtala se ještě víc. Očima ho ponoukala. Do toho, šedáku. Do toho. Chceš to udělat? Do toho a udělej to.

Jinak řečeno, nemám se vypořádat jenom s křeslem; mám se vypořádat i s tou ženskou, myslel si Eddie. Vypořádat se s ní nadobro. To chce. Zahynout rukou bílýho muže, to je pro Dettu možná jedinej skutečnej životní cíl.

„Tak jedem,“ řekl a znovu se opřel do křesla. „Projedeme se po pobřeží, zlatíčko, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Di do prdele,“ odsekla.

„Zmlkni, děvče,“ odpověděl Eddie příjemně.

Pistolník kráčel vedle něj s hlavou skloněnou.

Došli k pozoruhodné úrodě kamení, když slunce napovědělo, že je asi jedenáct, a tak zde hodinu zůstali, schovaní ve stínu, zatímco slunce vyšplhalo do nejvyššího bodu dne. Eddie a pistolník jedli zbytky kořisti z předchozího večera. Eddie nabídl porci Dettě, která znovu odmítla s tím, že ví, co chtějí udělat, a jestli to chtějí udělat, ať to radši provedou holýma rukama a přestanou se ji pokoušet otrávit. To prý je zbabělé.

Eddie má pravdu, přemýšlel pistolník. Tato žena si upletla vlastní řetězec vzpomínek. Ví o všem, co se jí stalo minulou noc, i když došla rychle usnula.

Byla přesvědčena, že jí přinesli kousky masa, které páchly smrtí a hnilobou, že ji tím pokoušeli, zatímco sami jedli nasolené hovězí a pili nějaké pivo z polních lahví. Byla přesvědčena, že jí každou chvíli strkali pod nos své vlastní neposkvřené jídlo, ale v poslední chvíli, když už po něm chňapala zuby, je odtahovali - a při tom se samozřejmě směli. Ve světě (nebo aspoň v myšlenkách) Detty Walkerové dělali bílí hajzlové hnědým ženám jenom dvě věci: znásilňovali je nebo se jim směli. Nebo obojí najednou.

Bylo to skoro k smíchu. Eddie Dean viděl hovězí naposledy během cesty nebeským vozem a Roland neviděl hovězí od chvíle, kdy dojedl sušené maso, a to je bůhví jak dlouho. Pokud se piva týče... zavzpomínal.

Tull.

V Tullu bylo pivo. Pivo a hovězí.

Bože, bylo by dobré dát si pivo. V krku ho bolelo, bylo by dobré dát si pivo, aby tu bolest utišil. Ještě lepší než astin z Eddieho světa.

Kousek se od ní odtáhli.

„Nejsem dost dobrá společnost pro bílý kluky?“ zakrákala za nimi. „Nebo si chcete jenom navzájem potahat ty svoje bílý svíčky?“

Zvrátila hlavu a zařvala smíchem, který vyděsil racky, až s křikem vzlétli z kamenů vzdálených čtvrt míle, kde svorně hřadovali. Pistolník seděl s rukama volně svěšenýma mezi kolena a přemýšlel. Nakonec zvedl hlavu a řekl Eddiemu: „Rozumím tak jednomu slovu z deseti, která řekne.“

„Tak to jsem na tom líp,“ odpověděl Eddie. „Já pochopím tak dvě ze tří. To je fuk. Většinou to končí u bílejších hajzlů.“

Roland přikývl. „Tam, odkud pocházíš, takhle mluví hodně lidí s tmavou kůží? Její druhá tak nemluvila.“

Eddie zavrtěl hlavou a zasmál se. „Ne. A řeknu ti něco legračního – aspoň já si myslím, že je to trochu legrační, ale to možná proto, že tady toho zase tolik k smíchu není. Není to opravdový. Není to opravdový a ona o tom ani neví.“

Roland se na něj díval a nic neříkal.

„Pamatuješ, jak jsi jí umýval čelo, jak předstírala, že se bojí vody?“

„Ano.“

„Věděl jsi, že to předstírá?“

„Nejdřív ne, ale brzy jsem to poznal.“

Eddie přikývl. „Hrála to, a věděla, že hraje. Ale je docela dobrá herečka a oba nás na pár vteřin ošidila. To, jak mluví, taky jenom hraje. Ale není to tak dobrý. Je to tak hloupý, tak strašně kýčovitý!“

„Ty věříš, že dobře hraje jenom tehdy, když ví, že to dělá?“

„Ano. Mluví jako kříženec černochoů z knížky Mandingo, kterou jsem kdysi četl, a Butterfly McQueenová z Jihu proti Severu. Ví, že ti ta jména nic neříkají, ale já chci prostě říct, že mluví jen v klišé. Znáš to slovo?“

„To je to, co říkají nebo čemu věří lidé, kteří přemýšlejí málo nebo vůbec ne.“

„Jo. Nedokázal bych to vystihnout zdaleka tak dobře.“

„Ještě jste si chlapani ty svíčky nevycukali?“ Detta mluvila Stále chraptivěji a drsněji. „Nebo je třeba nemůžete najít. Co?“

„Jdeme.“ Pistolník pomalu vstal. Chvilku se kymácel, viděl, že se Eddie na něj dívá, a usmál se. „Bude mi dobře.“

„Jak dlouho?“

„Tak dlouho, dokud bude muset,“ odpověděl pistolník a z klidu, který zněl v jeho hlase, zamrazilo Eddieho srdce.

12

Toho večera pistolník spotřeboval poslední určitě dobrý náboj, aby získal kořist. Příští večer začne systematicky zkoušet ty, o kterých

byl přesvědčen, že jsou nespolehlivé, ale podle něj se už přiblížili chvíli, o které Eddie řekl: nakonec budou muset ty potvory utloukat.

Bylo to jako ostatní večery: rozdělali oheň, opékali, vybírali maso z krunýře, jedli - jedli však pomalu a bez nadšení. Jenom doplňujeme palivo, pomyslel si Eddie. Nabídl jí jídlo Dettě, která se rozkřičela, smála se a nadávala a ptala se jich, jak dlouho ji budou mít za blázna, a potom sebou začala divoce házet a vůbec si nevšímala toho, že se jí pouta neustále utahují, jen se snažila překotit křeslo na jednu nebo druhou stranu, aby ji museli znovu zvednout, než se pustí do jídla.

Těsně předtím, než se jí to povedlo, ji Eddie chytil a Roland zablokoval kola po obou stranách kamením.

„Povolím ti trochu provazy, jestli zůstaneš v klidu,“ řekl jí Roland.

„Vyliž si prdel, hajzle!“

„Nepochopil jsem, jestli to znamená ano nebo ne.“

Podívala se na něj přivřenýma očima, pátrala po skrytém výsměchu v tom klidném hlase (Eddieho to taky napadlo, ale nedokázal to rozeznat), a po chvíli řekla celá zakaboněná: „Zůstanu v klidu. Mám sakra velkej hlad, než abych se ještě na něco rozmohla. Vy mi chlapi dáte nějaký pořádný jídlo, nebo mě chcete utejrat hladem? To máte v plánu? Jste moc předposraní na to, abyste mě zaškrtili, a já nikdy nestrčím do huby žádnéj jed, takže to určitě máte v plánu. Utejrat mě hladem. No, uvidíme, jasně. Uvidíme. Jasně.“

Znovu se usmála tím hrůzyplným šklebem, ze kterého mrazilo do morku kostí.

Zanedlouho usnula.

Eddie sáhl Rolandovi ze strany na tvář. Roland na něj pohlédl, ale neodtáhl se před jeho rukou. „Nic mi není.“

„Jo, ses skvělejš borec. No, já ti něco povím, borče, dneska jsme se moc daleko nedostali.“

„Já vím.“ Taky tu byla ta věc s vystřeleným posledním dobrým nábojem, ale bez tohoto poznatku se Eddie obejde, aspoň dnes večer. Eddie nebyl nemocný, byl však vyčerpaný. Příliš vyčerpaný na to, aby unesl další špatné zprávy.

Ne, není nemocný, ještě ne, ale jestli půjde moc dlouho bez odpočinku, unaví se natolik, že nakonec onemocní.

Svým způsobem už Eddie nemocný byl; oba byli. Eddiemu se v koutcích úst vyrazily boláky a na kůži se objevovala šupinatá místa.

Pistolník cítil, jak se mu viklají zuby, a kůže mezi prsty na nohou začala prskat a krvácet, stejně jako mezi zbývajícími prsty na rukou. Měli jídlo, ale jedli pořád totéž, den za dnem. Nějakou dobu to tak mohli vydržet, ale nakonec umřou stejně jistě, jako kdyby hladověli.

Máme to, čemu se říká námořnická nemoc, i když jsme na souši, pomyslel si Roland. *Jak prosté. A směšné. Potřebujeme ovoce. Potřebujeme zeleninu.*

Eddie kývl směrem k Paní. „Ta se s tím nebude mazat a pořádně nám ještě zavaří.“

„Pokud se ta druhá v ní nevrátí.“

„To by bylo pěkné, ale počítat s tím nemůžeme,“ řekl Eddie. Vzal si kus zčernalého klepeta a začal do hlíny bezcílně čmárat různé ornamenty. „Máš nějakou představu, jak daleko můžou být ty další dveře?“

Roland zavrtěl hlavou.

„Ptám se jenom proto, že jestli jsou Dveře číslo tři stejně daleko jako číslo dvě od čísla jedna, mohli bychom být v pěkném průseru.“

„To už jsme.“

„Až po uši,“ souhlasil Eddie zasmušile. „Jenom si pořád říkám, jak dlouho ještě dokážu hledat vodu.“

Roland ho poplácal po rameni, což byl výraz náklonnosti tak vzácný, že Eddie zamrkal.

„Je tu ještě jedna věc, o které Paní neví,“ řekl.

„Ano? Jaká?“

„My bílí hajzlové dokážeme hledat vodu hodně dlouho.“

Eddie se tomu zasmál, zasmál se pořádně, ale dusil ten smích o předloktí, aby Dettu neprobudil. Měl jí pro ten den dost, děkuju, nechci.

Pistolník se na něj s úsměvem díval. „Půjdu zalehnout,“ řekl. „Dávej -“

„- pozor. Jo. Dám.“

13

Další věc byl ten řev.

Eddie usnul ve chvíli, kdy se jeho hlava dotkla zmuchlané košile, a připadalo mu, že za pět minut začala Detta řvát.

Okamžitě se probudil, připravený na všechno, třeba na Krále Humrů, přicházejícího z hlubin pomstít své zabitě děti, nebo na nějakou příšeru, která sešla z kopců. Připadalo mu, že se okamžitě probudil, ale pistolník byl už na nohou, pistoli v levé ruce.

Když Detta uviděla, že jsou oba vzhůru, okamžitě ztichla.

„Jenom jsem chtěla zjistit, jak tvrdě spíte,“ prohodila. „Mohli by tu bejt vlci. Vypadá to, že by tu mohli bejt. Chtěla jsem se přesvědčit, kdybych nějakýho vlka viděla poblíž, jestli bych vás zavčas zburcovala.“ Ale v očích neměla žádný strach; svítily jí zlomyslnou radostí.

„Kristepane,“ zasténal Eddie otupěle. Měsíc už svítil, ale sotva vyšel; spali necelé dvě hodiny.

Pistolník zastrčil zbraň do pouzdra.

„Už to nedělej,“ řekl Paní v křesle.

„Co uděláš, když jo? Znásilníš mě?“

„Kdybychom tě chtěli znásilnit, už bys to měla dávno za sebou,“ pravil pistolník klidně. „Už to nedělej.“

Znovu si lehl, přikryl se dekou.

Kriste, kristepane, myslel si Eddie, to je děs, to je ale sakra... a dál se nedostal, protože znovu upadl zmoženě do spánku a potom už Paní tříštila ovzduší dalším řevem, řičela jako požární siréna a Eddie už byl zase vzhůru, tělo mu hořelo adrenalinem, ruce měl zaťaté a ona se smála, chraptivě a zalykavě.

Eddie pohlédl na nebe a uviděl, že od chvíle, kdy je probudila poprvé, postoupil měsíc o necelých deset stupňů.

Ona s tím nemíní přestat, pomyslel si unaveně. Ona míní zůstat vzhůru a pozorovat nás, a až bude mít jistotu, že jsme pořádně usnuli, že dobíjíme baterky, tak otevře tu svou hubu a začne znovu hulákat. Bude to dělat pořád dokola, dokud jí bude zbejvat nějaký hlas, aby měla čím řvát.

Přestala se smát, jako když utne. Přicházel k ní Roland, v měsíčním světle byl vidět jen jeho temný obrys.

„Ty se ke mně nepřibližuj, šedáku,“ zavrčela Detta, ale hlas se jí nervózně zachvěl. „Nesmíš mi nic udělat.“

Roland zůstal stát před ní a Eddie si byl chvíli jist, naprosto jist, že pistolníkovi došla trpělivost a že ji prostě rozmázne jako mouchu. Jenomže on kupodivu místo toho klekl před ní na koleno jako nápadník, žádající o sňatek.

„Poslouchej,“ řekl a Eddie ani nemohl uvěřit tomu, jak hedvábně jeho hlas zní. Stejný nezměrný úžas viděl také Dettě na tváři, jenomže u ní se s úžasem mísil strach. „Poslouchej mě, Odetto.“

„Komu říkáš O-Detto? Tak se nejmenuju.“

„Zmlkni, mrcho,“ zavrčel pistolník a potom pokračoval tím hedvábným hlasem: „Jestli mě slyšíš, a jestli ji můžeš nějak ovládat -“

„Proč tak se mnou mluvíš? Proč se mnou mluvíš, jako bys mluvil s někým jiným? Přestaň s tou šaškárnou! Okamžitě toho nech, slyšíš?“

„- tak ji nějak umlč. Mohl bych jí dát roubík, ale to nechci dělat. Pořádný roubík je nebezpečný. Lidé se dusí.“

„NECH TOHO TY BÍLEJ ZASRANEJ ČARODĚJNICKEJ HAJZLE!“

„Odetto.“ Teď už jen šeptal, jako když začíná pršet.

Zmlkla, civěla na něj rozšířenýma očima. Eddie v životě neviděl v lidských očích takovou kombinaci nenávisti a strachu.

„Myslím, že tady té mrše by nevadilo, kdyby skutečně zemřela kvůli roubíku. Ona chce umřít, ale možná ještě víc chce, abys umřela ty. Jenomže ty jsi neumřela, ještě ne, a já myslím, že Detta není v tvém životě úplně nová. Cítí se v tobě jako doma, takže možná slyšíš, co ti říkám, a možná ji můžeš trochu ovládat, i když ještě nemůžeš vyjít ven.“

Nedovol jí, aby nás probudila potřetí, Odetto.

Nechci jí dávat roubík.

Ale jestli budu muset, udělám to.“

Vstal, bez ohlednutí se vrátil na své místo, zabalil se do deky a okamžitě usnul.

Ona na něj pořád hleděla, oči velikánské, nozdry rozšířené.

„Bílý čarodějnický kecy,“ zašeptala.

Eddie si lehl, ale tentokrát trvalo dlouho, než se ho zmocnil spánek, přestože byl strašlivě unavený. Už už usínal, jenomže stále čekal, kdy se ozve řev, a pokaždé se prudce vytrhl z dřímoty.

Asi o tři hodiny později, to už se měsíc vydával na druhou stranu, konečně zabral.

Detta tu noc už nekřičela, buď proto, že ji Roland vyděsil, nebo protože si chtěla zachovat hlas pro budoucí popluchy a výstřelky, nebo - možná, skutečně jen možná - proto, že Odetta slyšela a udělala to, oč ji pistolník požádal.

Eddie nakonec spal, ale probudil se celý zmožený a jako zmláčený. Podíval se ke křeslu, doufal proti vší pravděpodobnosti, že v něm bude sedět Odetta, prosím tě Bože ať je to dnes ráno Odetta -

„Brýráno, holobrádku,“ zazubila se na něj Detta jako žralok. „Myslela jsem, že budeš chrnět až do poledne. Todle nemůžeš dělat, co? Musíš nás zase povozit pár mil, o to tady jde, co? Jasně! A myslím, že ty budeš muset makat nejvíc, protože ten druhý, ten s těma čarodějnickejma očima, ten vypadá číma dál vychrtlejší. Fakt že jo! Jo! Myslím, že za chvíli nebude jíst vůbec nic, ani to skvělý uzeny, který si vy hajzlíci necháváte, když si navzájem vycukáte ty svoje bílý svíčky. Tak jedem, bílej! O Dettě nesmí nikdo říct, že zdržuje!“

Víčka i hlas jí trochu poklesly; dívala se na něj mazaně koutkem očí.

„Aspoň ne ze začátku.“

Tendle den si zapamatuješ, bílej, slibovaly ty mazané oči. Tendle den si budeš pamatovat dlouho, hodně dlouho.

Jasně.

14

Toho dne urazili tři míle, možná o něco méně. Dettino křeslo se dvakrát převrhlo. Jednou to udělala sama, protože se její prsty pomalu a nenápadně znovu propracovaly k ruční brzdě a zatáhly za ni. Podruhé to udělal Eddie úplně sám, protože příliš prudce najel do jedné té pitomé písečné pasti. To už den skoro končil a on prostě zpanikařil, myslil si, že ji tentokrát prostě nedokáže dostat ven, prostě nedokáže. Takže naposledy mohutně zabral roztřesenými pažemi a samozřejmě to bylo příliš prudce a už padala, jako Hupity Dupity padající ze zdi, a pak se s Rolandem museli lopotit, aby ji znovu postavili. Stihli to právě včas. Provaz pod prsy se posunul a pevně stáhl krk. Pistolníkův účinný posuvný uzel ji dusil. Ve tváři už byla divně modrá, už pomalu ztrácela vědomí, ale stejně se dál sípavě, ohavně chechtala.

Nech ji být, proč ne? řekl Eddie skoro, když se Roland rychle shýbl, aby smyčku uvolnil. *Ať se udusí! Nevím, jestli to chce udělat sama, jak jsi říkal, ale vím, že to chce udělat nám... tak ji nech být!*

Pak si vzpomněl na Odettu (i když jejich setkání bylo tak krátké a připadalo mu, že se odehrálo tak dávno, že i vzpomínka bledla) a přiskočil na pomoc.

Pistolník ho netrpělivě jednou rukou odstrčil. „Místo je jenom pro jednoho.“

Když se provaz uvolnil a Paní sípavě nabrala dech (který vyražela v zlostném smíchu), otočil se a kriticky se na Eddieho podíval. „Myslím, že bychom už měli zastavit a přenocovat.“

„Ještě kousek.“ Skoro prosil. „Můžu jít ještě kousek.“

„Jasně! To je silnej bejk. Dokáže posekat ještě jednu řadu bavlny a pořád mu zůstane dost, aby ti dneska večer pěkně vycucal tu bílou svíčičku.“

Pořád nechtěla jíst a ve tváři se jí objevovaly hluboké a ostré stíny. Oči jí svítily ze stále hlubších důlků.

Roland si jí vůbec nevšiml, jenom si zblízka prohlížel Eddieho. Nakonec přikývl. „Kousek. Ne daleko, ale kousek.“

Za dvacet minut to Eddie odpískal sám. Měl pocit, že místo paží má rosol.

Posadili se do stínu skalisek, poslouchali racky, pozorovali příliv a čekali, až slunce zapadne a humroidi vylezou a začnou se svým těžkopádným vyptáváním.

Roland řekl Eddiemu tak potichu, aby je Detta neslyšela, že podle jeho názoru jim došly dobré náboje. Eddie trochu protáhl obličej, ale to bylo vše. Rolanda to potěšilo.

„Takže budeš muset některého z nich utlouct sám,“ řekl Roland. „Já jsem moc slabý, abych se mohl ohánět dost velkým kamenem... a mít jistou ruku.“

Teď si ho prohlížel Eddie.

Vůbec se mu nelíbilo, co vidí.

Pistolník pod jeho zkoumavým pohledem odmítavě mávl rukou.

„To nic,“ řekl. „Nevšímej si toho, Eddie. Co je, to je.“

„Ka.“

Pistolník přikývl a pousmál se. „Ka.“

„Kaká,“ dodal Eddie, podívali se na sebe a oba se zasmáli. Roland vypadal překvapeně a možná i trochu ustaraně, když se mu z úst ozval ten chrastivý zvuk. Dlouho se nesmál. Když přestal, vypadal nepřítomně a melancholicky.

„Ten smích znamená, že se vám konečně podařilo se udělat?“
křikla na ně Detta chraptivým, přeskakujícím hlasem. „Kdy to začnete do sebe strkat? To chci vidět! Jak to do sebe strkáte!“

15

Eddie zabil kořist.

Detta odmítla jíst, stejně jako dosud. Eddie snědl půlku sousta tak, aby to viděla a nabídl jí druhou půlku.

„Nene!“ Jiskřily jí oči. „A NE! Do ty druhý půlky jsi dal jed. Do ty, kterou mi podstrkuješ.“

Eddie neřekl ani slovo, vzal zbytek sousta a strčil si ho do úst, žvýkal a polkl.

„To nic neznamená,“ odsekla Detta. „Nech mě bejt, šedáku.“

Eddie nenechal.

Přinesl jí další kousek.

„Rozděl ho na půlky ty. Dej mi, kterou chceš. Já ji sním, ty sníš zbytek.“

„Já ti nenaletím na žádný trik, panáčku. Seber si to, povídám, a myslím to vážně.“

16

V noci nekřičela... ale druhý den ráno byla pořád s nimi.

17

Toho dne urazili jen dvě míle, i když se Detta nijak nepokusila křeslo převrátit; Eddie si myslel, že už jí na sabotáže docházejí síly. Nebo pochopila, že se ani nemusí namáhat. Nevyhnutelně se spojovaly tři faktory: Eddieho únava, terén, který se po nekonečných a nekonečně stejných dnech začal přece jen měnit, a Rolandův stále horší stav.

Písečných pastí ubývalo, ale to byla chabá útěcha. Povrch byl stále zrnitější, stále víc se podobal chudé a neúrodné půdě než písku (místy rostly trsy trávy, vypadaly skoro stydlivě, že tam jsou), a z té podivné kombinace písku a půdy trčelo tolik velikých kamenů, že se jim Eddie nakonec musel vyhýbat stejně, jako se předtím pokoušel objíždět s křeslem písečné pasti. A brzy viděl, že pláž zanedlouho

zmizí. Kopce, hnědé a neveselé, se neustále přibližovaly. Eddie viděl strže, které se mezi nimi klikatily a vypadaly jako rány, které jim tupou sekerou zasadil nějaký obr. Ten večer, než usnul, uslyšel vysoko z kopců něco, co se podobalo křiku velmi velké kočky.

Pláž vypadala nekonečná, ale Eddie si začínal uvědomovat, že někde přece jen skončí. Kdesi vpředu ji ty kopce prostě vytlačí. Drolivé kopce připochodují k moři a potom vstoupí do něj, kde se z nich nejdřív stane mys nebo poloostrov, a nakonec řada souostroví.

To mu dělalo starosti, ale Rolandův stav mu dělал starosti ještě víc.

Tentokrát se zdálo, že pistolník ani tak nehoří, jako spíš se ztrácí, vybledá, průhlední.

Ty červené nitky se objevily zase a neúprosně mířily po vnitřní straně pravé paže k lokti.

Poslední dva dny se Eddie neustále díval dopředu, upíral oči do dálky v naději, že uvidí dveře, ty dveře, kouzelné dveře. Poslední dva dny čekal, kdy se znovu objeví Odetta.

Nedočkal se ani jednoho, ani druhého.

Než toho večera usnul, napadly ho dvě strašné myšlenky, jako nějaký vtíp s dvojí pointou:

Co když žádné dveře nejsou?

Co když je Odetta Holmesová mrtvá?

18

„Vyskoč z pelechu, hajzle!“ vytrhl ho z nevědomí Dettin řev. „Myslím, že jsme tu zůstali sami dva, zlatíčko. Tvůj kámoš konečně odpadl. Tvůj kámoš to teď bude strkat do čertů v pekle.“

Eddie se podíval na schoulenou zakrytou postavu Rolanda a děsivou chvilku si myslel, že má ta mrcha pravdu. Potom se pistolník pohnul, dušeně zasténal a tápavě se posadil.

„No koukejme se!“ zařvala Detta tak hrozně, že se chvilkami její hlas úplně ztrácel a byl z něj jenom přízračný šepot, jako když zimní vítr hvízdá pod dveřmi. „Myslela jsem, že je po vás, pane Nafoukanej!“

Roland pomalu vstával. Pořád Eddiemu připadal jako člověk, který k tomu potřebuje oporu neviditelného žebříku. Eddiemu ho bylo líto a měl zároveň vztek, a to byl známý pocit, podivně nostalgický.

Po chvíli pochopil. Bylo to stejné, jako když se s Henrym dívali na zápasy v televizi a jeden zápasník zranil druhého, hrozně ho zranil, a dělal to zas a znovu, a dav diváků řičel po krvi a Henry řičel po krvi, ale Eddie jenom seděl a cítil lítost a zlost, to hloupé znechucení; seděl tam a vysílal k zápasníkovi myšlenky: *Nech toho, člověče, ses šlápěj, doprdele? On tam přece umírá.' UMÍRÁ! Nech toho mlácení, sakra!*

Tento boj nebylo možné zastavit.

Roland se na ni podíval uštvánýma horečnatýma očima. „To si už myslela spousta lidí, Detto.“ Podíval se na Eddieho. „Připraven?“

„Jo, snad jo. A ty?“

„Ano.“

„Můžeš?“

„Ano.“

Vydali se dál.

Kolem desáté hodiny si Detta začala špičkami prstů mnout spánky.

„Zastav,“ řekla. „Je mi zle. Mám dojem, že budu blejt.“

„To bude tím, jak ses včera večer přejedla,“ řekl Eddie a tlačil dál. „Ten zákusek sis měla odpustit. Říkal jsem ti, že ten čokoládovej plněnej dort je moc těžkej.“

„Budu blejt! Já -“

„Zastav, Eddie!“ řekl pistolník.

Eddie zastavil.

Žena v křesle se najednou křečovitě zkroutila, jako by jí projel elektrický proud. Vytřeštila oči do prázdna.

„JÁ JSEM TI ROZBILA TEN TALÍŘ TY SMRADLAVÁ MODRÁ PANIČKO!“ křičela. „ROZBILA JSEM HO A JSEM SAKRA RÁDA ŽE -“

Najednou se v křesle zhroutila dopředu. Nebýt provazu, upadla by na zem.

Panebože, ona je mrtvá, ranila ji mrtvice a je mrtvá, pomyslel si Eddie. Rozběhl se kolem křesla, ale vzpomněl si, jak je mazaná a lstivá, a rychle se zarazil. Podíval se na Rolanda. Roland se na něj klidně díval, jeho oči neprozrazovaly nic.

Potom zasténala. Otevřela oči.

Byly to její oči.

Odettiny oči.

„Pane Bože, zase jsem omdlela, vidíte?“ řekla. „Je mi líto, že jste mě museli připoutat. Ty hloupé nohy! Myslím, že bych se mohla trochu posadit, kdybyste -“

A v té chvíli naopak Rolandovy nohy pomalu povolily a Roland se složil asi třicet mil na jih od místa, kde pobřeží Západního moře končilo.

Nové míchání

1

Eddiemu Deanovi připadalo, že on a Paní už se po zbývajícím kusu pláže nelopotí ani nejdou. Zdálo se, že letí.

Odetě Holmesové se Roland stále nelíbil, ani mu nedůvěřovala; to bylo jasné. Ale poznala, v jak zoufalém je stavu, a podle toho se chovala. Teď měl Eddie pocit, že už netlačí mrtvou hromadu oceli a železa, ke které je náhodou připojeno lidské tělo, ale spíš že tlačí kluzák.

Jdi s ní. Předtím jsem dával na tebe pozor a to bylo důležité. Teď bych vás jenom zdržoval.

Uvědomil si skoro okamžitě, že pistolník má pravdu. Eddie křeslo tlačil; Odetta je poháněla.

Za opaskem Eddieho kalhot byl zastrčený jeden pistolníkuv revolver.

Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že si máš dávat pozor, a tys nedával?

Ano.

Opakuju ti to znovu: dávej pozor. Neustále. Jestli se vrátí ta druhá, neváhej ani vteřinu. Omrač ji.

Co když ji zabiju?

Pak je konec. Ale jestli ona zabije tebe, pak je konec taky. A jestli se vrátí, pokusí se o to. Pokusí.

Eddie ho nechtěl opustit. Nejen kvůli tomu kočičímu křiku v noci (i když na něj neustále myslel); bylo to prostě proto, že Roland se stal jeho jediným pojítkem s tímto světem. On a Odetta sem nepatřili.

Přesto si uvědomil, že pistolník má pravdu.

„Chceš si odpočinout?“ zeptal se Odetty, „Zbylo nám nějaké jídlo. Trochu.“

„Ještě ne,“ odpověděla, i když měla unavený hlas. „Za chvíli.“

„Dobře, ale aspoň přestaň pohánět kola. Jsi slabá. Tvoje... tvůj žaludek, však víš.“

„Tak dobře.“ Otočila se, tvář lesklou potem, a poctila ho úsměvem, který ho posílil a oslabil zároveň. Pro takový úsměv by umřel... a určitě by to udělal, kdyby si to okolnosti žádaly.

Upřímně doufal, že to okolnosti žádat nebudou, ale rozhodně to musel brát v úvahu. Čas se proměnil v něco tak rozhodujícího, až křičel.

Složila ruce do klína a on ji tlačil dál. Stopy, které křeslo za sebou nechávalo, už nebyly tak zřetelné; půda pláže byla stále pevnější, ale stále byla poseta kamením, které mohlo způsobit nehodu. S rychlostí, kterou se pohybovali, k ní neměli daleko. Opravdu vážná nehoda by mohla Odettu zranit a to by bylo zlé; taková nehoda by mohla také poškodit křeslo, a to by bylo zlé pro ně a nejspíš ještě horší pro pistolníka, který by skoro jistě sám zemřel. A kdyby Roland zemřel, oni by v tomto světě uvízli navěky.

Roland byl příliš nemocný a slabý, aby mohl jít, takže Eddie byl donucen čelit prostému faktu: jsou zde tři lidé, a dva z nich jsou mrzáci.

Takže jakou měli naději, jakou měli šanci?

Ta se skrývala v křesle.

Křeslo bylo tou nadějí, jejich celou nadějí, a ničím jiným než nadějí.

Tedy pomáhej jim Bůh.

2

Pistolník znovu nabyl vědomí chvílku poté, co ho Eddie odtáhl od stínu vyčnívajícího skaliska. Jeho tvář byla místy popelavě bledá a místy horečnatě rudá. Hrud' se mu rychle zdvíhala a klesala. Pravou paží měl protkanou sítí klikatých červených žilek.

„Dej jí najíst,“ zachraptěl na Eddieho.

„Ty-“

„Mě si nevsímej. Já budu v pořádku. Dej jí najíst. Ted' už asi bude jíst. A budeš potřebovat její sílu.“

„Rolande, co když jenom předstírá, že je -“

Pistolník netrpělivě mávl rukou.

„Nic nepředstírá, jen to, že je ve svém těle sama. Vím to a ty to víš taky. Je to vidět na její tváři. Dej jí najíst, ve jménu svého otce, a než se nají, vrať se sem ke mně. Teď jde o každou minutu. O každou vteřinu.“

Eddie vstal, ale pistolník ho levou rukou stáhl dolů. Aťsi byl nemocný, sílu měl pořád.

„A o té druhé nic neříkej. Ať ti vykládá, co chce, ať si to vysvětluje, jak chce, neodporuj jí.“

„Proč?“

„Nevím. Vím jenom, že by to byla chyba. Teď udělej, co říkám, a už nemarni čas!“

Odetta seděla v křesle, dívala se na moře s výrazem mírného a zamyšleného úžasu. Když jí Eddie nabídl kousky humra, které zbyly od večere, žalostně se usmála. „Já bych si dala, kdybych mohla,“ řekla, „ale víš, co se stane.“

Eddie, který neměl ponětí, o čem to mluví, mohl jenom pokrčit rameny. „Neuškodilo by, kdybys to zkusila znovu, Odetto. Potřebuješ jíst, víš. Musíme jít co nejrychleji.“

Zasmála se a dotkla se jeho ruky. Měl pocit, že z ní na něj přeskočil elektrický výboj. A byla to ona; Odetta. Věděl to stejně dobře jako Roland. „Jsi tak milý, Eddie. Tak moc ses snažil. Byl jsi tak trpělivý. Stejně jako on -“ kývla směrem k místu, kde se o kameny opíral pistolník a díval se na ně, „- ale jeho je těžké si zamilovat.“

„Jo. Jako bych to nevěděl.“

„Zkusím to ještě jednou.“

„Kvůli sobě.“

Usmála se a on měl pocit, že se kvůli ní hnul celý svět, jen kvůli ní, a pomyslel si: *Pane Bože, prosím tě, nikdy jsem moc neměl, tak mi ji prosím tě zase neber. Prosím.*

Vzala si kousky humřího masa, nakrčila nos v komicky žalostném výrazu a podívala se na něj.

„Musím?“

„Udělej s tím krátký proces,“ radil.

„Potom už jsem nikdy hřebenatky nejedla,“ řekla.

„Prosím?“

„Myslela jsem, že jsem ti to vyprávěla.“

„Asi ano.“ Trochu nervózně se zasmál. Právě v té chvíli se mu v hlavě nepřehlédnutelně vynořilo pistolníkovy varování, aby jí nedával vědět o té druhé.

„Jednou, to mi bylo deset nebo jedenáct, jsme je měli k večeři. Strašně mi nechutnaly, připadaly mi jako gumové kuličky, a později jsem je vyvracela. Pak už jsem je nikdy nejedla. Ale...“ Vzdechla. „Jak říkáš, udělám s nimi krátký proces.“

Strčila si kousek do úst jako dítě, které si bere lžičku medicíny, o níž ví, že bude odporně chutnat. Nejdřív žvýkala pomalu, potom rychleji. Polkla. Vzala si další kousek. Žvýkala, polkla. Další kousek. Teď už jídlo skoro hltala. „Páni, pomalu!“ krotil ji Eddie.

„To musí být jiný druh! To je ono, samozřejmě je to tím!“ Celá rozzářená se podívala na Eddieho. „Projeli jsme po pláži dál a tady se vyskytuje jiný druh! Jak se zdá, už na ně nejsem alergická! Nechutná to odporně jako před tím... a já se snažila udržet to v žaludku, ne?“ Zpřímá se na něj podívala. „Snažila jsem se hrozně moc.“

„Jo.“ Připadalo mu, že se slyší z velké dálky, jako hodně vzdálený rádiový signál. Ona si myslí, že jí každý den a všechno vyvrací. Myslí si, že proto je tak slabá. Pane Bože Všemohoucí. „Jo, snažila ses jako hrom.“

„Chutná to -“ Bylo jí těžko rozumět, protože měla plná ústa. „Chutná to moc dobře!“ Zasmála se. Znělo to lahodně a krásně. „Zůstane to dole! Budu mít výživu! Vím to! Cítím to!“

„Jenom to nepřežeň,“ varoval ji a podal jí měch s vodou. „Nejsi na to zvyklá. Po tom všem -“ Polkl a při tom se mu v krku ozvalo slyšitelné (aspoň on to slyšel) cvaknutí. „Po tom všem zvracení.“

„Ano. Ano.“

„Potřebuju na pár minut mluvit s Rolandem.“

„Dobře.“

Ale než odešel, chytila ho znovu za ruku.

„Děkuju ti, Eddie. Děkuju ti, že máš takovou trpělivost. A poděkuj i jemu.“ Zvážněla a odmlčela se. „Poděkuj mu a neříkej mu, že mě děsí.“

„Neřeknu,“ pravil Eddie a vrátil se k pistolníkovi.

I když Odetta kola nepoháněla, byla velkou pomocí. Navigovala ho s přesností ženy, která strávila na kolečkovém křesle dlouhou dobu ve světě, jemuž bude ještě dlouhé roky trvat, než vezme handicapované lidi na vědomí.

„Vlevo,“ zvolala a Eddie uhnul vlevo a proklouzl kolem kamene trčícího z jílu a štěrku jako zkažený tesák. Kdyby byl sám, možná by ho viděl... nebo taky ne.

„Vpravo,“ zavolala a Eddie zarejdoval vpravo a těsně minul jednu písečnou past, kterých bylo stále méně.

Nakonec zastavili a Eddie si lehl, jen prudce oddychoval.

„Spi,“ řekla Odetta. „Hodinu. Probudím tě.“

Eddie se na ni podíval.

„Nelžu. Všimla jsem si, Eddie, v jakém stavu je tvůj přítel -“

„Není to tak docela můj přítel, víš -“

„- a vím, jak je čas důležitý. Nenechám tě vyspávat víc než hodinu jenom z nemístného milosrdenství. Poznám čas podle slunce docela dobře. Nijak tomu člověku neprospěješ, když se vyčerpáš, ne?“

„Ne,“ řekl, ale myslel si: *Ale ty to nechápeš. Jestli usnu a Detta Wolkerová se vrátí -*

„Spi, Eddie,“ řekla, a protože byl Eddie hrozně unavený (a hrozně zamilovaný), než aby jí nedůvěřoval, usnul. Spal a ona ho probudila, jak řekla, a byla to stále Odetta, a pak jeli dál, a teď už znovu poháněla kola a pomáhala. Uháněli po mizící pláži ke dveřím, které Eddie stále horečnatě vyhlížel a které stále neviděl.

4

Když nechal Odettu, aby snědla první jídlo za celé dny, a vrátil se k pistolníkovi, vypadal Roland trochu lépe.

„Dřepni si ke mně,“ řekl Eddiemu.

Eddie si dřepl.

„Nech mi tu ten měch, který je zpola plný. Víc nepotřebuju. Vezmi ji ke dveřím.“

„Co když je ne-“

„Nenajdeš? Najdeš je. Byly tu první dvoje dveře; tyhle tu budou taky. Jestli se k nim dostaneš dnes před západem slunce, počkej do tmy a pak zabij dvě zvířata. Budeš jí muset nechat jídlo a zajistit jí co nejlepší přístřeší. Jestli k nim nedojdeš dnes večer, zabij třikrát. Tu máš.“

Podal mu jednu ze svých pistolí.

Eddie ji uctivě vzal, překvapený jako už jednou její tíhou. „Myslel jsem, že všechny náboje jsou už na nic.“

„Nejspíš ano. Ale nabil jsem je těmi, o kterých jsem si myslel, že se namočily nejméně - třemi od přezky na levém pásu, třemi od přezky na pravém. Jeden možná vystřelí. Dva, když budeš mít štěstí. Nemrhej jimi na ty plazivce.“ Jeho oči chvilku Eddieho zkoumaly. „Můžou tam být i jiné věci.“

„Takže tys to taky slyšel, co?“

„Jestli myslíš to volání v kopcích, tak ano. Jestli myslíš Strašáka, jak napovídají tvé oči, tak ne. Slyšel jsem nějakou divokou kočku v houští, nic víc, možná má hlas čtyřikrát mohutnější než tělo. Možná to není nic, co bys nedokázal zahnat klackem. Ale musíš myslet na ni. Jestli se vrátí ta druhá, možná budeš muset -“

„Já ji nezabiju, jestli myslíš na tohle!“

„Možná ji budeš muset postřelit. Rozumíš?“

Eddie neochotně přikývl. Ty pitomé náboje stejně asi nevystřelí, takže nemělo smysl se zaseknout na takové hlouposti.

„Až se dostanete ke dveřím, nech ji tam. Zabezpeč ji, jak nejlíp můžeš, a vrať se pro mě s tím křeslem.“

„A pistole?“

Pistolníkovi zaplály oči tak jasně, že Eddie ucukl, jako by mu Roland do obličeje vrhl zapálenou pochodeň. „Bohové, ano! Nechat ji tam s nabitou zbraní, když se ta její druhá může kdykoli vrátit? Zešílel jsi?“

„Ty náboje -“

„Doprdele s nimi!“ vykřikl pistolník a potměšilý poryv větru ta slova daleko rozesl. Odetta otočila hlavu, dlouho se na ně dívala, pak se otočila zpátky k moři. „Nenecháš je u ní!“

Eddie mluvil pořád potichu pro případ, že by se znovu zvedl vítr. „Co když něco z křoví vyleze, zatímco půjdu sem? Nějaká kočka čtyřikrát větší než její hlas a ne naopak? Něco, co se klackem zahnat nedá?“

„Nanos jí tam hromadu kamení!“ řekl pistolník.

„Kamení! Ježíši, zaplač! Chlape, ty stojíš za hovno!“

„Přemýšlím,“ odsekl pistolník. „Ty toho zřejmě nejsi schopen. Dal jsem ti pistoli, abys ji mohl chránit před nebezpečím, o kterém mluvíš, polovinu cesty, kterou musíš podniknout. Potěšilo by tě, kdybych si tu pistoli vzal zpátky? Pak bys pro ni asi mohl zemřít. Tohle by tě potěšilo? Velmi romantické... až na to, že pak bychom padli všichni tři, nejen ona.“

„Velmi logické. Stejně stojíš za hovno.“
„Běž, nebo zůstaň. Přestaň mi nadávat.“
„Na něco jsi zapomněl,“ řekl Eddie vztekle.
„Na co?“
„Zapomněl jsi mi říct, abych vyrostl. To mi vždycky říkal Henry.
„Ale hochu, měl bys konečně vyrůst.“”
Pistolník se usmál, unaveným, podivně krásným úsměvem.
„Myslím, že už jsi vyrostl. Půjdeš, nebo zůstaneš?“
„Půjdu,“ řekl Eddie. „Co budeš jíst? Zbytky do ní jenom padly.“
„Hovno si už nějak pomůže. To hovno si nějak pomáhá už řadu let.“
Eddie odvrátil pohled. „Já... asi bych se měl omluvit, že jsem ti tak řekl, Rolande. Ono -“ Najednou se zasmál, drsně. „Byl to velmi namáhavý den.“
Roland se usmál také. „Ano,“ souhlasil. „To byl.“

5

Měli nejlepší traťový čas za celý den, ale stejně nebyly žádné dveře v dohledu, když slunce začalo pouštět zlatou stopu po oceánu. I když mu říkala, že může určitě jet dál ještě půl hodiny, vyhlásil přestávku a pomohl jí z křesla. Odnosl ji na rovný kousek země, který vypadal docela hladký, vytáhl polštáře z opěradla a sedáku křesla a udělal jí pohodlí.

„Bože, je to tak příjemné, když se natáhnu,“ vzdychla. „Ale...“ Čelo se jí zkrabatilo. „Pořád myslím na toho muže, kterého jsme tam nechali, na Rolanda, jak je tam úplně sám, a vůbec si to teď neužiju. Eddie, kdo je to? Co je zač?“ A jako by jí to napadlo dodatečně: „A proč tolik křičí?“

„To má asi v povaze,“ řekl Eddie a najednou se vydal sbírat kamení. Roland skoro nikdy nekřičel. Možná dnes ráno - DOPRDE-LE s náboji! - ale zbytek byly falešné vzpomínky: to si myslela, že byla Odettou.

Zabil tři zvířata, jak mu nařídil pistolník, a byl tím posledním tak zaujat, že až v poslední chvíli uskočil před čtvrtým, které se k němu blížilo zprava. Uviděl, jak se klepeta naprázdno zacvakla tam, kde ještě před chvílí byla jeho noha, a vzpomněl si na pistolníkovy chybějící prsty.

Opekli maso na ohni ze suchého dříví - díky stále bližším kopcům a hustšímu porostu bylo hledání paliva rychlejší a lehčí, to byla důležitá věc - a zbytek světla zatím mizel ze západního nebe.

„Podívej se, Eddie!“ zvolala a kamsi ukázala.

Podíval se a uviděl na prsou noci zářit osamělou hvězdu.

„Že je to krása?“

„Ano,“ řekl a najednou, bez důvodu, se mu oči zalily slzami. Kde sakra byl celý svůj podělaný život? Kde byl, co dělal, kdo s ním byl, když to dělal, a proč se najednou cítil jako největší mizera a smolař na světě?

Její pozvednutá tvář byla strašlivá ve své kráse, vytesaná z tohoto světla, ale o té kráse její majitelka nic nevěděla, ta se jen dívala na hvězdu dokořán otevřenýma užaslýma očima, a potichu se smála.

„Hvězdo jasná, hvězdo milá,“ začala a umkla. Podívala se na něj. „Znáš to, Eddie?“

„Ano.“ Eddie měl hlavu skloněnou. Mluvil docela normálně, ale kdyby zvedl hlavu, viděla by, že brečí.

„Tak mi pomoz. Ale musíš se podívat.“

„Tak jo.“

Utřel si slzy dlaní a přidal se k ní. „Hvězdo jasná -“

Natáhla ruku, zatápala, a on ji uchopil, jedna ruka byla delikátně hnědá jako mléčná čokoláda, druhá byla delikátně bílá jako holubí hrud'.

„První hvězdo, již dnes vidím,“ odříkávali vážně jednohlasně, pro tu chvíli chlapec a dívka, nikoli muž a žena, kterými budou později, až se úplně setmí a ona na něj zavolá, jestli už spí, a on řekne, že ne, a ona se ho zeptá, jestli by ji neobjal, protože je jí zima. „Přál bych si, přál, jestli smím -“

Podívali se na sebe a on uviděl, že jí po tvářích tečou slzy. Jemu taky znovu vytryskly a on je nechal téct, i když to viděla. Nebyla to hanba, ale nevýslovná úleva.

Usmáli se na sebe.

„Splň mi přání, které dnes mám,“ řekl Eddie a pomyslel si: *Prosím tě, navždycky ty.*

„Splň mi přání, které dnes mám,“ opakovala jako ozvěna a pomyslela si: *Jestli musím na tomto podivném místě umřít, tak ať to, prosím tě, není moc těžké a ať je se mnou tento hodný mladík.*

„Promiň, že jsem se rozbrečela,“ otírala si oči. „Normálně to nedělám, ale byl to -“

„Velmi náročný den,“ dokončil za ni.

„Ano. A ty se potřebuješ najíst, Eddie.“

„Ty taky.“

„Jenom doufám, že se mi neudělá zase špatně.“

Usmál se na ni.

„Myslím, že neudělá.“

6

Později, zatímco se nad nimi v pomalé gavotě otáčely cizí galaxie, si oba pomysleli, že milování nikdy nebylo tak sladké, tak naplňující.

7

S úsvitem už byli zase na cestě, uháněli, a v devět Eddie litoval, že se Rolanda nezeptal, co má dělat, jestli dojdou na místo, kde kopce odříznou pláž a dveře pořád nebudou v dohledu. Připadalo mu to jako docela důležitá otázka, protože konec pláže se blížil, o tom nebylo pochyb. Kopce se sunuly dolů, šikmo sbíhaly k vodě.

Pláž už vůbec nebyla pláž v pravém slova smyslu; půda už byla pevná a docela hladká. Cosi - možná vlna nebo záplava při nějakém období dešťů (za celou dobu, co byl v tomto světě, tu nezapršelo, ani kapka; nebe se několikrát zatáhlo, ale potom se mraky znovu roztrhaly) - většinu trčících kamenů odplavilo.

V půl desáté Odetta vykřikla: „Zastav, Eddie! Zastav!“

Zastavil tak prudce, že se musela chytit opěrek křesla, aby nepřepadla. Bleskem byl u ní.

„Promiň,“ omlouval se. „Nestalo se ti nic?“

„Je mi dobře.“ Viděl, že si spletl vzrušení s úzkostí. Kamsi ukazovala. „Tamhle! Vidíš něco?“

Zastínil si oči, ale nic neviděl. Zamžoural. Chvilku měl dojem... ne, to se určitě jenom tetelil vzduch nad uhlazenou zemí.

„Ani ne,“ usmál se. „To bude jenom tvoje zbožný přání.“

„Myslím, že něco vidím!“ Obrátila k němu vzrušený, usměvavý obličej. „Stojí tam úplně samy! Poblíž místa, kde končí pláž.“

Podíval se znovu, tentokrát mžoural tak usilovně, až mu slzely oči. Znovu si na okamžik pomyslel, že cosi vidí. *Tak přece*, pomyslel si a usmál se. *Viděl jsi její zbožné přání.*

„Možná,“ řekl, ne proto, že by tomu věřil, ale protože tomu věřila ona.

„Tak jedem!“

Eddie znovu obešel křeslo dozadu a chvíli si masíroval bedra v místě, kde se mu usadila vytrvalá bolest. Ohlédla se.

„Na co čekáš?“

„Ty si opravdu myslíš, žeš je zahlídla, že?“

„Ano!“

„Tak dobře, jedem!“

Eddie se znovu opřel do madel.

8

Za půl hodiny je uviděl taky. *Ježíši*, pomyslel si, *ona má stejně dobrý oči jako Roland. Možná ještě lepší.*

Ani jeden se nechtěl zastavovat na oběd, ale potřebovali se najíst. V rychlosti se odbyli a potom znovu vyrazili. Blížil se příliv a Eddie se díval vpravo s rostoucí starostí. Pořád byli docela vysoko nad spletitou hranicí řas a vodních rostlin, která označovala hranici přílivu, ale on se obával, že v době, kdy dojdou ke dveřím, ocitnou se v nepříjemně ostrém úhlu tvořeném mořem na jedné straně a svahy kopců na straně druhé. Viděl kopce už velmi jasně. Nebyla to vůbec příjemná vyhlídka. Kopce byly kamenité, porostlé nízkými stromy, které se zarývaly zkroucenými kořeny do půdy jako artritické pařáty a urputně se držely, a pak tam rostlo křoví, které vypadalo trnitě. Kopce nebyly nijak zvlášť příkré, ale pro kolečkové křeslo byly příkré až moc. Možná by ji dokázal nějak dovléct nahoru, možná, kdyby byl nucen, ale nijak se mu nelíbila představa, že by ji tam nechal.

Poprvé uslyšel jakýsi hmyz. Ten zvuk se podobal trochu cvrkům, byl ale pronikavější a bez rytmu - bylo to monotónní neustálé *riiiiiiii*, jako když bzučí dráty vysokého napětí. Poprvé uviděl jiné ptáky než racky. Byly to velké kusy, kroužily nad pevninou na nehybných křídlech. *Jestřábi*, pomyslel si. Občas je zahlédl, jak složili křídla a padali k zemi jako kámen. Lovili. Co lovili? No, malá zvířata. To bylo v pořádku.

Přesto pořád myslel na to volání, které uslyšel v noci.

Uprostřed odpoledne uviděl třetí dveře docela jasně. Jako ty ostatní vypadaly jako holá nemožnost, která tu nicméně stála neochvějně jako znamení.

„Úžasně,“ slyšel ji, jak potichu říká. „Naprosto neuvěřitelné.“

Stály přesně tam, kde na počátku předpokládal, že budou, v úhlu, který označoval konec snadné severní cesty. Stály těsně nad čárou přílivu a ani ne devět yardů od místa, kde kopce najednou vyskočily ze země jako obří ruka pokrytá šedozeleným křovím místo srsti.

Příliv dosáhl vrcholu, když slunce začalo klesat k vodě; a asi tak ve čtyři - tvrdila to Odetta, a jelikož řekla, že pozná hodiny podle slunce (a protože byla jeho milovaná), Eddie jí věřil - v tu dobu došli ke dveřím.

9

Beze slova se na ně dívali, Odetta v křesle s rukama v klíně, Eddie vedle ní na straně, kde bylo moře. V jednom ohledu se dívali stejně, jako se minulou noc dívali na večernici - tedy tak, jak se dívají děti - ale zároveň se dívali jinak. Když si přáli hvězdné přání, byli dětmi radosti. Teď byli vážní, zamyšlení, jako dítě, hledící na hmatatelné ztělesnění věci, která patří jenom do pohádek.

Na dveřích byl nápis.

„Co to znamená?“ zeptala se Odetta nakonec.

„Nevím,“ řekl Eddie, ale při těch slovech ho bezmocně zamrazilo; cítil, jak mu srdce zatahuje mrak.

„Nevíš?“ zeptala se a podívala se na něj bedlivěji.

„Ne. Já...“ Polkl. „Ne.“

Dívala se na něj ještě chvíli. „Dotlač mě za ně, prosím. Ráda bych to viděla. Víím, že se chceš k němu vrátit, ale udělal bys to pro mě?“

Udělal.

Vyjeli kolem té strany dveří, která byla dál od moře.

„Počkej!“ vykřikla. „Viděl jsi to?“

„Co?“

„Vrať se! Podívej se! Sleduj!“

Tentokrát pozoroval dveře místo toho, o co by mohli při jízdě zavádít. Když je míjeli, viděl, jak se perspektivou zužují, viděl jejich

závěsy, závěsy, které vypadaly, že nedrží vůbec v ničem, viděl, jak jsou dveře silné...

Pak najednou byly pryč.

Masivní dveře byly pryč.

Pohled na vodu měly narušovat tři, možná čtyři palce poctivého dřeva (dveře vypadaly neobyčejně masivně), ale výhled nerušilo vůbec nic.

Dveře zmizely.

Stín tam byl, ale dveře byly pryč.

Popojel s křeslem o dvě stopy zpět, takže se ocitl přesně na jih od místa, kde dveře stály, a v tu chvíli se objevily.

„Vidíš to?“ zeptal se trhaně.

„Ano! Jsou tam znovu!“

Popojel s křeslem o stopu vpřed. Dveře byly stále na místě. Další šest palců. Pořád tam byly. Další dva palce. Pořád tam byly. Další palec... a byly pryč. Dokonale pryč.

„Ježíši,“ zašeptal. „Ježíši Kriste.“

„Otevřel by sis je?“ zeptala se. „Nebo mně?“

Pomalu k nim přistoupil a chytil otočný knoflík dveří, na kterých byla napsána ta slova.

Zkusil knoflíkem otočit ve směru hodinových ručiček; zkusil to opačným směrem.

Knoflík se ani nehnul.

„Tak dobře.“ Hlas měla klidný, rezignovaný. „Takže jsou tu pro něho. Myslím, že jsme to oba věděli. Běž pro něj, Eddie. Hned.“

„Nejdřív se o tebe musím postarat.“

„Mně se nic nestane.“

„Ale mohlo by. Jsi příliš blízko čáry přílivu. Jestli tě tu nechám, vylezou po setmění ti humři a udělají z tebe -“

Nahoře v kopcích najednou prořalo vzduch kašlavé kočičí volání, jako nůž prořezávající tenký provaz. Bylo to dost daleko, ale blíž než jindy.

Její pohled zalétl k pistolníkově zbrani, zastrčené za opasek Eddieho kalhot, ale vzápětí se mu podívala do očí. Ucítil, jak mu tváře hoří.

„On ti řekl, abys mi ji nedával, že?“ řekla tiše. „Nechce, abych ji měla. Z nějakého důvodu nechce, abych ji měla.“

„Náboje navlhly,“ řekl neobratně. „Nejspíš by stejně nevystřelily.“

„Rozumím. Vezmi mě kousek výš po svahu, ano, Eddie? Víím, že musíš být hrozně unavený, Andrew tomu říká Křeslový hrb, ale jestli mě kousek odneseš, budu před humry v bezpečí. A pochybuju, že se něco jiného přiblíží k místům, kde jsou oni.“

Eddie si pomyslel: *Když je příliv, tak má nejspíš pravdu... ale co pak, až začne odliv?*

„Dej mi něco k jídlu a pár kamenů,“ řekla a ta náhodná ozvěna pistolníkových slov znovu vehnala Eddiemu krev do hlavy. Tváře i čelo měl horké jako pec.

Podívala se na něj, mírně se usmála a zavrtěla hlavou, jako by promluvil nahlas. „Nebudeme se dohadovat. Viděla jsem, jak to s ním je. Má velmi, velmi málo času. Na debaty není kdy. Odnes mě kousek výš, dej mi jídlo a nějaké kamení, pak si vezmi křeslo a utíkej.“

10

Zaopatřil ji, jak nejrychleji mohl, potom vytáhl pistolníkův revolver a podal jí ho pažbou napřed. Ale ona zavrtěla hlavou.

„Zlobil by se na nás oba. Na tebe proto, že jsi mi ho dal, a na mě by se zlobil ještě víc, protože jsem si ho vzala.“

„Blbost!“ vykřikl Eddie. „Jak tě to napadlo?“

„Vím to,“ řekla neúprosným tónem.

„No, dejme tomu, že je to pravda. Dejme tomu. Já se budu zlobit, když si ho nevezmeš.“

„Vezmi si to zpátky. Nemám ráda pistole. Nevím, jak se s nimi zachází. Jestli na mě něco ve tmě přijde, tak se ze všeho nejdřív počurám. Za druhé bych namířila špatným směrem a zastřelila bych se sama.“ Odmlčela se, vážně hleděla na Eddieho. „Je tu ještě něco, a ty to možná víš taky. Nechci se dotýkat ničeho, co mu patří. Ničeho. Pro mě jsou jeho věci asi to, čemu máma říkala vúdú. Já se ráda považuji za moderní ženu... ale nechci u sebe žádné vúdú, až budeš pryč a všude kolem bude tma.“

Díval se z pistole na Odettu a pohled měl pořád tázavý.

„Vem si to zpátky,“ řekla přísně jako učitelka. Eddie se zasmál a poslechl.

„Čemu se směješ?“

„Mluvila jsi přesně jako slečna Hathawayová. To byla moje učitelka ve třetí třídě.“

Pousmála se, nespouštěla z něj světloující oči. Potichu, sladce zazpívala: „Nebeské stíny noci padají... je doba šíráni...“ Umlkla a oba se podívali na západ, ale hvězda, které zpívali minulý večer, ještě nevyšla, i když se jejich stíny už prodlužovaly.

„Ještě něco, Odetto?“ Nechtělo se mu odejít, pořád otálel. Myslel si, že to přejde, jakmile se konečně vydá na zpáteční cestu, ale teď mu byla každá záminka dobrá, nemohl tomu nutkání odolat.

„Pusu. Ta by mi mohla stačit, jestli nic nenamítáš.“

Dlouze ji políbil, a když se jejich rty oddělily, chytila ho za zápěstí a naléhavě se na něj podívala. „Do včerejší noci jsem se nikdy nemilovala s bílým mužem,“ řekla. „Nevím, jestli je to pro tebe důležité nebo ne. Nevím ani, jestli je to důležité pro mě. Ale myslím, že bys to měl vědět.“

Zamyslel se.

„Pro mě ne,“ prohlásil. „Ve tmě jsme myslím oba byli šedí. Miluju tě, Odetto.“

Překryla jeho ruku dlaní.

„Jsi milý mladík a já tě možná taky miluji, i když je pro nás oba moc brzo -“

V té chvíli, jako na nějaký pokyn, zakřičela odkudsi z houštin divoká kočka. Pořád byla ještě nějaké čtyři nebo pět mil daleko, ale stejně to bylo o čtyři nebo pět mil blíž, než odkud ji slyšeli naposledy, a vypadalo to na velkou kočku.

Otočili hlavu po zvuku. Eddie cítil, jak se mu snaží zježít vlasy v zátylku. Nějak jim to nešlo. Promiňte mi to, pomyslel si hloupě. Mám dojem, že jste na to moc dlouhé.

Volání přešlo do mučivého kvílení, které znělo jako výkřik bytosti umírající hroznou smrtí (mohlo ve skutečnosti znamenat jenom úspěšné páření). Chvíli se volání neslo vzduchem skoro nesnesitelně, a potom kleslo, klouzalo stále nižšími a nižšími rejstříky, až ztichlo nebo zaniklo v neutuchajícím větru. Chvíli čekali, jestli se ozve znovu, ale volání se neopakovalo. Pokud se Eddieho týkalo, bylo to jedno. Vytáhl revolver znovu z opasku a podal jí ho.

„Vezmi si ho a nehádej se. Kdybys ho měla použít, stejně ani nepšoukne - tak to vždycky chodí - ale stejně si to vezmi.“

„Chceš se pohádat?“

„Ach, pohádám se s radostí. Co hrdlo ráčí.“

Chvilí se zamyšleně dívala do Eddieho skoro oříškově hnědých očí, pak se unaveně usmála. „Asi se hádat nebudu.“ Vzala si pistoli. „Prosím tě, co nejvíc pospíchej.“

„Určitě.“ Znovu ji políbil, teď už ve spěchu, a skoro jí řekl, aby byla opatrná... ale vážně, lidi, jak by mohla být opatrná, v takové situaci?

Zamířil na zpáteční cestu houstnoucími stíny (humroidi ještě nevyšli, ale brzy zahájí své noční představení), a znovu se podíval na slova, která byla napsána na dveřích. Znovu ho zamrazilo. Byla příhodná, ta slova. Bože, byla tak příhodná. Ohlédl se po svahu. Chvilí ji neviděl, ale pak si všiml, že se tam cosi pohybuje. Světlejší hnědá barva dlaně. Mávala mu.

Zamával jí také, pak otočil křeslo a rozběhl se s pozvednutým čelem křesla tak, aby menší, křehčí přední kolečka byla nad zemí. Utíkal na jih, zpátky cestou, kterou přišli. Zhruba první půlhodinu s ním utíkal stín, nepravděpodobný stín vytáhlého obra, připojený k jeho teniskám a natažený celé yardy na východ. Potom slunce zapadlo, stín zmizel a z vln se začali nořit humroidi.

Asi za deset minut zaslechl jejich první bzučivé výkřiky, a vzhledl a uviděl večernici klidně zářící na tmavě modrém sametovém nebi.

Nebeské stíny noci padají... je doba šíráni...

At' je v bezpečí. Nohy ho už bolely, dech ho pátil a těžkl mu v plících, a pořád ho čekala ještě třetí cesta, tentokrát s pistolníkem v křesle, a i když počítal, že Roland je určitě o takových sto liber těžší než Odetta, a věděl, že by měl šetřit síly, stejně utíkal. *At' je v bezpečí, to je mé přání, at' je má milovaná v bezpečí.*

A jako na znamení zakřičela divoká kočka kdesi v klikatých stržích, které protínaly kopce... jenomže tentokrát ta divoká kočka zněla jako lev řvoucí v africké džungli.

Eddie se rozběhl rychleji, před sebou tlačil neobydlenou konstrukci pojízdného křesla. Vítr za chvíli začal tence, strašidelně hvízdát volně se točícími špicemi pozvednutých předních kol.

Pistolník slyšel, jak se k němu blíží jakési pronikavé pískání, na okamžik se napjal, ale pak uslyšel udýchané hekání a uvolnil se. Byl to Eddie. Ani nemusel otvírat oči, aby to poznal.

Když pískání zmlklo a dusot kroků se zpomalil, Roland otevřel oči. Eddie stál před ním, prudce oddechoval, pot se mu lil po tvářích. Košili měl přilepenou na hrudi v jediné tmavé skvrně. Poslední stopy studentského vzhledu, na kterém trval Jack Andolini, zmizel. Vlasy mu visely do čela. Kalhoty mu v rozkroku povolily. Fialovomodré kruhy pod očima doplňovaly celkový obrázek. Eddie Dean vypadal mizerně.

„Dokázal jsem to,“ zasípal. „Jsem tu.“ Rozhlédl se, potom se podíval na pistolníka, jako by tomu nemohl uvěřit. „Ježíši Kriste, já jsem fakticky tady.“

„Ty jsi jí dal pistoli.“

Eddie si pomyslel, že pistolník vypadá špatně - stejně špatně jako před tím, než si vzal nedostatečnou dávku keflexu, možná o něco hůř. Zdálo se, že z něj ve vlnách sálá horečnatý žár, a Eddie věděl, že by mu ho mělo být líto, ale v té chvíli se dokázal jenom strašlivě rozčilit.

„Tak já sem upaluju, div si hnáty nezlámu, a jsem tu v rekordním čase, a ty mi umíš říct akorát ‚Ty jsi jí dal pistoli‘. Díky, kámo. Víš, čekal jsem trochu vděčnosti, ale tohle je doprdele skoro moc.“

„Myslím, že jsem řekl to, co je nejdůležitější.“

„No, když už se o tom zmiňuješ, tak jsem jí tu bouchačku dal,“ řekl Eddie, založil si ruce v bok a odbojně se zahleděl na pistolníka. „Teď máš na vybranou. Můžeš si do toho křesla sednout, nebo ho můžu poskládat a nacpat ti ho do zadku. Co račte, pane?“

„Ani jedno.“ Roland se pousmál jako člověk, který se nechce usmívat, ale nemůže si pomoci. „Nejdřív se trochu vyspíš, Eddie. Uvidíme, co uvidíme, až přijde čas něco uvidět, ale teď se potřebuješ vyspat. Jsi na dně.“

„Chci se k ní vrátit.“

„Já taky. Ale když si neodpočineš, cestou padneš. Je to prosté. To bude pro tebe zlé, horší pro mě a nejhorší pro ni.“

Eddie chvíli nerozhodně stál.

„Zvládl jsi to v dobrém čase,“ připustil pistolník. Zamžoural do slunce. „Jsou čtyři, možná čtvrt na pět. Vyspi se pět, možná sedm hodin, a až bude úplná tma -“

„Čtyři. Čtyři hodiny.“

„Dobře. Do tmy; myslím, že je to důležité. Pak se najíš. Potom pojedeme.“

„Ty se najíš taky.“

Znovu ten slabý úsměv. „Pokusím se.“ Podíval se klidně na Eddieho. „Můj život je teď ve tvých rukou; předpokládám, že to víš.“

„Ano.“

„Unesl jsem tě.“

„Ano.“

„Chceš mě zabít? Jestli ano, udělej to radši teď, než abys někoho z nás vystavoval...“ Dech mu tiše zasípal. Eddie slyšel, jak mu v hrudi chrastí, ale nevěnoval tomu zvuku pozornost. „...dalšímu nepohodlí.“

„Nechci tě zabít.“

„Takže -“ přerušil ho prudký záchvat chroptivého kašle, „- si lehní,“ dokončil.

Eddie to udělal. Spánek se na něj nesnesl, jak to někdy dělával, ale popadl ho pevnýma rukama milenky, která je až neohrabaná, jak je dychtivá. Uslyšel (nebo to byl možná jenom sen), jak Roland říká: Ale tu pistoli jsi jí neměl dávat, a potom se prostě propadl do tmy na neznámou dobu a pak už jím třásl Roland, aby ho probudil, a když se konečně posadil, připadalo mu, že ho bolí celé tělo: bolí a je těžké. Svaly se mu proměnily v zrezivělé vrátky a táhla v opuštěném domě. Jeho první pokus vstát se nesetkal s úspěchem. Ztěžka dopadl zpět na písek. Podařilo se mu to na druhý pokus, ale měl pocit, že by mu mohlo trvat dvacet minut, než by provedl tak jednoduchý manévr, jako je obrat. A bolelo by to.

Roland z něj nespouštěl oči, hleděl tázavě. „Jsi připraven?“

Eddie přikývl. „Ano. A ty?“

„Ano.“

„Můžeš?“

„Ano.“

Tak tedy pojedli... a potom Eddie vyrazil na třetí a poslední cestu po tom prokletém kusu pobřeží.

Ujeli té noci pořádný kus, ale Eddie byl přesto hrozně zklamaný, když pistolník vyhlásil přestávku. Nijak neprotestoval, protože byl prostě příliš unavený, než aby šel dál bez odpočinku, ale stejně doufal, že se dostane dál. Ta tíha. To byl velký problém. Když tlačil Rolanda, bylo to ve srovnání s Odettou, jako by tlačil náklad železných tyčí. Eddie prospal další čtyři hodiny, než začalo svítat, a probudil se, zrovna když slunce začalo vycházet nad zbrázděné kopce, které jediné zůstaly z hor, a poslouchal, jak pistolník kašle. Byl to tichý kašel plný šelestů, jako když kašle stařec, kterého zachvacuje zápal plic.

Jejich oči se setkaly. Rolandův záchvat kašle přešel ve smích.

„Ještě nejsem u konce, Eddie, ať to zní, jak chce. A ty?“

Eddie si vzpomněl na Odettiny oči a zavrtěl hlavou.

„Nejsem u konce, ale dal bych si cheesburger a jednu hladinku.“

„Hladinku?“ opakoval pistolník nechápavě.

„To nic. Naskoč si, chlape. Nehodíme cihlu na pedál, nepojedeme formulí, ale stejně pár mil ujedeme.“

A ujeli, ale když zapadalo slunce druhého dne poté, co opustil Odettu, teprve se přibližovali k místu, kde byly třetí dveře. Eddie si lehl, chtěl spát další čtyři hodiny, ale ze spaní ho po dvou hodinách vytrhl skřek nějaké kočky, až se mu srdce rozbouchalo. Bože, ta potvora musí být sakra velká.

Uviděl, že pistolník se opírá o loket, oči mu ve tmě svítí.

„Připraven?“ zeptal se Eddie. Pomalu vstal, zašklebil se bolestí.

„A ty?“ opakoval Roland úplně potichu.

Eddie si protáhl záda, až se ozvalo zapraskání, jako když bouchá řádka kapslí. „Jo. Ale ten cheesburger bych si fakticky dal.“

„Myslel jsem, že jsi chtěl kuře.“

Eddie zasténal. „Nech mě žít, chlape.“

Když slunce vyskočilo nad kopce, byly třetí dveře jasně vidět. Za dvě hodiny dojeli k nim.

Zase všichni pohromadě, pomyslel si Eddie a chystal se svalit do písku.

Ale očividně bylo všechno jinak. Po Odettě nebylo ani stopy. Vůbec žádné stopy.

„Odetto!“ zakřičel Eddie hlasem, který byl chraptivý a lámavý jako hlas, který patřil Odettině druhé.

Neodpověděla mu ani ozvěna, kterou by si mohl aspoň splést s Odettiným hlasem. Ty nízké, rozpadající se kopce neodrážely zvuk. Bylo slyšet jenom burácení vln, mnohem hlasitější na úzkém pobřeží svíraném svahy, to rytmické, duté dunění příboje, dorážejícího na ústí jakéhosi tunelu, který voda vyhloubila v drolivé skále, a neutuchající kvílení větru.

„Odetto!“

Tentokrát zakřičel tak hlasitě, že se mu hlas zlomil a chvilku mu hlasivky trhlo cosi ostrého jako špičatá rybí kost. Očima horečně pátral v kopcích, hledal světlejší hnědou skvrnu, která by prozradila její dlaň, hledal pohyb, jestliže vstala... hledal (Bůh mu odpusť) na šedé skále jasné krvavé skvrny.

Přistihl se, že uvažuje, co asi udělá, pokud uvidí to poslední nebo pokud najde revolver s hlubokými otisky zubů v hladkém santalovém dřevu pažby. Při pohledu na něco takového by mohl propadnout hysterii, možná by se dokonce zbláznil, ale stejně to hledal - hledal cokoliv.

Jeho oči neviděly nic; jeho uši nezachytily sebeslabší výkřik v odpověď.

Pistolník si zatím prohlížel třetí dveře. Očekával jediné slovo, slovo, které muž v černém vyslovil, když obrátil šestou tarotovou kartu na prašné golgotě, kde se konala jejich porada. *Smrt*, řekl tehdy Walter, *ne však pro tebe, pistolníku*.

Na těchto dveřích nebylo napsáno jedno slovo, ale tři... a ani jedno z nich nebylo SMRT. Přečetl nápis znovu, rty se mu nezvu čně pohybovaly:

TEN, KDO POSTRKUJE

Přesto to znamená smrt, pomyslel si Roland a věděl, že je to tak.

Eddieho hlas se vzdaloval, takže se Roland po něm ohlédl. Eddie začal šplhat do svahu a pořád volal Odettino jméno.

Roland chvíli uvažoval o tom, že ho prostě nechá jít.

Mohl by ji najít, možná by ji našel dokonce živou, nijak vážně zraněnou, a možná by to byla stále ona. Možná by si ti dva dokonce mohli zde zařídit nějaký život, Eddieho láska k Odettě a její láska k němu by možná nějak potlačila stín, který si říkal Detta Walkerová. Ano, bylo možné, že mezi nimi by se Detta prostě zadusila. Pistolník byl romantik, i když drsný... jenže byl zároveň natolik realista, aby věděl, že láska někdy skutečně všechno dobude. A pokud jde o něj? I kdyby dokázal získat léky z Eddieho světa, které ho předtím skoro vyléčily, dokázaly by ho i tentokrát léčit a nakonec uzdravit? Byl teď velmi nemocný a přistihl se, že uvažuje, jestli věci nezašly příliš daleko. Paže a nohy ho bolely, hlava třestila, hrudník měl těžký a plný hlenů. Když kašlal, na levé straně to bolestivě skřípalo, jako by tam měl zlomená žebra. Zanítlo se mu levé ucho. Možná že přišel čas s tím skoncovat; prostě to zabalit.

V té chvíli se všechno v něm zvedlo na protest.

„Eddie!“ zavolal a vůbec nekašlal. Hlas mě hluboký a silný.

Eddie se otočil, jednu nohu v surové hlíně, druhou opřenou o vyčnívající stup na skále.

„Jenom běž,“ řekl Eddie a tak nějak divně mávl rukou, jako by říkal, že chce mít od pistolníka pokoj, aby se mohl věnovat pořádným záležitostem, důležitým věcem, aby mohl hledat Odettu a zachránit ji, pokud bude záchraňování nutné. „To je v pořádku. Projdi ven a sežeň si, co potřebuješ. My tu oba budeme, až se vrátíš.“

„To pochybuji.“

„Musím ji najít.“ Eddie se podíval na Rolanda a jeho pohled byl velmi mladý a naprosto přímý. „Myslím to vážně, já ji opravdu musím najít.“

„Chápu tvou lásku a tu nutnost,“ řekl pistolník, „ale chci, abys šel tentokrát se mnou, Eddie.“

Eddie na něj dlouho hleděl, jako by se snažil uvěřit tomu, co slyší.

„Jít s tebou,“ řekl nakonec zamyšleně. „Jít s tebou! Pane Bože, teď si myslím, že jsem opravdu slyšel dobře. Já nemůžu věřit vlastním uším. Posledně jsi byl tak rozhodnutý, že nikam nepůjdu, že jsi klidně riskoval, že ti podříznu krk. Tentokrát chceš riskovat, že něco roztrhají.“

„To se už možná stalo,“ řekl Roland, i když věděl, že se to nestalo. Paní byla možná zraněna, ale on věděl, že mrtvá není.

Eddie to bohužel věděl taky. Týden nebo deset dnů bez drogy mu pozoruhodně zbystrilo mysl. Ukázal na dveře. „Víš, že nestalo. Kdyby ano, tak by ta zatracená věc zmizela. Pokud jsi tedy nelhal, když jsi tvrdil, že to nefunguje, když tu nebudeme všichni tři.“

Eddie se chtěl pustit zase do šplhání, ale Rolandovy oči ho držely jako příbitého.

„Dobře,“ souhlasil pistolník. Hlas měl skoro stejně mírný, jako když mluvil do nenávidného obličejce a jekotu Detty, aby oslovil ženu uvězněnou kdesi uvnitř. „Je naživu. Když je to tak, proč neodpovídá na tvé volání?“

„No... možná ji odtáhla nějaká ta kočka.“ Ale Eddieho hlas zněl slabě.

„Kočka by ji zabila, sežrala by, co by chtěla, a zbytek by nechala. Nanejvýš by odtáhla tělo někam do stínu, aby se mohla v noci vrátit a sežrat maso, které se na slunci nezkažilo. Ale kdyby se to stalo, byly by dveře pryč. Kočky nejsou jako některé druhy hmyzu, které ochromí svou kořist a odnesou si ji, aby ji sežraly později, a ty to víš.“

„Tak to nemusí být,“ namítl Eddie. Na okamžik zaslechl, jak Odetta říká: *Tys byl určitě v debatním kroužku, Eddie*, a zahnal tu myšlenku. „Kočka si pro ni mohla přijít a ona se pokusila vystřelit, ale prvních pár nábojů v tvé pistoli selhalo. Sakra, mohly selhat první čtyři nebo pět. Kočka se na ni vrhla, zvalchovala ji, a než ji stačila zabít... PRÁSK!“ Eddie udeřil pěstí do dlaně, viděl to všechno tak živě, jako by byl svědkem. „Kulka kočku zabije nebo ji aspoň zraní, nebo ji možná zažene. Co ty na to?“

Roland mírně řekl: „Slyšeli bychom výstřel.“

Eddie mohl chvíli jenom stát a mlčet, nedokázal vymyslet žádný protiargument. Samozřejmě že by ho slyšeli. Když slyšeli kočku křičet poprvé, muselo to být patnáct, možná dvacet mil daleko. Výstřel z pistole -

Najednou se podíval na Rolanda mazaným pohledem. „Možná jsi ho slyšel ty,“ řekl. „Možná jsi výstřel slyšel, když jsem spal.“

„Probudilo by tě to.“

„Když jsem byl tak unavený, tak ne. Spal jsem jako -“

„Jako mrtvý,“ řekl pistolník pořád stejně mírně. „Znám ten pocit.“

„Takže chápeš -“

„Ale neznamená to být mrtvý. Minulou noc jsi spal tvrdě, ale když zakřičela ta kočka, byl jsi vzhůru a na nohou během několika vteřin. Protože máš o ni starost. Žádný výstřel se neozval, Eddie, a ty to víš. Slyšel bys ho. Protože máš o ni starost.“

„Tak ji třeba utloukla kamenem!“ zakřičel Eddie. „Jak to mám sakra vědět, když tu trčím a hádám se s tebou, místo abych si to ověřil? Ona tam někde může ležet zraněná, chlape! Zraněná, může vykrváčet! Jak by se ti líbilo, kdybych těma dveřma s tebou prošel a ona umřela, zatímco bysme byli na druhý straně? Jak by se ti líbilo, kdyby ses ohlídl a uviděl, že tam ty dveře jsou, a pak by ses ohlídl podruhy a dveře by byly pryč, jako by nikdy neexistovaly, protože by zmizela ona? Pak bys uvízl v mém světě, místo aby to bylo naopak!“ Lapal po dechu a vztekle se díval na pistolníka, ruce sbalené do pěstí.

Rolanda se zmocnila únava a zlost. Kdosi - možná to byl Cort, ale spíš jeho otec - měl jedno úsloví: *Hádat se se zamilovaným je stejné, jako se snažit vypít oceán lžící*. Pokud potřeboval důkaz pravdivosti tohoto rčení, stál přímo před ním, v postoji vyjadřujícím vzdor a obranu. *Pokračuj*, říkal Eddie Dean svým postojem. *Pokračuj, dokážeš odpovědět na každou otázku, kterou na mě vychrlíš*.

„Třeba ji nenašla kočka,“ pokračoval Eddie. „Tohle je možná tvůj svět, ale podle mě jsi nikdy v těchto končinách nebyl, stejně jako já jsem nebyl nikdy na Borneu. Nevíš, co tady v těch kopcích běhá, že? Mohla ji sebrat nějaká opice nebo něco takového.“

„Něco ji sebralo, to je pravda,“ řekl pistolník.

„Tak to díky Bohu, že ti horečka nevzala všechen rozum -“

„A oba víme, co to bylo. Detta Walkerová. To ji sebralo. Detta Walkerová.“

Eddie otevřel ústa, ale na chvíli - byly to jen vteřiny, ale to stačilo, aby oba poznali pravdu - pistolníkův neúprosný výraz všechny jeho argumenty umlčel.

14

„Nemusí to tak být.“

„Pojď trochu blíž. Jestli si máme povídat, tak si popovídáme. Pokaždé, když na tebe musím zakřičet přes ty vlny, utrhne se mi další kus krku. Aspoň tak mi to připadá.“

„Proč máš tak veliké oči, babičko,“ prohodil Eddie a nepohnul se.

„O čem to sakra mluvíš?“

„To je jedna pohádka.“ Eddie sestoupil po svahu o kousek níž - o čtyři yardy, ne víc. „A pohádky si namlouváš, pokud si myslíš, že mě přilákáš dost blízko k tomu křeslu.“

„Dost blízko na co? Nerozumím,“ řekl Roland, i když rozuměl dokonale.

Skoro sto padesát yardů nad nimi a skoro celou čtvrtinu míle na východ tento výjev napjatě pozorovaly tmavé oči - oči plné inteligence, ale postrádající lidské slitování. Nedalo se vyrozumět, o čem ti dva mluví; vítr, vlny a duté burácení příboje hloubícího podzemní kanál se o to postaraly, ale Detta nepotřebovala slyšet, co říkají, aby věděla, o čem hovoří. Nepotřebovala dalekohled, aby viděla, že Hrozně zlej chlap je teď taky Hrozně nemocnej chlap, a možná že i Hrozně zlej chlap chce strávit několik dní nebo dokonce několik týdnů tím, že bude mučit beznohou černou ženu - jak to tady vypadalo, zábava se tu sháněla hrozně těžko -, ale podle ní Hrozně nemocnej chlap chtěl jenom jednu věc, a to dostat svůj bělošskej zadek pryč. Prostě využít ty kouzelný dveře, aby se zdejchnul. Ale předtím nemusel hejbat žádným zadkem. Předtím nehnul ani prstem. Předtím ten Hrozně zlej chlap nikam nešel, ale přitom byl uvnitř její hlavy. Pořád nerada vzpomínala na to, jaké to bylo, jaký to byl pocit, jak snadno přemohl všechnu její zoufalou snahu vypudit ho ven, pryč, znovu získat sebevládu. Bylo to strašné. Ohavné. A horší to bylo o to, že tomu nerozuměla. Odkud vlastně doopravdy pramenil její strach? Skutečnost, že nepramenil přímo z toho cizího vpádu, byla dost děsivá. Věděla, že by možná leccos pochopila, kdyby se zkoumala pozorněji, ale to nechtěla dělat. Takové zkoumání by ji mohlo zavést na podobné místo, kterého se za starých časů báli námořníci, místo, které nebylo ničím víc nebo míň než okrajem světa, místo, které kartografové označovali nápisem ZDE JSOU HADOVÉ. Strašlivé na tom vpádu Hrozně zlého chlapa byl pocit čehosi důvěrně známého, který se zároveň dostavil, jako by se ta úžasná věc už někdy přihodila - ne jednou, ale mnohokrát. Ale i když byla vystrašená, nepodlehla panice. Všechno pozorovala, i když bojovala, a pamatovala si, jak se dívala těmi dveřmi, když ji k nim pistolník pomocí jejích rukou otočil i s křeslem. Pamatovala si, jak viděla tělo Hrozně zlého chlapa ležící v písku, a Eddie se nad ním krčil, v ruce nůž.

Kéž by Eddie ten nůž zabořil Hrozně zlýmu chlapovi do krku! Lepší než zabijačka! Lepší než vesnický bál!

Neudělal to, ale ona viděla tělo Hrozně zlýho chlapa. Dýchalo, ale tělo bylo stejně to pravé slovo; byla to jen bezcenná věc jako odhozený pytel, který nějaký idiot nacpal trávou nebo plevami.

Dettina mysl byla ohavná jako krysí řiť, ale byla pohotovější a bystřejší než Eddieho mozek. *Hrozně zlej chlap bejval plnej octa a jedu. Ted' už není. Ví, že jsem tu, a chce akorát vypadnout dřív, než slezu dolů a zabiju ho. Ale ten jeho kamarádíček - ten bude pořád dost silnej, a nemá ještě chuť mi ubližovat. Chce sem vylíží a vyhnat mě dolů, ať si Hrozně zlej chlap říká, co chce. Jasně. Řekne si, jedna černá mrcha bez noh není nic pro takovýho velkýho houpavýho ptáka, jako jsem já. Jsem línej běhat. Chci si tu černou mrchu ulovit. Jednou nebo dvakrát to do ní strčím, potom můžeme jít, kam chceš. To si bude říkat, a tak to bude v pořádku. Tak to bude v pořádku, sedáku. Myslíš si, že můžeš dostat Dettu Wolkerovou, tak pojď sem nahoru na Útesy a zkus to. Zjistíš, až mě budeš šukat, že šukáš tu nejlepší, zlatíčko! Zjistíš -*

Ale z drnčení myšlenek ji vytrhl zvuk, který k ní dolehl jasně i přes hluk větru a příboje: těžké prásknutí výstřelu z pistole.

15

„Myslím, že rozumíš líp, než se děláš,“ řekl Eddie. „Sakra líp. Byl bys rád, kdybych se k tobě dostal na dosah, to si myslím.“ Kývl hlavou směrem ke dveřím, aniž odtrhl pohled od Rolandova obličeje. Aniž věděl, že nedaleko odtud si kdosi myslí přesně totéž, dodal: „Vím, že jsi nemocný, to ano, ale možná předstíráš, že jsi mnohem slabší, než jsi ve skutečnosti. Možná na mě šíješ boudu.“

„Třeba,“ řekl Roland bez úsměvu, a dodal: „Ale nedělám to.“

Jenomže dělal... trochu.

„Pár kroků navíc by ale neuškodilo, ne? Nebudu už moct křičet.“ Poslední slabika se proměnila v žabí kvák, jako by to chtěl dokázat. „A potřebuji, aby ses zamyslel nad tím, co děláš - co máš v plánu. Jestli tě nedokážu přesvědčit, abys šel se mnou, možná tě aspoň přiměju, aby sis dával pozor... zase.“

„Kvůli ty tvý vzácný Věži,“ zavrčel Eddie, ale přece jenom se sklouzl do půli svahu, po kterém vyšplhal, až jeho potrhané tenisky zvedaly mračna narudlého prachu.

„Kvůli mé vzácné Věži a tvému vzácnému zdraví,“ řekl pistolník. „Nemluvě o tvém vzácném životě.“

Vytáhl zbývající revolver z levého pouzdra a podíval se na něj se smutným a zároveň zvláštním výrazem.

„Jestli si myslíš, že mě tím vyděsíš -“

„Nemyslím. Víš, že tě nemůžu zastřelit, Eddie. Ale myslím, že potřebuješ důkladnou lekci v tom, jak se všechno změnilo. Jak moc se všechno změnilo.“

Roland zvedl pistoli tak, že ústí mířilo nikoli na Eddieho, ale na prázdný vzdouvající se oceán, a natáhl kohoutek. Eddie se obrnil proti těžkému prásknutí pistole.

Nic takového. Jenom tupé cvaknutí.

Roland znovu natáhl kohoutek. Bubínek se otočil. Zmáčkl spoušť a znovu se ozvalo jenom tupé cvaknutí.

„To nic,“ řekl Eddie. „Tam, odkud jsem přišel, by tě ministerstvo obrany přijalo z fleku. Mohl bys -“

Ale těžké KA-BLAM revolveru přerušilo jeho řeč stejně úhledně, jako Roland ustřeloval větvičky ze stromů při studentských cvičných střelbách. Eddie nadskočil. Výstřel na okamžik umlčel neustálé vrzání hmyzu v kopcích. Potom brouci začali znovu pomalu, opatrně ladit, a Roland si položil pistoli na klín.

„Co to sakra dokazuje?“

„To záleží na tom, co budeš slyšet, ale co odmítáš vnímat,“ řekl Roland trochu ostře. „Má to dokazovat, že ne všechny náboje jsou špatné. Dále to naznačuje - silně to naznačuje - že některé, možná všechny náboje v pistoli, které jsi dal Odettě, jsou dobré.“

„Kecy!“ Eddie se odmlčel. „Proč?“

„Protože jsem tu pistoli, ze které jsem zrovna vystřelil, nabil náboji ze zadní části pásů - jinými slovy náboji, které se namočily nejvíc. Udělal jsem to, jenom abych si ukrátil čas, když jsi byl pryč. Ne že by mi tak dlouho trvalo nabít pistoli, i když mi chybí pár prstů, rozumíš!“ Roland se zasmál a ten smích přešel v kašel, který zdusil zařatou pěstí. Když kašel polevil, pokračoval: „Ale když se pokusíš střílet mokřými, musíš zbraň rozebrat a vyčistit. *Rozebrat zbraň, vyčistit zbraň, vyčervit* - to byla první věc, kterou do nás Cort, náš učí-

tel, vtloukal. Nevěděl jsem, jak dlouho mi bude trvat, než rozeberu svou pistoli, vyčistím ji a zase složím jenom jednou a půl rukou, ale myslel jsem, že jestli mám v úmyslu žít dál - a to já mám, Eddie, to mám - měl bych to zjistit. Zjistit a pak se to naučit rychleji, nemyslíš? Pojď trochu blíž, Eddie. Pojď trochu blíž, u otcova jména!“

„Abych tě lépe viděla, děťátko,“ dodal Eddie, ale přece jenom udělal pár kroků směrem k Rolandovi. Jenom pár.

„Když jsem zmáčkl spoušť a první náboj vystřelil, skoro jsem si nadělal do kalhot,“ prohodil pistolník. Znovu se zasmál. Eddie si s úlekem uvědomil, že pistolník dosáhl hranice deliria. „První náboj, ale věř mi, když ti říkám, že to bylo to poslední, co jsem čekal.“

Eddie se snažil rozluštit, jestli pistolník lže, jestli lže o té pistoli, jestli lže i o svém zdraví. Kocour byl nemocný, to ano. Ale byl opravdu tolik nemocný? Eddie nevěděl. Jestli to Roland hrál, vedl si skvěle; pokud jde o pistole, tam nemohl Eddie nic poznat, protože neměl s nimi žádné zkušenosti. Vystřelil z pistole možná třikrát v životě, než se najednou ocitl v přestřelce u Balazara. Henry by to možná věděl, ale Henry byl mrtvý - pomýšlení, které stále dokázalo Eddieho překvapit a roztesknit.

„Ostatní nevystřelily,“ řekl pistolník, „tak jsem zbraň vyčistil, znovu nabil a znovu zkusil vystřelit celou komoru. Tentokrát jsem nabíjel náboji, které byly o kousek blíž k přezkám pásu. Co se namočily trochu méně. Náboje, kterými jsme stříleli zvířata k jídlu, byly ty nejbliž u přezek.“

Odmlčel se, suše si odkašlal do dlaně, pak pokračoval.

„Podruhé jsem narazil na dva dobré náboje. Znovu jsem zbraň rozebral, znovu ji vyčistil, potom nabil potřetí. Právě jsi sledoval, jak jsem zmáčkl spoušť u prvních tří nábojů, které jsem nabil potřetí.“ Slabě se usmál. „Víš, po těch prvních dvou cvaknutích jsem si pomyslel, že budu mít mizernou smůlu, že jsem nabil bubínek samými mokkými. To by nebylo moc přesvědčivé, že? Můžeš přijít kousek blíž, Eddie?“

„Vůbec to nebylo přesvědčivé,“ řekl Eddie, „a myslím, že jsem tak blízko, jak to jde, díky. Jaký si mám z toho všeho vzít poučení, Holande?“

Roland se na něj díval, jak by se možná člověk díval na imbecila. „Neposlal jsem tě sem, abys zemřel, víš. Ani jednoho z vás jsem sem neposlal, abyste tu zemřeli. Velcí bohové, Eddie, kde máš mozek?“

Ona má ostře nabitou!“ Jeho oči pozorně sledovaly Eddieho. „Je někde tady v těch kopcích. Možná si myslíš, že ji vystopuješ, ale nebudeš mít štěstí, jestli je tam půda tak kamenitá, jak odtud vypadá. Leží tam nahoře, Eddie, není to Odetta, ale Detta, leží tam s ostře nabitou pistolí v ruce. Jestli tě tu nechám a ty půjdeš za ní, odpráskne tě jako prašivého psa.“

Další záchvat kašle.

Eddie hleděl na kašlajícího muže v kolečkovém křesle a vlny rachotily a vítr foukal svou monotónní hloupou písničku.

Nakonec uslyšel vlastní hlas: „Mohl sis nechat jeden náboj, o kterém jsi věděl, že je dobřej. Nepřekvapilo by mě to.“ A když to řekl, poznal, že je to pravda: u Rolanda by se nedivil ničemu.

Ta jeho Věž.

Jeho zatracená Věž.

A ta prohnanost, s jakou si nechal náboj ve třetí komoře! Dosáhl tím toho správného realistického dojmu, že? Těžko nevěřit.

„V mém světě máme jedno rčení,“ řekl Eddie. „Ten chlap by dokázal prodat ledničku Eskymákovi.‘ To se říká.“

„Co to znamená?“

„To znamená, abys mazal.“

Pistolník se na něj dlouho díval a potom přikývl. „Chceš tu zůstat. Dobře. Jako Detta je bezpečnější před... před divokými zvířaty, která tu možná jsou... než by byla jako Odetta, a ty bys byl ve větším bezpečí, kdybys byl od ní dál - aspoň prozatím - ale já chápu, jak to je. Nelíbí se mi to, ale nemám čas hádat se s bláznem.“

„Znamená to,“ zeptal se Eddie zdvořile, „že ještě nikdo se nesnažil s tebou hádat o tý tvý Temný věži, ke který ses vydal?“

Roland se unaveně usmál. „Vlastně to zkoušela spousta lidí. Asi proto jsem poznal, že s tebou nehnu. Blázen pozná blázna. Každopádně jsem moc slabý, než abych tě chytil, ty si očividně dáváš moc velký pozor, než abych tě přilákal dost blízko, abych na tebe dosáhl, a času začíná být namále, než abych se s tebou dohadoval. Můžu jenom jít a doufat v nejlepší. Ještě než skutečně půjdu, řeknu ti naposledy jednu věc, a poslouchej pořádně, Eddie: *Dávej si pozor.*“

Potom Roland udělal něco, co Eddieho zahanbilo a zbavilo všech pochyb (i když to jeho rozhodnutím neotřásl): vyklopil bubínek revolveru zkušeným pohybem zápěstí, vyhodil všechny náboje a na-

hradil je novými náboji z oček nejbliže u přezky. Vrátil bubínek na místo dalším prudkým pohybem zápěstí.

„Ted' není čas pistoli vyčistit,“ řekl, „ale počítám, že na tom stejně nebude záležet. Ted' chytej, a chytej dobře - ať se pistole neušpiní víc, než už je. V mém světě nezbylo mnoho strojů, které ještě fungují.“

Přehodil pistoli přes volný prostor mezi nimi. Eddie, jak se úzkostně snažil, pistoli skoro upustil. Potom ji bezpečně zastrčil za opasek.

Pistolník vstal z křesla, skoro upadl, když mu křeslo ujelo pod vzepřenými rukama, a pak se potácivě vydal ke dveřím. Uchopil otočný knoflík; v jeho ruce se snadno otočil. Eddie neviděl, kam se dveře otevřely, ale uslyšel tlumený hukot aut.

Roland se ohlédl po Eddiem, jeho modré ostřelovačské oči svítily z obličeje, který byl strašidelně bledý.

16

Detta to všechno sledovala ze svého úkrytu hladově svítícíma očima.

17

„Nezapomeň, Eddie,“ zachraptěl a potom vykročil vpřed. Jeho tělo se zhroutilo na prahu dveří, jako kdyby narazilo na kamennou zeď a nikoli prázdný prostor.

Eddie pocítil skoro nesnesitelné nutkání vejít do dveří, podívat se jimi a zjistit, kam - a do kdy - vedou. Místo toho se otočil a znovu si prohlížel kopce, ruku na pažbě pistole.

Řeknu ti to ještě naposledy.

Najednou, jak se tak díval do prázdných kopců, se Eddie bál.

Dávej si pozor.

Nahoře se nic nepohnulo.

Aspoň nic, co by viděl.

Přesto cítil, že tam je.

Nikoli Odetta; v tom měl pistolník pravdu.

Cítil Dettu.

Polkl a uslyšel, jak mu v krku cvaklo.

Dávej si pozor.

Ano. Ale nikdy v životě tak strašlivě nepotřeboval spát. Brzy ho spánek přemůže; když se mu nepoddá dobrovolně, spánek se ho zmocní.

A až bude spát, Detta přijde.

Detta.

Eddie bojoval s únavou, díval se do nehybných kopců očima, které měl napuchlé a ztěžklé, a uvažoval, jak dlouho může trvat, než se Roland vrátí s tím třetím - Tím, kdo postrkuje, ať je to kdokoliv.

„Odetto?“ zavolal bez valné naděje.

Odpovědělo mu jenom mlčení a pro Eddieho začala doba čekání.

Ten, kdo postrkuje

KAPITOLA 1 - Hořký lék

1

Když pistolník vstoupil do Eddieho, udělalo se Eddiemu na chvíli zle a mladík měl pocit, že ho někdo pozoruje (to Roland nepoznal; Eddie mu to pověděl později). Jinými slovy jaksí neurčitě vycítil pistolníkovu přítomnost. U Detty byl Roland donucen okamžitě vykročit vpřed, ať chtěl nebo ne. Nejenže ho vycítila; v jakémsi prapodivném smyslu se zdálo, že na něj čekala - na něj nebo na nějakého jiného, častějšího návštěvníka. Každopádně si dokonale uvědomovala jeho přítomnost od prvního okamžiku, kdy se v ní ocítl.

Jack Mort necítil vůbec nic.

Příliš se soustředil na toho chlapce.

Pozoroval toho chlapce už dva týdny.

Dnes se chystal k tomu, že do něj strčí.

I když chlapec stál zády k očím, jimiž se teď pistolník díval, Roland ho poznal. Byl to chlapec, kterého potkal na dostavníkové stanici v poušti, chlapec, kterého zachránil před orákulem v horách, chlapec, jehož život obětoval, když došlo na volbu mezi jeho záchranou a tím, zda konečně dostihne muže v černém; chlapec, který řekl *Tak si jdi - jsou jiné světy než tento, a pak padl do hlubin*. A ten chlapec měl najisto pravdu.

Ten chlapec byl Jake.

V jedné ruce držel obyčejný hnědý papírový sáček a v druhé modrý plátěný pytlík se stahovací šňůrkou na konci. Podle rohů, které trčely pod plátnem, pistolník usoudil, že uvnitř jsou určité knihy.

Ulicí, kterou se chlapec chystal přejít, proudila auta - ulicí ve stejném městě, ze kterého vzal Vězně a Paní, jak si uvědomil, ale v té chvíli na tom nezáleželo. Nezáleželo na ničem, jen na tom, co se v příštích několika vteřinách stane nebo nestane.

Jake se nedostal do pistolníkovy světa žádnými kouzelnými dveřmi; prošel mnohem hrubší, pochopitelnější branou: narodil se do Rolandova světa tím, že ve svém světě zemřel.

Byl zavražděn.

Přesněji, někdo do něj strčil.

Strčil ho do ulice; přejelo ho auto, když šel do školy, v jedné ruce sáček s obědem a v druhé ruce knihy.

Strčil do něj muž v černém.

On to udělá! On to udělá hned teď! To bude můj trest za to, že jsem ho zavraždil ve svém světě - dívat se, jak je vražděn v tomto světě dřív, než tomu dokážu zabránit!

Ale vzdorování surovému osudu bylo celoživotní pistolníkovou prací - bylo to jeho ka, jestli chcete - a tak bez přemýšlení vykročil vpřed, poslušen reflexů tak hluboko vkořeněných, že se téměř proměnily v instinkty.

A při tom mu hlavou bleskla myšlenka hrozná a ironická zároveň: *Co když to tělo, do kterého vstoupil, patří muži v černém? Co když, jak tak spěchal, aby chlapce zachránil, uvidí své vlastní ruce, jak se natahují a do chlapce strkají? Co když jeho pocit, že tělo ovládá, byla jen iluze, a jde o Walterův poslední veselý žert spočívající v tom, že sám Roland chlapce zavraždí?*

Na jediný okamžik se Jacku Mortovi narušil štíhlý silný šíp soustředění. Už už se chystal skočit vpřed a strčit chlapce do ulice, ale v tu chvíli pocítil cosi, co jeho mysl chybně přeložila, jako třeba bolest, kterou jedna část těla oznamuje jiné části.

Když pistolník *vykročil vpřed*, pomyslel si Jack, že mu na zátylku přistál nějaký brouk. Ne vosa nebo včela, nic, co skutečně bodá, ale cosi, co kouše a svědí. Možná komár. Právě tomu přičítal narušení koncentrace v klíčovém okamžiku. Ohnal se po komárovi a otočil se k chlapci.

Myslel si, že to vše se stalo v pouhém mžiku; ve skutečnosti uplynulo sedm vteřin. Nepocítil pistolníkův rychlý vpád ani jeho stejně rychlý ústup, a nikdo z lidí kolem (lidí, kteří šli do práce, většinou ze stanice metra ve vedlejší bloku, obličeje měli pořád nupuchlé od spánku, zpola zasněné pohledy obrácené dovnitř) si nevšiml, že Jackovy oči za módními brýlemi se zlatými obroučkami změnilly barvu z obvyklé tmavě modré na světlejší modrou. Nikdo si ani nevšiml, že ty oči ztmavly do své obvyklé kobaltové barvy, ale když se to stalo a on znovu zaostril pohled na chlapce, uviděl s bezmocným vztekem, bodavým jako trn, že šance už minula. Světla semaforu se změnila.

Díval se, jak chlapec přechází ulici se zbytkem stáda, a potom se Jack otočil zpátky na cestu, kterou přišel, a začal se prodírat proti proudu chodců.

„Hej, pane! Dávejte po-“

Nějaká mladá dívka s těstovitým obličejem, kterou sotva zahlédl. Jack ji tvrdě odstrčil a neohlížel se na její zlostné volání, když jí z rukou vyletěly učebnice. Šel dál po Páté avenue pryč od Čtyřicáté třetí, kde měl původně ten chlapec toho dne zemřít. Hlavu měl skloněnou, rty stisknuté tak pevně, až to vypadalo, že nemá vůbec žádná ústa, jenom jizvu po dávno zahojeném zranění nad bradou.

Jakmile se dostal z davu na rohu, nezpomalil, ale vykročil ještě rychleji, přešel Čtyřicátou druhou, Čtyřicátou první, Čtyřicátou. Někde uprostřed bloku minul budovu, ve které bydlel chlapec. Sotva se na ni podíval, i když poslední tři týdny chlapce sledoval každé ráno cestou od domu, sledoval ho od toho domu k rohu přes tři a půl bloku po Páté, k rohu, který si pojmenoval prostě Tam, kde do něj strčím.

Dívka, do které vrazil, za ním křičela, ale Jack Mort si jí nevěšmal. Amatéřský sběratel motýlů by obyčejnému motýlovi také nevěnoval víc pozornosti.

Jack byl svým způsobem rovněž takový amatéřský sběratel motýlů.

Povoláním byl úspěšným účetním.

Strkání byl pouze jeho koníček.

4

Pistolník se stáhl do pozadí mužovy mysli a tam sklesl. Jestli se mu ulevilo, pak prostě proto, že tento muž nebyl mužem v černém, nebyl to Walter.

To ostatní byla čirá hrůza... a dokonalé poznání.

Když byl oddělen od svého těla, byla jeho mysl - jeho ka - zdravá a bystrá jako dřív, ale to náhlé poznání ho zasáhlo jako rána dlátem do spánku.

To poznání se nedostavilo ve chvíli, kdy vykročil vpřed, ale když si byl jist, že chlapec je v bezpečí, a když se stáhl zpět. Viděl spojení mezi tímto mužem a Odettou, příliš fantastické a přesto děsivě logické, než aby bylo náhodné, a pochopil, co ve skutečnosti mohou tři vyvolení znamenat a kdo mohou ti lidé být.

Třetím nebyl tento muž, Ten, kdo postrkuje; tím třetím, koho Walter pojmenoval, byla Smrt.

Smrt... ale ne pro tebe. To říkal Walter, chytrý jako Satan až do konce.

Odpověď hodná právníka... tak blízká pravdě, že se pravda mohla schovat v jejím stínu. Smrt nebyla pro něj; smrt se jím měla stát.

Vězeň, Paní.

Smrt byla třetí.

Najednou byl naplněn jistotou, že tím třetím je on sám.

5

Roland vykročil vpřed jako pouhý projektil, nemyslicí střela, naprogramovaná tak, aby vrhla tělo, ve kterém byl, na muže v černém v okamžiku, kdy ho uvidí.

O tom, co se stane, jestli zabrání muži v černém Jakea zavraždit, přemýšlel až později - o možném paradoxu, píšeli v čase a prostoru, která mohla vymazat všechno, co se stalo poté, co dorazil na dostavníkovou stanici... protože jestli zachránil Jakea v tomto světě, nebude žádný Jake, kterého by potkal tam, a všechno, co se stalo potom, se změní.

Co se změní? O tom se nedalo ani spekulovat. Možnost, že to může znamenat konec jeho výpravy, vůbec pistolníkovi nepřišla na mysl. A takové pozdní úvahy byly čistě akademické; kdyby viděl muže v černém, žádné následky, paradoxy nebo nevyhnutelné prokletí osudu by mu nezabránilo v tom, aby prostě sklonil hlavu těla, které právě obýval, a prorazil ji rovnou Walterovou hrudí. Roland by nemohl jinak, stejně jako pistole nemůže neuposlechnout prst, který mačká spoušť a vysílá kulky na vzdušný let.

Jestli jsem tím poslal všechno k čertu, k čertu s tím.

Rychle si prohlédl lidi namačkané na rohu, podíval se na každou tvář (ženy si prohlížel stejně pečlivě jako muže, ujišťoval se, že nikdo nepředstírá, že je žena).

Walter tam nebyl.

Postupně se uvolnil jako prst opřený o spoušť, který v poslední chvíli povolí. Ne; Walter nikde poblíž chlapce nebyl a pistolník si byl kdoví proč jist, že toto není to správné kdy. Ne tak docela. To kdy bylo blízko - dva týdny, týden, možná jediný den - ale nebylo ještě tady.

Takže se vrátil.

Cestou uviděl...

6

... a padl ochromený šokem: tento muž, do jehož myslí se otevřely třetí dveře, kdysi seděl u okna opuštěného činžovního domu plného prázdných pokojů - tedy, ne tak docela prázdných, nocovali tam různé pijáci a pomatenci. Pijáky poznáte, protože ucítíte jejich zoufalý pot a čpavou moč. Pomatence poznáte, protože poznáte pach jejich pomatených myšlenek. Jediný nábytek v tomto pokoji představovaly dvě židle. Jack Mort využil obě: jednu k sezení a druhou jako klín k zajištění dveří na chodbu. Nečekal, že by ho někdo vyrušil, ale bylo lepší nic neriskovat. Byl dost blízko u okna, aby viděl ven, ale dost

daleko za šikmým stínem, aby byl v bezpečí před náhodným pozorovatelem.

V ruce držel drolivou červenou cihlu.

Vytrhl ji z předprsň za oknem, kde se jich ve zdi spousta viklala. Byla stará, s odrolenými rohy, ale těžká. Kusy malty na ní lpěly jako škeble.

Ten muž chtěl cihlu na někoho hodit.

Nestarál se, kdo to bude; když došlo na vraždu, byl Jack Mort velkorosý rovnostář.

Po chvilce přicházela po chodníku dole tříčlenná rodina: muž, žena, holčička. Holčička šla uprostřed, nejspíš proto, aby byla v bezpečí před projíždějícími auty. Tak blízko u nádraží jezdila aut spousta, ale Jacka Morta auta nezajímala. Zajímalo ho, že přímo naproti nestál žádný dům; už byly zbourány a zůstalo po nich jenom nevzhledné rumiště plné rozštípaných prken, rozbitých cihel, skleněných střepů.

Vyklonil se ven pouze na několik vteřin, na očích měl sluneční brýle a na světlých vlasech pletenou čepici, i když bylo teplo. Bylo to jako s tou židlí pod knoflíkem dveří. I když je člověk zajištěný před očekávanými riziky, neškodí zmenšit ta nečekaná, která zůstávají.

Na sobě měl také triko, které mu bylo příliš velké - sahalo mu skoro do půli stehů. Takové pytlovité oblečení zakryje skutečnou velikost a postavu (byl docela štíhlý), pokud by ho někdo zahlédl. Stejně tak sloužilo jinému účelu: kdykoli někoho „hloubkově bombardoval“ (protože tak na to vždycky myslel: jako na „hloubkové bombardování“), udělal se. Pytlovité triko zakrylo mokrou skvrnu, která se mu nevyhnutelně objevila na džínách.

Už byli blíž.

Neuspěchej to, počkej, jen počkej...

Třásl se na hraně okna, natáhl ruku s cihlou, zase si ji položil na břicho, znovu ji natáhl, znovu ji stáhl (ale tentokrát jen napůl) a pak se vyklonil ven, naprosto klidný. To byl v předposledním okamžiku vždy.

Upustil cihlu a sledoval, jak padá.

Letěla dolů, v letu se kývala. Jack jasně ve slunci viděl přílípé maltové škeble. V takových chvílích, a žádných jiných, bylo všechno jasné, všechno vyvstávalo přesně a geometricky dokonale; zde byl předmět, který postrčil do skutečnosti, stejně jako sochař udeří kla-

dívkem do dláta, aby změnil kámen a vytvořil nějakou novou podstatu ze surového caldera; byla to nejpozoruhodnější věc na světě: logika, která byla zároveň extází.

Někdy minul nebo rána dopadla šikmo, stejně jako sochař může udeřit špatně nebo naprázdno, ale toto byl dokonalý úder. Cihla zasáhla dívku v jasně pruhovaných šatech přímo do hlavy. Uviděl vystříknout krev - byla jasnější než cihla, ale nakonec vyschne a získá stejnou kaštanovou barvu. Uslyšel, jak se matka rozkřičela. Potom se dal do pohybu.

Jack přeběhl pokoj a odhodil židli, která byla pod knoflíkem dveří, do opačného rohu (druhou židli - na které seděl a čekal - odkopl stranou, když přebíhal pokoj). Vyhrnul si triko a ze zadní kapsy vytáhl čelní pásku. Přes ni otočil knoflíkem.

Žádné otisky prstů nebyly povoleny.

Jenom Omezení nechávali otisky.

Nacpal si pásku zase do zadní kapsy, ještě když se dveře otevíraly. Když se vydal chodbou, vykročil mírně opileckým krokem. Nerozhlížel se.

Rozhlížení bylo také jenom pro Omezení.

Neomezení věděli, že když se člověk snaží zjistit, jestli si ho někdo všiml, určitě si ho někdo všimne. Rozhlížení je věc, kterou by si svědek mohl po nehodě zapamatovat. Potom by si nějaký vlezlý policajt mohl říct, že to byla podezřelá nehoda, a nastalo by vyšetřování. A to všechno kvůli jedinému nervóznímu ohlédnutí. Jack nevěřil, že by ho s tím zločinem mohl někdo spojovat, i kdyby si ten někdo řekl, že „nehoda“ byla podezřelá, a i kdyby se zahájilo vyšetřování, ale...

Podstupovat pouze přijatelné riziko. Minimalizovat zbývající.

Jinými slovy, vždycky zastrkávej židli pod knoflík u dveří.

Šel tedy zaprášenou chodbou, kde sádrovými stěnami prosvítaly kusy prken, šel s hlavou skloněnou, cosi si pro sebe mumlal, jak to dělají vágusové, které vidíte na ulici. Pořád slyšel křičet tu ženu - asi to byla matka té holčičky - ale křik se ozýval od přední části budovy; byl slabý a nedůležitý. Všechno, co se dělo potom - křik, zmatek, nářek zraněných (pokud zranění ještě mohli naříkat), nic z toho nemělo pro Jacka význam. Význam mělo to, co postrčilo obvyklý běh věcí jiným směrem a vytvořilo nové obrysy v proudu života... a možná v osudech nejen těch zasažených, ale i v stále širším okruhu

kolem nich, jako když se šíří kruhy kolem kamene hozeného do klidného rybníka.

Kdo mohl říci, že toho dne neutvářel vesmír, nebo ho neutvářel někdy pro budoucnost?

Bože, není divu, že si potřásl džíny!

Nikoho nepotkal, když scházel po schodech, ale pořád hrál, trochu se za chůze kolébal, ale rozhodně se nepotácel. Člověka, který se kolébá, si nikdo nezapamatuje. Člověka, který se nápadně potácí, by si zapamatovat mohli. Mumlal si, ale vlastně neřekl nic, čemu by mohl někdo porozumět. Nic nehrát bylo lepší než přehrávat.

Vyšel ven zadními rozbitými dveřmi do uličky plné odpadků a rozbitých lahví, které odrážely celé galaxie sluníček.

Naplánoval si únik předem, protože všechno si plánoval předem (podstupuj jen přijatelné riziko, minimalizuj zbývající riziko, nebuď Omezenec); kvůli tomuto plánování ho kolegové považovali za člověka, který to daleko dotáhne (a on to mínil dotáhnout daleko, ale rozhodně nikoli do vězení nebo na elektrické křeslo).

Ulicí, do které ulička ústila, běželo několik lidí, ale běželi se podívat, proč ten křik, a nikdo z nich se nedíval na Jacka Morta, který si sundal nepatřičnou pletenou čepici, ale sluneční brýle si nechal (ty za tak jasného dopoledne nepatřičně nevypadaly).

Zabočil do jiné uličky.

Vyšel na jinou ulici.

Teď pomalu procházel uličkou stejně špinavou jako ty první dvě - byl to spíš jen takový průchod. Ten vedl na jinou ulici a o blok dál byla autobusová zastávka. Ani ne za minutu poté, co se tam dostal, přijel autobus, který byl také součástí plánu. Jack nastoupil, když se dveře otevřely jako harmonika, a vhodil patnáct centů do kasičky. Řidič se na něj ani nepodíval. To bylo dobré, ale i kdyby se podíval, neviděl by nic, jenom nevýrazný typ muže v džínách, člověka, který možná neměl práci - tričko, které měl na sobě, vypadalo jako z pytle Armády spásy.

Buď připraven, buď pohotově, nebuď Omezenec.

Tajný recept Jacka Morta na úspěch v práci i ve hře.

O devět bloků dál bylo parkoviště. Jack vystoupil z autobusu, vešel na parkoviště, odemkl své auto (obyčejný chevrolet z poloviny padesátých let, který byl ještě ve slušném stavu) a odjel zpátky do New Yorku.

Byl volný jako pták.

7

Pistolník to všechno spatřil v pouhém okamžiku. Než se jeho šokovaná mysl stačila ohradit před ostatními představami tím, že se prostě uzavřela, viděl další. Ne všechny, ale stačilo to. Stačilo.

8

Uviděl, jak Mort vyřezává nožem Exacto z *New York Daily Mirror* stránku čtyři, přepečlivě si hlídá, aby neprostříhl řádky odstavce. ČERNOŠSKÁ DÍVKA V KOMATU PO TRAGICKÉ NEHODĚ, hlásal titulek. Viděl, jak Mort potírá lepidlem zadní stranu výstřížku pomocí štětečku připevněného k víčku lahvičky s lepem. Uviděl, jak ho Mort umisťuje doprostřed prázdné stránky výstřížkového deníku, který podle ztloustlých, nafouklých stránek vpředu obsahoval spoustu dalších výstřížků. Uviděl úvodní řádky článku: „Pětiletá Odetta Holmesová, která přijela do Elizabethtownu, N. J., na rodinnou oslavu, je nyní obětí kruté prazvláštní nehody. Po svatbě tety, která se konala před dvěma dny, se holčička s rodinou vydala pěšky k nádraží, když se uvolnila cihla...“

Ale to nebyla jediná příležitost, kdy s ní měl něco společného, že? Ne, bohové, ne.

V letech mezi právě popsaným dopolednem a večerem, kdy Odetta přišla o nohy, upustil Jack Mort spoustu věcí a strčil do spousty lidí.

Pak znovu přišla Odetta.

Poprvé něco postrčil na ni.

Podruhé ji strčil před něco jiného.

Jaký je to člověk, kterého mám využít? Jaký je to člověk -

Ale pak si vzpomněl na Jakea, vzpomněl si na to, jaká rána poslala Jakea do tohoto světa, a vzpomněl si, jak uslyšel smích muže v černém, a to už na něj bylo moc.

Roland omdlel.

Když přišel k sobě, díval se na úhledné řádky čísel, pochodující po listu zeleného papíru. Papír byl rozdělen čarami podle pravítka oběma směry, takže každá číslice vypadala jako vězeň v cele.

Pomyslel si: *Něco jiného.*

Nejen Walterův srnách. Něco - nějaký plán?

Ne, bohové, ne - nic tak složitého a nadějného.

Ale nápad, aspoň ten. Jiskra.

Jak dlouho jsem byl bez sebe? pomyslel si najednou polekaně. *Bylo možná devět hodin, když jsem prošel dveřmi, možná trochu méně. Jak dlouho -*

Vykročil vpřed.

Jack Mort - který byl nyní jen lidskou loutkou, již ovládal pistolník - pozvedl hlavu a uviděl, že ručičky drahých křemíkových hodin na stole ukazují čtvrt na dvě.

Bohové, tak pozdě? Tak pozdě? Ale Eddie... byl tak unavený, nemohl zůstat vzhůru tak dl-

Pistolník otočil Jackovu hlavu. Dveře tam stále byly, ale to, co jimi uviděl, bylo mnohem horší, než by si dokázal představit.

U strany dveří stály dva stíny, jeden patřil pojízdnému křeslu, druhý jakési lidské bytosti... ale ta lidská bytost nebyla úplná, opírala se o paže, protože spodní část nohou byla odříznuta stejně rychle a brutálně jako Rolandovy prsty na rukou a nohou.

Stín se pohnul.

Roland okamžitě otočil hlavu Jacka Morta zpět, pohnul jí rychle jako útočící had.

Nesmí se podívat dovnitř. Dokud nejsem připravený. Do té doby neuvidí nic, jenom zátylek tohoto muže.

Detta Walkerová neuvidí Jacka Morta v žádném případě, protože osoba, která se podívala dveřmi, viděla jen to, co viděl hostitel. Mohla by zahlédnout Mortovu tvář, jenom kdyby se podíval do zrcadla (i když to by mohlo vést k ohavným paradoxním následkům a repetitívám), ale ani pak by to nic neznamenalo ani pro jednu Paní; pokud jde o tváře, tvář Paní nikdy nic pro Jacka Morta neznamenala. I když se setkali dvakrát smrtelně blízko, nikdy se neviděli.

Pistolník nechtěl, aby Paní zahlédla Paní.

Aspoň zatím ne.

Jiskra intuice se rozrostla v plán.

Ale tam bylo pozdě - světlo mu napovědělo, že už musejí být tři hodiny odpoledne, možná i čtyři.

Kolík zbývá času, než západ slunce přivolá humroidy a s nimi konec Eddieho života?

Tři hodiny?

Dvě?

Mohl se vrátit a pokusit se Eddieho zachránit... ale přesně to chtěla Detta. Nastražila past, stejně jako vesničané, kteří se bojí zlého vlka, uvážou ke kůlu obětního beránka, aby vlka přilákali na dostřel. Vrátil by se do svého nemocného těla... ale ne na dlouho. Důvod, proč viděl jenom její stín, tkvěl v tom, že ležela vedle dveří s jedním jeho revolverem v pěsti. Ve chvíli, kdy se Rolandovo tělo pohne, Detta vystřelí a skoncuje s jeho životem.

Jeho konec by byl aspoň milosrdný, protože se ho bála.

Eddieho konec bude děsivá hrůza.

Zdálo se mu, že slyší odporný, uchechtaný hlas Detty Walkerové: *Chceš se do mě pustit, šedáku? Jasně že chceš. Přece se nebojíš starý zmrzačený černý ženský, co?*

„Jenom v jednom,“ zamumlala Jackova ústa. „Jenom v jednom.“

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř nahlédl holohlavý muž s brýlemi na očích.

„Jak vám jde ten Dorfmanův účet?“ zeptal se holohlavý muž.

„Je mi zle. Myslím, že jsem snědl něco špatného k obědu. Myslím, že asi půjdu domů.“

Holohlavý muž vypadal ustaraně. „To bude nějaký bacil. Slyšel jsem, že je toho teď spousta.“

„Asi.“

„No... pokud dokončíte toho Dorfmana do zítřka do pěti...“

„Ano.“

„Protože víte, jak umí být nepříjemný -“

„Ano.“

Holohlavý muž, který vypadal nějak stísněně, přikývl. „Ano, jděte domů. Vůbec nevypadáte ve své kůži.“

„Nejsem.“

Holohlavý muž spěšně vyšel ze dveří.

Vycítil mě, pomyslel si pistolník. Ale to není všechno. Ne všechno. Oni se ho bojí. Nevědí proč, ale bojí se ho. A mají pravdu, když se ho bojí.

Tělo Jacka Morta vstalo, našlo kufřík, který muž nesl, když do něj pistolník vstoupil, a shrnul do něj všechny papíry, co ležely na stole.

Pocítil nutkání kradmo pohlédnout ke dveřím, ale odolal. Nepodívá se, dokud nebude připraven všechno riskovat a vrátit se.

Do té doby mu zbývalo málo času a musel stihnout spoustu věcí.

KAPITOLA 2 - Hrniec s medem

1

Detta zalehla do hlubokého stínu v úžlabině tvořené skalisky, která se k sobě nakláněla jako staří muži zkamenělí ve chvíli, kdy se dělili o nějaké příšerné tajemství. Pozorovala, jak Eddie šplhá sem a tam po kamenitých svazích kopců a křičí do ochraptění. Strniště na bradě se už měnilo ve vous a člověk by ho považoval za dospělého muže, kdyby kolem ní třikrát nebo čtyřikrát těsně neprošel (jednou se dostal tak blízko, že by mohla kradmo natáhnout ruku a chytit ho za kotník). Když se dostal blíž, bylo vidět, že je to pořád ještě kluk, a to kluk utahaný jako pes.

Odette by ho bylo líto; Detta byla jen chladná, napružená a připravená jako přirozený dravec.

Když se sem připlížila, cítila, jak jí pod rukama cosi praská jako podzimní listí v lese. Když si oči zvykly, uviděla, že to není listí, ale kostičky drobných zvířat. Kdysi tu měl doupe nějaký dravec, který dávno zmizel, pokud tyto prastaré žluté kosti vypovídaly pravdu, snad to byla lasička nebo fretka. Dravec vycházel možná v noci, šel po čichu výš do Útesů tam, kde stromy a křoví rostly hustěji - šel po čichu za kořistí. Zabil, nažral se a zbytky přinesl sem, aby je zhltl následujícího dne, kdy ležel a čekal, až přijde noc a s ní znovu čas lovu.

Teď tu byl větší dravec a nejdřív si Detta myslela, že udělá totéž, co dělal předchozí obyvatel: počká, až Eddie usne, což bylo velmi pravděpodobné, pak ho zabije a jeho tělo odtáhne sem nahoru. Potom, až bude mít obě pistole, se bude moct odplazit dolů ke dveřím a počkat, až se vrátí Hrozně zlej chlap. Její první myšlenkou bylo, že tělo Hrozně zlého chlapa zabije, jakmile se postará o Eddieho, ale to nebylo dobré, že? Kdyby Hrozně zlému chlapovi nezbylo žádné tělo, do kterého by se mohl vrátit, nezbyla by Dettě žádná cesta, jak se odtud dostat zpět do jejího světa.

Mohla by Hrozně zlého chlapa přinutit, aby ji vzal zpátky?

Asi ne.

Ale možná ano.

Kdyby věděl, že je Eddie pořád naživu, možná ano.

A to ji dovedlo k mnohem lepšímu nápadu.

2

Byla velmi vychytralá. A drsně by se zasmála, kdyby se někdo odvážil naznačit, že je také velmi nejistá. Právě kvůli své druhé vlastnosti přičítala tu první vlastnost každému, s kým se setkala a jehož inteligence byla srovnatelná s její. Právě takový pocit měla z pistolníka. Uslyšela výstřel, a když se tím směrem podívala, uviděla, že z ústí jeho zbývající pistole stoupá kouř. Nabil znovu a hodil pistoli Eddiemu a pak hned prošel dveřmi.

Věděla, co to mělo pro Eddieho znamenat: všechny náboje nebyly nakonec mokré; pistole ho ochrání. Věděla také, co to mělo znamenat pro ni (protože Hrozně zlej chlap samozřejmě věděl, že se dívá; i kdyby spala, když si ti dva začali povídat, rána by ji probudila): *Drž se od něj dál. Plive železo.*

Ale ďáblové mají své cestičky.

Pokud to malé představení pořádali kvůli ní, nemohl mít Hrozně zlej chlap na mysli také jiný cíl, takový, který neměl postřehnout ani jeden z nich? Možná že si Hrozně zlej chlap nemyslel *Jestli uvidí, že tahle střílí dobré náboje, no, tak si bude myslet, že ta, kterou vzala Eddiemu, střílí dobře taky.*

Dejme tomu, že předpokládal, že Eddie zaspí? Copak by nevěděl, že by čekala právě na to, čekala by, až by mohla sebrat pistoli a pomalu se odplížit zpátky po svahu do bezpečí? Ano, to všechno mohl

Hrozně zlej chlap předpokládat. Byl na bělocha dost chytrý. Každopádně dost chytrý, aby chápal, že Detta je nucena vyzískat z toho mladého bělocha co nejvíc.

Takže Hrozně zlej chlap možná schválně nabil tuto pistoli špatnými náboji. Ošidil ji jednou; proč by to neudělal znovu? Tentokrát pečlivě zkontrolovala, jestli jsou komory nabitě víc než prázdnými nábojnicemi, a ano, vypadalo to, že to jsou skutečné kule, ale to neznamenalo, že jimi jsou. Ani nemusel riskovat, že jedna z nich je třeba natolik suchá, že bouchne, že? Mohl je nějak upravit. Nakonec pistole byly obor Hrozně zlého chlapa. Proč by to dělal? No, přece aby ji vylákal, samozřejmě! Potom by ji Eddie dostal na mušku pistole, která opravdu funguje, a tutéž chybu by neudělal dvakrát, ať by byl unavený sebevíc. Vlastně by si dával obzvláštní pozor, aby tutéž chybu neudělal dvakrát, protože byl unavený.

Slušnej pokus, bělochu, pomyslela si Detta ve stínu doupěte, v tom těsném, ale jaksi uklidňujícím temném koutě, jehož zem pokrývaly zpráchnivělé a rozpadající se kosti malých zvířat. *Slušnej pokus, ale já ti na to neskočím.*

Nemusela vlastně Eddieho střílet; stačilo jí jenom čekat.

3

Jednou z jejích starostí bylo, že se pistolník vrátí dřív, než Eddie usne, ale ten byl pořád pryč. Bezvládné tělo u paty dveří se nehýbalo. Možná měl potíže, když sháněl lék, který potřeboval - nádavkem k těm existujícím. Lidé jako on se patrně dostávali do potíží stejně snadno, jako hárající fena najde chtivého psa.

Uplynuly dvě hodiny, zatímco Eddie hledal ženu, kterou volal „Odetto“ (ach, jak nesnášela to jméno), brázdil při tom nízké kopce nahoru a dolů a křičel, až přišel o hlas.

Nakonec Eddie udělal, na co čekala: sešel dolů na kousek pláže svíraný mořem a skálou a posadil se u pojízdného křesla, a tam se zoufale rozhlížel. Dotkl se jednoho kola u křesla a ten dotyk byl skoro jako pohlazení. Potom mu ruka sklesla a Eddie si zhluboka vzdychl.

Ten pohled zabolet Dettu v hrdle jako ocelové ostří; bolest jí prošlehla hlavou z jednoho spánku do druhého jako letní blesk a zdálo se jí, že slyší volat jakýsi hlas... volat nebo žádat.

Ne, neodvažuj se, pomyslela si, aniž měla ponětí, na koho myslí nebo s kým mluví. *Ne, neodvažuj se, tentokrát ne, teď ne*. Teď ne a možná už nikdy. Poryv bolesti jí znovu prolétl hlavou a ona sbalila ruce do pěsti. Tvář měla také jako pěst, zkroucenou do soustředěného šklebu - výrazu pozoruhodného a uhrančivého tou směsicí ošklivosti a téměř extatického odhodlání.

Poryv bolesti se už neopakoval. Neslyšela už ani ten hlas, který se přes takové bolesti ozýval.

Čekala.

Eddie si opřel bradu do dlaní tak, aby měl zvednutou hlavu. Stejně brzy začal dřímat, pěsti mu klouzaly vzhůru po tvářích. Detta čekala, černé oči jí svítily.

Eddie sebou trhl a zvedl hlavu. Namáhavě vstal, přešel k vodě a opláchl si obličej.

Správně, bělouši. Věčná škoda, že v tomhle světě není nějaké povzbuzující prášek, bral bys ho taky, co?

Eddie se tentokrát posadil do křesla, ale očividně mu připadalo příliš pohodlné. Takže když se dlouze vynadával do otevřených dveří (*Co tam vidíš, bělouchu? Detta ti dá dvacku, aby se tohle dozvěděla*), usadil si zadek zase na písek.

Znovu si opřel ruce do dlaní.

Brzy mu zase začala padat hlava.

Tentokrát ho nic nezarazilo. Brada mu ležela na hrudi, a i přes přiboj Detta slyšela, jak chrápe. Brzy se překulil na bok a schoulil se.

Překvapilo ji, znechutilo a polekalo, když ji najednou bodla lítost nad tím bílým klukem tam dole. Vypadal jako obyčejný malý kluk, který se snažil zůstat na Silvestra vzhůru až do půlnoci, ale nevydržel. Potom si vzpomněla, jak se jí s Hrozně zlým chlapem snažili podstrčit otrávené jídlo a dráždili ji svým jídlem, které jí vždycky v poslední vteřině sebrali... aspoň do té doby, než se začali bát, že umře.

Kdyby se báli, že umřeš, proč by se ti vůbec snažili podstrčit otrávené jídlo?

Ta otázka ji vyděsila stejně, jako ji vyděsila ta lítost. Nebyla zvyklá pokládat si otázky a co víc, ten tázavý hlas v hlavě vůbec nevypadal jako její hlas.

Nechtěli mě tím otráveným jídlem zabít. Jenom chtěli, aby mi bylo špatně. Seděli tam a chechtali se a já zatím blila a brečela.

Počkala dvacet minut a potom se vydala dolů k pláži, opírala se dlaněmi a silnými pažemi, smýkala se jako had, oči nespouštěla z Eddieho. Raději by počkala ještě hodinu nebo hodinu a půl; bylo by lepší, kdyby ten malý hajzlík byl v říši spánku na deset mil hluboko, místo jedné nebo dvou. Ale čekání byl luxus, který si prostě nemohla dovolit. Ten Hrozně zlej chlap se mohl kdykoliv vrátit.

Když se přibližovala k místu, kde ležel Eddie (pořád chrápal, znělo to jako cirkulárka, která se každou chvilku zakousne), sebrala kámen, který byl na jedné straně uspokojivě hladký a na druhé straně uspokojivě ostrý.

Sevřela ho hladkou stranou do dlaně a plazila se dál jako had k místu, kde ležel, v očích nehybný vražedný lesk.

To, co Detta plánovala, bylo surově jednoduché: mlátit Eddieho ostrou hranou kamene tak dlouho, až bude mrtvý stejně jako ten kámen. Potom si vezme pistoli a počká, až se Roland vrátí zpátky.

Až se jeho tělo posadí, dá mu na vybranou: buď ji vezme zpátky do jejího světa, nebo odmítne a ona ho zabije. *Každopádně skončíme spolu, bělouši, řekne, a když je ten tvůj kámoš mrtvej, stejně nemůžeš provést to, co jsi chtěl.*

Jestli pistole, kterou Hrozně zlej chlap dal Eddiemu, nefungovala - to bylo možné; nikdy nepotkala muže, kterého by tak nenáviděla a bála se ho jako Rolanda, a proto ho považovala za nesmírně lstivého - tak ho stejně oddělá. Oddělá ho kamenem nebo holýma rukama. Byl nemocný a chyběly mu dva prsty na to, aby se nějak vzpouzel. Dostane ho.

Ale jak se tak plížila k Eddiemu, napadla ji znepokojivá myšlenka. Byla to další otázka a znovu se zdálo, že ji položil jiný hlas.

Co když se to dozví? Co když pozná, co jsi udělala, ve vteřině, kdy Eddieho zabiješ?

Pozná prd. Bude shánět meducínku na plný pecky. A taky nějakýho práška, pokud vím.

Ten cizí hlas neodpověděl, ale zasel semínko pochybnosti. Slyšela je mluvit, když si mysleli, že spí. Hrozně zlej chlap potřeboval něco udělat. Nevěděla, co to je. Mělo to něco společného s jakousi věží, víc Detta netušila. Třeba si Hrozně zlej chlap myslel, že ta věž je plná zlata nebo drahého kamení nebo něčeho takového. Říkal, že ji a Eddieho a ještě někoho potřebuje, aby se tam dostal, a Detta soudila, že možná mluvil pravdu. Proč by tam jinak byly ty dveře?

Jestli to bylo kouzlo a ona Eddieho zabije, možná to ten chlap pozná. Kdyby tím zabila jeho cestu k věži, možná by tím zabila jedinou věc, pro kterou ten šedivěj hajzl žil. A kdyby poznal, že už nemá pro co žít, ten hajzl by třeba nic neudělal, protože ten hajzl by se zvysoka vykašlal na to, co už nemá.

Při pomýšlení, co by se mohlo stát, kdyby se v takovém případě Hrozně zlej chlap vrátil, Dettu zamrazilo.

Ale když nemohla zabít Eddieho, co bude dělat? Mohla vzít pistoli, dokud Eddie spal, ale až se ten Hrozně zlej chlap vrátí, dokáže je zvládnout oba?

To prostě nevěděla.

Očima zabloudila ke kolečkovému křeslu, už se chtěla podívat jinam, pak se rychle podívala zpět. Na opěradle byla hluboká kožená kapsa. Vyčuhoval z ní kus provazu, kterým ji poutali do křesla.

Při pohledu na něj pochopila, jak to všechno provede.

Detta změnila kurs a začala se plazit k pistolníkovu nehybnému tělu. Chtěla si vzít, co potřebovala, z batohu, kterému říkal „torba“, pak co nejrychleji vzít provaz... ale na okamžik ztuhla u dveří.

Stejně jako Eddie si vykládala to, co viděla, jako film... jenomže teď to vypadalo spíš jako televizní detektivka. Odehrávala se v drogerii. Viděla prodavače, který vypadal hloupě ustrašený, a Detta se mu nedivila. Prodavači přímo do obličeje mířila pistole. Prodavač cosi říkal, ale jeho hlas byl vzdálený, zdeformovaný, jako by procházel tlumičem. Nepoznala, co říká. Neviděla ani, kdo pistoli drží, ale ona vlastně toho lupiče ani vidět nemusela, že? Věděla, kdo to je, jasně.

Byl to Hrozně zlej chlap.

Tam možná nevypadá jako on, možná vypadá jako břichatý prd'ola nebo možná vypadá dokonce jako bratr, ale uvnitř to je on, jasně. Netrvalo mu dlouho najít jinou bouchačku, co? Vsadím se, že podle mu nikdy netrvá dlouho. Musíš sebou mrsknout, Detto Wolkerová.

Otevřela Rolandův tlumok a zevnitř zavanula slabá, nostalgická vůně tabáku, který byl uvnitř dlouho uchováván, ale dávno došel. Svým způsobem se tlumok velmi podobal dámské kabelce, byl plný věcí, které na první pohled vypadaly jako náhodně posbírané harampádí... ale při bližším průzkumu zjistila, že jde o cestovní výstroj člověka, připraveného skoro na jakoukoli možnost.

Měla dojem, že Hrozně zlej chlap je na cestě ke své Věži už hodně dlouho. Jestli tomu tak bylo, pak už jenom množství věcí, které mu stále zbývaly, některé z nich ubohoučké, byly důvodem k úžasu.

Musíš sebou mrsknout, Detto Wolkerová.

Vzala si, co potřebovala, a v tichosti jako had se plazila zpátky ke křeslu. Když se k němu dostala, opřela se o paži a vytáhla z kapsy provaz jako rybářka vlasce z navijáku. Každou chvíli se ohlédla po Eddiem a přesvědčila se, jestli určitě spí.

Eddie se nepohnul, dokud mu Detta nehodila smyčku kolem krku a pevně ji neutáhla.

5

Cosi ho táhlo dozadu, nejdřív si myslel, že ještě spí a zdá se mu nějaká děsivá noční můra o tom, že ho pohřbili zaživa nebo snad zasy-pali.

Potom ucítil bolest, jak se mu smyčka zarývala do krku, ucítil teplé sliny tekoucí po bradě, jak se dávil. To nebyl sen. Zahákl prsty za provaz a pokusil se vstát.

Prudce jím trhla svými silnými pažemi. Eddie padl na záda, až to zadunělo. Fialověl ve tváři.

„Nech toho!“ zasyčela Detta zezadu. „Nezabiju tě, jestli toho necháš, ale jestli nenecháš, uškrtnu tě.“

Eddie spustil ruce a snažil se zůstat v klidu. Stahovací smyčka, kterou mu Odetta hodila na krk, povolila natolik, aby se mohl maličko, bolestivě nadechnout. Dalo se o tom říct jen tolik, že je to lepší než nedýchat vůbec.

Když se překotně bijící srdce trochu uklidnilo, zkusil se rozhlédnout. Smyčka se okamžitě utáhla.

„Nevzrušuj se. Jenom se dál koukej na moře, šedáku. Nic jinýho teď zrovna nepotřebuješ.“

Podíval se znovu na moře a smyčka se uvolnila natolik, že mu umožnila ty ubohé bolestivé nádechy. Levá ruka mu zabloudila k opasku (ale ona ten pohyb viděla, a i když to nevěděl, ona se zašklebila). Nic tam nebylo. Pistoli si vzala.

Přikradla se k tobě, když jsi spal, Eddie. To byl pistolníkův hlas, samozřejmě. Nemá cenu ti vykládat, že jsem ti to říkal, ale... říkal

jsem to. Sem tě dostane zamilovanost - do smyčky kolem krku, přičemž ti za zády stojí bláznivá ženská s dvěma pistolemi.

Ale kdyby mě chtěla zabít, už by to udělala. Určitě by to udělala, dokud jsem spal.

A co si myslíš, že udělá, Eddie? Vezme tě na výlet s hrazenými výlohami pro dva do Disneyho světa?

„Poslouchej,“ začal. „Odetto -“

Sotva to slovo vypustil z úst, smyčka se divoce stáhla.

„Takhle mi neříkej. Jestli mi tak ještě jednou řekneš, bude to naposled, co jsi něco řekl. Já se jmenuju Detta Walkerová, a jestli chceš pořád nabírat vzduch do plic, ty nabílený hovno, tak by sis to měl pamatovat!“

Eddie kašlal a dával a hmatal po smyčce. Před očima se mu začaly roztahovat černé tečky nicoty jako zlé květiny.

Nakonec se škrtící smyčka kolem krku znovu uvolnila.

„Rozuměls, běláku?“

„Ano,“ řekl, ale znělo to jenom jako dušené zachrptění.

„Tak to řekni. Řekni, jak se jmenuju.“

„Detta.“

„Řekni celý můj jméno!“ Hlas se jí třásl nebezpečnou hysterií a v té chvíli byl Eddie rád, že ji nevidí.

„Detta Walkerová.“

„Dobře.“ Smyčka trochu povolila. „Teď mě poslouchej, bělouši, a poslouchej dobře, jestli se chceš dožít slunce západu. Budeš pěkně hodnej a nebudeš mě pokoušet, viděla jsem tě, jak jsi zrovna šahal po ty pistoli, kterou jsem ti sebrala, když jsi spal. Budeš pěkně hodnej, protože je tu Detta, a ta má oči všude. Ta pozná, co máš za lubem, ještě než to zkusíš. Jasně.“

Nepokoušej mě ani proto, že nemám nohy. Naučila jsem se spoustu věcí, co jsem o ně přišla, a teď mám obě pistole bílejších hajzlů, a to by mělo něco znamenat. Co říkáš?“

„Jo,“ zachrptěl Eddie. „Nebudu tě pokoušet.“

„No dobře. Moc dobře.“ Uchechtla se. „Měla jsem sakra spoustu práce, když jsi spal. Musela jsem si to všechno rozmyslet. Chci, abys udělal tohle, bělouši: dáš ruce za záda a budeš tam hmatat tak dlouho, až najdeš smyčku, zrovna takovou, co jsem ti ji hodila na krk. Jsou tam tři. Musela jsem hodně štrykovat, když jsi spal, kůže líná!“

Znovu se uchechtla. „Až najdeš tu smyčku, složíš si zápěstí k sobě a provlečeš je tou smyčkou.“

Potom ucítíš, jak moje ruka utahuje napevno tu stahovací smyčku, a až tohle ucítíš, řekneš si ‚Tudle je moje šance, jak tu negerskou mrchu oblafnout. Zrovna teď, když ten provaz nedrží.‘ Ale - “ Detta hlas najednou zněl dušené, přesně jako od karikatury tmavé jižanky, „- radši se ohlídni, než uděláš něco ukvapenýho.“

Eddie poslechl. Detta vypadala jako čarodějnice víc než jindy, špinavá, se zacuchanými vlasy, vyděsila by i mnohem statečnější srdce než jeho. Šaty, které měla u Macyho, když ji pistolník chytil, teď byly uválené a potrhané. Nožem, který vzala z pistolníkovy tlumoku - tím, kterým Eddie a Roland odřízli lepicí pásku - si rozřízla šaty na dvou místech, která jí teď sloužila jako provizorní pouzdra na pistole těsně nad boky. Z otvorů vykukovaly ohmatané pažby pistolníkůvých revolverů.

Hlas měla tlumený, protože v zubech svírala konec provazu. Po jedné straně rozšklebených zubů jí trčel čerstvě uříznutý konec; zbytek provazu, ten kus, který vedl ke smyčce kolem krku, trčel z druhé strany. V tom výjevu bylo cosi tak dravčího a barbarského - ten provaz sevřený rozšklebenými zuby - že Eddie zkameněl a hleděl na ni s hrůzou, při které se její škleb ještě víc roztáhl.

„Budeš pěkně hodnej, až se budu obírat tvýma rukama,“ řekla dušeně. „Utáhla bych ti smyčku na krku zubama, sedáku. A už bych nepovolila. Rozumíš?“

Nevěřil si natolik, aby promluvil. Jenom přikývl.

„Dobře. Možná přece jenom budeš žít trochu dýl.“

„Jestli ne,“ zakrákoral Eddie, „už nikdy si nebudeš moct zakrást u Macyho, Detto. Protože on to pozná, a pak budeme všichni mimo hřiště.“

„Ticho,“ řekla Detta... skoro zabroukala. „Jenom buď zticha. Přemýšlení nech na těch, co jsou na to vybavení. Tobě stačí, když si nahmatáš tu druhou smyčku.“

6

Štrykovala jsem, když jsi spal, řekla a Eddie znechuceně a s rostoucím strachem zjistil, že to myslela přesně, jak řekla. Provaz byl spletený do tří po sobě následujících stahovacích smyček. První mu hodi-

la na krk, když spal. Druhou mu zajistila ruce za zády. Potom ho drsně převalila na bok a řekla mu, aby přitáhl nohy k tělu, až se patami dotkne zadku. Pochopil, kam míří, a vzepřel se. Vytáhla ze škvíry v šatech jeden Rolandův revolver, natáhla kohoutek a přitiskla ústí Eddiemu ke spánku.

„Uděláš to, nebo to udělám já, šedáku,“ řekla tím zpěvavým hlasem. „Jenomže jestli to udělám já, bude po tobě. Jenom nahrnu trochu písku na mozek, kterej ti vystříkne z hlavy na druhý straně, a díru v hlavě zakryju tvýma vlasama. Myslím, že budeš spinkat!“ zachechtala se znovu.

Eddie přitáhl nohy a ona mu rychle utáhla třetí stahovací smyčku kolem kotníků.

„Tak. Svázanej jako tele na ró-di-jó.“

Tím to přesně vystihla, pomyslel si Eddie. Kdyby se pokusil narovnat nohy z pozice, která už začínala být nepohodlná, utáhl by si stahovací smyčku u kotníků ještě víc. Tím by si zkrátil provaz mezi kotníky a zápěstím, čímž by si utáhl tamtu smyčku a provaz mezi zápěstím a smyčku, kterou mu hodila kolem krku, a...

Táhla ho, kdovíjak ho táhla po pláži.

„Hele! Co -“

Snažil se vzpírat, ale ucítil, jak se všechno utahuje - a pomalu se nemůže nadechnout. Uvolnil se co nejvíc (a držel nohy nahoře, na to nezapomeň, pitomče, protože když ty nohy spustíš, uškrteš se) a nechal ji, aby ho táhla po hrubém kamení. Ostrý kámen mu strhl kůži z tváře a Eddie ucítil, jak mu začíná téct teplá krev. Detta prudce oddechovala. Hukot vln a burácení příboje prorážejícího skalní tunel byly hlasitější.

Utopí mě, Ježíši Kriste, tohle chce udělat?

Ne, jistěže ne. Došlo mu, co chce udělat, ještě dřív, než obličejem začal rýt brázdu do změti řas, která označovala hranici přílivu, mrtvá hmota páchnoucí solí, studená jako prsty utonulých námořníků.

Vzpomněl si, jak Henry jednou řekl: *Někdy postřelili nějakýho našeho kluka. Myslím Američana - věděli, že voják jihovietnamský armády je k ničemu, protože nikdo z nás by do džungle kvůli žlutý hubě nešel. Aspoň pokud to nebyl nějakej čerstvej zajíc, který přilítl rovnou ze Států. Vykuchali ho, nechali ho řvát a pak odstřelovali kluky, kteří se ho snažili zachránit. Dělali to tak dlouho, dokud ten kluk neumřel. Víš, jak takovému klukovi říkali, Eddie?*

Eddie jenom zavrtěl hlavou, celý ochromený tou představou. Říkal mu hrnec s medem, prozradil mu Henry. *Něco sladkýho. Něco, co přitahuje mouchy. Nebo třeba i medvěda.*

Právě to dělala Detta: použila ho jako hrnec s medem. Nechala ho ležet asi dva metry pod hranicí přílivu, beze slova ho pustila, nechala ho ležet tvář k oceánu. Až se pistolník podívá dveřmi, neuvidí přílivovou vlnu hrozící, že se Eddie utopí; právě byl odliv a příliv se až k Eddiemu nedostane dalších šest hodin. Ale než se tam dostane...

Eddie trochu pozvedl zrak a uviděl, že slunce už vrhá dlouhou zlatou cestičku přes oceán. Kolik bylo? Čtyři? Tak nějak. Slunce zapadalo kolem sedmé.

Dávno bude tma, až si bude muset dělat starosti kvůli přílivu.

A až se setmí, z vln se vyvalí humroidi; přílezou se svými otázkami po pláži k místu, kde leží bezmocný a svázaný, a pak ho roztrhají na kusy.

7

Čas se pro Eddieho Deana nekonečně natahoval. Sama představa času mu připadala jako vtip. Dokonce i hrůza z toho, co se mu stane, až se setmí, bledla s tím, jak ho nohy začaly v nepohodlné poloze bolet a nakonec se mu začaly nesnesitelným utrpením třást. Uvolnil svaly, ale uzly se utáhly, a když už se začal znovu škrtit, podařilo se mu nějak znovu kotníky zvednout, tím uvolnil tlak a mohl zase trochu dýchat. Už si nebyl jist, jestli to zvládne do setmění. Možná nastane chvíle, kdy prostě nedokáže nohy znovu zvednout.

KAPITOLA 3 - Roland si bere lék

1

Jack Mort už věděl, že tu pistolník je. Kdyby to byl někdo jiný - například nějaký Eddie Dean nebo Detta Walkerová -, byl by si Roland s tím mužem promluvil, už proto, aby zmírnil přirozenou paniku a zmatek, které člověk pocítí, když najednou zjistí, že jeho já někdo hrubě odstrčil na vedlejší sedadlo v mozku těla, jež zatím řídil celý život.

Ale protože byl Mort monstrem - horší, než jakým kdy byla nebo mohla být Detta Walkerová -, nijak se nepokusil něco vysvětlit nebo vůbec promlouvat. Slyšel mužovy výkřiky - *Kdo jsi? Co se to se mnou děje?* -, ale nevšímal si jich. Pistolník se soustředil na krátký seznam svých úkolů a využíval mužovu mysl naprosto bez výčitek. Volání se proměnilo ve vystrašený křik. Ani toho si pistolník nevšímal.

Zůstat v téhle červí díře, jíž byla mysl toho muže, mohl jedině tak, že ji považoval za pouhou kombinaci atlasu a encyklopedie. Mort měl veškeré informace, které Roland potřeboval. Plán, který si vymyslel, měl jen hrubé obrysy, ale hrubé obrysy byly často lepší než přesné. Když šlo o plánování, nebylo v celém vesmíru rozdílnějších tvorů, než byl Roland a Jack Mort.

Když plánujete nahrubo, zbývá vám prostor k improvizaci. A improvizace v krátkých lhůtách byla často jednou z Rolandových silných stránek.

2

Do výtahu s ním nastoupil jakýsi tlustý muž s čočkami na očích, podobnými, jaké měl holohlavý muž, který před pěti minutami nakoukl do Mortovy kanceláře (zdálo se, že v Eddieho světě nosila spousta lidí to, co jeho Mortcypédie označila jako „brýle“). Neznámý pohlédl na kufřík v ruce muže, o kterém byl přesvědčen, že je to Jack Mort, a potom přímo na Morta.

„Jdeš za Dorfmanem, Jacku?“

Pistolník nic neřekl.

„Jestli si myslíš, že mu vymluvíš ten pronájem, tak to ti můžu říct, že marníš čas,“ pravil tlustý muž, pak zamžikal, protože jeho kolega rychle couvl o krok. Dveře malé budky se zavřely a najednou padali.

Zašátral v Mortově mysli bez ohledu na výkřiky a zjistil, že se nic špatného neděje. Pád byl kontrolovaný.

„Jestli jsem řekl něco, co jsem neměl, tak promiň,“ omlouval se tlustý muž. Pistolník si pomyslel: *Ten se ho taky bojí.* „Zvládáš toho rapla líp než ostatní z firmy, to si myslím já.“

Pistolník stále mlčel. Čekal jen, až se dostane z té padající rakve.

„A taky to říkám,“ pokračoval tlustý muž dychtivě. „No, zrovna včera jsem obědval s -“

Hlava Jacka Morta se otočila a skrz brýle se zlatými obroučkami Jacka Morta se na tlustého muže zahleděly oči, které vypadaly trochu jinak modré, než byly Jackovy oči. „Sklapni,“ řekl pistolník nevzrušeně.

Z tváře tlustého muže vyprchala barva a muž rychle couvl o dva kroky. Jeho třaslavé hýždě se připlesly k obložení z imitace dřeva na stěně té pohyblivé rakve, která se najednou zastavila. Dveře se otevřely a pistolník, v těle Jacka Morta jako v těsně padnoucích šatech, vykročil bez ohlížení ven. Tlustý muž ve výtahu držel prst na knoflíku OTEVŘÍT DVEŘE a čekal, dokud Mort nezmizel z dohledu. *Vždycky vypadal, že má o kolečko víc,* pomyslel si tlustý muž, *ale tohle by mohlo být vážné. Třeba se zhroutil.*

Tlustý muž zjistil, že pomyšlení na Jacka Morta zastrčeného bezpečně do nějakého sanatoria je velmi příjemné.

Pistolníka by to nijak nepřekvapilo.

3

Kdesi mezi rozlehlou prostorou, kterou jeho Mortcypédie označila jako halu, to jest místo, odkud vedou dveře do kanceláří, jichž byla tato věž sahající do nebe plná, a na prosluněné ulici (jeho Mortcypédie ulici označila jako Šestou Avenue a Avenue Amerik), tam Rolandův ukřičený hostitel ztichl. Mort nezemřel hrůzou; pistolník cítil hluboce instinktivně, což znamenalo totéž co poznání, že kdyby Mort zemřel, jejich ka by byla navždy vyhoštěna do prázdnoty, která se nachází mimo veškeré fyzické světy. Nezemřel -omdlel. Omdlel za-

hlcen hrůzou a podivností, stejně jako omdlel Roland, když vstoupil do mužovy mysli a odhalil její tajemství a křížovatky osudů příliš veliké, než aby byly náhodné.

Byl rád, že Mort omdlel. Pokud mužovo bezvědomí neovlivňovalo Rolandův přístup k mužovým vědomostem a vzpomínkám - a to se nestalo - byl Roland rád, že mu nepřekáží.

Žlutá auta byla veřejným zařízením, kterým se říkalo *Tak-si* nebo *Družka*. Kmeny, které je řídily, byly podle Mortcypédie dva a nazývaly se *Špiclové a Židáci*. Když chtěl člověk některého zastavit, musel zvednout ruku jako žák ve třídě.

Poté, co kolem projelo několik Tak-si, která byla až na řidiče očiividně prázdná, si všiml, že ta měla nápis *Mimo-službu*. Jelikož to bylo napsáno velkými písmeny, nepotřeboval Mortovu pomoc. Počkal, potom znovu zvedl ruku. Tentokrát Tak-si zastavilo. Pistolník nasedl na zadní sedadlo. Ucítil starý kouř, starý pot, starý parfém. Páchlo to tu jako v kočáře v jeho vlastním světě.

„Kampak, příteli?“ zeptal se řidič - Roland netušil, jestli patří ke kmeni Špiclů nebo Židáků, a nemínil se ptát. V tomto světě to mohlo být nezdvořilé.

„Nevím přesně,“ řekl Roland.

„Tohle není žádný debatní kroužek, příteli. Čas jsou peníze.“

Řekni mu, ať sklopí praporek, napověděla mu Mortcypédie.

„Sklop praporek,“ řekl Roland.

„To počítá akorát čas,“ odpověděl řidič.

Řekni mu, že mu dáš dýško pět babek, radila Mortcypédie.

„Dám ti dýško pět babek,“ řekl Roland.

„Zlatý voči,“ odpověděl řidič. „Prachy se kutálej a řeči se mluví.“

Zeptej se ho, jestli chce ty peníze, nebo jestli se chce jít vysrat, poradila Mortcypédie okamžitě.

„Chceš ty peníze, nebo se chceš jít vysrat?“ zeptal se Roland chladným, mrtvolným hlasem.

Řidičovy oči chvíli zkoumavě hleděly do zpětného zrcátka, a pak už řidič nic neříkal.

Tentokrát Roland nahlédl do nabitého skladiště vědomostí Jacka Morta důkladněji. Řidič znovu pohlédl dozadu, jen letmo, protože už patnáct vteřin jeho rito jenom sedělo s hlavou mírně skloněnou a levou rukou opřenou o čelo, jako by toho chlapa bolela hlava po *excedrinu*. Řidič si řekl, že mu poví, aby vypadl, nebo zavolá poldu,

když ten chlap zvedl hlavu a řekl mírně: „Byl bych rád, kdybyste mě vzal na Sedmnáctou Avenue a Čtyřicátou devátou ulici. Za to vám zaplatím o deset dolarů víc než jízdné, které ukáže váš taxametr, ať jste z kteréhokoli kmene.“

Cvok, pomyslel si řidič (protestantský běloch z Vermontu, který se snažil proniknout do showbusinessu), *ale možná bohatej cvok*. Zařadil rychlost. „Hned tam budem, kámo,“ zahlaholil, a když vyjížděl do jízdního pruhu, dodal v duchu, *A čím dřív, tím líp*.

4

Improvizovat. To bylo to slovo.

Pistolník uviděl při vystupování z vozu modrobílé auto zaparkované kousek dál u bloku a přečetl Policie jako Police, aniž se poradil s Mertovou zásobárnou vědomostí. Uvnitř dva pistolníci, cosi popíjeli - asi kávu - z bílých papírových kalíšků. Pistolníci, ano - ale vypadali tlustí a líní.

Sáhl do torby Jacka Morta (jenomže byla příliš malá, než aby byla skutečnou torbou; skutečná torba byla skoro tak veliká jako tlumok a vešly se do ní všechny mužské náležitosti, pokud jel nalahko) a dal řidiči bankovku s číslem dvacet. Řidič rychle odjel. Bylo to rozhodně nejvyšší spropitné, které toho dne dostal, ale ten chlap byl tak divnej, že měl pocit, že si zasloužil každý cent.

Pistolník se podíval na nápis nad obchodem.

CLEMENTSOVY PISTOLE A SPORTOVNÍ ZBOŽÍ, stálo na něm. MUNICE, RYBÁŘSKÉ NÁČINÍ, REPLIKY.

Všem těm slovům nerozuměl, ale jeden pohled do okna stačil, aby viděl, že Mort ho přivedl na správné místo. Vystaveny tam byly náramky, jakési odznaky... a pistole. Většinou kulovnice, ale také pistole. Byly připoutány řetízkem, ale to nevadilo.

Pozná, co potřebuje, až... jestli - to uvidí.

Roland nahlížel do mysli Jacka Morta - myslí přesně tak úskočné, aby posloužila jeho záměrům - víc než minutu.

5

Jeden policista v modrobílém autě dloubl loktem do svého spolčníka. „Koukni,“ řekl, „to je ale vážnej zákazník.“

Jeho partner se zasmál. „Pane bože,“ řekl změkčilým hlasem, když muž v pracovním obleku a brýlích se zlatými obroučkami přestal studovat vystavené zboží a vešel dovnitř. „Myflím, ve fi právě vybral *levandulový* velífka.“

Prvnímu policistovi zaskočila vlažná káva do krku, takže ji vyprskl zpátky do kelímku, když se rozchechtal.

Skoro ihned přišel prodavač a zeptal se, copak si přeje.

„Zajímalo by mě,“ odpověděl muž v konzervativním modrém obleku, „jestli máte papír...“ Odmlčel se, zdálo se, že hluboce přemýšlí, a pak zvedl hlavu. „Asi tabulku, na které jsou obrázky munice do revolverů.“

„Myslíte kalibrovou tabulku?“ zeptal se prodavač.

Zákazník se odmlčel, pak řekl: „Ano. Můj bratr má revolver. Strílel jsem z něj, ale už je to spousta let. Myslím, že náboje poznám, jestli je uvidím.“

„No, možná ano,“ odpověděl prodavač, „ale může to být obtížné. Byla to dvaadvacítka? Osmatřicítka? Nebo snad -“

„Jestli máte tu tabulku, tak to poznám,“ řekl Roland.

„Vteřinku.“ Prodavač se chvíli pochybovačně díval na muže v modrém obleku, potom pokrčil rameny. Sakra, zákazník má vždycky pravdu, i když ji nemá... tedy pokud je dost v balíku, aby zaplatil. Prachy se kutálejí a řeči se mluví. „Mám *Střelcovu bibli*. Možná byste se na ni měl podívat.“

„Ano.“ Usmál se. *Střelcovu bible*. Bylo to vznešené jméno pro knihu.

Muž se chvíli hrabal pod pultem a vytáhl ohmataný svazek, silný jako knihy, které pistolník v životě viděl - přesto se zdálo, že ten muž s ní zachází, jako by neměla větší cenu než hrst kamení.

Otevřel ji na pultě a otočil ji. „Podívejte se. Přece jenom je to spousta let, střílíte naslepo.“ Vypadal překvapeně, pak se usmál. „Omlouvám se za ten vtípek.“

Roland neslyšel. Skláněl se nad knihou, studoval obrázky, které vypadaly skoro stejně skutečně jako věci, které představovaly, byly to úžasné obrázky, jež *Mortcypédie* označila zafortografy.

Pomalou otáčel stránky. „Ne... ne... ne...“

Už skoro ztratil naději, když to uviděl. Pohlédl na prodavače s tak očividným vzrušením, že se prodavač trochu lekl.

„Tady!“ řekl. „Tady! Přímo tady!“

Fotografie, na kterou ukazoval, zachycovala náboj winchester do pistole ráže pětáctýřicet. Nebyl úplně přesně stejný jako jeho náboje, protože nebyl ručně odvažovaný a ládovaný, ale poznal, aniž si musel kontrolovat čísla (která by pro něj stejně skoro nic neznamena), že se bude hodit do komor jeho pistolí a bude střílet.

„Tak dobrá, myslím, že jste je našel,“ řekl prodavač, „ale nebuďte z toho tak odvázanější, kamaráde. Chci říct, jsou to jenom kule.“

„Máte je?“

„Jistě. Kolik krabiček chcete?“

„Kolik jich je v krabičce?“

„Padesát.“ Prodavač začal hledět na pistolníka s opravdovým podezřením. Jestli si ten chlap chtěl koupit náboje, určitě musel vědět, že bude muset ukázat povolení k držení zbraně s fotkou. Žádné povolení, žádné náboje, pro ruční zbraně ne; tak zněl zákon v obci Manhattan. A jestli má tenhle chlapík povolení na ruční zbraň, jak to, že neví, kolik je nábojů v běžné krabičce munice?

„Padesát!“ Teď na něj ten chlap hleděl tak překvapeně, že mu spadla brada. Byl fakt mimo sebe, to bylo vidět.

Prodavač se posunul kousek vlevo, trochu blíž k pokladně... a nikoli náhodou trochu blíž ke své pistoli, Magnum tři sta sedmapadesát, kterou si schovával nabitou v klipsu pod pultem.

„Padesát!“ opakoval pistolník. Očekával pět, deset, možná dokonce tučet, ale tohle... tohle...

Kolik máš peněz? zeptal se Mortcypédie. Mortcypédie nevěděla, ne dost přesně, ale myslela si, že v peněžence je aspoň šedesát babek.

„A kolik stojí jedna krabička?“ To bude víc než šedesát dolarů, říkal si, ale třeba by mohl toho muže přesvědčit, aby mu prodal část krabičky, nebo -

„Sedmnáct padesát,“ řekl prodavač. „Ale, pane -“

Jack Mort byl účetní a tentokrát nenastalo žádné prodlení; překlad a odpověď přišly zároveň.

„Tři,“ řekl pistolník. „Tři krabičky.“ Poklepal prstem na fotografii. Sto padesát nábojů! Bohové! Jaký bláznivý sklad boháčů byl tento svět!

Prodavač se nehýbal.

„Nemáte jich tolik,“ hlesl pistolník. Vlastně ho to nepřekvapilo. Bylo to příliš krásné, než aby to byla pravda. Sen.

„Ach, mám winchestrovky pětačtyřicítky a mám jich habaděj.“ Prodavač udělal další krok vlevo, přiblížil se o krok k pokladně a k pistoli. Jestli byl ten chlap blázen, což se mohlo projevit každým okamžikem, jak prodavač očekával, bude brzy blázen s neobyčejně velkou dírou v břiše. „Mám pětačtyřicítek, co hrdlo ráčí. Já však chci vědět, pane, jestli vy máte kartu.“

„Kartu?“

„Povolení s fotkou k ruční zbraní. Nemůžu vám prodat munici, pokud mi kartu neukážete. Jestli chcete koupit munici bez karty, musíte si zajet do Westchesteru.“

Pistolník nechápavě na toho muže hleděl. Znělo mu to jako blábol. Nechápal ani slovo. Jeho Mortcypédie měla neurčité ponětí o tom, co měl ten muž na mysli, ale Mortovy představy byly příliš neurčité, než aby se jim dalo v tomto případě věřit. Mort nikdy v životě nevlastnil zbraň. Svou ohavnou práci prováděl jinak.

Muž se posunul o další krok vlevo a při tom nespouštěl oči z obličeje svého zákazníka a pistolník si pomyslel: *On má pistoli. Čeká, že budu dělat potíže... nebo možná chce, abych dělal potíže. Chce mít záminku, aby mě mohl zastřelit.*

Improvizovat.

Vzpomněl si na pistolníky sedící v modrém a bílém voze na ulici. Pistolníci, ano, udržovatelé klidu, muži pověřeni tím, aby nenechali svět hnout. Ale tihle vypadali - aspoň na letmý pohled - že jsou skoro stejně měkčí a nepozorní jako všichni ostatní v tomto světě pojídačů lotosu; prostě dva muži v uniformách a čepicích, zaboření do sedadel svého vozu, popíjející kávu. Možná se pletl. Doufal kvůli nim - že ne.

„Ach! Chápu!“ řekl pistolník a roztáhl po obličeji Jacka Morta omluvný úsměv. „Promiňte. Asi jsem ztratil pojem o tom, nakolik se svět hnul - změnil - od té doby, co jsem naposledy vlastnil pistoli.“

„Nic se nestalo,“ řekl prodavač a trochu se uvolnil. Možná že ten chlap byl v pořádku. Nebo se možná snaží vycouvat.

„Zajímalo by mě, jestli bych se mohl podívat na tamtu čistící soupravu?“ ukázal Roland na polici za prodavačem.

„Jistě.“ Prodavač se otočil, aby mu ji podal, a pistolník vzápětí vytáhl peněženku z Mortovy vnitřní kapsy saka. Udělal to bleskovou rychlostí, jako kdyby tasil. Prodavačova záda k němu byla otočena

necelé čtyři vteřiny, ale když se otočil zase k Mortovi, ležela peněženka na podlaze.

„Je to krása,“ usmíval se prodavač, který došel k závěru, že s tím chlapem přece jenom nic není. Sakra, věděl, jak se člověk cítí mizerně, když ze sebe udělá blbce. U námořnictva to zažil mockrát. „A nebudete potřebovat ani to pitomé povolení, jestli si budete chtít tu soupravu koupit. Svoboda je skvělá, že?“

„Ano,“ souhlasil pistolník vážně a předstíral, že si soupravu důkladně prohlíží, i když mu jediný pohled prozradil, že je to tretka v bezcenné krabičce. Zatímco se díval, opatrně nohou strkal Mortovu peněženku pod pult.

Po chvíli soupravu odstrčil s ucházejícím výrazem lítosti. „Je mi líto, že ji tu budu muset nechat.“

„Dobře,“ řekl prodavač a okamžitě ztratil zájem. Jelikož ten chlap nebyl blázen a očividně to byl jenom čumil, nikoli kupec, jejich vztah byl u konce. Řeči se mluví. „Ještě něco?“ Jeho ústa mluvila, zatímco jeho oči říkaly tomu modrému obleku, aby vypadl.

„Ne, děkuji vám.“ Pistolník vyšel, ani se neohlédl. Mortova peněženka byla hluboko pod pultem. Roland nastražil svůj hrnec s medem.

7

Policisté Carl Delevan a George O'Mearah dopili kávu a zrovna se chystali jet dál, když od Clementse - oba policisté byli přesvědčeni, že obchod je jenom prachovnice (v policejním slangu to znamenalo legální prodejnu zbraní, která někdy prodává zbraně nezávislým banditům s ověřenými doklady, kteří pracují, někdy ve velkém, pro mafií) vyšel ten muž v modrém obleku a zamířil k jejich hlídkovému autu. Sklonil se a pohlédl okénkem u spolujezdce na O'Mearaha. O'Mearah čekal, že ten pán promluví jako teplouš - asi tak teploušsky, jak jeho zkušenost s levandulovými velífkami napovídala, ale stejně jako buzík. Kromě pistolí prodal Clements želízek spousty. To bylo na Manhattanu legální a většina lidí, co si je kupovala, nebyli amatérští Houdiniové (policajti to neměli rádi, ale změnilo snad někdy něco, co si mysleli policajti?). Kupující byli homouši s mírnou zálibou v sadomaso. Ale tenhle chlap vůbec nemluvil jako teplý. Hlas měl klidný a monotónní, zdvořilý, ale jaksi mrtvý.

„Ten prodejce mi vzal peněženku,“ pravil.

„Kdo?“ O'Mearah se rychle narovnal. Už rok a půl měli na Justina Clementse spadeno. Kdyby ho konečně zabásli, mohli by oni dva konečně vyměnit tyhle modré uniformy za odznaky detektiva. Nejspíš to byl jenom naivní sen - znělo to příliš dobře, než aby to byla pravda - ale stejně...

„Ten prodejce. Ten -“ Krátká odmlka. „Ten prodavač.“

O'Mearah a Carl Delevan si vyměnili pohled.

„Černý vlasy?“ zeptal se Delevan. „Takový malý pivo?“

Znovu kratičká odmlka. „Ano. Oči měl hnědé. Pod jedním měl malou jizvu.“

Na tom chlapovi bylo cosi... O'Mearah to nemohl vyhmátnout, ale později si vzpomněl, to už nemusel myslet na tolik věcí najednou. Zejména na prostý fakt, že o zlatý detektivní odznak vůbec nejde; ukázalo se totiž, že pouhopouhé udržení fleku, který už měli, bude čistokrevný zázrak.

Ale po letech prožil O'Mearah okamžik prozření, když vzal své dva syny do Muzea přírodních věd v Bostonu. Měli tam jakýsi stroj - počítač -, který hrál piškvorky, a pokud jste neumístili svůj křížek přímo doprostřed hned prvním tahem, stroj vás pokaždé převezl. Ale pokaždé si dával krátkou pauzu, jak kontroloval v paměti veškeré možné tahy. O'Mearah byl i se svými kluky fascinován. Ale bylo na tom cosi strašidelného... a potom si vzpomněl na Modrý oblek. Vzpomněl si, protože Modrý oblek měl stejný pitomý zvyk. Mluvit s ním bylo jako mluvit s robotem.

Delevan takový pocit neměl, ale po devíti letech, když vzal svého syna (tehdy mu bylo osmnáct a chystal se na vysokou) jednou večer do kina, Delevan se asi třicet minut po začátku hlavního filmu nečekaně vymrštil ze sedadla a zaječel: „*To je on! To je ON! To je ten chlap v tom pitomém modrém obleku! Ten chlap, kterej byl u Cle-*“

Kdosi zařval *Sklapni vrata!*, ale ani se nemusel obtěžovat; Delevana, který měl pětatřicet kilo nadváhu a byl těžký kuřák, skolil infarkt ještě dřív, než stěžovatel dokončil druhé slovo. Muž v modrém obleku, který toho dne přišel k jejich vozu a pověděl jim o ukradené peněžence, nevypadal jako hlavní hvězda filmu, ale měl stejně mrtvolný způsob mluvy; totéž platilo o poněkud ztuhlém, ale zároveň půvabném způsobu, jakým se pohyboval. Ten film se samozřejmě jmenoval Terminátor.

Policisté se po sobě podívali. Muž, o kterém Modrý oblek mluvil, nebyl Clements, ale to nevadilo: „Tlustý Johnny“ Holden, Clementsův švagr. Ale udělat něco tak totálně pitomého, jako jednoduše ukrást někomu peněženku, to by bylo -

- *to by bylo přesně podle jeho gusta*, dokončil O'Mearah v duchu, a potom si zakryl ústa rukou, aby nebylo vidět, jak se šklebí.

„Možná byste nám měl přesně říct, co se stalo,“ řekl Delevan. „Můžete začít svým jménem.“

Mužova odpověď znovu připadala O'Mearahovi trochu divná, trochu nepatřičná. V tomto městě, kde se zdálo, že sedmdesát procent obyvatelstva je přesvědčeno, že *Vyliž si prdel* znamená v američtině *Přeji pěkný den*, tak v takovém městě by čekal, že ten chlap řekne něco jako *Hele, tu peněženku mi sebral tamhleten parchant! Dostanete ji z něho, nebo tu budeme stát a hrát si na Dvacet otázek?*

Ale byl tu ten pěkně střížený oblek, manikúrované nehty. Ten chlap byl možná zvyklý na úředního šimla. Po pravdě řečeno, George O'Mearah se o to zvlášť nestaral. Při pomýšlení na to, že zabásnou Tlustého Johnnyho Holdena a využijí ho jako páku na Arnolda Clementse, se O'Mearahovi sbíhaly v ústech sliny. Po jeden mámivý okamžik si dokonce dovolil představu, že využijí Holdena, aby dostali Clementse, a Clementse, aby dostali nějakou opravdu velkou rybu - například toho Taliána Balazara nebo třeba Ginelliho. To by nebylo marné. To by vůbec nebylo marné.

„Jmenuji se Jack Mort,“ řekl muž.

Delevan si vytáhl ze zadní kapsy omačkaný zápisník. „Adresa?“

Krátká pauza. Jako stroj, pomyslel si O'Mearah znovu. Chvilka ticha, potom to skoro slyšitelně cvaklo.

„Park Avenue Jih, číslo 409.“

Delevan si to zapsal.

„Číslo sociálního pojištění?“

Další krátká pauza a Mort číslo odříkal.

„Laskavě pochopte, že se na takové věci musím ptát kvůli identifikaci. Jestli ten chlap tu peněženku vzal, bude pěkné, když řeknu pár věcí, co jsem se od vás dozvěděl, než ji převezmu. Pochopte.“

„Ano.“ Ted' se v mužově hlasu objevil nepatrný náznak netrpělivosti. O'Mearah měl hned lepší pocit. „Jenom to neprotahujte víc, než musíte. Čas běží, a -“

„Leccos se může semlít, jo, chápu.“

„Leccos se může semlít,“ souhlasil muž v modrém obleku. „Ano.“

„Máte v peněženke nějakou osobní fotku?“

Odmuka. Potom: „Obrázek mé matky, pořízený před Empire State Building. Na zadní straně je napsáno: ‚Byl to báječný den a báječný výhled. S láskou máma.‘”

Delevan zuřivě zapisoval, potom zápisník zaklapl. „Tak jo. To by mělo stačit. Pak už jenom budeme potřebovat, abyste se nám podepsal, až dostaneme peněženku zpátky, a podpis porovnáme s podpisem na vašem řidičáku, kreditkách a takových věcech. Ano?“

Roland přikývl, i když tušil, že sice může využívat paměti Jacka Morta i jeho vědomostí o tomto světě, jak jen potřebuje, ale nemá ani mizivou šanci, že by napodobil Mortův podpis bez účasti Mortova vědomí.

„Povězte nám, co se stalo.“

„Šel jsem koupit náboje pro svého bratra. Má revolver Winchester pětáčtyřicítka. Ten muž se mě zeptal, jestli mám povolení. Řekl jsem jistě. Požádal mě, abych mu je ukázal.“

Odmuka.

„Vytáhl jsem peněženku. Ukázal jsem mu ji. Jenomže když jsem peněženku otočil, aby líp viděl, musel si všimnout, že uvnitř mám dost -“ kratičké zaváhání „- dvacek. Jsem daňový účetní. Mám jednoho klienta, jmenuje se Dorfman, který právě získal menší daňovou refundaci po rozsáhlém -“ odmuka, „- procesu. Ta částka dělala jen osm set dolarů, ale ten člověk, Dorfman, je -“ odmuka, „- největší čurák, jakého jsme měli v rukou.“ Odmuka. „Promiňte mi ten vtíp.“

O'Mearah si znovu v duchu pustil mužova poslední slova a najednou mu to došlo. Největší čurák, jakého jsme měli v rukou. To nebylo špatný. Zasmál se. Myšlenky na roboty a stroje, které hrají piškvorky, se mu vykouřily z hlavy. Ten chlap byl docela normální, akorát rozčilený a snaží se to skrývat tím, že se ho to jako nedotklo.

„Každopádně Dorfman chtěl hotovost. Trval na hotovosti.“

„Myslíte, že Tlustej Johnny uviděl prachy vašeho klienta,“ řekl Delevan. Vystoupili oba z modrobílého vozu.

„Tak říkáte tomu muži v obchodě?“

„No, my mu občas říkáme ještě hůř,“ řekl Delevan. „Co se stalo, když jste mu ukázal to svoje povolení, pane Morte?“

„Chtěl si je prohlédnout blíž. Podal jsem mu peněženku, ale on se na fotku nepodíval. Upustil ji na zem. Zeptal jsem se ho, proč to udělal. Řekl, že je to hloupá otázka. Pak jsem mu řekl, aby mi peněženku vrátil. Zuřil jsem.“

„To se nedivím.“ I když při pohledu do nevzrušené mužovy tváře si Delevan pomyslel, že by nikdy nehádal, že by se ten chlap dokázal rozzuřit.

„Smál se. Chtěl jsem obejít pult a vzít si ji. A v té chvíli vytáhl pistoli.“

Šli k obchodu. Ale v té chvíli se zastavili. Vypadali spíš vzrušeně než polekaně. „Pistoli?“ zeptal se O'Mearah, protože chtěl mít jistotu, že slyšel dobře.

„Byla pod pultem, u pokladny,“ řekl muž v modrém obleku. Roland si pamatoval tu chvíli, kdy skoro upustil od původního plánu a vyrazil po pistoli toho muže. Teď těmto pistolníkům povídal, proč to neudělal. Chtěl je využít, ale ne zabít. „Myslím, že byla v upínací sponě.“

„V čem?“ zeptal se O'Mearah.

Tentokrát nastala delší pauza. Čelo toho muže se zkrabatilo. „Nevím přesně, jak to říct... je to taková věc, do které dáváte pistoli. Nemůže ji nikdo vytáhnout, pokud neví, jak zmáčknout -“

„Pružinový pouzdro!“ řekl Delevan. „Panejo!“ Znovu si vyměnili pohled. Ani jeden nechtěl jako první říct, že Tlustej Johnny už nejspíš z peněženky vybral hotovost, peněženku vyexpedoval zadním vchodem a pohodil ji za zed' uličky za domem... ale pistole v pružinovém pouzdře... to byla jiná. Loupež by možná šla, ale obvinění z ukrývání zbraně vypadalo jako jasná věc. Možná ne úplně natvrdo, ale už to byl klínek mezi dveřmi. „Co pak?“ zeptal se O'Mearah.

„Pak mi řekl, že jsem žádnou peněženku neměl. Řekl -“ odmlka, „- že mě vybral kapsář na ulici a že bych si to měl pamatovat, jestli si chci zachovat dobré zdraví. Vzpomněl jsem si, že jsem viděl parkovat policejní auto kousek dál u bloku a napadlo mě, že tu možná ještě budete. Tak jsem odešel.“

„Dobře,“ řekl Delevan. „My s partákem půjdeme první, a rychle. Dejte nám tak minutu - celou minutu - pro případ, že by byly potíže. Potom přijďte vy, ale držte se u dveří. Rozumíte?“

„Ano.“

„Tak jo. Vlíneme na toho parchanta.“

Dva policisté vešli dovnitř. Roland počkal třicet vteřin a potom je následoval.

9

„Tlustý Johnny“ Holden nejenže se bránil. Přímo řval.

„Ten chlap je cvok! Přijde si sem, ani neví, co chce, potom, když se koukne do *Střelcovy bible*, tak neví, kolik jich je v krabičce, kolik stojí, a to, co kecá o tom, že jsem se chtěl líp podívat na jeho povolení, je největší hovadina, jakou jsem kdy slyšel, protože on žádný povolení nemá -“ Tlustý Johnny přerušil tirádu. „Tam je! Tam je ten hajzl! Zrovna tam! Já tě vidím, kámo! Vidím ti do ksichtu! Příště, až mě uvidíš, tak budeš sakra litovat! To ti zaručuju! Já ti to sakra -“

„Vy nemáte peněženku toho muže?“ zeptal se O'Mearah.

„Přece víte, že jeho peněženku nemám!“

„Vadilo by vám, kdybychom se podívali tady za tu vitrínu?“ opáčil Delevan. „Jenom pro jistotu?“

„Kristepane na nebesích! Ta vitrína je skleněná! Vidíte tam nějaký peněženky?“

„Ne, tam ne... myslím tady,“ řekl Delevan a přesunul se k pokladně. Mluvil, jako když kočka přede. V tom místě se táhla po policích vitríny výztuha z chromované oceli asi půl metru široká. Delevan se ohlédl po muži v modrém obleku, a ten přikývl.

„Chci, abyste okamžitě vypadli, chlapci,“ zahučel Tlustý Johnny. Trochu ztratil barvu. „Vraťte se s povolením k prohlídce, to je jiná. Ale prozatím chci, abyste sakra vypadli. Todle je sakra pořád svobodná země, ví- *hele! Hele! HELE, NECHTE TOHO!*“

O'Mearah nakukoval za pult.

„*To je nezákonný!*“ ječel Tlustý Johnny. „*To je sakra nezákonný, Ústava... můj právník, doprdele... vraťte se okamžitě na svou stranu nebo -*“

„Jenom jsem se chtěl blíž podívat na zboží,“ uklidňoval ho O'Mearah, „protože sklo v ty vaší vitríně je příšerně špinavý. Proto jsem se podíval dozadu. Že jo, Carle?“

„Faktžejo, kámo,“ souhlasil Delevan vážně.

„A koukni, co jsem našel.“

Roland zaslechl cvaknutí a najednou pistolník v modré uniformě držel v ruce neobvykle velkou zbraň.

Tlustý Johnny si konečně uvědomil, že je jediná osoba v místnosti, která bude povídat jinou historku než tu pohádku, s níž přišel policajt, jenž mu právě sebral magnum, a Johnny najednou ztuhl.

„Mám povolení,“ prohlásil.

„Nosit zbraň?“ zeptal se Delevan.

„Jo.“

„Nosit ji skrytě?“

„Jo.“

„Je ta pistole registrovaná?“ zeptal se O'Mearah. „Asi je, že?“

„No... možná jsem zapomněl.“

„Možná je kradená, a na to jste zapomněl taky.“

„Běž do prdele. Zavolám si právníka.“

Tlustý Johnny se chtěl otočit. Delevan ho popadl.

„Potom je tady otázka, jestli máte nebo nemáte povolení ukrývat smrtonosnou zbraň v pružinovém pouzdře,“ řekl stejně měkce, jako by vrněl. „To je zajímavá otázka, protože pokud vím, město New York takové povolení nevydává.“

Policisté se dívali na Tlustého Johnnyho; Tlustý Johnny jim pohled vztekle vracel. Takže si nikdo z nich nevšiml, že Roland otočil ceduli visící na dveřích tak, aby místo OTEVŘENO ukazovala ZAVŘENO.

„Možná bychom mohli tuhle záležitost začít řešit, kdybychom našli peněženku tady toho pána,“ řekl O'Mearah. Ani Satan by nedokázal lhát tak geniálně přesvědčivě. „Možná jste ji prostě upustil, víte.“

„Už jsem říkal! Nevím nic o jeho peněžence! Ten chlap se zcvoknul!“

Roland se shýbl. „Je tam,“ poznamenal. „Zrovna ji vidím. Stojí na ní jednou nohou.“

To byla lež, ale Delevan, který pořád držel Tlustého Johnnyho za rameno, odstrčil toho muže tak prudce, že se nedalo poznat, jestli na peněženke stář nebo ne.

Muselo to být teď. Roland tiše vklouzl k pultu, zatímco se oba pistolníci skláněli a nakukovali pod spodní police. Jelikož stáli vedle sebe, měli hlavy blízko u sebe. O'Mearah pořád držel v pravé ruce pistoli, kterou si prodavač schovával pod pultem.

„Sakra, je tam!“ řekl Delevan vzrušeně. „Vidím ji!“

Roland bleskově pohlédl na muže, který se jmenoval Tlustý Johnny, protože se chtěl přesvědčit, jestli něco nehraje. Ale ten jenom stál u zdi - vlastně se k ní přímo mačkal, jako by si přál, aby se do ní mohl vmáchnout - s rukama svěšenýma u boků a očima ukřivděně vykulenýma jako talířky. Vypadal jako člověk, který se diví, jak to, že mu horoskop neporadil, aby si dával toho dne bacha.

S ním nebudou potíže.

„Jo!“ odpověděl O'Mearah radostně. Oba hleděli pod pult, ruce na uniformovaných kolenou. A potom O'Mearahova ruka opustila kolena a sáhla hluboko pod pult po peněženke. „Vidím ji -“

Roland udělal poslední krok vpřed. Sevřel do dlaně Delevanovu pravou líc, do druhé ruky O'Mearahovu levou líc, a najednou den, o kterém Tlustý Johnny Holden věřil, že už dopadl na dno, se najednou výrazně zhoršil. Ten magor v modrém obleku srazil policajtům hlavy tak prudce, až to zapraskalo, jako když se srazí kameny zabalené ve flanelu.

Policajti se bezvládně svalili. Muž s brýlemi ve zlatých obroučkách vstal. Mířil magnem tři sta sedmapadesát na Tlustého Johnnyho. Ústí vypadalo tak velké, že by se do něj vešla raketa na Měsíc.

„Nebudeme mít potíže, že ne?“ zeptal se magor mrtvolným hlasem.

„Ne, pane,“ odpověděl Tlustý Johnny okamžitě, „ani náhodou.“

„Zůstaň stát. Jestli tvůj zadek ztratí kontakt s tou zdí, ty ztratíš kontakt s životem, jak jsi ho zatím znal. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ blekotal Tlustý Johnny, „jasně že jo.“

„Dobře.“

Roland odstrčil oba policisty od sebe. Oba ještě žili. To bylo dobré. I když byli pomalí a nepozorní, byli to pistolníci, muži, kteří se snažili pomoci cizinci v nesnázích. Neměl chuť zabíjet lidi svého rodu.

Ale už to přece udělal, ne? Ano. Copak Alan, jeden z jeho přísežných bratrů, nezemřel před Rolandovou a Cuthbertovou kouřící pistolí?

Nespouštěl oči z prodavače a zašátral pod pultem špičkou guciiovského mokasínu Jacka Morta. Nahmatal peněženku, kopl do ní. Roztočená vyletěla zpod pultu na prodavačově straně. Tlustý Johnny nadskočil a zaječel jako slečinka, která uvidí myš. Jeho zadek ztratil na okamžik kontakt se zdí, ale pistolník to přehlédl. Neměl v úmyslu vpálit do toho muže kulku. Radši by se po něm pistolí ohnal a umlátil ho, než aby z ní střílel. Tak směšně velká pistole by nejspíš zburcovala půlku čtvrti.

„Zvedni to,“ řekl pistolník. „Pomalů.“

Tlustý Johnny se shýbl, a když peněženku sebral, hlasitě se uprdl a zaječel. Pistolník si s mírným pobavením uvědomil, že muž si popletl zvuk vlastního prdu s výstřelem a lekl se, že přišla jeho poslední hodinka.

Když Tlustý Johnny vstal, byl hrozně rudý. Vpředu na kalhotách měl velkou mokrou skvrnu.

„Polož tu tašku na pult. Myslím tu peněženku.“

Tlustý Johnny to udělal.

„Teď náboje. Pětačtyřicítka Winchester. A chci vidět tvoje ruce každou vteřinu.“

„Musím sáhnout do kapsy. Pro klíče.“

Roland přikývl.

Zatímco Tlustý Johnny odemykal a potom otevíral skříň s naskládanými kartóny s náboji, Roland přemýšlel.

„Dej mi čtyři krabice,“ řekl nakonec. Nedokázal si přestavit, že by potřeboval tolik nábojů, ale pokušení je mít bylo neodolatelné.

Tlustý Johnny položil krabice na pult. Roland jednu otevřel, stále sotva mohl věřit, že to není vtip nebo léčka. Ale byly to náboje, ano, čisté, lesklé, neposkvřené, nikdy se jimi nestřílelo, nikdy nebyly znovu ládovány. Na chvilku podržel jeden na světle, potom ho vrátil do krabičky.

„Teď vytáhni pár těch náramků.“

„Náramků -?“

Pistolník se poradil s Mortcypedíí. „Pouta.“

„Pane, nevím, co chcete. Pokladna je -“

„Udělej, co říkám. Hned.“

Panebože, tohle nikdy neskončí, úpěl Tlustý Johnny v duchu. Otevřel další oddíl v pultu a vytáhl želízka.

„Klíč?“ zeptal se Roland.

Tlustý Johnny vytáhl klíček od želez na pult. Tiše to cvaklo. Jeden policista v bezvědomí najednou zachrápal a Johnny chabě vykřikl.

„Otoč se,“ řekl pistolník.

„Nezastřelíte mě, že ne? Říkal jste, že ne!“

„Nezastřelím,“ řekl Roland nevzrušeně. „Pokud se okamžitě otočíš. Jestli to neuděláš, zastřelím tě.“

Tlustý Johnny se otočil, začínal natahovat. Samozřejmě ten chlap říkal, že ho nezastřelí, ale pach mafiánské popravky začínal být příliš silný, než aby si ho nevšimal. Přece si zase tolik nebral. Natahování přešlo do dušeného nářku.

„Prosím vás, pane, nestřílejte mě, kvůli matce. Moje matka je stará. Je slepá. Je -“

„Je postižena zbabělým synem,“ ucedil pistolník zarytě. „Zápěstí k sobě.“

Tlustý Johnny, s kňučením a mokkými kalhotami přilepenými do rozkroku poslechl. V okamžiku se ocelová pouta zacvakla na místo. Netušil, jak se ten cvok dostal tak rychle přes pult. A ani to nechtěl vědět.

„Stůj tady a dívej se na zed', dokud ti neřeknu, že se můžeš klidně otočit. Jestli se otočíš dřív, zabiju tě.“

Mysl Tlustého Johnnyho ozářila naděje. Možná ho ten chlap přece jenom nezastřelí. Možná že ten chlap nebyl cvok, byl jenom šílený.

„Neotočím se. Přísahám Bohu. Přísahám u všech Jeho svatých. Přísahám u všech Jeho andělů. Přísahám u všech Jeho arch-“

„Já přísahám, že jestli nezmlkneš, proženu ti krkem kuli,“ řekl ten magor.

Tlustý Johnny ztichl. Připadalo mu, že hledí do zdi celou věčnost. Ve skutečnosti to trvalo asi dvacet vteřin.

Pistolník si klekl, položil prodavačovu pistoli na podlahu, rychle se podíval, aby se ujistil, že je ten červ poslušný, pak převalil ty další dva na záda. Oba byli dokonale v limbu, ale zranění nebylo nijak nebezpečné, soudil Roland. Oba pravidelně dýchali. Z ucha toho,

kterému se říkalo Delevan, vytékal pramínek krve, ale to bylo všechno.

Znovu se rychle podíval na prodavače, potom odepjal pistolníkům opasky a stáhl je. Potom si svlékl Mortovo modré sako a připnul si pásy na sebe. Nebyly to dobré pistole, ale stejně bylo dobré mít znovu u sebe zbraň. Zatraceně dobré. Lepší, než by dřív věřil.

Dvě pistole. Jedna pro Eddieho, druhá pro Odettu... až a jestli bude Odetta pro pistoli připravená. Znovu si oblékl Mortovo sako, strčil dvě krabičky nábojů do pravé kapsy a dvě do levé. Sako, předtím dokonale padnoucí, se teď vybouřilo. Zvedl prodavačovo Magnum tři sta sedmapadesát a strčil jeho náboje do kapsy u kalhot. Potom hodil pistoli přes místnost. Když narazila do podlahy, Tlustý Johnny nadskočil a znovu chabě vykřikl a upustil ještě trochu teplé vody do kalhot.

Pistolník vstal a pověděl Tlustému Johnnymu, aby se otočil.

10

Když se Tlustý Johnny znovu podíval na toho cvoka v modrém obleku a se zlatými brýlemi, brada mu poklesla. Na okamžik cítil neodbytnou jistotu, že muž, který sem přišel, se proměnil v ducha, zatímco byl k němu otočený zády. Zdálo se mu totiž, že v tom muži vidí nějakou mnohem skutečnější postavu, jednoho z těch legendárních pistolníků, se kterými se točily filmy a televizní pořady, když byl ještě kluk: někdo jako Wyatt Earp, Doc Holliday nebo Butch Cassidy.

Potom se mu zrak vyjasnil a on si uvědomil, co ten cvok pitomá provedl: vzal poldům pistole a připjal si je k pasu. S oblekem a kravatou měl být výsledný účinek směšný, ale jaksi nebyl.

„Klíč od náramků je na pultu. Až se policisté probudí, osvobodí tě.“

Vzal peněženku, otevřel ji a kupodivu vyložil čtyři dvacetidolarové bankovky na sklo, než peněženku nacpal zase do kapsy.

„Za municí,“ vysvětlil Roland. „Vzal jsem ti náboje z pistole. Zahodím je někde cestou, až odejdu z obchodu. Myslím, že s nenabitou zbraní a bez peněženky bude pro ně obtížné obvinít tě ze zločinu.“

Tlustý Johnny polkl. Výjimečně ztratil řeč.

„A teď, kde je tu nejbližší -“ pauza, „- nejbližší drogerie?“

Tlustý Johnny najednou všechno pochopil - nebo si to aspoň myslel. Ten chlap byl feták, no jistě. Tím se všechno vysvětlovalo. Nebylo divu, že byl tak ujetej. Nejspíš zdrátovanej až po uši.

„Za rohem je jedna. Půl bloku po Čtyřicáté deváté.“

„Jestli lžeš, vrátím se a vpálím ti kuli do mozku.“

„Nelžu!“ vykřikl Tlustý Johnny. „Přisahám Bohu otci! Přisahám u všech Jeho svatých! Přisahám na svou matku -“

Ale to už se dveře zabouchly. Tlustý Johnny chvilku stál úplně beze slova, protože nemohl uvěřit, že ten cvok je pryč.

Potom co nejrychleji obešel pult a zamířil ke dveřím. Otočil se k nim zády a šátral tak dlouho, až našel zámek a mohl zamknout. Šátral ještě chvíli, až se mu podařilo také zastrčit petlici.

Teprve potom si dovilil sklouznout pomalu do sedu, kde jen hekal a naříkal a přísahal Bohu a všem Jeho svatým a andělům, že hned tohle odpoledne zajde ke svatému Antoníčkoví, tedy hned jak se některé to prase probudí a pustí ho z želízek. Půjde ke zpovědi, vykoná pokání a půjde na mši.

Tlustý Johnny Holden se chtěl usmířit s Bohem.

Dneska to bylo sakra o fous.

11

Zapadající slunce se proměnilo v půlkruh nad Západním mořem. Zúžilo se na jedinou tenounkou zářivou linku, která spalovala Eddiemu oči. Když se člověk dívá do takového světla dlouho, může si nevratně poškodit sítnici. To byl jen jeden z mnoha zajímavých faktů, které se člověk učí ve škole, faktů, které člověku pomáhají získat uspokojivé zaměstnání, jako je třeba barman na částečný úvazek, nebo zajímavý koníček, jako je pátrání v ulicích po héráku a po penězích, za které se dá nakoupit. Eddie se nepřestal dívat. Myslel si, že je stejně jedno, jestli si spálí oči nebo ne.

Neprosil tu čarodějnici, která byla kdesi za ním. Za prvé by to nepomohlo. Za druhé by ho doprošování ponižovalo. Žil ponižujícím životem a zjistil, že nijak netouží ponižovat se ještě víc v posledních několika minutách, které mu zbývají. A víc než minuty už nezbývaly. Nic než minuty a ta jasná linka zmizí a přijde čas humroidů.

Přestal doufat, že nějaká zázračná proměna přivede Odettu v posledním okamžiku zpátky, stejně jako přestal doufat, že si Detta uvě-

domí, že jeho smrt ji skoro najisto navěky připoutá k tomuto světu. Ještě před čtvrt hodinou věřil, že jenom blufuje; teď už ne.

No, bude to lepší než se uškrtit rychlostí dva centimetry za půl hodiny, pomyslel si, ale protože vídal ty ohavné humroidy každý večer, nevěřil tak docela, že je to pravda. Doufal, že dokáže zemřít bez křiku. Nemyslel si, že to bude možné, ale rozhodně to mínil zkusit.

„Už pro tebe jdou, bělouši!“ zaskřehotala Detta. „Přijdou už každou minutou! Na takový večeri si ti starochové ještě nepošmáklí!“

Nebylo to jenom blufování, Odetta se nevracela... a nevracel se ani pistolník. To ho kdoví proč bolelo nejvíc. Byl přesvědčen, že on a pistolník se během putování po pláži stali - no, aspoň partnery, když ne bratry, a Roland by se aspoň pokusil se ho zastat.

Ale Roland nešel.

Možná to není tak, že by nechtěl přijít. Třeba nemůže přijít. Možná je mrtvej, zabila ho ochranka v drogerii - sakra, to by byl vtip, posledního pistolníka na světě zabil podnikavej strážnej - nebo ho třeba přešel taxík. Možná je mrtvej a dveře zmizely. Možná proto ta čarodějnice neblufuje. Možná že nemá proč blufovat.

„Už tu budou každou minutou!“ ječela Detta a potom už si Eddie nemusel dělat starosti o svou sítnici, protože poslední zářivý úkrojek světla zmizel a zanechal po sobě jen červánky.

Hleděl na vlny, jasný obraz na sítnici mu pomalu vyhledal, a čekal, až se z vln vyhrnou a vyklopýtají první humroidi.

12

Eddie se pokusil otočit hlavu, aby se vyhnul prvnímu, ale byl příliš pomalý. Humroid mu utrhl klepetem kus tváře, levé oko vyteklo jako želé a v šeru jasně zasvítla kost, a zvíře se zatím vyptávalo a Hrozně zlá ženská se smála...

Nech toho, přikázal si Roland. Takové myšlenky jsou horší než bezmoc; rozptylují tě. A není to ani nutné. Možná je pořád čas.

A stále byl - zatím. Když Roland rázoval po Čtyřicáté deváté ulici v těle Jacka Morta, s rukama máchajícíma kolem boků, ostřelovačské oči upřeny pevně na nápis, který hlásal LÉKY, bez ohledu na udivené pohledy, jež přitahoval, a lidi, kteří se mu rychle vyhýbali, v té době bylo v Rolandově světě ještě slunce nad obzorem. Jeho spodní

okraj se dotkne místa, kde se moře stýká s nebem, až za nějakých patnáct minut. Jestli měla přijít chvíle Eddieho utrpení, pak stále ještě vyčkávala.

Pistolník to však nevěděl s jistotou; věděl jen, že tam je o něco později než zde a slunce by tam mělo být nad obzorem, ale předpoklad, že čas v tomto světě a jeho světě běží stejným tempem, by mohl být smrtonosný... zvlášť pro Eddieho, umírajícího nepředstavitelně hrůznou smrtí, kterou si jeho mysl neodbytně pokoušela představit.

Nutkání ohlédnout se, podívat se, bylo skoro nepřekonatelné. Přesto se neodvážil. Nesměl.

Proud myšlenek mu přerušil přísný Cortův hlas: *Měj pod kontrolou věci, které pod kontrolou mít můžeš, červe. Všechno ostatní ti může klidně srát na hlavu, a jestli musíš padnout, tak padni s rozpalenými pistolemi.*

Ano.

Ale bylo to těžké.

Někdy velmi těžké.

Chápal by a rozuměl, proč na něj lidé tak civí a pak rychle uhýbají, kdyby byl o něco méně urputně zaměřen na dokončení svého úkolu v tomto světě a co nejrychlejší návrat, ale nic by se tím nezměnilo. Rázoval rychle k modrému nápisu, kde podle Mortcypédie mohl sehnat Ke-flex, který jeho tělo potřebovalo, a rázoval tak rychle, až za ním Mortovo modré sako plácalo, přestože bylo zatíženo těžkým olovem v každé kapse. Opasky s pistolemi, visící přes boky, byly jasně vidět. Měl je připnuty jinak než jejich původní majitelé, kteří je nosili pevně utažené a úhledné, ale on je nosil jako ty své, křížem přes sebe, nízko zavěšené na bocích.

Obchodníkům, kejklířům a stánkařům na Čtyřicáté deváté hodně připomínal stejnou osobu jako Tlustému Johnnymu: desperáta.

Roland došel ke Katzově drogerii a vešel dovnitř.

13

Pistolník znal kouzelníky, čaroděje a alchymisty své doby. Někteří byli chytří šarlatáni, jiní hloupí podvodníci, jimž mohli věřit jenom hloupější lidé, než byli sami (ale hlupáků nebylo na světě nikdy málo, takže i hloupí podvodníci přežívali; spíš prosperovali, přesněji řečeno), a jen několik málo skutečně dokázalo provozovat ty temné

věci, o kterých si lidé šeptají - těch několik málo dokázalo přivolat demony a mrtvé, dokázalo zabít kletbou nebo uzdravit podivnými lektvary. Jeden z těch lidí byl netvor, o němž pistolník věřil, že je to přímo démon, netvor, který předstíral, že je člověk a říkal si Flagg. Pistolník ho viděl jen krátce a to už bylo ke konci, kdy se jeho země řítila do chaosu a konečné zkázy. Těsně v patách mu byli dva mladí muži, zoufalí a přesto odhodlaní, muži, kteří se jmenovali Dennis a Thomas. Ti tři zkrížili jen malou část zmateného a matoucího času v pistolníkově životě, ale on nikdy nezapomene, jak Flagg před jeho očima proměnil muže, jenž ho popudil, ve vyjícího psa. Pamatoval si to docela dobře. Pak tu byl ten muž v černém.

A pak tu byl Marten.

Marten, který svedl jeho matku, zatímco byl otec pryč, Marten, který se pokusil způsobit Rolandovu smrt, ale místo toho způsobil, že záhy dospěl v muže, Marten, kterého, jak měl pistolník podezření, možná opět potká, než dojde do Věže... nebo k ní.

Tím se má pouze osvětlit to, že jeho zkušenost s kouzly a kouzelníky ho naučila očekávat něco docela jiného, než co našel v Katzově drogerii.

Čekal zšeřelou místnost osvětlenou svíčkou, plnou hořkých výparů, sklenic s neznámými prášky a tekutinami a nápoji lásky, z nichž mnohé pokrývá tlustá vrstva prachu nebo jsou omotány staletými pavučinami. Očekával muže v kutně, muže, který by mohl být nebezpečný. Průhlednými okny se skleněnými deskami viděl uvnitř lidi, kteří se tam pohybovali bezstarostně jako někde v obchodě, ale byl přesvědčen, že ti lidé musejí být iluze.

Nebyli.

Pistolník ve dveřích na okamžik zůstal stát, nejprve celý užaslý, potom ironicky pobavený. Toto zde byl svět, který ho otupoval stále dalšími zázraky skoro na každém kroku, svět, kde vozy létaly vzduchem a papír se zdál laciný jako písek. A nejnovější div tkvěl prostě v tom, že pro tyto lidi zázraky vyvanuly: zde, na místě plném zázraků, viděl jen tupé tváře a plouhající se těla.

Stály zde tisíce lahví, byly zde lektvary, byly zde nápoje lásky, ale Mortcypédie je označila většinou za šarlatánské šmejdly. Byla zde mast, která měla obnovit vypadané vlasy, ale neuměla to; byl zde krém, který sliboval, že vymaže nevzhledné skvrny na rukou a pažích, ale lhal. Byly zde léky na věci, které žádnou léčbu nepotřebova-

ly: věci, které vaše vnitřnosti buď poháněly, nebo je zastavovaly, které bělily zuby a černily vlasy, věci, po kterých vám dech voněl lépe, jako by k tomu nestačilo žvýkat olšovou kůru. Nebylo zde žádné kouzlo; jenom hlouposti - i když astin zde byl, a několik dalších léků, které vypadaly, že by mohly být užitečné. Ale Rolanda toto místo spíš odpuzovalo. Slibovalo alchymii, ale zabývalo se spíš parfémami než lektvary, takže nebylo divu, že divy vyvanuly.

Ale když se znovu poradil s Mortcypedií, zjistil, že podstata tohoto místa netkví pouze ve věcech, na které se díval. Lektvary, které skutečně fungovaly, byly schovány bezpečně mimo dosah. Člověk je mohl získat, pokud měl čarodějův příkaz. V tomto světě se takovým čarodějům říkalo DOKKTORI a ti psali své kouzelné formule na listy papíru, kterým Mortcypedie říkala RECIPI. Pistolník to slovo neznal. Asi se mohl radit v této věci dál, ale nezáleželo na tom. Věděl, co potřebuje, a rychlý pohled do Mortcypedie mu pověděl, kde to v obchodě dostane.

Prošel jednou uličkou k vysokému pultu s nápisem VÝDEJ NA RECEPT.

14

Katz, který otevřel Katzovu lékárnu a občerstvení (Rozmanitosti a drobnosti pro dámy a pány) v roce 1927 na Čtyřicáté deváté ulici, byl dávno v hrobě a jeho jediný syn už se tam chystal také. I když mu bylo teprve čtyřicet šest, vypadal o dvacet let starší. Plešatěl, měl nažloutlou kůži a byl chatrného zdraví. Věděl, že lidé říkají, že vypadá jako živoucí smrtka, ale nikdo nechápal proč.

Vezměte si teď tu fuchtli na telefonu. Paní Rathbunovou. Mele cosi o tom, že ho zažaluje, jestli jí nevydá to valium na předpis, a to *okamžitě, OKAMŽITĚ, NA TOM TRVÁM.*

Co si myslíte, paní, že nasypu ty modré bombardéry do telefonu? Kdyby to udělal, aspoň by mu prokázala tu laskavost a zmlkla by. Jenom by si dala sluchátko nad ústa a otevřela je dokořán.

To pomýšlení mu vyloudilo na tváři stín úsměvu, který odhalil nažloutlý umělý chrup.

„Vy mi nerozumíte, paní Rathbunová,“ přerušil ji poté, co minutu - celou minutu, odměřenou vteřinovou ručičkou u hodinek - poslouchal to její blábolení. Moc rád by jí aspoň jednou řekl: *Přestaň na mě*

řvát, ty hloupá fuchtle! Řvi si na svého DOKTORA! Ten tě navykl na to svinstvo! Správně. Ti pitomí felčáři to předepisovali, jako by to byla živýkačka, a když se rozhodli přisun utnout, na koho to hovno dopadlo? Na ty řezníky? Ale ne! Na něj!

„Jak to myslíte, že nerozumím?“ Ten hlas mu v uchu zněl jako zlostná voska bzučící ve sklenici. „Já rozumím, a to dost, tomu obchodování v té vaší pochybné drogérii, rozumím tomu, že jsem byla celé ty roky věrná zákaznice, rozumím -“

„Budete muset promluvit s -“ Pohlédl půlkami brýlí znovu na záznamovou kartu té fuchtle, „- s doktorem Brumhallem, paní Rathbunová. Váš předpis už je neplatný. Vydávat valium bez předpisu je federální trestný čin.“ *A v první řadě by už takový předpis měl být zločin... pokud zároveň s předpisem nemíníte pacientovi dát i své číslo, které není v běžném seznamu,* pomyslel si.

„Jen se přehlédli!“ zaječela žena. V jejím hlase se už objevil syrový počátek paniky. Eddie by ten tón okamžitě poznal: bylo to volání divokého ptáka Feťáka.

„Tak mu zavolejte a požádejte ho, aby to napravil,“ řekl Katz. „Má moje číslo.“ Ano. Všichni měli jeho číslo. V tom byla přesně ta potíž. Vypadal v šestačtyřiceti jako umírající člověk kvůli těm *ferschlugginer* doktorům.

A k tomu, aby zmizel poslední zbyteček nepatrného zisku, který tu nějak udržuju, by stačilo říct pár těmhle zfetovaným mrchám, aby se šly vycpat. To by stačilo.

„**NEMŮŽU MU ZAVOLAT!**“ křičela. Její hlas se mu bolestně zavrtával do ucha. „**JE S TÍM SVÝM TEPLÝM PŘÍTELÍČKEM NĚKDE NA DOVOLENÉ A NIKDO MI NEŘEKNE KDE!**“

Katz cítil, jak mu do žaludku vtéká kyselina. Měl dva vředy, jeden zhojený, druhý právě krvácel, a důvodem byly ženy jako tato mrcha. Zavřel oči. Tím pádem neviděl, jak jeho asistent civí na muže v modrém obleku a s brýlemi se zlatými obroučkami, který se blížil k pultu s léky na předpis, a neviděl ani Ralfa, tlustého strážce (Katz mu platil jen almužnu, ale stejně toho vydaje hořce želel; jeho otec nikdy strážného nepotřeboval, ale jeho otec, Bůh ho stihni hnílobou, žil v dobách, kdy byl New York město a ne záchodová mísa) se najednou probral ze svého obvyklého tupého zadumání a sáhl po pistolu u boku. Uslyšel vykřiknout nějakou ženu, ale pomyslel si, že to je proto, že právě zjistila, že všechno od Revlonu má slevu, byl donucen dát

na Revlon slevu, protože ten putz Dollentz dál v ulici mu dával nůž na krk.

Myslel jenom na Dollentze a na tu mrchu v telefonu, když se pistolník přiblížil jako osudová zkáza, myslel na to, jak báječně by ti dva vypadali nazí a pomazaní medem a zastrčení do mraveniště pod žhavým pouštním sluncem. Mraveniště pro PÁNY a DÁMY, nádhera. Myslel si, že horší už to být nemůže, že je to absolutní dno. Jeho otec byl tak odhodlaný, že jeho jediný syn půjde v jeho šlépějích, že odmítl zaplatit něco jiného než vysokou farmakologickou, a tak šel v jeho šlépějích, a Bůh stihni otce hnilobou, protože to byla určitě nejhorší chvíle v jeho životě, který byl nejhorších chvil plný, ten jeho život, jenž ho připravil o léta života.

Tohle bylo nejhlubší dno.

Aspoň si to myslel, když měl zavřené oči.

„Kdybyste se zastavila, paní Rathbunová, mohl bych vám dát tučet pětimiligramových tablet. Vyhovovalo by vám to?“

„Ten muž prohlédl! Díky Bohu, ten muž prohlédl!“ A zavěsila. Přesně tak. Ani slovo díky. Ale až ta fuchtle příště uvidí ten chodící konečník, který si říká doktor, padne na kolena a nosem mu naleští špičky mokasinů do Gucciho, klidně mu ho vykourí, klidně -

„Pane Katzi,“ řekl prodavač hlasem, který zněl podivně zadýchaně. „Myslím, že máme prob-“

Ozval se další výkřik. Následoval výstřel z pistole a ten ho vylekal tak hrozně, že si chvilku myslel, že mu srdce v hrudi prostě jednou pořádně bouchne a pak navždycky ztichne.

Otevřel oči a zahleděl se do očí pistolníka. Katz sklopil pohled a uviděl v mužově pěsti pistoli. Podíval se vlevo a uviděl strážného Ralfa, jak si hýčká ruku a hledí na zloděje očima, které mu málem vypadávaly z důlků. Pistole, osmatřicítka, kterou pilně nosil osmáct let jako policista (a ze které střílel jenom do terče na střelnici ve sklepě Třiadvacátého okrsku; říkal, že ji dvakrát tasil při službě... ale kdo ví?), tak ta osmatřicítka teď ležela jako hromádka šrotu v koutě.

„Chci keflex,“ řekl muž s ostřelovačskými očima nevzrušeně. „Chci ho hodně. Ihned. A RECIPI vynechte.“

Katz se chvíli mohl na něj jenom dívat, ústa otevřená, srdce rozbochané v hrudi, žaludek nechutně bublající kyselinou.

Myslel si, že dopadl na dno?

Opravdu si to myslel?

„Vy to nechápete,“ vypravil ze sebe Katz nakonec. Hlas mu samotnému zněl cize, ale na tom nebylo opravdu nic divného, protože v ústech měl pachut' jako po flanelové košili a jazyk měl jako kus vaty. „Tady žádný kokain není. To je lék, který se nevydává za žádných o-“

„Neříkal jsem kokain,“ řekl muž v modrém obleku a s brýlemi ve zlatých obroučkách. „Řekl jsem keflex.“

Přesně to jsem slyšel, řekl Katz skoro nahlas tomu šílenému *momserovi*, ale pak si řekl, že by ho tím mohl provokovat. Slýchal o drogeriích, které přepadli kvůli speedu, benzedrinu, kvůli půl tuctu dalších věcí (včetně vzácného valia paní Rathbunové), ale pomyslel si, že tohle je asi první loupež antibiotik v dějinách.

Hlas jeho otce (Bůh stihni hnilobou toho starého parchanta) mu řekl, aby přestal žvanit a civět a něco dělal.

Ale on nemohl nic vymyslet, co by se dalo dělat.

Muž s pistolí mu napověděl.

„Pohyb,“ řekl muž s pistolí. „Mám naspěch.“

„K-kolik toho chcete?“ zeptal se Katz. Očima na okamžik zabloudil za lupičovo rameno a uviděl cosi, čemu sotva věřil. V tomhle městě ne. Ale stejně se zdálo, že se to děje. Trochu štěstí? Katz že má aspoň trochu štěstí? To by mohlo jednoho dostat do Guinnessovy knihy světových rekordů!

„Nevím,“ odpověděl muž s pistolí. „Kolik se toho vejde do sáčku. Velkého sáčku.“ A naprosto bez varování se prudce otočil a pistole v jeho ruce znovu třeskla. Jakýsi člověk zařval. Deska skla se rozprskla na chodník a ulici v mračnu střepů a štěpin. Několik procházejících chodců to pořezalo, ale nijak vážně. Uvnitř Katzovy drogerie křičely ženy (a nemálo mužů). Do toho začal chraptivě houkat alarm. Zákazníci zpanikařili a vyrazili ke dveřím a ven. Muž s pistolí se otočil zase ke Katzovi a jeho výraz se vůbec nezměnil: na jeho tváři byl stále stejný výraz děsivé (nikoli nevyčerpatelné) trpělivosti, který tam byl od počátku. „Udělejte, co říkám, rychle. Mám naspěch.“

Katz polkl.

„Ano, pane,“ řekl.

Pistolník se asi v půli cesty k pultu, za kterým byly uschovány mocné lektvary, s obdivem zahleděl na zakřivené zrcadlo v horním levém rohu obchodu. Vyrobění tak zakřiveného zrcadla bylo mimo schopnosti kteréhokoli řemeslníka v jeho světě, vzhledem k tomu, jak to tam teď vypadalo, i když byly doby, kdy se takové věci - a spousta jiných, které viděl v Eddieho a Odettině světě - daly vyrobit. Viděl jisté trosky v tunelu pod horami, a viděl je také na jiných místech... pozůstatky starobylé a tajemné jako druidské kameny, které někdy stály na místech, kam přicházeli démoni.

Chápal také, k čemu je zrcadlo určeno.

Trochu opožděně zahlédl pohyb strážného - stále ještě objevoval, jak katastrofálně ty čočky, které Mort nosil na očích, omezovaly periferní vidění - ale stejně měl čas se otočit a vystřelit strážnému pistoli z ruky. Byla to rána, kterou Roland považoval za pouhou rutinu, i když musel trochu spěchat. Strážný však měl jiný názor. Ralf Lennox bude přísahat až do konce svých dnů, že tomu chlapovi se povedla nemožná rána... takové se daly vidět snad jenom v starých kovbojkách jako Annie Oakley.

Díky zrcadlu, které bylo zřejmě umístěno tam, kde mělo odhalovat zloděje, si Roland rychleji poradil s tím druhým.

Uviděl, jak alchymista pozvedl zrak a pohlédl mu na okamžik přes rameno, a pistolníkův zrak okamžitě zalétl k zrcadlu. Uviděl v něm muže v koženém saku, který šel středem uličky za pistolníkem. V ruce měl dlouhý nůž a v hlavě nepochybně vidinu slávy.

Pistolník se otočil, vypálil jedinou ránu a ihned spustil pistoli k boku, protože si uvědomoval, že první ranou mohl minout, jelikož zbraň neznal, ale nechtěl zranit žádného ze zákazníků, kteří stáli jako přimražení za tím rádobý hrdinou. Lip je vystřelit dvakrát od boku, takže kule odvedou práci při letu vzestupným úhlem, který ochrání kolemstojící, než aby třeba zabil nějakou paní, jejímž jediným zločinem by bylo, že si nakupovala parfém v nevhodný den.

Pistole byla dobře ošetřovaná. Mířila dobře. Když si vzpomněl na obtloustlé, necvičené pistolníky, kterým ty zbraně vzal, připadalo mu, že se lépe starali o zbraně, které nosili, než o zbraně, jimiž byli. Takové chování mu připadalo divné, ale tohle byl samozřejmě divný svět a Roland to nemohl posoudit; neměl ani čas něco soudit.

Rána byla dobrá, rozčísila mužův nůž u základny ostří, takže mu v ruce zůstala jen střenka.

Roland klidně hleděl na muže v kožené bundě a cosi v jeho pohledu muselo rádoby hrdinovi připomenout jakousi naléhavou schůzku někde jinde, protože dotyčný se prudce otočil, upustil zbytky nože a zapojil se do všeobecného exodu.

Roland se otočil zpět a dal alchymistovi příkazy. Ještě nějaké pitomé zdržování a poteče krev. Když se alchymista otočil, Roland mu pistolí poklepal na kostnatou lopatku. Muž přidušeně vyjekl a okamžitě se otočil.

„Vy ne. Zůstaňte tu. Ať to udělá váš učeň.“

„K-kdo?“

„On.“ Pistolník netrpělivě ukázal na pomocníka.

„Co mám udělat, pane Katzi?“ Zbytky pubertálního akné jasně vystávaly pomocníkovi na bílém obličejí.

„Udělej, co říká, ty *putzi*! Vyříd' objednávku! Keflex!“

Pomocník odešel k jedné polici za pultem a vytáhl lahvičku. „Otoč ji, abych viděl, co je na ní napsáno,“ řekl pistolník.

Pomocník poslechl. Roland nápis nemohl přečíst; příliš mnoho písmen nebylo z jeho abecedy. Poradil se s Mortcypedií. Keflex, potvrdila, a Roland si uvědomil, že i ta kontrola byla hloupou ztrátou času. On věděl, že nemůže v tomto světě všechno přečíst, ale tito muži to nevěděli.

„Kolik pilulek je v té lahvi?“

„No, jsou to vlastně kapsle,“ řekl pomocník nervózně. „Jestli chcete spíš lék ve formě tablet -“

„To nech být. Kolik dávek?“

„Ach. Hm -“ Popletený pomocník se podíval na lahvičku a skoro ji upustil. „Dvě stě.“

Roland měl podobný pocit, jako když objevil, kolik munice se dá v tomto světě koupit za směšnou sumu. V tajném oddělení lékárníčky Enrica Balazara bylo devět malých lahviček Keflexu, celkem třicet šest dávek, a i po těch se cítil líp. Jestli nedokáže zabít nákazu dvěma stovkami dávek, pak se nedá zabít vůbec.

„Dejte mi to,“ řekl muž v modrém obleku.

Pomocník mu ji podal.

Pistolník si odhrnul rukáv saka a objevily se rolexky Jacka Morta. „Nemám peníze, ale toto vám může poskytnou přiměřenou náhradu. Aspoň doufám.“

Otočil se, kývl na strážného, který stále seděl na zemi u své převrácené stoličky a hleděl na pistolníka vytřeštěnými očima, a pak vyšel ven.

Jak prosté.

V drogerii se pět vteřin nic neozývalo, jenom bučení alarmu, které přehlušilo i jekot lidí na ulici.

„Bože na nebesích, pane Katzi, co teď budeme dělat?“ zašeptal pomocník.

Katz zvedl hodinky a potěžkal je.

Zlato. Právě zlato.

Nemohl tomu věřit.

Musel tomu věřit.

Nějaký šílenec sem přikráčel z ulice, vystřelil strážnému pistoli z ruky a nůž z ruky někoho dalšího, to všechno proto, aby získal naprosto nečekanou drogu.

Keflex.

Keflex tak za šedesát dolarů.

Za který zaplatil rolexkami za šest a půl tisíce.

„Dělat?“ opakoval Katz. „Dělat? Jako první strčíš ty hodinky pod pult. Nikdy jsi je neviděl.“ Podíval se na Ralfa. „Ani vy ne.“

„Ne, pane,“ souhlasil Ralf okamžitě. „Pokud dostanu svůj podíl, až je prodáte, tak jsem ty hodinky nikdy ani nezahlédl.“

„Zastřelil ho na ulici jako psa,“ řekl Katz s nepřehlédnutelným uspokojením.

„Keflex! A zdálo se, že ten chlap nemá ani rýmu,“ dodal pomocník udiveně.

KAPITOLA 4 - Výběr

1

Když se sluneční kotouč v Rolandově světě poprvé dotkl Západního moře a vrhl zářivě zlatý oheň přes vodu k místu, kde ležel Eddie svázaný jako krocan, policisté O'Mearah a Delevan zmoženě přicházeli k vědomí ve světě, ze kterého byl Eddie odveden.

„Pusťte mě z těch pout, ano,“ žádal Tlustý Johnny pokorným hlasem.

„Kde je?“ zeptal se O'Mearah dušeně a zatápal po pouzdru. Bylo pryč. Pouzdro, opasek, náboje, pistole. Pistole.

A sakra.

Začaly ho napadat otázky, které možná položí ti pitomci z oddělení pro vnitřní záležitosti, chlupci, kteří se naučili všechno, co znali o ulici, od Jacka Webba na Dragnetu, a peněžní hodnota jeho ztracené pistole mu najednou připadala stejně důležitá jako obyvatelstvo Irska nebo hlavní rudné minerální zásoby v Peru. Podíval se na Carla a uviděl, že Carl také přišel o zbraň.

Ach pane Bože, ty to vidíš, pomyslel si O'Mearah zoufale, a když se Tlustý Johnny znovu zeptal, jestli by O'Mearah byl tak laskavý a klíčem na pultu mu odemkl pouta, řekl O'Mearah: „Měl bych...“ Odmlčel se, protože málem řekl *Měl bych tě místo toho střílet do břicha, ale dost dobře nemohl na Tlustého Johnnyho střílet, že?* Pistole v obchode byly připoutané řetízky a ten cvok s brýlemi ve zlatých obroučkách, ten cvok, který přece vypadal jako slušný občan, ten ho i Carla obral o pistole tak snadno, jako by O'Mearah sebral klukovi špuntovku.

Nedomluvil, místo toho vzal klíč a odemkl pouta. Zahlédl Magnum tři sta sedmapadesát, které Roland odkopl do rohu, a zvedl je. Pistole by se do pouzdra nevešla, tak ji zastrčil za opasek.

„Hele, ta je moje!“ zanaříkal Tlustý Johnny.

„Jo? Chceš ji zpátky?“ O'Mearah musel mluvit pomalu. Hlava ho pořádně bolela. V té chvíli chtěl jenom najít pana Zlaté brýle a přitlouct ho na příhodnou zeď. Tupými hřebíky. „Slyšel jsem, že v Attice mají rádi tlust'ochy, jako ses ty, Johnny. Mají takový úsloví: 'Čím větší cícha, tím se líp píchá.' Určitě ji chceš zpátky?“

Tlustý Johnny se beze slova otočil, ale O'Mearah stačil zahlédnout, jak se mu z očí koulejí slzy a jak má mokré kalhoty. Nijak ho nelitoval.

„Kde je?“ zeptal se Carl Delevan chraptivým, mátožným hlasem.

„Odešel,“ řekl Tlustý Johnny tupě. „Víc nevím. Odešel. Myslel jsem, že mě zabije.“

Delevan se pomalu hrabal na nohy. Cítil ze strany na tváři lepkaovou vlhkost a podíval se na prsty. Krev. Doprdle. Zašátral po pistoli a šátral dál, šátral a doufal ještě dlouho poté, co ho prsty ujistily, že pistole a pouzdro jsou pryč. O'Mearaha jen bolela hlava; Delevan však měl pocit, jako by mu někdo uvnitř hlavy zřídil zkušební střelnici nukleárních bomb.

„Ten chlap mi sebral pistoli,“ oznámil O'Mearahovi. Mluvil tak ztěžka, že se slova skoro nedala rozeznat.

„Vítej do klubu.“

„Ještě je tady?“ Delevan udělal krok k O'Mearahovi, naklonil se vlevo, jako by stál na lodní palubě na rozbouřeném moři, a pak se mu podařilo narovnat.

„Není.“

„Jak dlouho?“ Delevan se podíval na Tlustého Johnnyho, který neodpovídal, možná proto, že si Tlustý Johnny, který k nim stál otočený zády, myslel, že Delevan pořád mluví se svým partákem. Delevan, muž, který se rozhodně neproslavil klidnou povahou a uměřeným chováním ani za těch nejpříznivějších okolností, na muže zařval, i když měl pocit, že se mu hlava rozletí na tisíc kousků: „Na něco jsem se tě ptal, ty hovno tlustý! Jak je to dlouho, co ten hajzl odešel?“

„Tak pět minut,“ odpověděl Tlustý Johnny otupěle. „Vzal si svoje náboje a vaše pistole.“ Odmlčel se. „Za náboje zaplatil. Neuvěřitelné.“

Pět minut, pomyslel si Delevan. Ten chlap přijel v taxíku. Seděli ve svém hlídkovém autě a popíjeli kafe, viděli ho přece vystupovat. Pomalu začínala špička. Taxík se v tuhle denní dobu těžko sháněl. Možná -

„Jdeme,“ řekl Georgi O'Mearahovi. „Ještě ho můžeme chytit za límec. Budeme chtít tady od té děvky nějakou pistoli -“

O'Mearah ukázal magnum. Delevan nejdřív viděl dvě pistole, potom se mu vidění pomalu spojilo.

„Dobře.“ Delevan obcházel obchod, ne v jednom tahu, ale postupně, jako zápasník, který dostal pořádnou slupku do brady. „Nech si ji. Já si vezmu brokovnici pod palubní deskou.“ Zamířil ke dveřím a tentokrát víc než zavrával; zapotácel se a musel se opřít o stěnu, aby se udržel na nohou.

„Zvládneš to?“ zeptal se O'Mearah.

„Jestli ho chytíme,“ řekl Delevan.

Odešli. Tlustý Johnny neměl z jejich odchodu stejnou radost jako z odchodu toho šílence v modrém obleku, ale skoro. Skoro.

2

Delevan a O'Mearah se ani nemuseli dohadovat, kterým směrem pachatel mohl jít, když odešel z obchodu se zbraněmi. Stačilo jim jenom poslouchat rádiovou dispečerku.

„Kód devatenáct,“ opakovala pořád dokola. *Hlášená loupež, střelba.* „Kód devatenáct, kód devatenáct. Místo cínuje číslo tři sta devadesát pět, West Street, Katzova drogerie, pachatel vysoký, špinavě blond vlasy, modrý oblek -“

Střelba, pomyslel si Delevan a hlava ho rozbolela víc než před tím. *Jestlipak se střílelo z Georgovy pistole nebo z mé? Nebo z obou? Jestli ten parchant někoho zabil, jsme v prdeli. Pokud ho nedostaneme.*

„Jedem,“ řekl ostře O'Mearahovi, kterému to nemusel povídat dvakrát. Chápal situaci stejně dobře jako Delevan. Rozsvítil světla a sirénu a s kvílením pneumatik vyrazil mezi auta. Provoz houstl, začínala špička, a tak O'Mearah jel s vozem dvěma koly po krajnici a dvěma po chodníku a rozháněl chodce jako křepelky. Míhl se těsně kolem zadního nárazníku velkého nákladáku, který vjížděl na Čtyřicátou devátou. Vpředu zahlédl na chodníku blýskavé střepy. Oba slyšeli pronikavé hýkání alarmu. Chodci se schovávali mezi dveřmi a za hromadami odpadků, ale místní ve vyšších patrech dychtivě hleděli ven, jako by to byl obzvlášť dobrý televizní pořad nebo film, za jehož zhlédnutí se nemusí platit.

U bloku nebylo po autech ani vidu; taxíky a auta zaměstnanců zmizely.

„Jenom doufám, že tam ještě je,“ řekl Delevan a klíčem odemkl zámek na krátkých ocelových tyčích upevněných přes pažbu a hlaveň

brokové opakovačky pod palubní deskou. Vytáhl ji z úchytů. „Jenom doufám, že ten hnusnej parchant tam ještě je.“

Ani jeden z nich však nepochopil, že když máte co dělat s pistolníkem, je obvykle lepší všechno nechat, jak to je.

Když Roland vyšel z Katzovy drogerie, přibyla ke krabičkám nábojů v kapsách Mortova saka také lahvička keflexu. V pravé ruce držel služební osmatřicítku Carla Delevana. Bylo zatraceně dobré držet pistoli v úplné pravé ruce.

Uslyšel sirénu a uviděl, že se ulicí řítí auto. Oni, pomyslel si. Začal zvedat pistoli, ale pak si vzpomněl: jsou to pistolníci. Pistolníci, kteří konají svou povinnost. Otočil se a vrátil se zpět do alchymistova krámku,

„Stůj, ty hajzle!“ zařval Delevan. Roland zvedl oči k vypouklému zrcadlu právě včas, aby zahlédl, že jeden z pistolníků - ten, kterému krvácelo ucho - se vyklání z okna auta s brokovou puškou. Když jeho partner zastavoval, až kola zajechla a z gumy odírané o dlažbu se řinul dým, vstrčil do komory náboj.

Roland zalehl.

4

Katz nepotřeboval žádné zrcadlo, aby pochopil, co se stane. Nejdřív ten blázen, teď zase blázniví policajti. Aj vaj.

„K zemi!“ zařval na asistenta a na strážného Ralfa, a potom padl na kolena za pultem a ani nečekal, jestli jeho kolegové poslechnou nebo ne.

Potom, zlomek vteřiny předtím, než Delevan zmáčkl spoušť brokovnice, na něj padl jeho asistent jako dychtivý obránce zneškodňující útočníka ve fotbalu, takže přirazil Katzovi hlavu k podlaze a zlomil mu nadvakrát čelist.

Přes prudkou bolest, která mu projížděla hlavou, uslyšel výstřel brokovnice, uslyšel, jak se zbytky skla ve výlohách tříští - a s nimi lahvičky vody po holení, kolínské, parfémů, ústních vod, sirupu proti kašli, bůhví čeho dalšího. Tisíc nejrůznějších vůní se vzneslo do vzduchu a spojilo se do pekelného puchu, a než Katz omdlel, znovu povolal Boha, aby především stihl jeho otce hnilobou za to, že mu k noze připoutal tu kouli v podobě drogerie.

Roland viděl, jak se lahvičky a krabičky rozlétají jako úderem hurikánu. Skleněná vitrína s hodinkami se rozpadla. Většina hodinek uvnitř se také rozpadla. Střepy letěly dovnitř jako třpytivé mračno.

Nemůžou vědět, jestli uvnitř ještě nejsou nevinní lidé, pomyslel si. Nemůžou to vědět, a přesto použili brokovou pušku!

To bylo neodpuštělné. Cítil vztek, ale potlačil ho. Byli to pistolníci. Lepší bylo věřit, že se jejich mozky otráslly ránou, kterou od něj utrpěly, než věřit, že takovou věc udělali vědomě, aniž se starali, koho by mohli zranit nebo zabít.

Budou čekat, že se pokusí utíkat nebo střílet.

Jenomže on se plížil vpřed, držel se při zemi. Rozedřel si obě ruce a kolena o střepy rozbitého skla. Bolest přivedla Jacka Morta k vědomí. Byl rád, že se Mort vrátil.

Bude ho potřebovat. Pokud šlo o Mortovy ruce a kolena, nestaral se o ně. Bolest snadno vydržel a zraňováno bylo tělo patřící monstru, které si nezasloužilo nic lepšího.

Dostal se k místu těsně pod zbytkem okna s deskovým sklem. Ocítl se napravo ode dveří. Krčil se tam, tělo napružené. Zastrčil do pouzdra pistoli, kterou dosud držel v pravé ruce.

Nebude ji potřebovat.

„*Co to děláš, Carle?*“ křičel O'Mearah. V duchu najednou uviděl titulek z *Daily News*: POLICISTA ZABIL VE ZMATKU ČTYŘI LIDI V DROGERII VE WEST SIDE.

Delevan ho ignoroval a pumpnul brokovnicí, aby nabil. „Jdeme si pro toho hajzla.“

Stalo se to přesně tak, jak pistolník doufal.

Zuřili, protože je tak bez námahy podvedl a odzbrojil člověk, který podle nich zřejmě nevypadal o nic nebezpečnější než kterýkoli jiný jehně na ulicích tohoto snad nekonečného města, a byli stále otřesení po utržené ráně, takže vběhli dovnitř, jako první ten idiot, který vystřelil z brokové pušky. Běželi mírně skloněni, jako vojáci útočící na nepřátelské pozice, ale to byl jediný ústupek, který učinili

domněnce, že protivník je stále uvnitř. V duchu už ho ale viděli utíkat zadním vchodem ven a pak uličkou pryč.

Takže předusali rozbité sklo na chodníku, a když ten pistolník s brokovou puškou otevřel vysypané dveře a vtrhl dovnitř, pistolník se vztyčil, ruce spojeny do jediné pěsti, a tou zasadil ránu do zátylku policisty Carla Delevana.

Až bude Delevan vypovídat před vyšetřovací komisí, prohlásí, že si nepamatuje vůbec nic od chvíle, kdy klečel u Clementse a díval se na pachatelovu peněženku pod pultem. Členové komise si pomyslí, že takový výpadek paměti se za daných okolností sakra dobře hodí, a Delevan bude mít štěstí, že vyvázne s šedesáti dny suspendování bez pokuty. Roland by mu však věřil, a za jiných okolností (kdyby ten blázen například nevypálil z brokové pušky do obchodu, který mohl být plný nevinných lidí), by s ním měl dokonce soucit. Když dostanete dvakrát během půl hodiny ránu do lebky, dá se čekat nějaký ten rozšlehaný mozek.

Když se Delevan svalil jako hadrový panák, vytáhl mu Roland z povolených prstů brokovou pušku.

„Stůj!“ zaječel O'Mearah a v hlase se mu mísil vztek a strach. Už už zvedal magnum Tlustého Johnnyho, ale bylo to tak, jak Roland předpokládal: pistolníci tohoto světa byli žalostně pomalí. Mohl O'Mearaha třikrát zastřelit, ale to nebylo nutné. Jednoduše se rozehnal brokovou puškou mocným, vzestupným obloukem. Ozvalo se ploché plesknutí, když pažba dopadla O'Mearahovi na levou tvář, a byl to zvuk, jako když baseballový míček přistane pěkně prudce v lapačce. Zčistajasna se celý O'Mearahův obličej od zasažené tváře dolů posunul o pět centimetrů vpravo. Budou zapotřebí tři operace a čtyři ocelové svorky, než ho dají zase dohromady. Chvilku tam stál, celý užaslý, a potom obrátil oči v sloup. Kolena mu povolila a on se svalil.

Roland stál mezi dveřmi, nevšímal si blížících se sirén. Zlomil brokovou pušku a zapumpoval, takže vyházel všechny tlusté červené náboje na Delevanovo tělo. Když skončil, hodil i pušku na Delevana.

„Jsi nebezpečný blázen, kterého by měli poslat na západ,“ řekl muži, který tu ležel v bezvědomí. „Zapomněl jsi tvář svého otce.“

Překročil tělo a zamířil k vozu pistolníků, kterému stále běžel motor. Nastoupil dveřmi na opačné straně a vklouzl za volant.

Umíš tento vůz řídit? zeptal se ječícího, drmolícího tvora, kterým byl Jack Mort.

Nedočkal se souvislé odpovědi. Mort jen dál ječel. Pistolník v tom poznal hysterii, ale takovou, která nebyla úplně pravá. Jack Mort měl hysterický záchvat schválně, aby se vyhnul rozhovoru s přízračným únoscem.

Poslouchej, řekl mu pistolník. *Mám čas ti to říct - a všechno ostatní - jenom jednou. Čas se mi hodně krátí. Jestli mi neodpovíš na otázku, strčím ti pravý palec do pravého oka. Zarážím ho tak hluboko, jak to půjde, a potom ti vytáhnu bulvu přímo z hlavy a rozmáznu ji o sedadlo tohoto vozu jako sopel. S jedním okem vystačím. Stejně není moje.*

Nemohl Mortovi lhát o nic víc, než Mort mohl lhát jemu; jejich vztah byl studený a nedobrovolný na obou stranách, přesto byl důvěrnější než jsou i ty nejvášnivější pohlavní styky. Toto přece nebylo spojení těl, ale konečné propojení myslí.

To, co řekl, myslel naprosto vážně.

A Mort to věděl.

Hysterie náhle pominula. *Dokážu ho řídit,* řekl Mort. Bylo to první rozumné prohlášení, které Roland z Morta dostal od chvíle, kdy se mu ocitl v hlavě.

Tak to udělej.

Kam chceš, abych jel?

Znáš místo, které se jmenuje „Village“?

Ano.

Jed' tam.

Kam ve Village?

Prozatím jen jed'.

Budeme moci jet rychleji, jestli zapnu sirénu.

Dobře. Zapni ji. Taky ta blýskající světla.

Poprvé od chvíle, kdy Morta ovládl, se Roland trochu odtáhl a dovolil Mortovi jednat. Když Mort otočil hlavou, aby si prohlédl palubní desku Delevanova a O'Mearahova modrobílého vozu, Roland ten pohyb sledoval, ale nijak se na tom činu nepodílel. Ale kdyby byl fyzickou bytostí a nikoli jen svým vlastním nehmotným ka,

byl by stál napružený na špičkách, připravený ke skoku a k převzetí moci při sebemenším náznaku vzpoury.

Žádná vzpoura se však nekonala. Ten muž zabil a zmrzačil bůhví kolik nevinných lidí, ale neměl v úmyslu ztratit jedno své vzácné oko. Zapnul spínače, zatáhl za jakousi páku a najednou se rozjeli. Siréna zakvílela a pistolník uviděl, že se před vozem míhá červený proud světla.

Jed' rychle, poručil mu pistolník chmurně.

9

I když měli zapnutá světla a sirénu a Jack Mort neustále tloukl do klaksonu, trvalo jim ve špičce dvacet minut, než dojeli do Greenwich Village. Naděje Eddieho Deana v pistolníkově světě se hroutily jako hliněné hráze za lijáku. Brzy se zbortí úplně.

Moře polklo polovinu slunce.

Tak, řekl Jack Mort, *jsme tady*. Říkal pravdu (nemohl nijak lhát), i když Rolandovi to zde připadalo jako všude jinde: jeden dům vedle druhého, lidi a vozy. Vozy zahlcovaly nejen ulice, ale též vzduch - svým nekonečným rachotem a nechutnými výpary. Ty pocházely, jak se domýšlel, asi z paliva, které v nich hořelo. Byl to div, že tu lidé vůbec dokázali žít nebo že ženy rodily děti, které nebyly zrůdami jako Pomalí mutanti pod horami. Tak kam jdeme teď? ptal se Mort.

To bude obtížné. Pistolník se připravil - aspoň nakolik se připravit mohl.

Vypni sirénu a světla. Zastav u chodníku. Mort zastavil vůz vedle požárního hydrantu. *V tomto městě jsou podzemní železnice*, řekl pistolník. *Chci, abys mě vzal na jednu stanici, kde ty vlaky zastavují, aby mohli cestující nastoupit a vystoupit*.

Na kterou? zeptal se Mort. Tu myšlenku zabarvoval duševní odstín paniky. Mort nemohl před Rolandem nic schovat a Roland zase před Mortem - aspoň ne moc dlouho.

Před několika lety - nevím, před kolika - jsi strčil jednu mladou ženu před vlak na jedné podzemní stanici. Tam chci, abys mě zavedl. Svedli krátký, prudký boj. Pistolník zvítězil, ale překvapivě obtížně. Jack Mort byl svým způsobem stejně rozpolcený jako Odetta. Nebyl schizofrenik jako ona; věděl docela dobře, co čas od času dělá. Ale schovával si to tajné já - Toho, kdo postrkuje - pečlivě pod zámkem,

jako když si defraudant zamyká tajně sebrané peníze. *Zaved' mě tam, parchante*, opakoval pistolník. Pomalu znovu zvedl palec k Mortovu pravému oku. Byl už na centimetr od něj a stále pokračoval, když se Mort vzdal.

Mortova pravá ruka znovu pohnula pákou u volantu a pak zajeli ke stanici Christopher Street, kde asi před třemi lety ten slavný vlak A uřízl nohy jedné ženy, která se jmenovala Odetta Holmesová.

10

„Koukejme se,“ řekl pochůzkář Andrew Staunton svému parťákovi, Norrisi Weaverovi, když o kus dál v ulici zastavilo Delevanovo a O'Mearahovo bílomodré auto. Nebylo tam místo k parkování a řidič se nijak nepokusil nějaké hledat. Prostě zaparkoval v druhém sledu a nechal proud vozů za sebou, aby se pracně proplétal zbývajícím uličkou okolo jako pramínek krve, který se snaží sloužit srdci beznadějně zahlcenému cholesterolem.

Weaver zkontroloval čísla na boku u pravého předního světlometu. Sedm set čtyřicet čtyři. Ano, to bylo číslo, které dostali od dispečerky, přesně tak.

Majáky byly zapnuté a všechno vypadalo košer - dokud se neotevřely dveře a nevystoupil řidič. Měl na sobě modrý oblek, to sice ano, ale ne takový, který patří ke zlatým knoflíkům a stříbrnému odznaku. Ani jeho boty nebyly policejní, ledaže by Stauntonovi a Weaverovi unikl oběžník, kterým se policistům oznamuje, že nadále se budou boty fasovat u Gucciho. To nevypadalo pravděpodobně. Pravděpodobně bylo, že to byl ten darebák, který přepadl policisty v centru. Vystoupil a vůbec si nevšímal houkání a protestujících výkřiků řidičů, kteří se snažili kolem projet.

„Sakra,“ vydechl Andy Staunton.

Přibližujte se maximálně opatrně, řekla dispečerka. *Tento muž je ozbrojený a maximálně nebezpečný*. Dispečerů obvykle mluvili jako ta nejznuděnější stvoření na zemi - a pokud Andy Staunton věděl, taky takoví byli -, takže téměř uctivě zdůrazněné maximálně se mu zarylo do vědomí jako vrták.

Poprvé za čtyři roky služby u policie vytáhl zbraň, pohlédl na Weavera. Weaver už také tasil. Oba stáli před jedním lahůdkářstvím asi deset metrů od pojízdných schodů. Znali se dost dlouho, aby byli

na sebe naladění, jak jen můžou být policisté a profesionální vojáci. Beze slova couvli do dveří lahůdkářství, zbraně zamířené vzhůru.

„Metro?“ zeptal se Weaver.

„Jo.“ Andy se rychle podíval ke vchodu. Špička už byla v plném proudu a schody do metra byly plné lidí, kteří spěchali na vlak. „Musíme ho dostat hned, než se dostane blíž k tomu davu.“

„Tak do toho.“

Vykročili ze dveří jako dokonalý tandem, pistolníci, ve kterých by Roland okamžitě poznal protivníky mnohem nebezpečnější, než byli první dva. Tito byli mladší, to za prvé; a i když to nevěděl, nějaká neznámá dispečerka ho označila za maximálně nebezpečného a pro Andyho Stauntona a Norrise Weavera tím byl roven samotářskému tygrovi. *Jestli se nezastaví ve vteřině, kdy mu to poručím, je mrtvý*, pomyslel si Andy.

„Stůj!“ zařval a provedl výpad do podřepu s pistolí před sebou v obou rukou. Weaver vedle něj udělal totéž. „*Policie! Ruce vzhů-*“

Tak daleko se tedy dostali, než se chlap rozběhl ke schodům. Pohyboval se náhle nebývalou rychlostí. Jenomže Andy Staunton byl nabuzený, všechny ciferníky vytočené na maximum. Otočil se na patách, jen cítil, jak na něj padl plášť studené bezcitnosti - Roland by tento pocit poznal. Mnohokrát ho v podobných situacích zažil.

Andy okamžik sledoval běžící postavu a potom zmáčkl spoušť své osmatřicítky. Uviděl, že se muž v modrém obleku zatočil, i když se snažil udržet na nohou. Potom padl na chodník a cestující, kteří se ještě před několika vteřinami soustředili jen na to, aby přežili další cestu domů metrem, zaječeli a rozprchli se jako křepelky. Zjistili, že dnes odpoledne budou muset přežít něco víc než jen vlak z města.

„Panejo, parťáku,“ vydechl Norris Wheaton, „tys ho odpráskl.“

„Já vím,“ řekl Andy. Jeho hlas nezakolísal. Pistolník by to obdivoval. „Půjdeme se podívat, co je to zač.“

11

Jsem mrtvý! ječel Jack Mort. *Jsem mrtvý, tys mě zabil, jsem mrtvý, jsem -*

Nejsi, odpověděl pistolník. Přivřenýma očima uviděl, že se blíží policisté se stále tasenými pistolemi. Mladší a rychlejší než ti, kteří parkovali u obchodu se zbraněmi. Rychlejší. A aspoň jeden z nich

byl sakra dobrý střelec. Mort - a Roland s ním - měl být mrtvý, nebo by měl umírat nebo být vážně zraněný. Andy Staunton vystřelil, aby zabil, a jeho kulka provrtala levou klopou Mortova saka. Stejně tak pronikla kapsou Mortovy košile značky Arrow - ale dál se nedostala. Život obou mužů, toho uvnitř a toho venku, zachránil Mortův zapalovač.

Mort nekouřil, na rozdíl od šéfa - o jehož práci Mort sebevědomě očekával, že ji příští rok bude vykonávat sám. Proto Mort zakoupil u Dunhilla stříbrný zapalovač za dvě stě dolarů. Nezapaloval panu Framinghamovi každou cigaretu, kterou si šéf strčil do huby, když byli spolu - to by pak vypadal moc jako patolízal. Jenom jednou za čas... a obvykle když byl přítomen ještě někdo výše postavený, někdo, kdo mohl ocenit za á Mortovu tichou zdvořilost a za bé Mortův dobrý vkus.

Ten, kdo není Omezenec, pokryje všechny důležité body.

Pokrytí všech důležitých bodů tentokrát zachránilo život jemu i Rolandovi. Stauntonova kulka rozbila stříbrný zapalovač místo Mortova srdce (což platilo obecně; Mortova vášeň pro značky - dobré značky - milosrdně končila u kůže).

Ale stejně byl samozřejmě zraněn. Když člověka zasáhne kule těžkého kalibru, v žádném případě z toho jen tak nevyvážné. Zapalovač se mu zaryl do hrudi tak tvrdě, že vytvořil důlek. Zploštil se a pak roztránil a vyryl Mortovi do kůže mělké rýhy; jeden stříbrný šrapnel rozčísł Mortovu levou bradavku skoro ve dvě. Horká kule také zažehla náplň zapalovače. Přesto pistolník nehybně ležel, když se přibližovali. Ten, který na něj nestřílel, říkal lidem, aby ustoupili, aby ustoupili, krucinál.

Já hořím! zakřičel Mort. *Já hořím, uhas to! Uhas to! UHAS TO-OOO -*

Pistolník nehybně ležel a poslouchal vrzání policejních bot po chodníku, nevšímal si Mertových skřeků, snažil se nevšímat si toho žhavého uhlíku, který mu najednou žhnul na hrudi, ani pach spáleného masa.

Pod hrudní koš mu vklouzla čísi noha, a když se zvedla, pistolník se nechal bezvládně převálet na záda. Oči Jacka Morta byly otevřené. Obličej měl ochablý. Rozbitý zapalovač hořel, ale po křičícím muži uvnitř nebylo ani stopy.

„Panebože,“ zamumlal kdosi, „vy jste po něm stříleli stopovkou, chlapi?“

Z díry v klopě Mortova saka stoupal kouř v tenkém úzkém proužku. Kolem okrajů klopy unikal v méně uspořádaných chomáčích. Policisté cítili spálené maso, protože náplň v rozbitém zapalovači, nasáklá Ronsonovým palivem, opravdu začínala hořet.

Andy Staunton, který si dosud počínal bezchybně, teď udělal svou jedinou chybu, tu, za kterou by ho Cort poslal domů s uchem napuchlým, přestože si předtím počínal obdivuhodně, a řekl by mu, že stačí většinou jediná chyba, aby byl člověk zabit. Staunton dokázal na chlapa vystřelit - takovou věc žádný policajt neví, dokud nestojí tvář v tvář situaci, kdy to musí zjistit - ale pomyšlení, že jeho kulka nějak toho chlapa zapálila, ho naplňovala nepochopitelnou hrůzou. Bez přemýšlení se tedy sklonil níž, aby oheň uhasil, a pistolníkovy nohy mu vrazily do břicha dřív, než měl čas udělat něco víc než zaregistrovat bdělost v očích, o kterých by přísahal, že jsou mrtvé.

Staunton odletěl pozpátku na svého parťáka. Pistole mu vypadla z ruky. Wheaton svou pistoli udržel, ale než se zbavil Stauntona, uslyšel výstřel a jeho pistole zmizela jako kouzlem. Ruka, ve které ji držel, zůstala jako ochromená, jako by do ní někdo udeřil obrovským kladivem.

Muž v modrém obleku vstal, chvíli se na ně díval a řekl: „Jste dobří. Lepší než ostatní. Tak mi dovolte jednu radu. Nesledujte mě. Už je skoro po všem. Nechci, abych vás musel zabít.“

Potom se prudce otočil a rozběhl se ke schodům do podzemí.

12

Schody byly přeplněné lidmi, kteří přestoupili do opačného směru, když začal ten křik a střelba, protože byli posedlí tou morbidní a jedinečnou zvědavostí Newyorčanů vidět, jak hrozné to tam je, kolik lidí, kolik krve se rozlilo po špinavém betonu. Přesto se nějak dokázali zmáčknot a ustoupit muži v modrém obleku, který se hnal po schodech dolů. Nebylo divu. Držel pistoli a druhou bouchačku měl upoutanou k pasu. Také vypadal, že hoří.

Roland si nevšimal sílících Mertových bolestných výkřiků, ani když mu košile, tílko a sako začalo hořet plamenem, a stříbro ze zapalovače se začalo tavit a stékat po břicho ve spalujících čůrcích.

Cítil špinavý vanoucí vzduch, slyšel hučení přijíždějícího vlaku.

Tak už skoro přišel čas; ta chvíle skoro nastala, chvíle, kdy si ty tři vybere, nebo je všechny ztratí. Podruhé se mu zdálo, že cítí, jak se světy chvějí a otáčejí se mu kolem hlavy.

Doběhl na nástupiště a odhodil osmatřicítku stranou. Rozepnul Jacku Mortovi kalhoty a nedbale je odkopl, takže byly vidět bílé spodky jako kurví kalhotky. Neměl čas přemýšlet nad touto podivností. Jestli si nepospíší, může si přestat dělat starosti s tím, že shoří zaživa; kulky, které nakoupil, se rozpálí natolik, že vybuchnou, a jeho tělo prostě exploduje.

Pistolník nacpal krabičky s náboji do spodků, vytáhl lahvičku keflexu a totéž udělal s ní. Teď se groteskně nadouvaly spodky. Stáhl si hořící sako, ale nepokusil se strhnout hořící košili.

Slyšel, jak se k nástupišti žene vlak, viděl jeho světla. Nemohl nijak vědět, jestli je to vlak, jenž jezdí stejnou trasou jako ten, který přešel Odettu, ale přesto to věděl. Pokud šlo o Věž, stával se osud věcí milosrdnou jako zapalovač, který mu zachránil život, a bolestnou jako oheň, který ten zázrak zažehl. Jako kola přijíždějícího vlaku sledoval směr logický a zároveň drtivě surový, směr, jemuž mohla odolat jen ocel a laskavost.

Zahodil Mortovy kalhoty a znovu se rozběhl, sotva si uvědomoval, že mu z cesty prchají lidé. Oheň živilo stále víc vzduchu, takže mu nejdřív hořel límec košile, a potom vlasy. Těžké krabičky v Mortových spodcích narážely zas a znova do varlat a drtily je; útroby mu stoupala mučivá bolest. Přeskočil turniket, muž, který se stal me-teorem. *Uhas mě! ječel Mort. Uhas mě, než shořím!*

Měl bys shořet, pomyslel si pistolník zarytě. Ale stane se ti něco, co je mnohem milosrdnější, než si zasloužíš.

Jak to myslíš? JAK TO MYSLÍŠ?

Pistolník neodpověděl; v podstatě ho úplně vypnul a uháněl k okraji nástupiště. Cítil, jak se jedna krabička nábojů snaží vyklouznout z Mertových směšných kalhot, a tak ji jednou rukou přidržel.

Veškerou svou duševní sílu vyslal k Paní. Netušil, jestli takový telepatický příkaz uslyší nebo jestli ta, která uslyší, poslechne, ale stejně ten rozkaz vyslal jako rychlý, ostrý myšlenkový šíp:

DVEŘE! PODÍVEJ SE DVEŘMI! TEĎ! TEĎ!

Dunění vlaku zaplnilo svět. Nějaká žena zakřičela „*Ach pane bože on chce skočit!*“ Nějaká ruka ho udeřila do ramene, snažila se ho strhnout zpět. Potom Roland postrčil tělo Jacka Morta za žlutou varovnou čáru a přes okraj nástupiště. Dopadl na dráhu příjíždějícího vlaku s rukama v klíně, chránící věci, které si vezme s sebou... tedy pokud bude dost rychlý, aby přesně v tom pravém okamžiku Morta opustil. Když padal, zavolal ji - je - znovu:

ODETTO HOLMESOVÁ! DETTO WALKEROVÁ! TEĎ SE PODÍVEJ!

Když volal, když se vlak konečně na něj vrhl, s koly roztočenými nemilosrdnou stříbrnou rychlostí, pistolník konečně otočil hlavu a podíval se dveřmi zpět.

A přímo do jejího obličejě.

Obličejů!

Oba, já vidím oba zároveň -

NEEE -! Zaskřehotal Mort a v posledním zlomku vteřiny před tím, než ho vlak přešel a rozčísł ho ve dvě nikoli nad koleny, ale v pase, se Roland vrhl ke dveřím... a prolétl skrz.

Jack Mort zemřel sám.

Vedle Rolandova fyzického těla se objevily krabičky munice a lahvička prášků. Ruce je křečovitě svíraly, pak se uvolnily. Pistolník se donutil vstát, uvědomoval si, že je znovu ve svém nemocném, bolavém těle, uvědomoval si, že Eddie Dean křičí, uvědomoval si, že Odetta křičí dvěma hlasy. Podíval se - jen na okamžik - a uviděl přesně to, co slyšel: ne jednu, ale dvě ženy. Obě beznohé, obě s tmavou kůží, obě ženy velmi krásné. Přesto jedna z nich byla čarodějnice, jejíž vnitřní ohavnost vnější krása nezakrývala, ale zvýrazňovala ji.

Roland hleděl na ta dvojčata, která ve skutečnosti vůbec nebyla dvojčaty, ale záporným a kladným obrazem téže ženy. Horečně, upřeně hleděl, jako by je chtěl hypnotizovat.

Potom Eddie znovu zakřičel a pistolník uviděl, že humroidi klopytají z vln a hrnou se k místu, kde ho Detta nechala, svázaného a bezmocného.

Slunce zapadlo. Přišla tma.

14

Detta uviděla ve dveřích sebe samu, uviděla se svýma očima, uviděla se pistolníkovými očima, a ten pohled ji rázem vyšinul stejně jako Eddieho, ale mnohem silněji.

Byla zde.

Byla tam, v pistolníkových očích.

Slyšela přijíždějící vlak.

Odetto! zakřičela a najednou všechno pochopila: co byla a kdy se to stalo.

Detto! zakřičela a najednou všechno pochopila: co byla a kdo to udělal.

Krátký pocit, že se obrací naruby... a potom mnohem bolestnější pocit.

Trhala se ve dví.

15

Roland klopýtal po krátkém svahu k místu, kde ležel Eddie. Pohyboval se jako člověk, který přišel o kosti. Jeden humroid už cvakal klepetem Eddiemu u obličeje. Eddie zařval. Pistolník zvíře odkopl. Namáhavě se shýbl a popadl Eddieho za paže. Začal ho tahat zpět, ale bylo příliš pozdě, síly měl příliš málo, už šli na Eddieho, sakra, na ně na oba -

Eddie zaječel znovu, když se ho jeden humroid zeptal *did-a-čik?* a potom mu utrl kus kalhot i s masem. Eddie se pokusil znovu zakřičet, ale z hrdla mu vyšlo jenom zdušené chroptění. Škrtil se v Dettiných smyčkách.

Zvířata byla všude kolem nich, blížila se, klepeta dychtivě cvakala. Pistolník vrhl zbytek síly do posledního trhnutí... a pozpátku se svalil. Uslyšel, jak se blíží, s těmi svými pekelnými otázkami a cvakajícími klepety. Možná to není tak špatné, pomyslel si. Vsadil všechno, a víc neztratil.

Rachot vlastních pistolí ho naplnil nezměrným úžasem.

Ty dvě ženy ležely tvář v tvář, těla pozvednutá jako hadi chystající se uštknout, prsty s identickými otisky sevřené kolem hrdel s identickými vráskami.

Ta žena se ji snažila zabít, ale ona nebyla skutečná, o nic skutečnější než ta dívka; ona byla sen, který stvořila padající cihla... ale teď se ten sen zhmotnil, ten sen jí svíral hrdlo a snažil se ji zabít, zatímco pistolník se snažil zachránit svého přítele. Ten sen proměněný ve skutečnost ječel oplzlosti a plival jí horké sliny do tváře. „Vzala jsem ten modrý talíř, protože ta žena mě položila do nemocnice a kromě toho já jsem žádný speciální talíř nedostala, a tak jsem ho rozbila, protože potřeboval být rozbitý, a když jsem uviděla nějakýho bílýho kluka, kterýho jsem mohla zmlátit, no tak jsem ho zničila taky, ubližovala jsem bílejším klukům, protože to potřebovali, kradla jsem v obchodech, kde prodávali jenom věci, který jsou speciálně pro bílý, zatímco bratři a sestry jsou o hladu v Harlemu a krysy jim požírají děti, já jsem ta jediná, ty mrcho, já jsem ta jediná, já... já... já!“

Zab ji, pomyslela si Odetta, ale věděla, že to nedokáže.

Nemohla tu čarodějnici zabít a přežít, stejně jako ta čarodějnice nemohla zabít ji a potom odkráčēt. Mohly se navzájem zaškrtnit, zatímco Eddieho a toho

(Rolanda/Hrozně zlýho chlapa)

který ji zavolal, zaživa sežerou příšery na okraji moře. Skončují se všemi. Nebo by mohla

(milovat/nenávidět)

sevření povolit.

Odetta povolila prsty na Dettině krku bez ohledu na silné ruce, které ji dusily, drtily jí hrdlo. Místo aby svýma rukama škrtila, tak těma rukama tu druhou objala.

„Ne, ty mrcho!“ ječela Detta, ale ten křik byl plný nesmírně složitých pocitů, plný nenávisti i vděčnosti. „Ne, nech mě být, nech mě hned být -“

Odetta už neměla hlas, kterým by mohla odpovědět. Když Roland odkopl prvního útočícího humroida a když vyrazil druhý, aby si pochutnal na kusu Eddieho paže, dokázala jen zašeptat do ucha čarodějnice: „Mám tě ráda.“

Na okamžik se ruce sevřely do smrtících kleští... a pak povolily.

Zmizely.

Opět se obracela naruby... a potom, najednou, jaké blaho, byla celá. Poprvé od chvíle, kdy Jack Mort upustil cihlu na hlavu dítěte, které mělo být zraněno jenom proto, že bílému taxikáři stačil jediný pohled a odjel (a otec ve své pýše odmítl znovu to zkoušet ze strachu, že bude podruhé odmrštěn), byla celá. Byla Odettou Holmesovou, ale ta druhá -?

Dělej, mrcho! ječela Detta... ale byl to stále její hlas; ona a Detta se prolnuly. Byla jediná; byla dvě; teď z ní pistolník vytáhl *třetí. Dělej, nebo z nich bude večere!*

Podívala se na náboje. Nebyl čas je použít; než by jeho pistole znovu nabila, bude po všem. Mohla jenom doufat.

Zbývá snad něco jiného? zeptala se sebe samé a tasila.

A najednou se její hnědé ruce naplnily hromobitím.

17

Eddie uviděl, jak se mu nad obličejem vynořuje jeden humroid, jeho vrásčité oči byly nehybné, ale strašidelně rozsvícené hrozivým životem. Klepeta klesala Eddiemu k obličejí.

Dod-e-, začal, ale pak odletěl vzad jako chuchvalec cárů a kusů tkáně.

Roland uviděl, jak jeden uhání k jeho rozmáchnuté levé ruce a pomyslel si: *Tak už jde i druhá ruka...* ale vzápětí byla z humroida jenom kaše z kusů krunýře a zelených vnitřností, které letěly do temného vzduchu.

Prudce se otočil a uviděl ženu, nad jejíž krásou se zastavovalo srdce, nad jejíž zlobou srdce tuhlo chladem. „*TAK POJĎTE, HAJ-ZLOVÉ!*“ křičela. „*JENOM POJĎTE! KLIDNĚ SI PRO NĚ POJĎTE! JÁ VÁM PROSTŘELÍM OČI ROVNOU DO TOHO POSRANÝHO ZADKU!*“

Odstřelila třetího, který se rychle plazil mezi Eddieho roztažené nohy, kde ho chtěl nakousnout a zároveň vykleštit. Odletěl jako hadr.

Roland měl už dřív podezření, že mají nějaký náznak inteligence; teď uviděl důkaz.

Ostatní totiž ustupovali.

Úderník jednoho revolveru zasáhl nefungující náboj, ale vzápětí ta žena rozprášila další z ustupujících příšer na kusy.

Ostatní utíkali k vodě ještě rychleji. Zdálo se, že ztratili chuť k jídlu.

Mezitím se Eddie škrtil.

Roland zašátral po provaze, vyrývající hlubokou brázdou do krku. Viděl, jak Eddieho tvář pomalu mění barvu z fialové na černou. Eddie se zmítal stále chaběji.

Potom Rolandovy ruce odstrčily silnější paže.

„Já se o to postarám.“ Měla v ruce nůž... jeho nůž.

O co se postaráš? pomyslel si, když ztrácel vědomí. *O co se postaráš, když jsme ti teď vydáni na milost a nemilost?*

„Kdo jsi?“ zašeptal, když se ho začínala zmocňovat tma hlubší než noc.

„Jsem tři ženy,“ uslyšel její odpověď a jemu připadalo, jako by na něj mluvila z okraje hluboké studny, do které padal. „Já, kým jsem byla; já, kým jsem neměla právo být, ale byla; já jsem ta žena, kterou jsi zachránil.“

Děkuji ti, pistolníku.“

Políbila ho, to věděl, ale potom po dlouhou dobu Roland znal jenom temnotu.

Poslední míchání

1

Poprvé po dlouhé době, která se táhla snad tisíc let, nemyslel pistolník na Temnou věž. Myslel jenom na jelena, který sešel k jezírku na lesní mýtině.

Mířil levou rukou přes padlý kmen.

Maso, pomyslel si a vystřelil, a do úst mu vtekly teplé sliny.

Vedle, pomyslel si v milisekundě následující po výstřelu. *Je pryč. Všechno, co jsem uměl... je pryč.*

Jelen padl mrtvý na okraji jezírka.

Věž ho brzy zase zaplní, ale teď jen děkoval všem bohům, co jich bylo, že má stále starou dobrou mušku, a myslel na maso, na maso, na maso. Zastrčil pistoli do pouzdra - nosil teď jenom jedno - a přešel kmen, za kterým trpělivě ležel celou dobu, co pozdní odpoledne přecházelo v šero, čekal, až k jezírku přijde něco dost velkého, co by se dalo jíst.

Začíná mi být líp, pomyslel si trochu užasle, když vytahoval nůž. *Mně začíná být opravdu líp.*

Neviděl ženu, která za ním čekala a pozorovala ho zkoumavým uznalým pohledem.

2

Celých šest dní po střetu na konci pláže nejedli nic než humří maso a nepili nic než poloslanou vodu z potoka. Roland si na tu dobu vzpomínal velmi málo; blouznil v delíriu. Někdy říkal Eddiemu Alaine, jindy Cuthberte, a té ženě vždycky říkal Susan.

Horečka pomalu ustupovala, a tak se vydali na namáhavou cestu do kopců. Eddie chvílemi tlačil vozík s usazenou ženou, a někdy v něm jel Roland, zatímco Eddie nesl ženu na zádech, s jejíma rukama volně kolem krku. Většinou jim cesta nedovolila jet na vozíku, a tak se cesta stále zpomalovala. Roland věděl, jak je Eddie vyčerpaný. Žena to věděla taky, ale Eddie si nikdy nestěžoval.

Měli potravu; ve dnech, kdy Roland ležel mezi životem a smrtí, hořel horečkou a potácel se v dobách dávno minulých s lidmi dávno

mrtvými, Eddie a ta žena zas a znovu zabíjeli kořist. Postupně se humroidi začali stranit jejich kusu pláže, ale to už měli spousty masa, a když se nakonec dostali do míst, kde rostla tráva a byliny, všichni tři se na zeleň dychtivě vrhli a jedli. A boláky na kůži se začaly pomalu hojit. Některá tráva byla hořká, jiná sladká, ale jedli všechnu, ať chutnala jakkoli... až na jednu.

Pistolník se probudil z unavené dřímoty a uviděl, jak žena škube hrst trávy, kterou poznal až moc dobře.

„Ne! Tu ne!“ zachraptěl. „Tu nikdy ne! Prohlédněte si ji a zapamatujte! Tu nikdy!“

Dlouho se na něj dívala a pak ji bez jakýchkoli otázek odložila.

Pistolník si zase lehl, prochladlý tím, jak těsně vyvázli. Některá tráva je mohla zabít, ale ta, kterou žena utrhla, by je stáhla do pekel. Byla to ďáblová tráva.

Keflex mu způsobil v útrokách bouři a pistolník věděl, že Eddie-mu to dělá starosti, ale po jídání trávy se bolesti uklidnily.

Nakonec došli do skutečného lesa a hukot Západního moře se ztlumil do nevýrazného šumu, který slyšeli jenom při vhodném větru.

A teď... maso.

3

Pistolník došel k jelenovi a pokusil se ho vykuchat nožem, který držel mezi prostředníkem a prsteníkem pravé ruky. Nebylo to k ničemu. Prsty neměl dost silné. Přehodil si nůž do té hloupější ruky a podařilo se mu neohrabaně jelena rozříznout od slabin po hrudník. Pod nožem vytékala kouřící krev, ještě než se stačila srazit v maso a zkazit je... ale stejně to byl mizerný řez. Ušmudlaný spratek by to svedl líp.

Budeš se muset naučit chytrosti, pověděl levé ruce a připravil se říznout hlouběji.

Jeho ruku sevřely dvě hnědé dlaně a vzaly nůž.

Roland se ohlédl.

„Udělám to,“ pravila Susannah.

„Už jsi to někdy zkusila?“

„Ne, ale ty mi povíš, jak na to.“

„Dobře.“

„Maso,“ usmála se na něj.

„Ano,“ usmál se taky. „Maso.“

„Co se děje?“ zavolal Eddie. „Slyšel jsem ránu.“

„Připravujeme Děkuvzdání!“ křikla v odpověď. „Pojď mi pomoci!“

Později jedli jako dva králové a královna, a když se pistolník nořil do spánku s pohledem upřeným vzhůru na hvězdy a čistým chladným horským vzduchem ve tváři, pomyslel si, že tato chvíle se blíží takové spokojenosti, jakou nezažil už řádku let, které se snad nedají ani spočítat.

Usnul. A zdál se mu sen.

4

Byla to Věž. Temná věž.

Stála na obzoru širé pláně barvy krve v násilnické záři umírajícího slunce. Neviděl schody, které se uvnitř cihlové skořepiny točily vzhůru a vzhůru, ale viděl okna, která stoupala spirálou spolu se schodištěm, a za nimi viděl procházet duchy všech lidí, které kdy znal. Pochodovali nahoru a nahoru a vyprahlý vítr k němu nesl hlasy, které volaly jeho jméno.

Rolande... přijd'... Rolande... přijd'... přijd'... přijd'...

„Já přijdu,“ zašeptal a probudil se, trhnutím se zpříma posadil, celý zpocený a roztřesený, protože horečka stále ještě rozpalovala jeho tělo.

„Rolande?“

Eddie.

„Ano.“

„Zlý sen?“

„Zlý. Dobrý. Temný.“

„Věž?“

„Ano.“

Podívali se na Susannah, ale ta spala nerušené dál. Kdysi byla jedna žena, která se jmenovala Odetta Susannah Holmesová; později byla další žena, ta se jmenovala Detta Susannah Walkerová. Teď zde byla třetí: Susannah Deanová.

Roland ji měl rád, protože se nebála boje a nikdy se nevzdá; bál se o ni, protože věděl, že ji obětuje - stejně jako Eddieho -, aniž si položí otázku nebo se ohlédne.

Kvůli Věži.

Té Bohem zatracené Věži.

„Je čas vzít si prášek,“ řekl Eddie.

„Už je nechci.“

„Vezmi si ho a nežvaň.“

Roland ho zapil studenou potočnou vodou z jednoho měchu, pak říhl. Nevadilo mu to. Bylo to mastné říhnutí.

Eddie se zeptal: „Víš, kam jdeme?“

„K Věži.“

„No jo,“ řekl Eddie, „ale to je, jako bych se jako balík z Texasu bez automapy dozvěděl, že jedu do Zapařené prdele na Aljašce. Kde to je? Kterým směrem?“

„Přines mi torbu.“

Eddie to udělal. Susannah se zavrtěla a Eddie strnul, a jeho tvář vypadala ve skomírajícím ohni jako složená z červených plošek a černých stínů. Když se znovu utišila, vrátil se k Rolandovi.

Roland se přehrabal torbou, ztěžklou náboji z jiného světa. V tom, co zbývalo z jeho života, mu nedalo moc práce najít, co chtěl.

Čelistní kost.

Čelistní kost muže v černém.

„Nějakou dobu tu zůstaneme,“ pravil, „a já se uzdravím.“

„Ty poznáš, až budeš zdravý?“

Roland se pousmál. Třesavka polevovala, pot mu usychal v chladném nočním větříku. Ale stejně v duchu viděl ty postavy, ty rytíře a přátele a milenky a nepřátele z dávných časů, stoupající spirálou stále vzhůru, které krátce zahlédl v oknech, než zmizeli; viděl stín Věže, v níž byli zavřeni v neproniknutelné temnotě, daleko za krvavou plání plnou smrti a nelítostných zkoušek.

„Já ne,“ řekl a kývl směrem k Susannah. „Ale ona to pozná.“

„A potom?“

Roland pozvedl Walterovu čelistní kost. „Tohle kdysi mluvilo.“

Podíval se na Eddieho.

„Promluví to znovu.“

„Je to nebezpečný.“ Eddie mluvil nevzrušeně.

„Ano.“

„Nejen pro tebe.“

„Ne.“

„Já ji miluju, člověče.“

„Ano.“

„Jestli jí ublížíš-“

„Udělám, co musím,“ řekl pistolník.

„A na nás nezáleží? Je to tak?“

„Mám vás oba rád.“ Pistolník se díval na Eddieho a Eddie viděl, že Rolandovy tváře se červeně blýskají ve skomíravém světle uhlíků táborového ohně. Plakal.

„Tím mi neodpovídáš na otázku. Ty půjdeš dál, že?“

„Ano.“

„Až úplně do konce.“

„Ano. Až úplně do konce.“

„Bez ohledu na všechno.“ Eddie se na něj díval láskyplně i nenávistně a s veškerou bolestnou něhou, se kterou se člověk beznadějně a bezmocně snaží pochopit mysl a vůli a potřeby jiného člověka.

Vítr přiměl stromy zasténat.

„Mluvíš jako Henry, kámo.“ Eddie také začal plakat. Nechtěl. Hrozně nerad brečel. „Měl taky věž, ale nebyla temná. Pamatuješ, jak jsem ti vykládal o Henryho věži? Byli jsme bratři, a myslím, že jsme byli pistolníci. Měli jsme tuhleto Bílou věž a on mě požádal, abych šel za ní s ním, jenom tím jedním způsobem, jakým uměl žádat, tak jsem vskočil do sedla, protože to byl můj brácha, chápeš? Taky jsme se tam dostali. Našli jsme tu Bílou věž. Byl to ale jed. Zabil ho. Zabil by i mě. Viděl jsi mě. Zachránil jsi mi víc než život. Zachránil jsi mi duši, sakra.“

Eddie Rolanda objal a políbil na tvář. Ucítil jeho slzy.

„Tak co? Znovu do sedla? Půjdeme dál a setkáme se znovu s tím mužem?“

Pistolník neřekl ani slovo.

„Víš, neviděli jsme tu moc lidí, ale vím, že vpředu jsou, a když je do něčeho zamotaná nějaká Věž, vždycky je v tom nějaký člověk. Počkáš na toho muže, protože se s tím mužem musíš potkat, a nakonec půjde o prachy a kecy půjdou stranou, nebo možná že tu jde spíš o kulky než o prachy. Je to tak? Sedláme? Pojedeme za tím mužem? Protože jestli je to jenom přehrávání stejného starýho průseru, měli jste mě vy dva nechat těm humrům.“ Eddie se na něj díval očima, pod kterými byly tmavé kruhy. „Byl jsem špína, člověče. Pokud jsem na něco přišel, tak na to, že nechci umřít jako špína.“

„Není to totéž.“

„Ne? Ty mi chceš vykládat, že nejsi závislej?“

Roland nic neřekl.

„Kdo projde dalšíma kouzelnějma dveřma a zachrání tebe, člověče? Víš to? Já ano. Nikdo. Vybral jsi všechno, co jsi mohl. Od teďka už ti zbývá akorát ta blbá pistole, protože nic jinýho ti nezbylo. Stejně jako Balazarovi.“

Roland nic neřekl.

„Chceš vědět, co jedině mě musel brácha učit?“ Hlas mu zadržával a dusil se slzami.

„Ano,“ řekl pistolník. Naklonil se dopředu, oči nespouštěl z Eddieho.

„Naučil mě, že když zabiješ, co máš rád, seš prokletej.“

„Já už prokletý jsem,“ řekl Roland klidně. „Ale snad i proklatí mohou být zachráněni.“

„Vedeš nás všechny na smrt?“

Roland nic neřekl.

Eddie popadl Rolanda za zbytky košile. „Vedeš ji na smrt?“

„Všichni časem zemřeme,“ odpověděl pistolník. „Nejen svět se hýbe.“ Podíval se přímo na Eddieho, jeho bleděmodré oči měly v tomto světle skoro břidlicovou barvu. „*Ale budeme stateční.*“ Odmlčel se. „V sázce je víc než nějaký svět, Eddie. Neriskoval bych tě, ani ji - nedovolil bych, aby ten chlapec zemřel - kdyby šlo jen o to.“

„O čem to mluvíš?“

„O všem, co je,“ řekl pistolník klidně. „Vydáme se na cestu, Eddie. Budeme bojovat. Utrpíme rány. A do konce budeme stát zpříma.“

Teď neříkal nic Eddie. Nemohl na nic kloudného přijít.

Roland jemně sevřel Eddieho paži. „Dokonce i proklatci milují,“ pravil.

5

Eddie nakonec usnul vedle Susannah, té třetí, kterou Roland vybral, aby vytvořil novou trojici, ale Roland seděl a bděl a naslouchal hlasům noci, zatímco vítr mu sušil slzy na tvářích.

Prokletí?

Záchrana?

Věž.

Přijde k Temné věži a tam zazpívá jejich jména; tam zazpívá jejich jména; tam zazpívá všechna jejich jména.

Slunce barvilo východ šedě růžovou, a Roland, už nikoli poslední pistolník, ale jeden z posledních tří, konečně usnul a snil své hrozné sny, kterými se táhla jenom jediná útěšná modrá nit:

Tam zazpívám všechna jejich jména!

Doslov

Tím končí druhá kniha z celkem šesti nebo sedmi, které tvoří dlouhý příběh nazvaný *Temná věž*. Třetí, která se jmenuje *Pustiny*, pojednává o polovině cesty k Věži, již urazí Roland, Eddie a Susanah; čtvrtá, *Čaroděj a sklo*, vypráví o kouzlu a svedení, ale většinou o věcech, které postihly Rolanda předtím, než se s ním čtenáři setkali poprvé na jeho cestě za mužem černém.

Mé překvapení nad tím, jak byl přijat první díl této série, jež se vůbec nepodobá příběhům, díky kterým mě čtenáři znají nejvíc, překonává jenom má vděčnost těm, kdo knihu přečetli a líbila se jim. Zdá se, že toto dílo je mou vlastní *Věží*, víte; ti lidé mi nedají pokoj, hlavně Roland. Víím opravdu, co je ta *Věž* zač a co tam Rolanda očekává (pokud k ní dojde, a vy se musíte připravit na velmi reálnou možnost, že to nebude on, komu se to podaří)? Ano... a ne. Víím jenom, že ten příběh mě volá zas a znovu celých sedmnáct let. Tento delší druhý díl stále zanechává spoustu otázek bez odpovědi a vyvrcholení příběhu zůstává daleko v budoucnosti, ale já cítím, že tento díl je mnohem úplnější než ten první.

A *Věž* je blíž.

Stephen King
1. prosince 1986